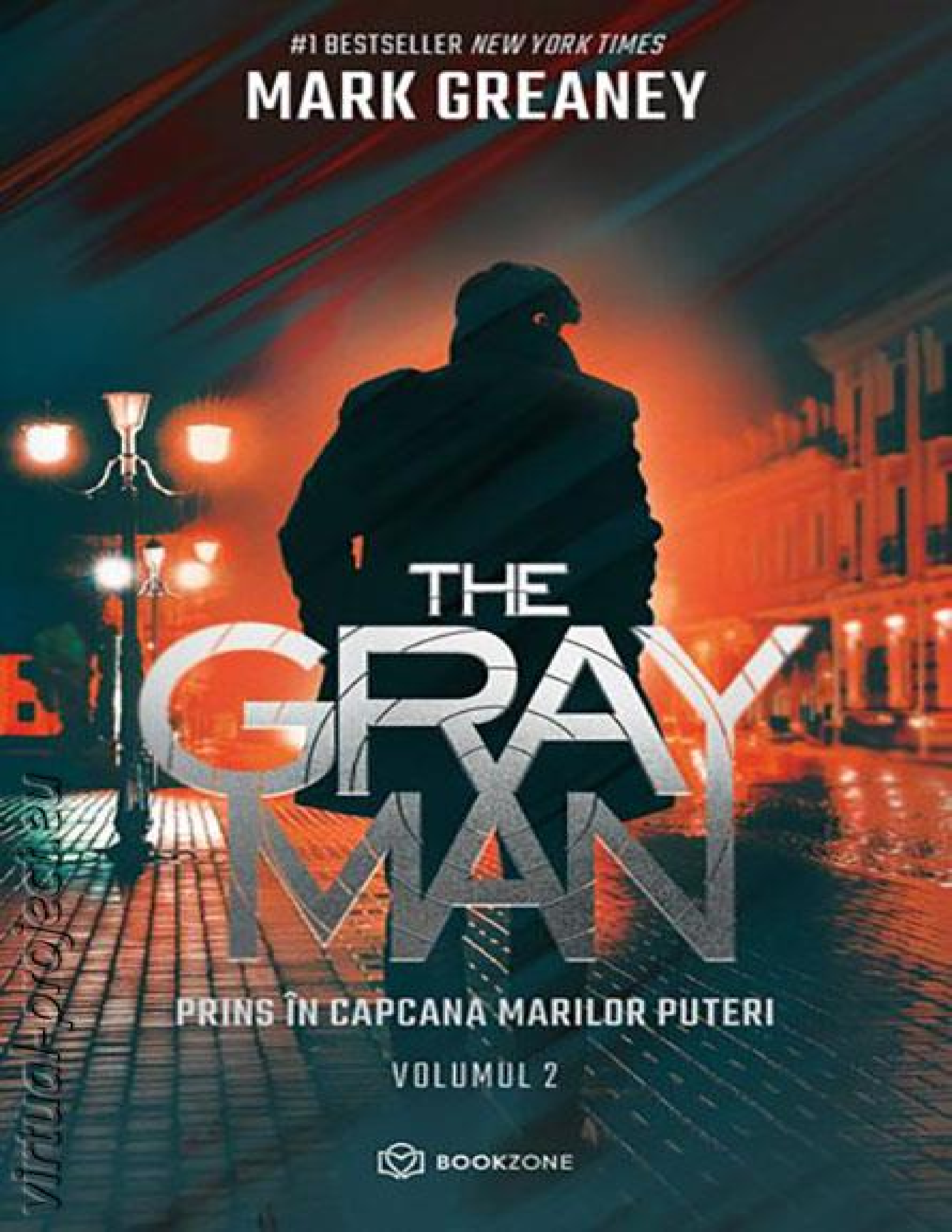

#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
MARK GREANEY
THE GRAY MAN
PRINS ÎN CAPCANA MARILOR PUTERI
VOLUMUL 2
BOOKZONE

MARK GREANEY

THE GRAY MAN

PRINS ÎN CAPCANA MARILOR PUTERI

— VOLUMUL 2 —

Original: *On Target* (2010)

Traducere din limba engleză:
MIRELA DOROBANȚU

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2022 —

Pentru mătuşa mea,
Dorothy Greaney.
Îți mulțumesc pentru iubirea şi sprijinul de o viață.
(îmi cer scuze pentru cuvintele obscene)

PROLOG

Deasupra Mării Irlandei atârnau nori cenuşii, denşi în aerul umed, care îl urmăreau încet pe asasin în timp ce stătea pe puntea din lemn a bărcii de pescuit. Când se aflase la câțiva kilometri de țărm, câțiva pescăruşi-hering se învârtiseră în cerc, țipând deasupra lui; acum, de când intrase în port, unii dintre ei roiau în jur şi deasupra, tăind ceața cu aripile albe.

Păsările marine continuau să țipe, avertizând locuitorii de pe coasta irlandeză de sosirea la țărmul lor a unui criminal.

Avertismentele lor se pierdură însă în aer.

Barca acostă puțin înainte de opt dimineața. Asasinul coborî de pe punte pe chei, fără să le arunce nici măcar o privire celor doi membri ai echipajului. Niciun cuvânt nu fusese schimbat în cele trei ore care trecuseră de când ambarcațiunea Lochin, lungă de treisprezece metri, îl luase pe pasager de pe un cargobot lituanian aflat în apele internaționale. Bărbatul rămăsese pe punte, plimbându-se de la proră la pupă, urmărind atent valurile agitate din jur. Haina neagră cu glugă îl proteja de stropii de apă sărată şi ocazionalele jeturi, dar şi de privirile tatălui şi fiului care manevrau barca. În timpul călătoriei, echipajul rămăsese în cabina timonierului, urmând instrucțiunile stricte. Li se spusese să ia un pasager şi să păstreze distanța, să revină cu el în Portul Howth, la nord de Dublin. După ce livrau ciudata captură a zilei, urmau să se bucure de plată şi să-şi țină naibii gura.

Asasinul traversă orăşelul de pe coastă şi se îndreptă către micuța gară de unde cumpără un bilet până la Gara Connolly, în centrul Dublinului. Având la dispoziție o jumătate de oră până când urma să ucidă, coborî în taverna de la subsol. La Urletul Însângerat, pescarii din port puteau mânca un mic-dejun specific irlandez; camera lungă şi îngustă era mai mult de jumătate plină cu bărbați care înfulecau ouă cu cârnați şi fasole şi beau halbe de bere neagră şi înspumată Guinness Stout. Asasinul ştia cum să se piardă în medii necunoscute; mormăi şi gesticulă ca să-şi ascundă accentul şi ceru acelaşi meniu ca al celor din jur. Mâncă în grabă şi bău berea înainte să părăsească Urletul Însângerat ca să prindă trenul.

O jumătate de oră mai târziu, umbla greoi prin Dublin. Avea barbă deasă şi purta o căciulă albastră trasă peste urechi şi frunte, o eşarfă înfăşurată în jurul gâtului şi un palton bleumarin. Pe mâini avea mănuşi călduroase, ca să le protejeze de aerul îngheţat. Sacul din pânză atârnat pe umăr se legăna în

ritmul paşilor lui. Se îndreptă spre sud de gară, după care făcu dreapta şi urmă cheiul râului Liffey, prin ploaia rece care începuse să cadă.

Asasinul merse mai departe.

Aştepta cu nerăbdare să încheie misiunea. Nu se simțise bine pe mare şi nu se simțea bine nici acum, dimineață, în mulțimea care-l înconjura pe măsură ce se apropia de strada O'Connell.

Aici, în Dublin, exista însă un bărbat care nu trebuia să mai existe, după cum hotărâse un om cu bani şi influență.

Iar Court Gentry venise să se ocupe de asta.

UNU

Cumpără de la o farmacie paracetamol şi o sticlă cu apă. Fusese rănit cu câteva luni în urmă – un glonț îi trecuse prin coapsă şi un cuțit îi sfâşiase abdomenul. Durerea scăzuse în ultima săptămână. Trupul are o putere incredibilă de a se vindeca, mult mai mare decât cea a minții. Court devenise însă dependent de pastile şi de injecții: Vicodin şi OxyContin, Demerol şi Dilaudid. Un chirurg din Nisa i le asigura după ce-i curățase şi închisese rana din abdomen şi, de atunci, Gentry lua pastilele în fiecare zi. Le lăsase intenționat în urmă când se îmbarcase pe cargobot; trecuse deja o săptămână fără medicamente, iar detoxifierea autoimpusă îl făcea să se simtă rău.

Paracetamolul nu înlocuia calmantele puternice, dar mintea lui descoperea un anumit confort în ritualul înghițirii pastilelor.

La trei ore după ce părăsise ambarcațiunea, se cază într-un hotel chinezesc aflat pe o alee îngustă ce dădea în strada Parnell, la opt sute de metri nord de râu. Camera lui era întunecată şi umedă şi mirosea a mucegai şi a grăsime prăjită – mirosurile din restaurantul aflat două etaje mai jos pătrundeau prin aerisire. Ploaia care cădea aproape orizontal nu reuşi să spele geamul murdar; murdăria uleioasă acoperise interiorul.

Gentry se întinse pe salteaua deformată şi privi în gol tavanul, fără să se gândească la ceva anume. Fusese pe cargobot mai mult de o săptămână şi acum i se părea ciudat că nu se leagănă.

Dură câteva ore până când reuşi să adoarmă, din cauza picăturilor de ploaie care cădeau necontenit pe pervaz, la capul lui.

După-amiază se duse în restaurantul micului hotel, mâncă tăieței şi carne de porc şi se conectă la internet cu ajutorul telefonului mobil cumpărat dintr-un magazin. Accesă un buletin informativ afişat pe un site care vindea tururi de aventură în Munții Urali, introduse o parolă ca să se logheze pe forumul angajaților şi un cod care-i permitea să dialogheze cu o altă persoană.

Court tasta cu degetul mare în timp ce sorbea fără tragere de inimă din sucul de portocale.

Sunt aici.

Câteva secunde mai târziu, mica fereastră de pe ecranul telefonului se activă – cineva îi răspundea pe forum.

Bănuiesc că în Bangkok?

Acesta era codul prin care celălalt îşi confirma identitatea. Identitatea lui Gentry fu stabilită prin răspuns.

Nu. Singipore.

Identificarea era completă numai datorită acestei greşeli de ortografie.

Călătoria a fost plăcută, prietene? veni următoarea întrebare.

Court o citi în timp ce muşcă dintr-o găluşcă la fel de plină de grăsime ca şi fereastra camerei de sus unde se cazase.

Nu fusese o călătorie plăcută, iar Gregor Ivanovic Sidorenko nu era prietenul lui Court Gentry. Court nu avea prieteni. Şi era puțin probabil ca Sidorenko, sau Sid, cum era cunoscut în Vest, să aibă vreun prieten. Era un mafiot rus, un lider puternic în Sankt Petersburg. Conducea o organizație care controla jocuri ilegale de noroc, droguri, prostituate, asasini plătiți şi… spre disperarea asasinului american, pe Court Gentry, Cameleonul.

Deşi activa în acelaşi domeniu, Gregor Sidorenko nu era Donald Fitzroy. Sir Donald fusese intermediarul lui Court timp de câțiva ani, încă de când CIA îl urmărise pe Gentry în afara Statelor Unite, cu o directivă oficială prin care putea fi împuşcat fără avertisment. Fitzroy îl luase la el, îi oferise contracte bune împotriva băieților răi, îl plătise corect pentru munca lui şi, la un moment dat, chiar îl angajase să-i păzească familia. Dar apoi Fitzroy fusese încolțit şi-l trădase pe Court; deşi îşi exprimase regretul în nenumărate ocazii, ba chiar îşi oferise viața ca recompensă angajatului american, Gentry ştia că nu va mai avea niciodată încredere în el.

Nu va mai avea vreodată încredere în cineva.

Sid era un gunoi, dar se ştia ce fel de om este. Court ştia că nu putea avea încredere în rusul cu limba despicată, dar Sid îi putea oferi acces la câteva dintre cele mai profitabile contracte din industrie. La rândul lui, Sid fusese de acord când Gentry îl avertizase că va accepta numai acele lovituri pe care le considera corecte sau care cel puțin se încadrau în categoria celor „neutre din punct de vedere moral”.

Asta îl adusese pe Court aici, în Irlanda.

Această călătorie spre Dublin era prima operațiune a lui Court pentru Sid. Citise dosarul despre țintă, acceptase misiunea, se certase online în legătură cu suma mică oferită pentru contract, apoi acceptase fără tragere de inimă.

Trebuia să rămână în joc. Timpul în care stătuse deoparte, rănile şi medicația îl înmuiaseră, iar el era unul dintre cei care nu-şi permitea sub

nicio formă să se înmoaie.

Court memorase câteva părți din dosarul despre țintă. Procedura standard înaintea unei operațiuni sângeroase. Nume: Dougal Slattery. Vârsta: cincizeci şi patru de ani. Naționalitatea: irlandeză. Înălțimea: mare. Greutatea: gras.

Fusese boxer în tinerețe, dar nu reuşise decât să se claseze la jumătatea listei categoriei mijlocii a talentelor pugilistice locale. Apoi îşi găsise o slujbă de dur, responsabil cu ordinea în cluburile de noapte din Dublin. Şi-a diversificat activitatea, făcând nişte chestii dure pentru un sindicat local, pălmuind prostituatele poloneze leneşe şi dându-i cap în cap pe traficanții de droguri turci care nu-şi realizau cota. A avansat apoi la crime minore – bande contra bande –, nimic extraordinar până când i se dăduse o misiune pe Continent. În Amsterdam dăduse lovitura, ucigându-l pe rivalul şefului său cu o ploaie de gloanțe, după ce-şi folosise pumnii noduroşi ca să le lovească pe cele două gărzi personale ale acestuia.

De acolo urcase scara ierarhică, ajungând pe locul doi pe piața asasinilor plătiți. Misiuni sângeroase în Ankara, Sardinia, Calcutta sau Tadjikistan. Nu lucra singur, descoperise Court în dosar; nu era creierul operațiunilor, dar în scurta lui autobiografie se regăseau câteva crime care meritau respect. Nu în sensul moral: nu, ucisese un detectiv de poliție, un om de afaceri onest şi un jurnalist sau doi. Court aprecia însă faptul că operațiunile în sine fuseseră, dacă nu spectaculoase, măcar executate cu competență.

Ultima lui lovitură avusese loc în urmă cu şase ani şi Court nu putu să nu observe că dosarul dat de Sid despre Slattery se subțiase vizibil după asta. În afara câtorva intervenții, tot ce se ştia despre viața lui era că de atunci cântase la tobă într-o trupă tradițională irlandeză care susținea concerte cinci nopți pe săptămână în localul Temple Bar, o atracție pentru turişti din Dublin.

Cu greu aducea asta numele cuiva pe lista oamenilor ce trebuiau exterminați.

Gentry considera misiunea ca făcând parte din categoria celor „neutre din punct de vedere moral”. Omul era un asasin, dar la fel era şi Court. Diferența era că ultimul îşi verifica țintele şi se asigura că faptele lor justificau uciderea extrajudiciară, în timp ce Dougal Slattery nu o făcea. Potrivit lui Sid, irlandezul era acum sluga unei organizații criminale italiene. Următoarea lui victimă putea fi o prostituată recalcitrantă sau patronul unui restaurant care nu plătise taxa de protecție Mafiei.

Uciderea lui Dougal Slattery nu făcea lumea mai bună, dar nici mai rea, decisese Court.

Ei bine, nu făcea rău oricărei persoane care nu se numea Dougal Slattery.

Hei! Mai eşti?

Ultima postare a lui Sid venise cu trei minute în urmă. Court se lăsase un timp purtat de gânduri, aşa că acum se forţă să fie atent la micul ecran al telefonului.

Sunt aici. Nu e nicio problemă.

De cât timp ai nevoie?

Nu ştiu. Voi analiza situaţia diseară. Acţionez la prima ocazie sigură.

Am înţeles, prietene. Nu te întinde prea mult. Mai am de muncă după aceea.

Court ştia că întotdeauna era ceva de „muncă după aceea”. Mare parte din asta implica anumite contracte pe care Court nu le-ar accepta vreodată. El era cel care decidea dacă mai era „de muncă după aceea”. Nu comentă însă pe marginea acestui subiect, ci răspunse scurt: *Bine.*

Aştept cu nerăbdare veştile bune. Do svidania, prietene.

Court încheie, închise telefonul şi-l vârî în buzunarul hainei. Termină de mâncat, plăti şi ieşi din hotel.

★★★

După-amiază târziu se plimbă prin cartierele din jurul străzii Grafton. Petrecu o oră uitându-se la ţinutele şi particularităţile localnicilor, încercând să le asimileze. Nu era dificil pentru un profesionist bine pregătit. Dublin era plin de polonezi, ruşi, turci, chinezi, sud-americani… şi câţiva irlandezi ici-colo. Niciunul nu arăta, nu mergea şi nu se purta ca un papagal. Cu toate acestea, Court intră într-un magazin cu haine la mâna a doua pe Dowson Lane, de unde ieşi cu o pungă. Se schimbă în baia din incinta magazinului cu o pereche de blugi uzaţi, un hanorac şi o jachetă din denim. Pantofii sport negri şi căciula albastră completau ţinuta.

Când se lăsă seara, arăta deja ca un localnic, mişcându-se nestingherit prin mulţime. Se asigură că e în siguranţă şi urcă şi coborî din câteva trenuri ale DART doar ca să se convingă că nu e urmărit. Erau mai mulţi cei care l-ar fi vrut mort pe Court Gentry decât cei care ar fi dat doi bani pe Dougal Slattery, iar americanul ţinu cont de asta ca să se poată ocupa de misiune. Uciderea irlandezului venea pe locul doi; primul obiectiv, ca întotdeauna, era să mai trăiască o zi. Siguranţa lui personală trebuia să rămână pe primul

plan.

Mulțumit că nu avea nicio „coadă” pe urme, se îndreptă spre cartierul Temple Bar, aflat pe malul sudic al râului Liffey.

La zece stătea în barul Oliver St. John Gogarty. Deşi era miercuri seara, taverna era plină de turişti. Americani, europeni şi asiatici. Singurii irlandezi din bar erau chelnerițele, barmanii şi formația muzicală.

Court nu petrecuse prea mult timp în taverne de genul ăsta în ultimele luni. Se dăduse la fund undeva în sudul Franței, trăise în mansarda unei mici cabane aflate într-un orăşel şi se aventurase rareori până la magazinul de la colț ca să-şi cumpere conserve şi apă îmbuteliată. Nici măcar cele câteva vizite în Nisa, ca să fie consultat de medic, nu fuseseră ieşite din comun. Era iarnă; cluburile de noapte şi magazinele de suveniruri de pe Promenade des Anglais erau goale, deşi în plin sezon nu puteai arunca un ac din cauza mulțimii de turişti. Aşa-i plăcea lui Court. Oliver St. John Gogarty era un blestem pentru el; barmanița îl întrebase deja cum îl cheamă, iar cei doi englezi de alături încercaseră să-l atragă într-o conversație. Ignorase eforturile lor, sorbise din Guinness, cercetase încăperea, îşi dorise să fi avut patru miligrame de Dilaudid care să-l ajute să se relaxeze, după care-şi spusese furios să-şi pună mintea la contribuție şi să rezolve treaba.

În lume există două tipuri de oameni. Numai două: oi şi lupi. Court era lup şi o ştia prea bine. În ultimele câteva luni devenise mai slab, dar un lup rămâne întotdeauna un lup şi asta nu-i fusese niciodată mai clar decât îi era acum, la bar, înconjurat de o sută de oi. Nimeni din mulțime nu-şi făcea griji în privința amenințărilor, aşa cum îşi făcea el. Nimeni din mulțime nu studia ieşirile, bărbații de la mese sau tipul de sticlă al ferestrei din față. Nimeni din mulțime nu observa numărul scăzut al forțelor de ordine de pe stradă sau al stâlpilor de iluminat de pe aleea întunecată. Nimeni din mulțime nu ştia unde să stea în aşa fel încât nicio oglindă să nu-i proiecteze reflexia în restul încăperii.

Nimeni din mulțime nu avea un plan să fugă, în caz de nevoie, pentru a-şi salva viața.

Da, se afla în mijlocul unei turme de oi, dar în realitate, mai era un lup în încăpere. Conform dosarului lui Sid, toboşarul de pe scenă era, la rândul lui, un dur. Trupa tradițională, pe scurt „trad”, avea cinci membri şi, deşi Gentry nu era expert în domeniu, erau foarte buni dacă se lua după reacțiile clienților. Bărbatul masiv cu păr lung şi alb care stătea pe o băncuță aflată la

marginea scenei cânta la bodhrán, o tobă de mână, tradițional irlandeză. Îşi lua în serios meseria, ținând capul în jos şi aplecându-se în față ca şi cum voia să rețină toate subtilitățile melodiei. Americanului i se păru că seamănă mai degrabă cu un muzician de vârstă mijlocie decât cu un asasin de vârstă mijlocie. Poate că trecuse ceva vreme de când se lăsase de „meserie”. Lângă el, un tânăr subțirel cânta la microfon cu un fluier mic, iar chitariştii îl acompaniau armonios, făcând turma de oi să înnebunească de plăcere. Court nu înțelegea multe dintre versuri, dar deduse că era vorba despre o tânără şi frumoasă irlandeză, o recoltă slabă de cartofi şi un bărbat mort de beat.

Court termină berea şi se îndreptă spre ieşire.

DOI

La unsprezece şi jumătate, Dougal Slattery îşi luă rămas-bun de la colegii de trupă, îşi acoperi părul alb şi des cu o căciulă Donegal din lână şi părăsi Oliver St. John Gogarty cu toba în geanta din piele care-i atârna pe umăr. Era o noapte rece, dar senină, la fel ca miile de nopți în care cântase în bar şi la fel ca majoritatea nopților în care se răsfăța cu o halbă de bere înainte să ajungă în apartamentul lui. De-a lungul drumului pe care-l parcurgea în câteva minute erau treizeci de taverne, iar apartamentul lui se afla la doi kilometri, de cealaltă parte a Gării Pearse. Acum avea de gând să facă la fel ca de fiecare dată: să se oprească la taverna de lângă casă pentru o băutură.

Slattery şchiopăta din cauza problemelor la un genunchi. De fapt, avea probleme grave la un genunchi şi probleme şi mai grave la celălalt, dar nu putea şchiopăta cu ambele picioare, aşa că se lăsa mai greu pe cel mai puțin afectat, trupul lui masiv legănându-se în noaptea friguroasă.

Irlandezul masiv avu nevoie de aproape treizeci de minute ca să ajungă la Padraic Pearse, local numit astfel după liderul irlandez catolic executat de britanici în ajunul Paştelui din anul 1916. Era o tavernă rezervată catolicilor: fotografiile şi suvenirurile Rebeliunii decorau toate ferestrele micului stabiliment.

Dougal intră şchiopătând, puse haina şi bodhrán-ul într-un colț şi se îndreptă spre bar, unde o halbă cu Guinness era deja umplută din butoi.

★★★

Court Gentry găsi o uşă întunecată şi se aşeză pe pridvor. Mersese azi mai mult decât o făcuse în ultimele luni şi fu surprins să simtă durerea în muşchiul coapsei şi în gambe, ca o înțepătură, acolo unde, în decembrie trecut, îi pătrunsese glonțul în picior. Îşi dorea să fi avut un Vicodin, dar era conştient că nu se putea îndopa cu medicamente şi îndeplini misiunea în acelaşi timp, aşa că şezu acolo şi se uită la uşa tavernei de peste drum. În seara asta nu făcea decât recunoaştere; îşi va urmări ținta până acasă şi apoi va decide unde şi când va acționa.

Cârciuma se numea Padraic Pearse. După cum se vedea de afară, era mică. Probabil că Slattery era client fidel, din moment ce trecuse pe lângă toate celelalte taverne care-i ieşiseră în cale, ca să stea să bea aici. În Dublin erau mai multe cârciumi pe cap de locuitor decât în orice alt oraş din lume.

Irlandezii îşi adoră tavernele, iar Court nu se miră când petrecu o mare parte din timp privind uşa de la intrare, aşteptând ca ținta lui să dea gata două halbe.

În cele din urmă se ridică greoi în picioare. Voia să-şi pună muşchii în mişcare, îi era frig, înțepenise şi avea nevoie de o toaletă sau de o alee lăturalnică. Ştia că locul cel mai potrivit în care s-ar fi uşurat un tânăr localnic ca el ar fi aleea îngustă de lângă Padraic, aşa că traversă strada pustie şi pătrunse în întuneric. Ajuns aici, se îndreptă spre un zid lângă care erau depozitate gunoaie, desfăcu repede cureaua şi o prinse apoi la fel de repede. Îi atrase atenția un sunet venit de pe alee: doi bărbați ieşiră pe uşa din spate a localului, apăru o geană de lumină la vreo treisprezece metri de el şi se auziră vocile bărbaților care discutau în cârciumă. Cei doi bărbați merseră lângă un perete, se uşurară şi, un minut mai târziu, intrară în tavernă fără să bănuiască o clipă că în întuneric se afla un străin.

Acum era clar că uşa din spate era tot a tavernei şi asta îl făcu pe Court să-şi dea seama că localul era mult mai mare decât crezuse inițial. Se uşură pe zidul din cărămidă, după care se apropie de uşa respectivă. De cealaltă parte se auzeau tacuri care loveau bilele de biliard şi voci bărbăteşti neinteligibile. Privind în jur, Gentry văzu că aleea întunecată dădea într-o stradă laterală şi se întrebă dacă nu cumva Slattery părăsise deja cârciuma. Poate că deja îl observase, deşi în jumătatea de oră pe care o făcuse până la Temple Bar nu sesizase nimic care să-l pună pe gânduri.

Rahat! Gentry ştia că ori renunța la supraveghere în noaptea asta şi încerca din nou a doua zi, ori intra în tavernă ca să se convingă că omul lui era tot acolo. Pericolul de a fi descoperit era redus într-un local atât de mare: în interior păreau să fie zeci de oameni, iar Cameleonul ştia să se piardă în mulțime atât în interior, cât şi afară. Se îndreptă spre uşa principală, ridică gulerul jachetei şi lăsă capul în jos ca să pară un pic mai scund, după care deschise uşa din față a tavernei Padraic Pearse.

Gentry intră şi îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală colosală. Cârciuma era incredibil de mică. Mesele de biliard, de unde auzise vocile, erau despărțite de cârciumă printr-un perete pe care era pus un afiş care anunța că numai membrii au acces. În încăperea în care intrase se aflau doar un mic bar, trei mese şi câteva separeuri lângă perete. Se îndreptă către bar şi se aşeză pe un scaun şi, fără să se uite în stânga sau în dreapta, scoase portmoneul şi se uită la sticlele înşirate în spatele barului. Simți privirile clienților ațintite spre el, dar încă nu-şi dădea seama dacă Slattery se mai

afla sau nu printre ei.

Era o cârciumă exclusivistă şi Court îşi dădu seama pe loc. În aer plutea un aer de pizmă.

Străinii nu erau bineveniți.

În cele din urmă, se uită în oglinda din spatele barului. Fiecare bărbat, inclusiv Dougal Slattery şi cei doi tineri care stăteau la aceeaşi masă, se uita la el.

Un public pretențios.

Pe oglindă era prins un alt anunț: *Cântatul interzis.* Cârciumă pretențioasă.

Rahat!

Barmanul îl fixă cu privirea mult timp peste ziarul pe care-l citea şi pe care-l lăsă jos în cele din urmă, ridicând uşor o sprânceană roşcată.

— O halbă de Guinness, ceru Court.

★★★

Slattery îşi bău berea, ascultându-i pe doi comeseni cum se plâng despre o pasă proastă din meciul de rugby de seara trecută dintre Clontarf şi Thomond. Dougal era suporter al echipei Wanderers şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de faptul că nenorociții de la Clontarf fuseseră furați de nenorocitul de arbitru, dar îi plăcea să-şi petreacă timpul în compania celor doi clienți fideli. Ridică privirea când se deschise uşa; era târziu ca să mai intre vreun muşteriu, deşi nu era ceva ieşit din comun. Îşi iți capul ca să vadă mai bine şi zări un străin care se îndrepta spre bar.

Dougal se întoarse imediat către amicii lui.

În mintea lui Dougal Slattery începură imediat să bată clopotele de alarmă la fel de tare ca acelea din clopotnița Catedralei Biserica lui Hristos, aflată la doi kilometri spre vest. Un străin în Padraic Pearse era destul de ciudat, dar acesta fusese şi în mulțimea adunată la Oliver mai devreme. Mai mult, era tânăr şi bine făcut şi mult prea nonşalant pentru gustul lui Slattery.

Nu era localnic. Era îmbrăcat corespunzător, dar, cumva, lui Slattery i se păru dubios. După ce bărbatul se aşeză pe un scaun la bar, irlandezul căută indicii că ar fi înarmat pe sub haine, urma unui pistol – umflătura specifică atunci când purtătorul se aşeza. Dougal nu observă nimic, însă nu putea vedea dacă avea ceva pe partea dreaptă.

Auzi comanda:

— O halbă de Guinness.

Nimic străin sau ciudat. Avea un pic de accent irlandez, dar vorbea încet.

Era polițist? De la Interpol? Dougal ştia că polițiştii din câteva țări îşi doreau să-l încătuşeze şi să-l ia de pe binecuvântata lui insulă. Nu, tipul ăsta nu părea să fie copoi; cumva, era mult prea relaxat pentru genul ăsta de meserie.

Ştia să comande un Guinness şi asta era ceva. Străinii neinițiați aveau tendința să înşface paharul imediat cum era pus pe tejghea, o greşeală fundamentală. Berea are nevoie de doi paşi: barmanul lasă spuma să se aşeze vreo două minute, timp în care halba stă lângă client, invitându-l parcă să o tragă şi să-şi arate astfel ignoranța.

Străinul ştia însă cum se procedează.

Slattery observă că îl priveşte în oglindă – o privire scurtă, nepăsătoare, în treacăt. Şi ceilalți muşterii se uitau la străin, care privi de jur-împrejur înainte să-şi îndrepte din nou atenția către barman. Ca şi Slattery, nici George nu era încântat că în barul lui intrase un străin, dar îi servi berea, luă banii şi se întoarse la ziarul lui.

Dougal se aplecă spre tinerii aflați la masa lui şi le vorbi în şoaptă. Părea relaxat, dar nu zâmbi.

— Ascultați, flăcăi. Ce ziceți de un strop de distracție înainte să vă bage mămicile la culcare?

Court fusese depistat şi o ştia. Stătea la bar, uitându-se la halbă, cu trupul relaxat, dar mintea îi era în alertă, trecând în revistă protocolul confruntării cu doisprezece bărbați într-o încăpere care nu era mai mare decât interiorul unui autobuz. Se vor folosi cuțite – nu avea nicio îndoială – şi, cu siguranță, pumni. Poate chiar şi o puşcă apărută de sub bar. Court avea un pistol în tocul de la betelie, însă nu cine ştie ce armă defensivă. Era un Makarov. Cu amortizorul din buzunarul jachetei, arma devenea un instrument eficient pentru un asasin, dar gloanțele de calibrul .380 nu făceau mare lucru, iar încărcătorul cu opt gloanțe era nepotrivit pentru mulțimea de trupuri din jurul lui. Mai mult, mecanismul care activa încărcătorul era prost plasat şi ineficient. Dacă se ajungea până acolo, Cameleonul ştia că-i putea găuri pe câțiva irlandezi, însă dacă îl atacau în forță, hotărâți, se ducea dracu'.

Sorbi din bere. Nicio halbă nu i se păruse vreodată atât de mare şi-şi spuse că nu va putea s-o bea toată, ca apoi să se ridice şi se întoarcă pe strada întunecată. Îl auzi pe Slattery vorbindu-le în şoaptă celor doi tineri cu care stătea la masă, dar nu se uită în oglindă. Era clar că Slattery îl observase mai devreme în Oliver St. John Gogarty şi acum le explica situația prietenilor săi. Cu puțin noroc, irlandezul îl va aştepta în stradă. Îşi

va pune oamenii să se ascundă în întuneric şi va pleca odată cu ei. Dacă avea ghinion, totul se va desfăşura aici şi acum. Dougal se va ridica şi va spune în gura mare că îi plăteşte berea pe un an celui care-l va arunca pe străin prin fereastra ce dădea în stradă.

Fiu de cățea! După ce se vindecase în Franța, Court îşi dorise cu adevărat să revină pe teren, dar asta era al dracului de mult.

Începu să se ridice. Halba era pe jumătate plină, dar credea că era mai bine să părăsească taverna atunci când dorea, înainte ca Slattery să-şi pună planul în aplicare. Înainte să se ridice complet, barmanul lăsă ziarul din mână.

— Nu-ți place berea, hm?

Roşcatul de şaizeci de ani, cu cămaşa descheiată până la brâu, sesizase animozitatea dintre Slattery şi străin.

Court nu voia să vorbească prea mult, aşa că se răsuci pe scaunul înalt, ca şi cum voia să se aşeze mai comod, şi ridică halba. O înălță spre barman şi sorbi din nou.

— E straşnică, zise el, sperând să sune ca un irlandez, deşi nu era sigur.

În stânga lui, cei doi tineri aflați în separeu împreună cu ținta lui se ridicară şi se îndreptară spre uşă. Court observă în oglindă cum se ridică alți doi de la masa din spatele lui şi rămân pe loc amenințători, de-o parte şi de alta.

Primul vorbi cel din stânga. Respirația îi duhnea a whisky irlandez şi a tutun.

— De unde eşti?

Court privi drept înainte şi renunță la încercarea de a folosi accent irlandez.

— Lucrez pe cargobotul Maersk. Am acostat în seara asta şi plecăm mâine-dimineață.

— De unde eşti? repetă întrebarea tipul din dreapta.

— Ți-am zis.

— Te-ai născut pe cargobot? De unde eşti înseamnă de unde vii.

— Prieteni. Lăsați omu' să-şi savureze băutura în linişte, interveni Dougal, care se apropiase şchiopătând de bar, având tot timpul contact vizual prin oglindă cu Gentry. Întotdeauna mă bucur să văd o față nouă aici. Inclusiv călători. Nu le da atenție flăcăilor ăstora, prietene.

Court se întrebă de ce toată lumea îl numea „prieten" azi.

TREI

Cinci minute mai târziu, Gentry părăsi Padraic Pearse. Slattery plecase primul, după ce-l salvase pe străin de cei doi localnici, care se întorseseră la masa lor fără o vorbă. În timpul conflictului, barmanul nu-şi ridicase privirea din ziar.

Court o luă spre est, pe strada Pearse, mişcându-se cu dexteritate în umbră, la o sută de metri în spatele bărbatului care şchiopăta cu toba pe umăr.

Totul se schimbase; ritmul operaţiunii fusese accelerat din momentul în care Court decisese să intre pe uşa din faţă a tavernei. Acum nu-şi mai permitea să aloce timp documentării, aşa cum planificase iniţial. Nu, ţinta lui era acum speriată şi putea fugi sau îşi putea construi apărarea. Nu trebuia să fii un geniu ca să te împotriveşti atacului iminent al unei singure persoane. Fugi, apără-te sau predă armele. Aceasta era pe prima pagină a manualului „Cum să eviţi un asasinat", iar Gentry nu se îndoia că Slattery îl citise.

Dacă americanul voia să ducă la bun sfârşit misiunea, ştia că trebuie s-o facă în noaptea asta. Slattery coti la dreapta şi intră pe porţile deschise ale unui bloc cenuşiu. Nu se uită în spate când începu să urce prin parcarea înclinată care ajungea până la intrarea în bloc. Court înaintă în întuneric, aproape de prada sa, o pradă care, da, era posibil să-l aştepte, dar poate că nu o făcea chiar acum.

Un tânăr îndesat, îmbrăcat cu un tricou negru de rugby, apăru în stradă din spatele unei pubele aflate la opt metri în faţa lui Court. Gentry încetini, se opri şi se uită la bărbatul care ţinea mâinile în jos, pe lângă corp. Era unul dintre tinerii care stătuseră la masă cu Slattery, în Padraic Pearse. Irlandezul scoase un lanţ lung pe care-l făcu să se legene încet, ca un pendul.

— De ce dracu' te ţii după tovarăşu' meu?

Pronunţia în dialect era aproape neinteligibilă, dar asta nu mai conta acum. Court nu-l asculta. Toată atenţia lui era îndreptată către sunetele slabe. Se concentra să audă eventualii paşi care s-ar fi apropiat din spate în orice clipă. Court era sigur că amicul acestui fan al rugbyului era pe undeva pe aproape şi venea din spate. Probabil că va încerca să-l imobilizeze din spate, ca la lupte, sau, mai probabil, va avea un lanţ sau un pistol cu care să-l ameninţe. Bineînţeles că, fiind un asasin de elită, Court le făcuse faţă unor

tipi mult mai hotărâți, mai bine pregătiți şi mai echipați. Din fericire, atunci când fusese sub acoperire prin şantiere navale sau îşi pierduse timpul prin baruri dubioase din orăşele de rahat, văzuse destul de des bătăi între tipi cu ceafa groasă pentru a memora procedura standard în astfel de situații.

În realitate, nu conta unde eşti: exista o limbă universală atunci când venea vorba de tăbăcirea fundurilor.

Tânărul cu tricoul negru strigă ceva, de data asta absolut indescifrabil, şi, exact cum se aşteptase Gentry, se auziră nişte paşi uşori, care deveniră mai apăsați şi mai rapizi pe măsură ce se apropiau. Court se forță să privească numai în față, la tânărul rugbist cu tricou negru, ca şi cum nu se aştepta să fie atacat din spate. Până în ultimul moment posibil.

Paşii ajunseră în spatele lui şi americanul se mişcă rapid ca fulgerul, izbindu-l cu forță pe atacator în gură. Cu o singură mişcare, se lăsă în jos, se răsuci şi se dădu în lateral, văzând cum tânărul chelios îmbrăcat cu un tricou portocaliu de rugby se clatină nesigur şi leagănă o bară îndoită acolo unde stătuse Gentry cu câteva clipe în urmă. Forța izbiturii, combinată cu amețeala, îl făcu pe irlandez să se clatine derutat mult timp înainte să-şi dea seama că ținta lui evitase lovitura pe care se pregătise să i-o dea. Court se ridică repede când irlandezul trecu pe lângă el, îl prinse cu mâna stângă şi-l făcu să se întoarcă spre el. Pumnul lui se ridică fulgerător în noaptea întunecată, lovindu-l pe bărbat sub ureche. Îi fractură maxilarul şi îl lăsă inconştient, chiar dacă energia scăpată de sub control îl propulsă mai departe.

Bara din fier căzu cu zgomot pe stradă şi irlandezul o urmă, căzând în față şi rostogolindu-se. Membrele îi fluturară până aproape de picioarele camaradului său.

Nu mai mişca. Sângele de pe chipul lui se împrăştie atunci când atinse asfaltul ce lucea în lumina slabă a felinarului.

Cel în tricou negru balansă sălbatic lanțul, verificându-şi din priviri prietenul inconştient, după care se răsuci. Pe chipul lui se reflectau în egală măsură furie şi groază față de bărbosul din fața lui. Court înaintă cu brațele lăsate, privirea şi umerii relaxați.

Un bărbat în largul lui.

Lanțul zvâcni în față.

Cameleonul îl prinse cu dexteritate şi-l smuci, făcându-l pe tânărul cu tricou de rugbist să-şi piardă echilibrul şi să sară în față.

Upercutul americanului îl lovi puternic în gât şi-l aruncă pe spate. Se

rostogoli pe stradă, înecându-se şi şuierând. Se chinuia să tragă aer în piept în timp ce se holba la bărbosul care se apleca asupra lui. Când vorbi, americanul păru calm. Avea situația sub control ca şi cum el planificase ambuscada din întuneric.

— Numărul apartamentului lui Slattery, te rog. Ți-l cer o singură dată.

★★★

Patru minute mai târziu, amortizorul unei arme împingea uşa apartamentului şaizeci şi şase din complexul Queen's Court. În spatele amortizorului se afla un pistol automat rusesc Baikal Makarov, iar pistolul era în mâna Cameleonului. Toate simțurile lui erau ascuțite, mai ales că uşa fusese lăsată întredeschisă şi asta era ciudat, ținând cont de faptul că locatarul apartamentului era cu siguranță conştient că venea cineva după el.

Când intră în camera de zi bine luminată din spatele uşii, lui Gentry nu-i luă mult ca să-şi localizeze ținta. Slattery stătea la o masă simplă din lemn aflată în centrul micii încăperi, privind spre uşă, cu o sticlă de whisky irlandez şi cu trei pahare în față. Court observă că bărbatul îşi schimbase cămaşa. Acum purta un tricou de rugbist cu albastru şi negru, descheiat la gât şi mulat spre talie. Poate că reprezenta echipa favorită?

Slattery ridică privirea şi-l privi îndelung pe intrus. Luă apoi un pahar şi dădu conținutul pe gât. Probabil că aşteptase doi oaspeți – cei doi prieteni care zăceau acum pe stradă. Dougal ridică încet al doilea pahar.

— Bei ceva, flăcău? întrebă el, iar vocea joasă îi trădă nervozitatea.

Court se uită repede de jur-împrejur. Arma lui rămase ațintită spre fruntea țintei. Vorbi încet, calm şi cu convingere.

— Ține mâinile la vedere.

— I-ai lichidat? întrebă Dougal, conformându-se.

— Pe rugbişti? Nu, vor fi bine. În cele din urmă…

— Ai trecut de ei precum cuțitu' prin unt, nu? întrebă irlandezul, ridicând din umeri.

— Mda, n-a fost cine ştie ce efort.

— Nu le-ai fi făcut față, dacă n-ar fi fost beți. Ia loc mai întâi. Am aici un whisky formidabil.

Court continua să se uite după eventuale pericole din cameră. Ținta lui părea ciudat de resemnată față de ceea ce se întâmpla, dar asta putea fi doar o păcăleală.

— Nu.

Bărbatul masiv ridică din nou din umeri.

— În cazul ăsta, poate mă laşi să beau ceva mai întâi.

Nu aşteptă, ci umplu din nou un pahar cu Old Bushmills, îl dădu peste cap, după care-l puse în fața lui şi-l umplu din nou.

Court se duse lângă fereastră. În drum stinse lumina. Învăluit în întuneric, se uită spre stradă.

— Nu vine nimeni, îl anunță Slattery. N-au fost decât ăia doi pe care i-ai întâlnit deja. Chiar dacă ar mai putea să se deplaseze, n-o vor face în direcția asta. Crede-mă.

Court verifică dormitorul, baia şi bucătăria. Erau singuri. Irlandezul rămase la masă, privind spre uşă. Bău încă un pahar, pe care-l umplu imediat. Aşteptând răbdător.

Când Gentry reveni în fața lui, Slattery luă sticla şi o împinse spre musafir.

— Eşti sigur că nu vrei o picătură? Mereu mi s-a părut de folos atunci când lucram.

Court refuză, atent la țintă, cu Makarovul ridicat.

— Ascultă, amice, zise repede Dougal. Ştiu că trebuie s-o faci. Nu mă împotrivesc. Am lucrat în branşă şi ştiu cum merg lucrurile. E însă ceva… Am nevoie de o favoare… Am un copil. Nu e chiar copil, bănuiesc că are vreo treizeci de ani acum. Locuieşte în Galway.

— Ți se pare că-mi pasă?

— Are sindromul Down. E băiat bun, dar nu poate avea singur grijă de el. N-are mamă – a fost o prostituată din Belfast, a murit din cauza unei supradoze în urmă cu douăzeci de ani. Băiatul e într-o instituție particulară. Numai pe mine mă are…

— Nu mă interesează câtuşi de puțin.

— Zic şi eu aşa… Îi trimit suficienți bani cât să nu ajungă în grija statului.

Court trase piedica cu degetul mare, iar Dougal începu să vorbească mai repede.

— Fără banii pe care-i trimit, va ajunge în grija statului. E un dezastru, crede-mă. Băiatul meu plăteşte păcatele mele. Îmi poți lua nenorocita asta de viață, dar nu-l face pe el să plătească.

Lui Court îi trecu prin minte că trebuia să fi trimis un glonț în țeasta țintei de cum intrase pe uşă.

— Toți lăsăm pe cineva în urmă. Nu te pot ajuta.

— Nu, nu mă poți ajuta pe mine, dar îl poți ajuta pe el. Îți cer douăzeci şi

patru de ore. O nenorocită de zi, ca să dau o spargere la o bancă, o casă de schimb valutar sau ceva de genul… E o maşină blindată care opreşte în diferite locuri de pe strada Dawson. O grămadă de opţiuni pentru o treabă rapidă. Dacă am timp să dau lovitura, aş putea trimite nişte bani, ca să fie în siguranţă. Dacă aş fi ştiut că vii după mine, aş fi făcut-o până acum, dar m-ai luat prin surprindere. Am ieşit din joc cu mult timp în urmă şi am crezut că s-a terminat. Ascultă. Nu voi fugi. Trimit banii în Galway până mâine după-amiază, după care mă întorc aici şi poţi să mă căsăpeşti. Jur pe mormântul maică-mii. Îţi vei lua banii pentru căpăţâna meu, iar eu o să fac rost de banii de care e nevoie ca băiatu' meu să fie îngrijit şi după ce n-o să mai fiu. Stau în faţa ta cu respect. Îţi demonstrez că nu sunt un fugar. Nu sunt un luptător. Nu mai sunt. Stau aici şi mă las pe mâna ta, sperând că vei face ceea ce e corect şi-mi vei acorda o nenorocită de zi ca să-i asigur băiatului meu un viitor cât de cât decent.

Bărbatul mai avea puţin şi începea să plângă. Era disperat. Court nu se îndoia că povestea e adevărată.

Cu toate astea, americanul se ţinu tare şi ridică arma la nivelul ochilor.

— Îmi pare rău, amice. N-o să se întâmple.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Slattery înainte să dea pe gât încă un pahar. De data asta nu-l mai reumplu.

— Am crezut că ai suflet. M-am înşelat. Aşadar, puştiul meu va ajunge în grija statului, zâmbi el cu amărăciune. Nu-i chiar totul pierdut. Există şi o oarecare consolare. Ştiu că, într-o bună zi, Sid va trimite pe cineva şi după tine.

— Sid?! se miră Court, lăsând uşor în jos pistolul.

— Eşti noul tip al lui Sid, nu? Eu sunt tipul de dinainte, aşa că-ţi poţi vedea viitorul, nu-i aşa? Ţi-a dat treaba asta ca să-ţi facă loc în organizaţia lui. Asta e proba ca să-mi iei locul. Ştiai?

Court nu zise nimic câteva secunde. Ochii înlăcrimaţi ai lui Slattery se măriră.

— Nu ţi-a spus! Ce nemernic. Credeai că are un contract cu altcineva care mă vrea mort? Nu, amice, aici e numai mâna lui Sid.

— De ce? întrebă Cameleonul, lăsând şi mai jos pistolul.

Slattery umplu din nou paharul şi dădu băutura pe gât.

— Sid a venit să mă vadă în urmă cu cinci ani. Făceam… ceva pentru un alt rus. Sid mi-a spus că îi place cum lucrez şi că vrea să vin s-o fac pentru el. L-am întrebat care e manevra. Toată lumea ştie că Sidorenko ia cele mai

avantajoase contracte. Mi-a spus că tot ce am de făcut e să-l mătrăşesc pe tipul de dinaintea mea. Să-mi eliberez singur locul. Înțelegi? Se pare că tipul ăsta, un israelian, devenise de prisos. Nu ştiu din ce cauză. Sid mi-a spus că îndată ce rezolv lucrurile cu evreu', devin cel mai tare armăsar din grajdul lui.

— Aşadar, l-ai ucis.

— Normal că da! Ăsta-i domeniul în care activăm, nu? Acum sunt eu prea bătrân, prea distrus şi prea dărâmat ca să mai execut misiunile lui importante. Nu mai fac banii pe care-i făceam cândva, aşa că te-a trimis pe tine să mă lichidezi ca să preiei postul. S-a gândit că, dacă există şi doar o şansă la o sută să vorbesc, să iau legătura cu presa sau cu Interpolul şi să-l dau în gât, e mai bine să mă facă să dispar.

Court era şocat. Sid îl mințise când îi spusese că există un contract pentru ținta asta. Era numai în interesul lui personal să moară acest om. Îşi reveni un pic şi-şi aminti câteva informații din dosarul pe care i-l dăduse despre Slattery.

— Mi-a spus că ai făcut unele treburi urâte în trecut, zise americanul şi Makarovul se ridică din nou.

— Treburi urâte? întrebă cu adevărat surprins irlandezul. Treburi urâte? repetă la fel de uluit. Care dracu' sunt treburile frumoase?

— Vreau să spun că ai ucis oameni nevinovați.

— Prostii! Ai de gând să mă judeci acum pentru ce ți-a zis Sid? Ce papagal eşti. Dă-i drumu', termină odată! Vâră-mi un glonț în nas ca să te simți bine. Treburi urâte? Nevinovați? Eşti cel mai snob asasin care a trăit pe planeta asta nenorocită!

Nările lui Dougal Slattery se lărgiră când bărbatul se uită la amortizorul din capătul țevii. În ochii lui se vedea efectul alcoolului, dar nici urmă de frică.

După o pauză lungă, Court coborî pistolul lângă coapsă. Trase încet un scaun din lemn şi se aşeză la masă, în fața irlandezului.

— Cred că acum vreau băutura aia.

Slattery turnă în două pahare fără să-şi ia ochii de la american.

PATRU

Zece minute mai târziu, Court vârî pistolul în toc. Hotărâse să nu-l ucidă pe bărbatul din fața lui şi i-o spuse. Irlandezul nici nu zâmbi, nici nu răsuflă uşurat, dar îi strânse bărbăteşte mâna. Rămaseră apoi mai mult tăcuți în lumina difuză dată de felinarul de pe stradă, iar Court avu grijă să țină mâinile pe masa din lemn ca să-l ajute pe Slattery să se relaxeze.

— Sid n-o să fie mulțumit de tine, zise după un timp Dougal.

— Am avut o înțelegere. I-am spus că voi executa numai contractele cu care sunt de acord. Dacă îmi dă informații mincinoase, îmi rezerv dreptul de a mă retrage. Dă-l dracu'!

Slattery ridică sticla.

— Beau pentru asta. La dracu' cu Sid!

— Ştii că va trimite pe altcineva după tine.

— Mda… Bănuiesc că o s-o facă. Poate ar trebui să mă rezolvi tu ca să dispar din calea lui.

— Nu primesc cereri.

Masivul irlandez începu să râdă în hohote.

— E bună asta, amice. Poate că flăcăii mei o să iasă din spital înainte să apară al doilea asasin. Sper ca afurisitul de Sid Sidorenko să trimită pe cineva căruia cei doi îi pot face față.

— Mă îndoiesc, chicoti Court.

Dougal Slattery îşi umplu din nou paharul cu Old Bushmills şi apoi, ca şi când atunci îşi dădu seama, trase paharul lui Court ca să-l umple.

— Nu mai beau.

Slattery continuă să toarne.

— E al treilea, băiete. Îți promit că o să facă bărbat din tine.

Court ridică din umeri, clătină din cap şi se întinse peste masă să ia paharul, sperând că alcoolul va înlocui calmantele după care tânjea corpul lui.

— Poate ar fi bine să părăseşti oraşul înainte să…

Masa se ridică în aer înainte să-l lovească pe american. Paharul îl lovi în gură înainte să apuce să-l prindă, iar masa din lemn îl izbi în bărbie. Capul îi zvâcni pe spate şi bărbatul căzu pe spate cu scaunul.

Irlandezul masiv răsturnă masa peste el, proptindu-l de podea în timp ce degetele cărnoase se înfipseră în muşchii gâtului lui Gentry.

Court încercă să strige, dar din gât nu ieşi niciun sunet. Simţi cum cele două degete mari îi apasă pe mărul lui Adam, încercând să-l strivească. Deşi era ameţit din cauza loviturii, întoarse brusc, din instinct, capul ca să slăbească strânsoarea adversarului. Ridică un braţ ca să încerce să-i îndepărteze mâinile, dar acestea abia se clintiră.

— Opreşte-te! bolborosi Gentry.

Intenţionase să-l lase în viaţă pe Slattery. Din cine ştie ce motiv, irlandezul nu-l crezuse şi, pentru că era sigur că Sidorenko avea să-l convingă pe acest asasin să revină, hotărâse să rezolve problema aici şi acum, când avea ocazia.

Stând pe spate, cu irlandezul masiv deasupra lui şi cu degetele strangulându-l, Court avea o singură opţiune. Se zvârcoli pe linoleumul ieftin şi se propti pe călcâie ca să se poată răsuci până la punctul în care picioarele lui ajunseră în dreptul uşii micului apartament. De aici, chinuindu-se în continuare să slăbească strânsoarea care-l sufoca, încercă să urce pe uşă. Cincisprezece centimetri, treizeci, un metru. Ridică brusc trunchiul şi, în virtutea inerţiei, trupul greoi al lui Dougal se rostogoli peste umerii americanului. Gentry se împinse cu toată puterea pe călcâie, se ridică pe cap şi apoi se rostogoli. Gâtul i se eliberă de strânsoarea lui Slattery când se răsuci şi îl încălecă. Court ateriză în genunchi pe masa răsturnată şi se feri de o posibilă lovitură cu pumnul venită de la fostul boxer.

Într-o clipă, ambii bărbaţi erau în picioare. Court se uită la atacator. Chipul irlandezului era roşu şi acoperit cu sudoare, iar ochii erau injectaţi de furie. Urlă ceva, probabil în galeză, pentru că Gentry nu înţelese. Ar fi vrut să-i spună că era o greşeală şi tocmai voia să plece, dar degeaba. Slattery făcu un pas în faţă şi-i trase un pumn în obrazul stâng. Americanul resimţi şocul şi arsura, iar ochii i se umplură de lacrimi, înceţoşându-i vederea.

Greşise când subestimase forţa brută şi viteza adversarului, iar această greşeală îl putea costa viaţa.

Court se retrase într-un colţ unde avea suficient spaţiu ca să scoată Makarovul, dar descoperi că tocul era gol. Era convins că-i căzuse atunci când stătuse în cap şi că era undeva pe podea, sub masa răsturnată sau sub scaunul rupt.

Slattery observă tocul gol şi pe faţa înroşită îi apăru un zâmbet larg, sălbatic.

— Eşti mort, flăcău! zbieră el, lansând o altă lovitură cu pumnul drept.

De data asta, Gentry se feri şi fu numai şters pe bărbie.

Veni însă lovitura cu pumnul stâng, trunchiul şi picioarele lui Dougal mişcându-se simultan pentru un efect maxim. Gentry reuşi să-l blocheze, dar se resimți. Chiar dacă nu-l izbise, forța pe care o absorbise antebrațul îl trânti pe podea şi ajunse în genunchi lângă perete.

Se ridică rapid şi reuşi să se ferească la timp de o nouă lovitură. Ripostă ca o săgeată, lovindu-l pe irlandez cu pumnul în plex şi cu piciorul în vintre.

— Iisuse Hristoase! Te bați ca o muiere! icni Slattery.

Atunci îşi aminti Court care era punctul slab al irlandezului. Îl urmărise timp de o jumătate de oră pe bărbatul şchiop şi observase cum se chinuia să-şi lase greutatea pe genunchiul stâng. Îl lovi cu putere şi încheietura ieşi în afară. Dougal urlă şi se dezechilibră, dar nu căzu.

Mai mult, continuă să se apropie, deşi atacul îl făcu să trimită o lovitură la întâmplare.

Court se lăsă în jos spre dreapta lui, ferindu-se de pumnul care-i trecu pe lângă urechea stângă. Americanul se îndreptă cu toată viteza spre irlandez, sări şi-l prinse cu brațul drept de umăr. De aici, cu o execuție perfectă, îşi trecu brațul în jurul gâtului masiv. Se întinse ca să se prindă cu degetele de propriul umăr. Mâna lui ajunse în jurul gâtului lui Slattery, sub bărbie, din partea lui stângă.

Prinse partea dreaptă a gulerului şi trase de el până în stânga.

— Luptă ca un afurisit de bărbat, nenoro…

Cuvintele lui Dougal se pierdură în horcăială. Gentry strânse gulerul ca pe un garou, folosindu-se de tricoul bărbatului pentru a-l strangula. Îşi înfăşură brațul drept în jurul gâtului irlandezului, de parcă l-ar fi îmbrățişat pasional, şi se prinse cu ambele picioare de trupul lui. Ancorat de el, continuă să tragă de gulerul care se strângea în jurul gâtului gras al boxerului.

Panicat că rămâne fără aer, Slattery şchiopătă pe genunchiul bolnav prin apartament, îl izbi pe asasinul american de fereastră, apoi de un perete – suficient de tare cât să trântească litografia ieftină care ilustra un boxer mustăcios, gol până la brâu –, după care se aruncă spre uşa grea din lemn.

Tocmai atunci, printre căderi, lovituri şi strigăte, se auzi un urlet din cealaltă parte a uşii. O femeie țipa isteric, întrebându-l pe domnul Slattery dacă e bine şi dacă ar trebui să cheme pe cineva în ajutor. Dougal nu putea vorbi. Încercă să ajungă la zăvor cu mâna stângă, dar puterile îl lăsară din cauza lipsei de oxigen. Când reuşi să pună un deget pe zăvor, Court întinse

mâna dreaptă şi împinse zăvorul, încuind uşa, după care se împinse cu piciorul ca să se depărteze de uşă.

Ambii bărbați se prăvăliră în mijlocul apartamentului.

Slattery tot nu putea respira, dar mai avu suficientă putere şi reuşi să-şi folosească picioarele ca să ajungă deasupra lui Court. Acesta nu-i dădu însă drumul. Profită de situație şi se rostogoli, ajungând din nou deasupra țintei lui.

Timp de treizeci de secunde, mârâiră şi se loviră printre bucățile de mobilă ruptă din micul apartament. Gentry reuşi să-şi încolăcească ambele picioare în jurul unui umăr al lui Slattery, care, cu celălalt braț, îl lovi puternic, repetat, în spate şi în cap.

Irlandezul masiv încercă să-l lovească pe Court cu capul, dar deja erau cap în cap şi nu era suficient spațiu să-şi ia avânt pentru o lovitură puternică.

Apoi, ritmul luptei încetini şi, în scurt timp, încetă.

Court continuă să strângă gâtul victimei, dar se aplecă în față ca să se uite la Slattery. Ochii îi ieşiseră din orbite, obrajii îi erau incredibil de roşii, chipul îi era acoperit cu broboane de sudoare. Court era peste el şi sângele din tăietura cu care se alesese când fusese izbit de fereastră se prelingea pe fruntea irlandezului, formând cu transpirația firicele care îi intrau în ochi.

Peste ochii holbați, pleoapele clipiră slab.

Court dădu puțin drumul gulerului şi Dougal se grăbi să tragă aer în piept, se înecă şi şuieră. Fețele celor doi erau la câțiva centimetri distanță una de alta şi Gentry vorbi icnit, epuizat de efort.

— Puştiul… cu sindromul Down… Există?

Limba lui Slattery era umflată şi coardele vocale presate. Tuşi şi pe buze îi apăru o spumă sângerie.

— Jur!

Court dădu din cap şi-şi şterse transpirația de pe sprâncene. Încă vorbea cu greutate, chinuindu-se să-şi recapete suflarea.

— Bine, bine… Nu-ți face griji. O să am grijă de el… O să fie bine…

Ochii bulbucați se întoarseră spre el şi lacrimile amestecate cu sânge începură să se prelingă pe obrajii irlandezului. Suspină, stropind în jur cu mucozități. Dădu din cap şi vorbi cu greutate.

— Eşti nobil, flăcău… Retrag ce am spus… Ai suflet… Eşti un om bun…

— Mda, ăsta sunt eu, mormăi americanul, mângâind cu blândețe părul

cărunt. Sunt un afurisit de sfânt…

Cu o singură mişcare, Court Gentry luă de pe podea Makarovul, propti amortizorul în gâtul cărnos al lui Dougal Slattery şi trase un singur glonț care trecu prin bărbia acestuia, prin limbă, prin bolta palatină, sinusuri şi ajunse în creier. Proiectilul de calibrul .380 dansă în interiorul craniului irlandezului de cincizeci şi patru de ani înainte să iasă prin urechea stângă. Ochii bulbucați ai lui Slattery nu mai aveau nicio expresie, rămaseră deschişi.

Court se rostogoli de pe pieptul lui şi se lăsă să cadă pe podea, lângă mort. Era epuizat, secat de energie şi de emoții. Fața îl durea acolo unde fusese lovit cu pumnii, iar abdomenul şi picioarele pulsau în locurile în care fusese înjunghiat şi împuşcat iarna trecută.

Împreună, el şi Slattery zăceau printre bucăți din mobilierul sfărâmat din micul apartament, Gentry privind în gol spre tavan.

CINCI

Şalupa spărgea norul de ceaţă la opt sute de metri de ţărm. În spatele ei, pierdut în negură, cargobotul lituanian, mijlocul de transport al lui Court spre şi dinspre Emerald Isle, se întorsese deja spre nord, turase motoarele la maximum şi pornise către casă. Court stătea pe şalupă, în faţă, privind docurile şantierului naval Gdansk. Era singurul pasager.

Continuă să vorbească la telefonul prin satelit.

— Paulus, vreau să fie foarte clar. În afara comisionului tău, toată suma, până la ultimul bănuţ, va merge la pacient. Nu mă interesează cum o faci. Fă-o!

— Nu e nicio problemă. Putem deschide un fond din care instituţia să retragă regulat sume. Am verificat aşa cum mi-ai cerut şi este cea mai bună din Irlanda pentru persoane cu astfel de probleme.

— Bun!

Urmă o pauză şi Court simţi disconfortul interlocutorului.

— Domnule… Ştiţi că o să fiu nevoit să iau legătura cu Sir Donald…

— Fă-o, dar, din moment ce vorbeşti cu el, spune-i asta: Banii ăia nu sunt ai lui şi nici ai mei. Îi aparţin puştiului. Dacă se atinge de ei, am să…

— Herr Lewis, vă rog să nu-l ameninţaţi pe Sir Donald. Este angajatorul meu şi sunt obligat să-i transmit orice îmi spuneţi…

— Mă bazez pe asta. Vreau să-i transmiţi cuvânt cu cuvânt. Dacă se atinge de conturi, dacă se bagă în vreun fel, o să apar la uşa lui!

— Herr Lewis, vă rog…

— Ai primit mesajul, Paulus.

— Ştiu că vă va îndeplini dorinţele şi mă voi ocupa de cont aşa cum ne-am înţeles. Comisionul meu standard se va aplica numai fondului.

— Danke!

— Bitte schön. Sir Donald ţine foarte mult la dumneavoastră, Herr Lewis. Nu ştiu ce probleme aţi avut unul cu celălalt, dar sper că într-o bună zi veţi putea să…

— La revedere, Paulus.

Urmară o pauză cauzată de frustrare şi un rămas-bun politicos.

— Auf wiedersehen, Herr Lewis.

Gentry vârî telefonul în sacul din pânză, apoi îşi îndreptă atenţia asupra noii ameninţări pe care o avea în faţă.

Observă, de la trei sute de metri distanță, o maşină mare, neagră, oprită pe chei. De la două sute de metri îi putu vedea pe bărbații care se sprijineau de vehicul, toți îmbrăcați în negru. La o sută de metri numără patru, toți foarte masivi. La cincizeci, îşi dădu seama că sunt slavi, că poartă costume şi că maşina era o limuzină.

Aceştia ar fi băieții lui Sid, veniți să-l ia la plimbare, şi asta îl înfurie pe Court. Plănuise să plece de aici în Gdansk, să se piardă câteva zile pe coasta Poloniei şi apoi să-l contacteze pe Sid pe site-ul Ural Mountains Tour când era în siguranță şi pregătit. Sir Donald, fostul intermediar, nu-l obligase niciodată să lucreze față în față, dar teroriştii ăştia trimişi de viitorul lui fost intermediar primiseră fără îndoială misiunea să-l dădăcească şi să se asigure că vine să îngenuncheze în fața tronului, ca un vasal.

— Băga-mi-aş! zise tare americanul când ajunse la douăzeci şi cinci de metri.

Bărbații se ridicară de pe capota maşinii, iar țigările fură aruncate pe pământ şi strivite. Court putu vedea sclipirile lanțurilor din aur pe care le purtau la gât. Mafioți ruşi. Cine altcineva? Bărbații se apropiară de marginea cheiului ca să-l împiedice să fugă atunci când acosta feribotul.

De parcă ar fi făcut-o.

Court se uită în jur ca să vadă dacă există o modalitate de a fugi.

Nimic. Rahat!

Gentry coborî de pe puntea ce se legăna şi ajunse pe debarcader. Rămase în fața teroriştilor. Nu se rosti niciun cuvânt. Singura comunicare avu loc prin intermediul privirilor celor cinci bărbați încărcați de testosteron, toți la treabă, dar niciunul din proprie inițiativă. Fostul lider al echipei Diviziei de Activități Speciale din cadrul CIA, un fost component al SEAL pe nume Zack Hightower, le spunea „ochii dracului”, o descriere grosolană, dar corectă, a bărbaților care se țintuiau cu privirea unii pe ceilalți, declarându-şi puterea şi experiența prin priviri reci.

Court descheie încet paltonul pentru a dezvălui Makarovul pe care-l purta în hamul prins de coapsă. Unul dintre tinerii ruşi înaintă şi scoase pistolul din toc, mârâind la Gentry de parcă el ar fi descoperit arma americanului. Îl pipăi apoi de sus până jos, scoase un cuțit din buzunarul străinului şi-l vârî în al său. Cotrobăi prin sacul marinăresc de pe umărul lui Gentry, luă telefonul prin satelit şi-l puse în propriul buzunar, dar nu mai găsi nimic altceva care să-i stârnească interes. Satisfăcut că-l dezarmase pe Cameleon, rusul se depărtă şi-i făcu semn impacientat să urce în maşină.

Court desprinse sacul de pe umăr şi i-l aruncă unuia dintre ei. Acesta îl lovi în piept pe masivul rus, care-l lăsă să cadă la pământ. Intensitatea de „ochii dracului” nu scăzu.

Americanul nu se putu abține. Înaintă, iar zâmbetul slab se transformă într-un chicot când deschise portiera limuzinei negre şi urcă pe bancheta din spate.

O oră mai târziu era în aer. Un avion uşor Hawker 400 îi aşteptase pe el şi anturajul lui pe Aeroportul Internațional Lech Walesa. Court nu observă dacă se ceruseră paşapoarte sau se făcuse vreun control vamal; cel puțin lui nu i se puseră întrebări şi nici nu i se solicitase vreun document. Avionul se ridică şi străpunse norii, ajungând pe cerul senin al Poloniei. În cabina cu şapte locuri se aflau cei patru bărbați care-l luaseră de pe chei. Îi arătară unde găsea mâncare şi băutură şi-l anunțară într-o engleză stricată că zborul va dura două ore. Nu-i spuseră unde mergeau, dar nici nu era nevoie.

Court ştia. Era dus la şef, iar acesta locuia în Sankt Petersburg, Rusia.

Americanul se aşeză comod şi se relaxă, sorbi din sticla cu apă şi-i ascultă pe aghiotanții lui Sidorenko trăncănind. Cu vreo doisprezece ani în urmă, Court înțelegea bine limba rusă, dar acum o cam uitase. Concentrându-se pe vorbăria bărbaților din jurul lui cu ochii închişi mai mult de o oră, avu senzația că începea să-şi amintească acea limbă greoaie.

Era destul de sigur că Sid şi oamenii lui habar nu aveau că vorbeşte rusa şi se gândi că, în următoarele ore, ar putea folosi ignoranța lor în avantajul lui.

Avionul coborî şi ateriză imediat după prânz. Presupunerea lui Court că era dus în Sankt Petersburg se adeveri când, în timpul coborârii, zări de sus Golful Finlandei şi portul. Recunoscu şi aeroportul. Rzhevka se afla la est de Sankt Petersburg, aşezat într-o zonă mai puțin convenabilă decât principalul aeroport internațional din centrul oraşului; Court mai fusese o dată aici.

În trecut, cu vreo zece ani în urmă, Court lucrase sub acoperire pentru CIA, trăind singur peste hotare. Teoretic, misiunile lui se desfăşurau oriunde pe planetă, în țări prietenoase sau inamice, dar în realitate opera mai mult sau mai puțin în fosta URSS. Rusia, Ucraina, Lituania, Georgia, Tadjikistan – CIA avea propriile motive să trimită oamenii din Autonomous Asset Program peste răii din est, urmărind, vânând şi uneori omorând traficanți de arme sau de secrete nucleare. Pentru o vreme, singurele lucruri care meritau vândute de țările din spatele Cortinei de Fier fuseseră relicvele

apocalipsei lăsate în urmă de imperiul malefic. Singura sarcină pe care o primiseră Gentry şi ceilalţi bărbaţi din Double A-P atunci când erau aici era să urmărească o ţintă, să dea raportul despre activitatea acesteia şi/sau să pună microfoane în casa acesteia şi/sau să le cumpere prietenii şi/sau să planteze dovezi care să-i incrimineze.

Şi/sau să o ucidă.

Dar asta se întâmpla în anii nouăzeci. În zilele bune.

Înainte de 11 Septembrie.

De atunci mai fusese în Sankt Petersburg o singură dată, în ianuarie 2003. Era deja membru al Echipei Golf Sierra, o subdivizie a Diviziei de Activităţi Speciale/ Grupului de Operaţiuni Speciale paramilitare care-i vâna pe terorişti şi pe asociaţii lor pe întreg globul. Court şi Echipa Teroristă ajunseseră chiar pe acest aeroport cu un avion al Agenţiei. O parte din echipă stătuse într-o casă secretă, undeva în zona rurală, în timp ce Court şi Zack Hightower se cazaseră într-un imobil dărăpănat la câteva străzi distanţă de elegantele hoteluri de pe Nevski Prospekt. Apoi, după trei săptămâni, echipa urcase la bordul unei nave de raid Zodiac şi lovise un cargobot care părăsea portul Sankt Petersburg. Se presupunea că la bordul acesteia s-ar afla material nuclear destinat lui Saddam Hussein şi Irakului. În realitate erau numai arme convenţionale, chestii care bubuiau, nu explodau, după cum raportase Zack Hightower de pe telefonul prin satelit şefilor din Langley. Primiseră ordin să lase armele, să părăsească barca şi să plece din Rusia. Era ciudat, dar au înţeles mai târziu decizia, când mulţimea de bunuri a fost „descoperită” în Basra, Irak, subiect exploatat pe larg de presă. Nava fusese urmărită tot drumul până în Irak şi monitorizată prin satelit. Soldaţilor din cadrul Marinei li se spusese unde o găsesc şi, de jenă, Rusia şi-a mărit un pic sprijinul pentru misiunile SUA din zonă. Nu mult, e adevărat, dar tot fusese ceva.

Era vorba despre politică, iar asta nu făcea parte din misiunile de bază ale Echipei Teroriste. Lui Court nu-i plăcuse, însă aşa cum spusese atunci şeful lui, Zack, nu era plătit să-i placă, ci să facă.

Din avionul lui Sidorenko, Court fu mânat o sută de metri peste pista de aterizare îngheţată până la o limuzină lungă, neagră. Paznicii îl îndrumară către locul din faţă.

— Stai în faţă. Locurile din spate sunt pentru VIP-uri, zâmbi unul dintre paznici, etalându-şi dinţii pe care se afla aceeaşi cantitate de metal ca şi cea de la gâtul lui şi cu care ar fi putut prinde un post local de radio. Tu eşti

doar P, râse el tare, după care le traduse gluma colegilor, iar aceştia râseră.

Court ridică indiferent din umeri şi urcă pe locul pasagerului. Paznicii, care numai persoane importante nu erau, urcară în spate. O greşeală gravă de securitate: Court stătea în faţă cu şoferul trecut de vârsta a doua, dar oamenii lui Sidorenko nu păreau să fie cei mai deştepţi din preajmă.

În timp ce se îndreptau spre vest, în direcţia oraşului Sankt Petersburg, Court făcu tot posibilul să reţină informaţii despre călătorie, în cazul în care era nevoit să-şi găsească singur drumul spre aeroport. Plănuia să fie o excursie scurtă. Avea nevoie de treizeci de secunde ca să-i spună lui Sid că nu-i place că fusese târât aici şi că fusese încălcată înţelegerea pe care o aveau, încă treizeci de secunde ca să-i spună că nu-i place că fusese înşelat în legătură cu operaţiunea pe care tocmai o îndeplinise şi încă aproximativ zece secunde ca să-l anunţe pe intermediarul rus că renunţă şi că dacă gorilele pline de aur încercau să-l împiedice să plece, în organizaţia lui Sid aveau să rămână multe locuri vacante.

La final, lucrurile nu aveau să stea aşa cum şi le imaginase Gentry.

ŞASE

După o oră petrecută pe drum, Gentry fu dus într-o casă uriaşă, aflată în nordul periferiei oraşului Sankt Petersburg. Nu fusese niciodată aici şi admise că nu ar fi în stare să găsească locul pe hartă. Străzile erau largi, mărginite de copaci, proprietățile erau vaste şi bine îngrijite, iar casele, vechi şi impunătoare.

Limuzina viră pe o alee şi americanul îşi îndreptă atenția asupra clădirii din fața lor. De la distanță îți lua răsuflarea: era magnifică din punct de vedere arhitectural.

Pe măsură ce se apropiară, Court îşi dădu seama însă că echipa de aghiotanți ratați era la fel de nepricepută ca şi cea a peisagiştilor şi cameristelor – la fel de „pricepuți" ca şi cei care asigurau securitatea. Din pământ răsăreau corturi, ca într-o mică tabără militară, în fața cărora ardeau focuri înconjurate de tineri care, aparent, nu făceau nimic. Câteva maşini pline de noroi şi prost întreținute erau parcate atât pe peluză, cât şi pe marginile aleii.

Fațada conacului era acoperită cu vopsea scorojită, iar pietrişul cu care era acoperită parcarea abia se zărea de sub sticle goale, mucuri de țigară şi alte gunoaie. Gentry coborî din limuzină şi fu condus printr-o bucătărie care arăta ca după petrecerea unei frății, iar îngrijitoarea fugise de acasă după ce avusese o cădere nervoasă: vase peste vase în chiuvetă, tăvi din plastic care acopereau toate suprafețele plane şi sticle de votcă împrăştiate pe podea ca nişte ornamente.

Court nu era un obsedat de curățenie, dar nu se putu abține să nu se întrebe ce privelişte oferea, vara, fauna sălbatică în această bucătărie. Fu uşurat că aerul înghețat care se strecura prin fereastra îngustă împiedica gângăniile să se înmulțească şi că existau trei mâțe pe care le observase dând târcoale atât în interiorul, cât şi în exteriorul conacului; ele țineau la distanță paraziții cu blană.

Urmau două etaje deschise şi o scară largă, spiralată. Pe trepte stăteau bărbați care se distrau cu jocuri video, vorbeau la telefoane mobile, citeau ziare şi fumau, fiecare dintre ei având câte o mitralieră în poală sau un pistol automat în tocurile de la subraț. Unii dintre ei purtau costume specifice mafioților ruşi, dar cei mai mulți erau în costume de camuflaj sau kaki, deşi nu reprezentau o uniformă militară propriu-zisă, semănând mai

degrabă cu uniformele practicanților jocurilor de supraviețuire sau ale vânătorilor.

Cu toții erau rași pe cap şi majoritatea se uitară urât la Gentry. Americanul bănui că era din cauza părului lung şi a bărbii neîngrijite care indicau că nu face parte din clubul lor. Se întrebă chiar dacă îl credeau membru al unui anumit grup etnic pe care ei îl condamnau pentru toate problemele din viețile lor mizerabile.

„La dracu' cu ei", îşi spuse Court. Ştia că îi putea căsăpi cu uşurință pe oricare dintre ei.

Recunoştea însă că singura problemă care-i afecta încrederea era faptul că văzuse pe proprietate cel puțin de zece ori mai mulți oameni ca aici.

Era evident că aparatul de securitate al lui Sidorenko se baza mai mult pe cantitate decât pe calitate.

În cele din urmă, Gentry trecu de o uşă dublă masivă, aurită, şi intră într-un birou. Un secretar stătea în spatele acestuia. Era bine îmbrăcat şi lui Court i se păru imediat că era mult mai competent în postul lui decât erau cei aproximativ cincizeci de jokeri care leneveau în jurul acestui rahat regal.

— Vă pot lua haina, domnule? întrebă în engleză secretarul, ridicându-se de la birou şi venind să-l salute pe Court.

— Nu stau mult.

Rusul păru nedumerit, dar îşi reveni imediat.

— Cum doriți, domnule. Vă rog, pe aici, zâmbi el cu grație, indicându-i o uşă, după care îi atenționă în rusă pe cei patru paznici: Rămâneți aproape de el!

Urmară alte uşi aurite care dădeau spre un hol spațios, luminat numai de flăcările din şemineul aflat în dreapta unui birou masiv, în capătul îndepărtat al încăperii acoperite cu parchet. Nu mai exista vreo altă piesă de mobilier şi era la fel de frig ca într-un congelator, în ciuda trosniturilor flăcărilor din şemineu. Gentry înaintă prin întuneric spre bărbatul care stătea la birou şi ecoul paşilor lui răsună ca într-o catedrală.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, domnule Cameleon.

Gentry recunoscu vocea lui Gregor Ivanovici Sidorenko. Era înaltă şi nazală şi, cumva, se potrivea cu chipul lui. Bărbatul era pipernicit, avea ochii mici şi trăsături înguste; ochelarii lui păreau la fel de fragili ca şi restul trupului.

Era însă mai tânăr decât îşi imaginase Gentry. Avea probabil patruzeci şi ceva de ani, deşi nu părea prea sănătos. Chipul uscățiv îl făcea să pară

subnutrit, iar obrajii scobiți erau pământii chiar şi în lumina slabă din cameră.

Sid întinse mâna, dar Court o ignoră. Înțelesese că, de când plecase din Gdansk, oamenii, avioanele, limuzinele, armele, atitudinea, totul fusese orchestrat în aşa fel încât să demonstreze autoritatea lui Sid şi controlul pe care-l deținea asupra lui Gentry. Oamenii mici de statură, care au putere mare, exercită deseori disproporționat această putere ca să compenseze ceea ce ei consideră a fi un neajuns. Nu era ceva nou pentru Gentry, dar ştia că, dacă voia să-şi exercite dominația în această situație, trebuia să răspundă focului cu foc.

— Am avut o înțelegere: nu trebuia să ne întâlnim față-n față. Ai încălcat această înțelegere. Eu nu sunt ca toți ceilalți pe care-i controlezi. Nu mă poți impresiona cu o adunătură de mâna a treia cu lanț de aur la gât şi arme prost întreținute. Am venit de bunăvoie numai ca să-ți spun că renunț.

Tinerii paznici din jurul lui Court nu înțelegeau engleza, dar furia şi agresivitatea tonului străinului îi făcură să se apropie de el şi să aştepte ordinele stăpânului lor.

El îi opri ridicând mâna, după care flutură degetele, trimițându-i înapoi în colțul camerei. Se supuseră; Court auzi în spate paşii care se retrăgeau.

Sidorenko nu-şi luă privirea de la Court, în schimb se aşeză încet la birou. Sorbi ceaiul roşu dintr-un pahar decorat cu frunze din aur. Court crezu că îl intimidase, dar cuvintele care ieşiră de pe buzele mafiotului rus erau rostite cu calm, fără vreun tremurat perceptibil.

— Ai văzut vreodată un om fierbând de viu într-o cadă cu acid?

— E o întrebare retorică?

— E vorba despre un coleg de-al meu, ridică rusul mâna ca şi cum voia să înlăture temerile oaspetelui său. N-am ştiut. S-a întâmplat la scurt timp după licitația pentru întreprinderile de stat: cred că era prin nouăzeci şi trei. Făceam parte dintr-o echipă de contabili şi avocați ce lucra pentru un mafiot din Moscova. Nu era nici oligarh, nici vreun geniu, dar iubea banii mai mult decât orice pe lume şi şi-a croit drum cu armele în câteva departamente ale unor lanțuri de magazine, ucigându-i pe coproprietarii săi sau făcându-i să dea bir cu fugiții. În fine, a decis că unul dintre angajați a sustras fonduri din grupul de întreprinderi pe care le deținea legal şi ne-a dus pe toți la o întâlnire la conacul lui din Odesa. Acolo ne aşteptau nişte tipi duri: paramilitari Spetsnaz pe post de aghiotanți ai acestui cretin. Noi – eram nouă – am fost duşi într-un hambar, despuiați la piele şi încătuşați de

traverse de cale ferată. Timp de două zile am fost bătuți şi stropiți cu apă rece. Era octombrie. Cel mai în vârstă, un avocat, a murit în prima noapte. În a doua noapte, patronul a intrat în hambar şi ne-a spus că, dacă unul dintre noi mărturiseşte, va salva viețile celorlalți. Niciunul n-a vorbit, iar bătaia a continuat pentru toți încă douăsprezece ore.

Court privi în jur prin cameră în timp ce Sidorenko vorbea.

— În cea de-a treia zi a mai murit un om. Nu-mi amintesc chipul lui; dacă nu mă înşel, era în legislația afacerilor. Patronul s-a întors din nou şi ne-a făcut aceeaşi ofertă. Din nou, nimeni n-a mărturisit. Eram convins că ne va omorî pe toți, dar, din fericire, oligarhul avea o neîncredere profundă în evrei. Cum stăteam toți în noroi şi sânge, a observat că unul dintre noi era circumcis. Natan Bulichova. A crezut că e evreu, a hotărât că el îl furase şi a adus un jgheab din lemn de afară. Era plin cu solvent folosit pentru curățarea vopselei pe bază de plumb, o chestie puternică, iar Natan a fost aruncat pe pământ, lângă jgheab. Timp de aproape patru ore, torționarii noştri din Spetsnaz au folosit lopeți ca să arunce acid peste bietul Natan în timp ce el se zvârcolea în paie. Era roşu, apoi pielea a început să se umfle şi să se spargă, acoperindu-i trupul cu cele mai oribile răni. Noi, ceilalți, am fost forțați să privim. În cele din urmă, pentru că oamenii cu lopeți au obosit, au luat nişte cârlige cu care se ridică baloții de fân şi i le-au înfipt lui Natan în mâini şi în picioare. L-au aruncat direct în baia de acid. Noi, prietenii şi colegii lui Natan, i-am dorit să moară repede, atât pentru binele lui, cât şi al nostru. N-o să uit niciodată urletul pe care l-a scos până când chipul i s-a scufundat în lichid şi n-a mai ieşit. A fost o experiență îngrozitoare.

Court observă că lui Sid îi plăcea să spună povestea asta. Nu ştiu ce să comenteze, aşa că se mulțumi să tragă o concluzie.

— Se pare că n-a fost o idee bună să fure de la tipul ăla.

Sid ridică din umeri, se întinse după ceaşca de ceai şi replică fără emoție.

— O, Natan era nevinovat. Eu sunt cel care a delapidat banii. I-am folosit ca să intru în afaceri pe cont propriu. Patronul ne-a lăsat pe restul să plecăm. A fost ucis în nouăzeci şi patru, împuşcat în spate în timp ce proba un costum în Moscova.

Court oftă.

— Vrei să spui ceva anume cu povestea asta? Pentru că dacă da, eu nu m-am prins. Sau ar trebui să fiu înspăimântat de ea? Pentru că nu sunt.

ŞAPTE

— Ideea e că vreau să înțelegi cine sunt. Pot fi prietenul tău, dar dacă vii în casa mea şi-mi vorbeşti aşa cum ai făcut-o, dacă nu-mi arăți respectul cuvenit, pot fi duşmanul tău. Amabilitatea pe care ți-am arătat-o nu înseamnă că poți fi lipsit de respect în casa mea. Sunt un om care a evoluat ca să ajungă aici. N-am început aşa. Ca să ai succes în Rusia, ai nevoie de două lucruri în egală măsură: creier şi brutalitate. Mafiotul despre care ți-am vorbit era o brută. Uciderea unui om în felul ăla a avut efect, dar apoi să ieşi să-ți cumperi un costum şi să fii împuşcat… e clar că nu a avut suficientă minte ca să înțeleagă consecințele brutalității lui. De exemplu, alți contabili ca şi mine s-au implicat în infracțiuni pentru că au avut inteligența necesară pentru succes, dar în acest mediu vicios al competiției, al corupției instituționale şi al disperării de a obține bani cu orice preț… contabilii infractori au dispărut de pe tabla de şah chiar mai rapid decât proştii brutali. Mi-am dat seama că nu există nimeni care să aibă şi minte, şi curaj. Cineva cu creier pentru afaceri şi înclinare către violență ar duce-o mai bine ca oricine în noua Rusie. Am creier… asta o ştiu. Dar curaj? Durează ceva timp…

— Aşadar, îți arunci angajații în acid?

— Nu, îmi tratez bine angajații. Dacă nu ți-ai dat seama, sunt național-socialişti. Ei bat imigranți de plăcere. Din cauza aspectului şi a culorii părului, cred că eşti din Caucaz, aşa că nu-ți sunt fani. Nu, nu-i ameninț; îi las pe aceşti tineri să-şi trăiască viața aşa cum doresc, le dau libertatea să alerge liber în casa mea şi îi plătesc extrem de bine.

— În lanțuri din aur?

Sid începu să râdă, sincer amuzat.

— Ha. Nu cu lanțuri din aur. Cu euro. Obişnuiam s-o fac cu dolari, dar, ei bine, timpurile se schimbă. Poți să vii aici, chiar şi aşa furios, să-mi spui că nu mai vrei să lucrezi pentru mine, dar, domnule Cameleon, te asigur că sunt cel mai bun pentru ceea ce ai nevoie.

Pe peretele din stânga lui Gentry şi dreapta lui Sid era un tablou enorm cu ramă din aur masiv. În lumina difuză, chipul pătrat şi privirea pătrunzătoare a lui Iosif Stalin erau ațintite asupra lui Court.

— Drăguță pictură, zise Court în timp ce se aşeză pe un scaun inconfortabil din lemn, cu spătar înalt, în fața biroului lui Sid.

Sidorenko privi tabloul ca şi cum îl vedea pentru prima dată.

— Da. Respect autorităţile care transmit ceva.

— Nu mi-ai lăsat impresia că ai face parte din vechea gardă.

— Ce vrei să spui?

— Că ai fi „roşu”. Am crezut că voi toţi, mafioţii miliardari, sunteţi nişte porci capitalişti la fel ca tot restul lumii civilizate.

Sidorenko râse cu gura deschisă, lăsând să se audă un gâlgâit.

— Oh, da, sunt un porc, dar nu unul ideolog. Da, a fost un tip înspăimântător, zise rusul, privind tabloul, dar unchiul Joe a spus nişte cuvinte extraordinare: Moartea este soluţia tuturor problemelor…

— …niciun om, nicio problemă, termină Court citatul, făcându-l pe Sidorenko să zâmbească apreciativ.

— Bineînţeles că ştii asta. Este mottoul tău, nu?

— Nu.

— Atunci, un crez? întrebă el, dar continuă fără să aştepte răspunsul. Stalin, Romanovii, Marele Război Patriotic, actualul fenomen skinhead al naţionaliştilor ruşi. Vezi tu, am o afinitate pentru lucrurile îngrozitoare. Sunt un admirator al puterii cruzimii. Un bărbat care are abilitatea de a le produce moarte şi durere semenilor săi este mai puternic decât unul bogat, faimos sau bun.

— Ăsta e crezul tău?

— Nu chiar. Trecutul, nimic mai mult. Cele mai multe interese pe care le am în lumea afacerilor sunt benigne: prostituţia, spălarea de bani, maşinile furate, clonarea cardurilor de credit, drogurile… aduc bani, dar banii nu sunt adevărata mea pasiune. Vezi tu, nu există nimic care să-mi aducă mai multă satisfacţie decât industria în care activezi tu. Vorbesc despre industria morţii. Sunt rus. Istoria noastră înseamnă întuneric şi distrugere. Sunt mulţi cei care suferă şi prea puţini cei care provoacă suferinţa. Am ales să fiu unul dintre aceştia din urmă. E îngrozitor, dar e preferabil alternativei, nu crezi?

Court nu zise nimic. Era obişnuit să lucreze pentru, cu, în jurul şi împotriva săriţilor de pe fix. Rusul ăsta ciudat era doar parte din joc.

— Eşti instrumentul meu. Unealta mea, continuă Sid.

— Dacă aleg să fiu.

— Bineînţeles, zâmbi Sid, dacă alegi. De asta te-am adus azi aici.

— Am crezut că m-ai adus ca să mă intimidezi.

— Eşti intimidat?

— Câtuşi de puţin.

— Ah, e bine că mai am un motiv, zâmbi din nou rusul. Am un contract, începu el, după care sorbi din ceaiul roşu şi se aplecă peste birou, gata să treacă la afaceri. Dacă ai putea ucide acum pe oricine din lume, cine ar fi?

— Greg Sidorenko.

Rusul râse, Court nu, iar râsul primului se transformă imediat într-un zâmbet slab.

— Cel mai bun asasin din lume vrea să mă ucidă pe mine. Ar trebui să-mi fie frică, dar nu îmi e, deoarece odată ce-ţi voi spune cine e noua ta ţintă, îmi vei mulţumi şi vom deveni cei mai buni prieteni.

Court se ridică şi se răsuci pe călcâie. În clipa următoare se apropiară de el cei patru bărbaţi care stătuseră lângă uşă.

— Plec, îi spuse Court lui Sid. Tipii ăştia vor fi răniţi dacă încearcă să mă oprească. Nu cred că ai vrea să asişti la aşa ceva, dar dacă o vei face, va trebui să-ţi găseşti o altă echipă de golani.

— Preşedintele Bakri Abboud! strigă Sid, iar numele răsună pe holul larg şi Cameleonul încremeni.

Nu se întoarse imediat.

— Nu mă deranjează dificultatea, dar insist să fie fezabil. E o ţintă imposibilă, zise americanul, întorcându-se spre Sid.

— În mod normal, aşa ar fi. Ştiu însă cum să ajung la el: am programul lui, am acces la el şi o cale de ieşire.

— În cazul ăsta, fă-o tu, chicoti batjocoritor Court.

— N-am spus că va fi uşor. Dar tu… tu o poţi face. Ascultă-mi planul. Bineînţeles că poţi pleca dacă nu-ţi place, dar sunt convins că vei fi satisfăcut.

Court făcu câţiva paşi spre birou.

— Preşedintele Sudanului ştie că e căutat. Există un mandat de arestare pe numele lui emis de Curtea Internaţională de Justiţie de la Haga pentru genocidul din Darfur. Un om vânat, înconjurat de gărzi personale, care controlează forţele naţionale poliţieneşti, o agenţie de informaţii, o armată, o forţă aeriană şi una navală… şi o întreagă afurisită de naţiune? Un bărbat la care nu poţi ajunge.

Sid sorbi din nou încet din ceai.

— Peste nouă zile va pleca din Belarus un avion cu echipament militar pentru armata preşedintelui Abboud. Destinaţia lui este Khartoum, capitala. Este un zbor secret. Fără declaraţii de expediţie, fără control vamal, fără probleme. La patru zile după asta, pe 10 aprilie, este ziua de naştere a lui

Abboud, zi pe care o petrece întotdeauna în Suakin, oraşul său natal, un vechi oraş-port fără garnizoane militare sau jurisdicție a vreunei instituții guvernamentale. Va călători cu echipa personală de protecție, vreo doisprezece oameni, dar asta e tot. Ferma lui va fi bine păzită, desigur, însă, cât timp va sta acolo, va merge de trei ori pe zi la moscheea locală. Dimineața, la răsărit, preşedintele va face chiar el chemarea muezinului din minaretul moscheii. Suakin este înconjurat de ruinele turnurilor de pe vremea romanilor. Cineva priceput, echipat cu o armă cu lunetă, poate găsi multe locuri potrivite pentru o poziție de tragere, nu?

— Nu ştiu, zise Court uşor iritat, dar atent la discuție.

— Domnule Cameleon, mâine îți pot vira în contul bancar suma de două milioane de dolari. Te pot ajuta să ajungi în avionul de transport care pleacă peste nouă zile în Sudan şi pot aranja să ieşi din aeroport fără să fii detectat. Am un om care te poate duce la Suakin. La o săptămână după asta, presupunând că-ți vei îndeplini misiunea, pot de asemenea aranja să ajungi înapoi la aeroport fără să ai probleme cu localnicii şi să revii în Rusia cu un avion rusesc. Odată ajuns acasă, vei mai găsi încă două milioane de dolari în cont.

— Patru milioane. Plus orice comision pe care-l reții pentru tine. Bănuiesc că e unul primit de la cineva foarte interesat de dispariția preşedintelui Abboud.

— Aşa este.

— Cine e? întrebă Court, aşezându-se din nou pe scaunul inconfortabil.

Sidorenko ridică privirea, dar nu păru prea surprins.

— Din câte ştiu, în mod normal nu te interesează cine plăteşte, ci numai dacă ținta merită pedeapsa pentru care eşti plătit s-o împărți.

— După ultimul contract nu stau prea bine la capitolul încredere.

De această dată, Sid fu cu adevărat surprins.

— Slattery? Era exact cine am spus.

— Dar plătitorul n-a fost cine ai susținut, zise sec Court.

Rusul îşi cântări cu atenție răspunsul, ochii lui ca mărgelele aproape răsucindu-i-se în orbite în timp ce gândea. Pupilele îi sclipeau în lumina flăcărilor din şemineu. La început, Gentry crezu că Sid se va contrazice, va mima confuzia, va nega, dar rusul ridică mâinile ca şi cum se preda şi strânse din umeri.

— Da, e adevărat. Te-am înşelat. Îmi pare rău. Ca să răspund însă la întrebarea ta, află că „persoana” care-l vrea mort pe Abboud este nici mai

mult, nici mai puțin decât guvernul rus. De aici vin banii şi comisionul pentru contract. Prin intermediari, bineînțeles.

— Iar minți. Rusia şi China sunt practic singurele două țări care chiar au relații bune cu Abboud. De ce ar vrea Rusia…

— Pentru că relația Rusiei cu Sudanul nu e la fel de bună ca relația Chinei cu Sudanul. În urmă cu trei ani, Chinei i s-au prelungit drepturile asupra minereurilor din deşertul Darfuri, mai ales asupra unui sector vast numit Tract 12A. La momentul ăla, Rusiei nu i-a păsat, era doar nişte tufăriş la granița cu Ciad.

— Dar China a descoperit ceva…

— Nu doar „ceva”. Cel mai puternic „ceva” ce poate exista.

— Țiței.

— Exact. O cantitate imensă. În momentul ăsta, chinezii controlează Tract 12A. Au adus echipament şi experți. Forările vor începe în scurt timp. Iar Abboud a permis asta. Dacă preşedintele nu ne-ar mai sta în cale, puternicii membri din Consiliul Parlamentar Sudanez, oameni din propriul partid al lui Abboud, au asigurat Moscova că noul lider i-ar zbura pe chinezi şi ar da Tract 12A ruşilor, cu o înțelegere benefică ambelor țări.

— Dacă sudanezii au deja un contract cu chinezii, cum va putea noul preşedinte să-l ignore?

Pentru o clipă, Sidorenko păru dezamăgit de asasinul lui şi răspunse ca şi cum întrebarea era periculos de naivă.

— Asta e Africa.

— Ce va face noul preşedinte în legătură cu genocidul din Darfur?

— Ştii prea bine că n-aş putea să-ți spun exact, dar e logic că fără preşedintele Abboud situația s-ar îmbunătăți. Acesta are un adevărat cult al personalității: minionii lui îi execută ordinele. Nu există vreun succesor asemănător. În plus, Darfur a devenit important şi pentru altceva decât eradicarea unor oameni distruşi, lipsiți de speranță. Poate că succesorul lui va pune capăt genocidului doar ca să facă Organizația Națiunilor Unite să caute un alt loc unde să cheltuie banii occidentalilor, zâmbi Sid. Atunci vor veni compatrioții mei.

Gentry nu zise nimic, privind pur şi simplu în stânga, la flăcările care trosneau în şemineu sub portretul lui Iosif Stalin.

Sid insistă.

— Aşadar, acțiunea ta va face să dispară de pe fața pământului un om foarte puternic şi foarte rău. În plus, e posibil să continue mult timp cu

genocidul care durează de mai bine de un deceniu.

— Asta o spui tu, mormăi Court, încă privind flăcările.

Ştia că lui Sid nu-i pasă câtuşi de puţin de genocid sau de cea mai malefică persoană de pe pământ; era doar o încercare de a stârni interesul pentru misiune asasinului său, un bărbat pe care Sid îl considera neobişnuit de corect.

Rusul zâmbi din spatele biroului.

— Ar fi bine dacă ai avea încredere în mine, dar relația noastră e la început. Sunt convins că încrederea va veni cu timpul. Între timp, eşti liber să verifici, să te documentezi. Oamenii mei te vor duce într-un hotel drăguț, unde poți petrece seara verificând materialele pe care le-am pregătit pentru tine, ca să descoperi jucătorii, legăturile şi să studiezi hărțile. Poți reveni aici mâine-dimineață cu răspunsul. Sunt convins că vei lua decizia corectă, aşa că după asta putem începe imediat pregătirea operațiunii şi îndeplinirea cererilor tale.

Court dădu încet din cap.

— În legătură cu oamenii tăi… Să înțeleg că li s-a ordonat să rămână pe lângă mine?

Gregor Sidorenko zâmbi, dar zâmbetul nu se reflectă şi în privirea lui.

— Da. Sankt Petersburg nu e un loc sigur pentru neinițiați. Te vor supraveghea. Vei avea multe de făcut la noapte, dar îți pot asigura… companie, continuă rusul şi pe chipul supt îi apăru un zâmbet viclean. Ai muncit mult şi nu e nicio ruşine în… să-i spunem ceva recreativ… înainte de debutul noii operațiuni.

— Te referi la o prostituată?

— Companie.

Umerii lui Court se lăsară brusc: asta era o problemă în plus.

— Sid, nu-mi trimite o prostituată la uşă!

— Cum doreşti. M-am gândit că-ți va îmbunătăți dispoziția, spuse el, după care adaugă ceva în rusă şi paznicii râseră împreună cu el.

Gentry nu înțelese niciun cuvânt, iar Sid ridică o mână, semn că întrevederea luase sfârşit.

— Ne vedem mâine-dimineață.

OPT

Gentry cină singur în restaurantul în care nu mai erau alți clienți. Paznicii lui se aşezară în față, îndepărtând potențialii clienți în timp ce ospătarii fumau morocănoşi, dar fără să se plângă. După ce termină de mâncat, fu dus la Nevski Palace, pe Nevski Prospekt. Limuzina trase lângă o rampă pentru marfă şi cinci dintre oamenii lui Sid îl conduseră spre intrarea angajaților. Liftul destinat personalului urcă grupul la etajul doisprezece, unde traversară un hol lung şi luminos până la o cameră pe colț. Court fu condus într-un apartament mic, în care nu exista o delimitare între camera de zi şi dormitor, şi i se spuse că paznicii vor sta toată noaptea pe hol şi în camera alăturată. Îl vor trezi la şapte ca să ia micul-dejun, după care îl vor duce înapoi la Sid ca să-i dea răspunsul.

Un tânăr cu țeasta rasă închise apoi uşa în urma lui.

Față de alte apartamente de genul acesta, cel de față era opulent, deşi hidos, şi era evident că fusese modificat de oamenii lui Sidorenko. Zona spațioasă unde se putea socializa ducea la un balcon îngust. Telefonul se remarca prin absență. Un hol făcea legătura între camera de zi şi un dormitor mare – din nou, niciun telefon din care se intra în baia spațioasă şi modernă. Court găsi aici o cantitate mare de produse de toaletă, suficiente pentru o echipă de fotbal care se pregăteşte să petreacă noaptea în oraş. Pe pat găsi un singur rând de haine de schimb: un trening multicolor din mătase – negru cu garnituri late violete şi un V auriu sub gulerul din catifea. Grețos oriunde în lume, cu excepția țărilor care fuseseră în spatele Cortinei de Fier.

Întors în camera de zi, văzu un teanc de ziare, cărți şi broşuri, deschise sau având semne de carte, toate la dispoziția lui.

Probabil că Sid le pusese aici pentru ca Gentry să poată verifica tot ceea ce-i spusese mafiotul rus despre Sudan, ruşi, chinezi şi Tract 12A din deşertul Darfur.

Court ignoră tema pentru acasă; ieşi în schimb pe balcon şi privi traficul aglomerat care bloca strada de dedesubt. Petrecu un minut studiind clădirile din jur, privind chiorâş luminile felinarelor stradale. Se întoarse apoi în baie. Scoase un spray cu spumă de ras şi un prosop mic şi le vârî în buzunar înainte să se întoarcă pe balcon. Îşi trecu abil un picior peste balustradă şi apoi pe celălalt. Se cățără fără dificultate pe burlanul ornamental fixat în

peretele de lângă balcon, coborî până la etajul inferior, îşi luă avânt şi sări. Imediat cum ateriză pe balconul de la etajul unsprezece, îşi dădu seama că încăperea de trecere era ocupată. Luminile erau aprinse şi hainele împrăştiate peste tot. Poate că ocupanții camerei ieşiseră să cineze. Court agită sprayul cu cremă de ras şi apoi apăsă pe buton ca să distribuie spuma albă pe uşa glisantă din sticlă, concentrându-se pe spațiul de lângă clanță. Până când se goli tubul, spuma de ras acoperi sticla pe o suprafață de dimensiunea unei farfurii. Îşi înfăşură mâna dreaptă cu prosopul şi lovi scurt geamul prin spuma groasă, creând o gaură de mărimea unui pumn, cu un sunet audibil, dar incomparabil mai slab decât cel făcut de geamul spart; spuma înăbuşise atât sunetul loviturii, cât şi al cioburilor care căzură pe podeaua acoperită cu gresie. Lăsă prosopul să-i cadă în interiorul camerei şi deblocă uşa.

Intră în cameră, verifică hainele din valize şi de pe podea şi fu dezamăgit că nu găseşte nimic care să i se potrivească. Dezamăgit, dar nu surprins. Nimic nu fusese uşor în viața lui; rareori îi reuşise ceva fără piedici. Ieşi şi o luă pe hol, spre scară. Coborî patru etaje şi apoi traversă un alt hol, ajunse la o altă casă a scărilor şi apoi ieşi în hol. De aici găsi intrarea rezervată exclusiv personalului, care ducea într-o spălătorie. Nimeni nu-i dădu atenție când intră. La treizeci de minute după ce-şi trecuse un picior peste balustrada balconului aflat la etajul al doisprezecelea, Gentry era îmbrăcat în haine curate şi intra într-o pensiune minusculă, aflată la patru sute de metri de Nevski Palace. Court îşi amintise de locul acesta de la ultima călătorie pe care o făcuse aici. Acesta era hotelul de nedescris în care fusese cazat în 2003 cu Zack Hightower, liderul Echipei Teroriste, când aşteptaseră să ajungă cargobotul încărcat cu armele lui Saddam. Atunci, ca şi acum, era o dărăpănătură, dar era liniştit şi retras şi se afla într-o fundătură de unde îi putea observa pe toți cei care veneau sau plecau.

Îi plăti bătrânei în euro pentru o noapte. Ea îi ceru paşaportul, dar el ridică din umeri şi mai răsfiră două bancnote de douăzeci de euro. Femeia ridică la rândul ei din umeri şi luă banii. Bărbatul ceru camera de la etajul doi care dădea spre stradă, iar ea îl conduse pe scara îngustă, trecu de toaleta comună şi intră pe coridorul îngust de la etajul doi, a cărui podea scârțâia la fiecare pas. Femeia descuie uşa, după care se întoarse şi porni spre scară, fără să se uite în urmă.

Court prefera să-şi petreacă noaptea aici, în loc să fie ținut captiv în apartamentul din Nevski Palace, înconjurat de huligani raşi în cap. Nu voia

decât să se odihnească, să se întindă pe pat şi să se gândească la opțiunile pe care le avea: să fugă sau să colaboreze cu Sidorenko ca să intre în Sudan, poate chiar să se întoarcă în apartament şi să răsfoiască documentația ce-i fusese lăsată cu scopul de a-l ajuta să se hotărască.

Intră în camera întunecată şi răsuci comutatorul. Nu se întâmplă nimic. Rahat! Oftă frustrat şi-şi croi drum folosindu-se de lumina slabă a felinarelor stradale din spatele draperiilor de vinilin. Trecu pe lângă micul pat dublu, trase draperiile şi se întoarse să studieze camera.

În lumina slabă îl priveau cinci bărbați. Nemişcați ca nişte statui, erau poziționați lângă perete, dar la câțiva paşi de Cameleon.

Într-o secundă, instinctul de supraviețuire îl făcu pe Court să atace. Se lăsă în jos şi-l atacă pe cel din dreapta, izbindu-l, în timp ce masivul bărbat îl lovi puternic cu pumnii în țeastă. Se izbiră amândoi de perete. Gentry ridică piciorul stâng ca să-i aplice o lovitură în vintre celui care l-ar fi atacat cu siguranță pe la spate. Lovi în interiorul coapsei, nu însă în aşa fel încât să slăbească adversarul, şi, în timp ce ridică mâna dreaptă pentru a lansa cu putere un upercut cu palma deschisă, simți cum sare peste el, din dreapta, un corp. Palma lui Court luă contact cu fața primului atacator exact înainte să se prăbuşească pe pat şi să simtă cum alți doi bărbați îl prind de picioare şi-l țintuiesc.

Cu mâna liberă îl lovi în plex pe cel care se deplasa spre el. Simți o vestă Kevlar pe sub haina neagră şi-şi dădu seama că nu-l vătămase.

În timp ce se zbătea şi se lupta, admise că bărbații care-l atacau era pricepuți. Nu, erau al dracului de buni. Erau rapizi, puternici şi bine pregătiți. Cel mai important era că lucrau în echipă şi nu zbierau, nu țipau şi nu se agitau în lupta cu el.

Cameleonul reuşi să lovească zdravăn cu cotul capul unui bărbat mai scund, izbindu-l de tăblia patului şi făcându-l să aterizeze pe podeaua din lemn. Ceilalți umplură însă imediat golul lăsat de camaradul lor rănit şi-i țintuiră membrele de pat cu greutatea lor, în timp ce Gentry se zbătea, disperat să se elibereze.

Privind în stânga lui, observă că unul dintre bărbați luase ceva din întuneric şi acum se apropia cu încredere, dar şi cu precauție. Court văzu o sclipire ascuțită, metalică, şi un tub din plastic, şi chiar şi în lumina difuză recunoscu imediat conturul unei seringi. Acul se apropia şi înțelese că substanța vâscoasă şi nocivă pe care o conținea va pătrunde în venele lui, dacă nu-l împiedica pe bărbat să i-o injecteze.

În momentul următor, Gentry îşi dădu seama că atacatorii făceau parte din Divizia de Activităţi Speciale a CIA, ofiţeri de operaţiuni paramilitare, o întreagă echipă de teren, şi înţelese că e în rahat până în gât.

Exista un ordin de eliminare a lui. Se ferise de ei ani la rând, dar acum îl găsiseră.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple.

Court îşi relaxă pentru o clipă braţul stâng, oferindu-i bărbatului care-l ţinea un moment de respiro. Şmecheria funcţionă şi Gentry coborî braţul, scăpând de strânsoare. Acum era liber şi putu să lanseze o lovitură aprigă în obrazul bărbatului cu seringă. Capul acestuia zvâcni pe spate şi scăpă seringa. Gentry se îndoi şi-l prinse de nas, dar bărbatul se propti pe piciorul stâng, întinse mâna şi luă seringa de pe podea, apoi înfipse acul în coapsa lui Gentry şi apăsă pistonul, în timp ce acesta încercă zadarnic să se elibereze.

— Nenorocitule! urlă Court, neştiind ce i se injectase, dar recunoscând că, indiferent dacă ştia sau nu, pierduse bătălia.

Încetă imediat să se mai mişte. Nu mai avea rost. Era ca şi mort.

Un al şaselea bărbat intră în cameră – încet, dar cu o inconfundabilă mândrie. Court încercă să-şi concentreze privirea asupra lui, dar simţi cum efectele drogului injectat încep să-i afecteze sistemul nervos. Indiferent ce-i dăduseră, era ceva puternic; mai avusese de-a face cu otrăvuri şi anestezice care paralizau, ca să ştie că îi fusese administrat un sedativ dur şi puternic. Muşchii i se relaxară şi avu senzaţia că trupul i se topeşte pe saltea.

Nou-sositul se aplecă asupra lui pe când ceilalţi se dădură la o parte de pe el.

Doi dintre cei cinci erau la pământ; ceilalţi trei îngrijiră cu calm rănile camarazilor lor, în timp ce noul musafir intrat în camera întunecată privea de sus spre Court, cu curiozitate. Gentry încercă să-şi îndrepte atenţia asupra lui, să se împotrivească ameţelii tot mai mari cauzate de drogul din sânge. Preţ de o clipă, i se păru familiar, dar un val de greaţă îi distorsiona vederea.

— Salut, Court, zise bărbatul aplecat asupra lui.

Prin ceaţa care-i învăluia mintea, Gentry avu senzaţia că recunoaşte vocea. Bărbatul îl prinse de obraji şi-i ciupi până când deschise gura. Saliva se scurse pe lângă limba umflată şi ajunse pe bărbie.

— În douăzeci de secunde e terminat, le spuse bărbatul celor din jurul lui, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Gentry. Previzibil.

Ştiam că te vei strecura din hotel şi vei veni aici. N-ai primit sugestii noi de călătorie în ultimii opt ani? zâmbi el. Din nefericire pentru tine, s-a întâmplat să-mi amintesc de gaura asta de şobolani. Sierra Şase nu a fost niciodată cel mai norocos tip, le spuse colegilor săi. Obişnuiam să spunem că, dacă ar fi plouat cu păsărici, Gentry ar fi fost lovit cu un penis.

Sierra Şase?

Court simţea că se cufundă în întuneric şi, înainte să se stingă lumina, buzele lui amorţite reuşiră să rostească un singur cuvânt.

— Zack?

NOUĂ

— Îți aminteşti de mine, nu-i aşa, Gentry?

Gentry nu-şi amintea nici măcar că ăsta era numele lui. Deschisese larg ochii de când îşi revenise, întrebându-se dacă era conştient de ceva timp sau abia acum se trezise. Nu era mort, de asta era sigur, deşi restul era în ceață. Simți apoi frigul, privi în jos şi îşi văzu pieptul gol şi lenjeria intimă, descoperind că stătea pe un scaun. Era între patru pereți, iar încheieturile îi erau legate la spate. Văzu patru bărbați care stăteau în picioare în jurul lui şi le simți antipatia, dar îi era greu să le distingă chipurile, din cauza drogului pe care-l mai avea în organism. În timpul antrenamentului din cadrul Autonomous Asset Development Program din Harvey Point, Carolina de Nord, fusese injectat, ingerase sau inspirase în jur de douăzeci şi cinci de substanțe care modifică starea de spirit pentru a-i verifica şi îmbunătăți dexteritatea, agilitatea şi capacitatea cognitivă cât timp se afla sub efectul lor. La un moment dat, chiar se cățărase fără probleme pe o scară din frânghie înaltă cât trei etaje şi deschisese o încuietoare fiind complet amorțit de Versed, deşi, douăzeci de minute mai târziu, nu-şi amintise că efectuase misiunea. Când se antrenase, învățase multe despre opiacee şi alte anestezice, dar tot ce putea spune acum era că fusese bine drogat.

Într-o clipă îşi dădu seama că nu mai luase niciun medicament puternic în ultimele trei săptămâni şi se părea că scăpase de dependența de analgezice de care suferise luni întregi în sudul Franței. Acum se întrebă dacă drogul injectat în venă nu anulase tot efortul depus pentru a-şi depăşi problema.

Desigur, socoti el, dacă unul dintre bărbații ăştia ar face ce se presupunea că trebuia să facă şi-i vâra un glonț în creier, atunci situația s-ar remedia în scurt timp.

Moartea rezolvă toate problemele.

Trei dintre cei patru bărbați ieşiră din cameră pe o uşă mică şi rămase doar cel care vorbi.

— Aşteaptă o secundă. Am oprit administrarea în urmă cu doar câteva minute. Îți vei reveni într-o clipă. Să mă anunți când mă auzi tare şi clar. Bine, frățioare?

Court recunoscu vocea înainte să recunoască chipul. Se luptă cu efectul drogurilor şi scutură din cap pentru a împrăştia pânza care-i învăluia

creierul. Clipi des. Apoi îşi dădu seama. Ochii i se injectară şi ridică imediat capul.

— Nu te-am mai omorât o dată?

— Negativ, Court. De ce m-ai omorî? Între noi a fost o mică neînțelegere, dar nimic grav.

— Hightower. Zack Hightower, rosti Court numele bărbatului, de parcă acesta nu ar fi ştiut cum îl cheamă.

Cuvintele nu-i ieşiră însă din gură atât de clar cum intenționase.

— Eşti rănit? întrebă bărbatul care stătea în picioare.

— Nu… Negativ.

— Permite-mi să remediez asta. Fii atent, frățioare. Am aşteptat patru ani acest moment. M-aş urî dacă l-ai rata, mai zise, plesnindu-l pe Gentry peste față. Mai eşti cu mine? Minunat. Acum… asta e pentru Paul Lynch, icni Hightower, lovindu-l cu pumnul în maxilar.

Court se prăbuşi pe podea, având senzația că în fața ochilor îi explodau artificii strălucitoare.

— La dracu'! zise el.

— La dracu'! repetă Zack.

Court ridică privirea şi văzu cum celălalt bărbat, evident îndurerat, îşi strânge pumnul. Gentry îşi linse buza inferioară şi scuipă sângele. Zack îl trase de păr, făcându-l să se aşeze din nou pe scaun. Mişcările lui Gentry erau lente din cauza drogurilor, dar lovitura grăbise revenirea simțurilor.

— Iar asta, Court, e pentru Dino Redus.

Hightower îl lovi din nou în față. Gentry căzu din nou pe podea, simți cum i se umflă pe loc ochiul stâng, apoi îl auzi pe Hightower înjurând din nou de durere.

— Redus a încercat să mă omoare! Toți ați încercat! zise Court după un moment.

— Tacă-ți fleanca, Gentry! Încă n-am terminat!

Court se ridică în genunchi, se chinui o clipă să-şi recapete echilibrul, după care se aşeză din nou pe scaun, fără ajutorul lui Zack. Ochiul stâng era acum complet închis, iar lacrimile care-i curgeau îi încețoşau privirea.

— El, Lynch, Morgan… voi toți ați venit după mine. Ce dracu' trebuia să fac? Să vă las să mă omorâți?

— Ar fi fost de ajutor, zise Hightower. Soția lui Keith Morgan sigur ar fi apreciat, mai zise el, dându-i un pumn în cap lui Gentry.

De data asta nu la fel de puternic, însă din nou scutură mâna după

impact.

Court se clătină, dar rămase pe scaun.

— Păcat că ai mai mulți prieteni de rahat morți, decât ai mâini.

— Erau şi prietenii tăi, Court! Înainte să-i omori! urlă Hightower, ridicând mâna şi pregătindu-se să-l lovească din nou cu pumnul stâng.

— Haide odată! Ştiu care e sancțiunea! Foc fără avertisment! Dacă vei continua să mă loveşti aşa, o să stăm aici toată noaptea. Scoate-ți arma şi fă-ți nenorocita de treabă!

Zack ținu pumnul ridicat deasupra feței lui Gentry, dar apoi îl lăsă încet jos. Maxilarul i se încordă şi dădu încet din cap. Scoase de la spate, din betelia pantalonilor, un revolver nichelat, cu țeavă foarte scurtă.

Se răsuci şi, cu o singură mişcare, presă țeava de țeasta lui Court Gentry.

Acesta clipi, obrajii îi tresăriră, dar apoi se uită la Zack, peste țeava minusculă.

— Ai putea foarte bine să-mi spui de ce, zise el încet. Ce mai e de pierdut acum?

Zack ignoră întrebarea, continuând să țină arma nemişcată, proptită de capul lui Gentry, pentru încă cinci, zece, douăzeci de secunde. Abia apoi vorbi:

— Îți spun numai aşa, ca să ştii… Orice s-ar întâmpla după asta, Şase… pentru tot restul vieții tale. Totul de acum înainte… e un dar din partea mea.

Cu cruzime în ochi, coborî arma şi o vârî la locul ei, la spate.

Court clip des ca să scape de sudoarea ce se i se strecurase în ochiul drept.

Zack îşi propti mâinile în şolduri, continuând să-l privească de sus pe prizonier. Respira cu greutate din cauza efortului fizic şi a intensității momentului, când îl întrebă:

— Ți-a fost dor de mine, Court?

— Ca de un glonț în țeastă, răspunse acesta într-o doară, clipind din nou.

— Asta se poate rezolva cu uşurință.

Acestea fiind spuse, Hightower părăsi încăperea, dându-i şansa lui Court să se calmeze un pic şi să observe ce se întâmplă în jur.

Datorită vopselei albe, groase, şi mobilierului sărac, îşi dădu seama că se afla pe o barcă. În apropriere de sala motoarelor, bănui după zumzăitul care se auzea prin pereți. Nu simțea unduirile apei, dar ştia că echilibrul lui era afectat în acest moment, aşa că asta nu schimba cu nimic situația.

Hightower reveni cu o pungă din plastic cu gheață şi cu un mic cuțit

utilitar. Se aşeză în spatele lui Court şi, cu o singură mişcare deseori exersată, tăie manşetele flexibile care legau încheieturile fostului săi camarad. Luă apoi un alt scaun de pe hol şi-l târî pe podea cu un scrâşnet dureros şi se aşeză în fața lui Gentry, aruncându-i prizonierului punga cu gheață în poală. Court o duse imediat la ochi şi buză, pentru a atenua durerea în creştere.

Îl privi cu ochiul drept pe celălalt bărbat. Trecuseră patru ani de când lucraseră împreună în cadrul unității Sierra Golf a CIA, cunoscută neoficial numai câtorva ca Echipa Teroristă. Hightower fusese Sierra Unu, liderul echipei. Gentry fusese Sierra Şase, cel mai tânăr membru al echipei, dar întotdeauna primul la apel. Hightower avea acum în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar ochii îi erau la fel de strălucitori ca ai unui băiețel. Era suplu şi avea maxilarul pătrat. Părul îi era tuns scurt, stilul milităresc, şi în părul blond sclipeau acum câteva fire albe. Avea un metru optzeci şi cinci şi nouăzeci de kilograme. Fără un gram de grăsime. Mergea cu pieptul în față, debordând de încredere. Court ştia că se născuse şi crescuse în Texas, că se alăturase Marinei după ce fusese jucător de baseball în competițiile interuniversitare şi petrecuse zece ani în cadrul Echipei Şase SEAL înainte să se alăture Diviziei Activităților Speciale, ca ofițer în Operațiuni Paramilitare. Zack era inteligent, dur şi sigur pe el, excepțional de fermecător cu doamnele şi popular printre bărbați.

Pe scurt, un membru tipic al trupelor SEAL.

— Ce-ai mai făcut? întrebă Hightower, privind spre propria rană, mâna umflată în dreptul articulațiilor degetelor.

Court se gândi în treacăt că ar putea sări de pe scaun ca să străpungă traheea bărbatului masiv, dar ştia că drogurile care-i fuseseră injectate încă-i încetineau reflexele. Zack nu părea să-şi facă griji că ar putea fi atacat, iar Court bănui că ştia mai bine decât el ce îi curge încă prin vene.

— Presupun că am avut şi zile mai bune…

— Se zvoneşte că te descurci. În ultimii patru ani ai fi dus la bun sfârşit între trei şi cinci operațiuni pe an. În toată lumea. Se aude că ai făcut bani frumoşi. În Langley se crede că i-ai afumat pe ambii frați Abubaker, pe unul în Siria, iar pe celălalt câteva săptămâni mai târziu, în Madrid. Serviciile de Informații Franceze susțin că o persoană care se potriveşte descrierii tale ar fi aruncat în aer, în decembrie trecut, jumătate din Europa francofonă, iar ucrainenii spun peste tot că tu eşti responsabil pentru rahatul din Kiev. N-ai făcut-o tu, nu-i aşa?

— Nu crede tot ce auzi. Cum m-ați găsit?

Zack ridică din umeri.

— Echelon a interceptat nişte convorbiri telefonice între huliganii lui Sidorenko. Bănuiesc că au nume de cod pentru tine, dar un rahat cu ochi s-a referit la tine ca „serii mujcina” pe o linie deschisă.

— Cameleonul, traduse Court, oftând frustrat. Minunat!

— Ivanii ăştia sunt nişte genii date dracu’, zise sarcastic Zack. Spuneau că vii să te întâlneşti cu şeful lor azi. NSA a transmis informația spre Langley, iar ei spre mine.

— Asta înseamnă că trebuie să mă împuşti fără avertisment, Zack. M-ai târât aici numai ca să mă iei la palme mai întâi?

— Nu, ordinul e încă în aşteptare, cel puțin cât timp noi doi avem o mică discuție. Cât despre fundul tăbăcit… E ceva personal.

— Asta numeşti tu fund tăbăcit?

— Cine a zis că am terminat?

Sprâncenele lui Court se ridicară în tandem.

— În Virginia… Te-am împuşcat de aproape. Calibrul patruzeci şi patru. Te-am văzut cum ai căzut pe spate pe fereastră. De la etajul doi.

Zack rânji ca o hienă. Zâmbea, dar nu părea fericit.

— Nu-mi aminti. Gloanțele au intrat în vestă, dar am aterizat al dracului de dur pe o unitate de aer condiționat. Mi-am fracturat pelvisul în două locuri, clavicula şi două coaste, explică Zack, tresărind ca şi cum retrăia evenimentul. N-am ştiut niciodată că ai un Derringer, zise el brusc, ca şi cum atunci şi-ar fi amintit.

— N-am avut de ce să menționez asta. Mă bucur că n-am făcut-o.

— Din punctul tău de vedere, ridică Zack din umeri. Sincer să fiu, mi-ar fi plăcut să ştiu.

— Aşadar, de ce sunteți aici? Ce am făcut?

Zack ridică din nou din umeri, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.

— Ordin de lichidare de sus. Ştii cum e…

— Nu, chiar nu ştiu. Cu ce dracului am greşit, Zack? se tângui Court.

— Nu ştiu. Eu sunt doar o albină lucrătoare. Am primit ordinul referitor la tine şi m-am dus la muncă în ziua aia, la fel ca oricare altul.

— Rahat! Ți-au spus care e motivul.

— Puştiule, când am avut eu vreodată nevoie de un motiv ca să urmez un ordin? Nu sunt ca tine, nu contemplu şi nu analizez. Îmi îndeplinesc îndatoririle de rahat de la locul de muncă cu zâmbetul pe buze.

Court era sigur că fostul lui lider minte: nimeni din CIA nu ar fi ordonat unui lider de echipă din cadrul Diviziei de Activități Speciale să-l lichideze pe unul dintre oamenii lui fără să-i dea măcar o explicație, dar decise să nu mai insiste.

— Tipii ăia cu care ai sărit pe mine în seara asta fac parte din noua Echipă Teroristă?

— Mai mult sau mai puțin. Nu sunt Golf Sierra, ci Whiskey Sierra, aşadar, eu sunt încă Sierra Unu. Din punct de vedere birocratic, suntem organizați altfel decât vechea gaşcă. Misiunile şi regulile contractuale sunt mai restrictive zilele astea. La bază însă a rămas aceeaşi idee. Noua mea echipă e compusă din doi foşti membri SEAL, un fost Delta şi doi tipi din Forțele Speciale care au trecut la operațiunile întunecate ale CIA cu mult timp în urmă. Un grup destul de bun, dar cu siguranță nu de calibrul lui Court Gentry. Întotdeauna ai fost cel mai bun berbec al meu, zâmbi Zack. L-ai făcut bine de tot pe Todd: nasul rupt şi maxilarul dislocat.

— Îmi pare rău, zise Court, dar nu era sincer.

— Rahaturi de genul ăsta se mai întâmplă, ridică Zack din umeri, deşi nici el nu era sincer.

— Deci, de ce sunt aici?

Zack Hightower se întinse şi luă punga cu gheață de pe fața lui Court şi o înfăşură în jurul propriilor încheieturi umflate.

— Abboud. Preşedintele Bakri Ali Abboud.

ZECE

— Ce-i cu el?

— Ai de gând să-l mătrăşeşti într-o operaţiune pentru Sid.

Court îşi dădu seama că nu avea rost să facă pe prostul. Dacă CIA ştia asta, probabil că în momentul ăsta cunoşteau mai multe detalii despre operaţiunea lui Sid decât Court.

— N-am acceptat nimic.

— Ei bine, o vei face. Vrem s-o faci.

— Ce te face să crezi că dau doi bani pe ce vreţi voi?

— Ascultă la mine, puştiule. Ori asta, ori îndeplinirea ordinului legat de tine, aşa că de ce nu?

Court luă înapoi punga cu gheaţă şi o puse mai jos pe obraz, lăsând ochiul stâng liber, dar uşurând durerea în creştere din buză.

— Ascult.

Hightower se aplecă în faţă.

— Uite cum stau lucrurile, puştiule.

Gentry avea acum treizeci şi şase de ani, dar Hightower îi spusese aşa din prima zi în care se întâlniseră, în urmă cu opt ani.

— Vrem să accepţi contractul lui Sid şi să te foloseşti de ruşi ca să intri în Sudan. Au posibilitatea să te ducă acolo fără probleme, mult mai uşor decât orice am orchestra noi fără să folosim agenţiile de transport şi mijloacele logistice, ceea nu ne este permis să facem.

— Apoi?

— Apoi faci ca şi cum ai de gând să-l lichidezi pe Abboud, dar în ultima secundă îl înhaţi.

— Adică îl răpesc?

— Afirmativ.

— Şi apoi?

— Ni-l predai mie şi băieţilor mei. Vom fi pe poziţie, nu la vedere, dar în apropiere. Ni-l predai şi apoi părăseşti teritoriul inamic împreună cu echipa mea.

— De ce îl vor Statele Unite pe Abboud? Washingtonul vrea la fel de mult ca oricare altcineva să facă ordine în povestea cu Darfur, iar Abboud este aproape singurul responsabil.

— Mda, aşa e, dar POTUS şi oamenii lui vor să-l trimită pe Abboud în

fața Curții Internaționale de Justiție. De trei ani există un mandat de arestare emis de CIJ pe numele lui.

— Ştiu. Dar cotonogeala lui va rezolva problema mai rapid şi mai curat, fără intervenția CIA. Ați fi putut să mă lăsați să fac treaba pentru ruşi.

— Ştiu, Court, chicoti Zack. Pe rețeta ta pentru orice boală scrie o doză dublă de gloanțe în cap. E o nouă eră în Washington, D.C., frățioare. Preşedintele şi echipa lui de la Casa Albă fac totul să se pună bine cu Europa, pentru întărirea instituțiilor internaționale şi alte rahaturi de genul ăsta. Vor să fie apreciați.

Lui Court nu-i venea să creadă.

— Glumeşti! Casa Albă vrea cu adevărat să-i salveze viața lui Abboud ca să fie predat europenilor?!

Zack ridică indiferent din umeri.

— E mai mult de atât. Ochi pentru ochi… o mână spală pe alta… şi alte fraze de genul ăsta pe care nu sunt plătit să le înțeleg, dar… în mare… da.

— Nu-i ca în zilele bune, nu? clătină Court din cap.

— Mda. În urmă cu cinci ani, am fi mătrăşit pe oricine ar fi fost nevoie. La dracu' cu Curtea Internațională de Justiție! Ascultă-mă, sunt de partea ta: pare multă muncă numai pentru a-l preda pe tip rahatului de ONU sau altei organizații de rahat, dar cineva din Langley a convins o persoană de la Casa Albă, care l-a convins pe preşedintele Statelor Unite că avem o modalitate sigură să-l prindem pe Abboud şi să-l livrăm Curții Internaționale de Justiție fără intervenția noastră dacă lucrurile nu merg conform planului.

— Şi această modalitate sunt eu…

— Exact. Fiecare agenție de informații ştie că CIA îl vrea mort pe Cameleon, aşa că asta te face definiția negării plauzibile. Dacă treaba nu merge bine, nu-şi vor da seama că e o operațiune a CIA.

— Asta a fost ideea CIA?

— Sută la sută. Divizia de Activități Speciale a cam stat deoparte, spre nemulțumirea noastră. CIA şi dronele militare zumzăie la zece mii de metri, eliminând cu focurile iadului băieții răi în stânga şi în dreapta, dar echipele din Operațiunile Paramilitare ca Whiskey Sierra stau degeaba. Casa Albă a restricționat tot ce facem. Chiar şi regimul de antrenament a avut de suferit. Nu ucidem terorişti, nu pătrundem în state prietene, nu ne ştergem la fund decât dacă folosim hârtie igienică extrafină. Divizia de Activități Speciale are nevoie de această operațiune ca să-i arate preşedintelui că mai putem fi viabili într-un stil delicat organizației CIA. Tu ai puterea să faci asta; îți vei

asuma riscurile, ni-l vei da pe Abboud, noi îl predăm Departamentului de Justiție, iar ei îl vor da mai departe recunoscătoarei Curți Internaționale de Justiție. Preşedintele Statelor Unite şi lacheii săi care se tem de risc îi vor da DAS mai multe misiuni dacă văd că-i putem face fericiți pe poponarii europeni oferindu-l pe Abboud împachetat şi legat cu fundă. Nu există o dronă care să poată răpi pe cineva. Cel puțin nu încă.

— Cum rămâne cu Sidorenko?

— Rezolvăm noi, iar Sid va crede pur şi simplu că, în aceeaşi operațiune, te-am lichidat pe tine şi l-am răpit pe Abboud. Crede-mă că nu vrei să mai lucrezi mult pentru psihopatul ăla, sugativă de caviar. Chiar şi prin comparație cu restul mafioților ruşi, Greg Sidorenko şi acoliții lui sunt cu adevărat nebuni.

Court ridică privirea.

— Dacă voi veți fi pe teren pentru livrare, cum vă veți asigura că nu sunt consecințe pentru CIA?

Zack flutură din mână.

— Detalii. Ne vom da la fund, ne vom petrece mare parte din timp în apele internaționale, gata pentru operațiune. Tu vei face partea grea, iar noi te vom susține. Filiala CIA din Sudan are un informator în Suakin care cunoaşte programul lui Abboud în timpul călătoriei acolo. Tipul este implicat în planurile pentru evenimentele neprevăzute în orice situație de urgență; cunoaşte ordinele pe care le primesc gărzile personale ale preşedintelui şi tacticile lor.

— Cum mă ajută asta?

Zack zâmbi.

— Forțele de securitate au un protocol în cazul în care preşedintele este atacat în timpul plimbării de dimineață către moschee. Dacă există o amenințare în timp ce sunt în piața din fața moscheii, îl duc pe Abboud în banca locală şi se închid în seif până când sosesc ajutoarele.

— Bănuiesc că ai o modalitate de a-i face să creadă că e vreun soi de amenințare…

— Cei de la filiala din Sudan aşa cred. Au o unitate a Armatei Sudaneze de Eliberare, formată din o sută de rebeli care pot lovi Suakin la şase treizeci şi cinci dimineața. Exact atunci când Abboud şi anturajul lui ajung în piață. Preşedintele şi câțiva dintre cei care-i asigură paza o să intre în bancă, iar aceasta, bineînțeles, o să fie goală.

— Dar n-o să fie…

Zack zâmbi şi dădu agresiv din cap.

— Tu vei fi acolo. Vei fi înăuntru, gata să elimini gărzile, să-l răpeşti pe Abboud şi să-l scoţi din oraş în timp ce ASE va arunca chestii în aer şi va face tămbălău câteva minute, distrăgându-i pe localnici şi pe restul echipei lui Abboud. Apoi te întâlneşti cu mine pentru predare.

Era evident că Hightower era incitat de operaţiune; mâinile şi trupul lui se mişcaseră necontenit de când începuse să explice.

Court rămase tăcut un moment, după care întrebă:

— Aici încep eu să aplaud?

— E un plan bun, Şase. I-am spus Operaţiunea Noaptea de Safir.

— Tocmai m-a trecut un fior, zise sarcastic Court, încă netulburat de energia lui Zack.

— Cea mai frumoasă parte e înţelegerea pe care am fost autorizat să ţi-o ofer.

Înainte să vorbească, Gentry îl privi îndelung pe fostul lui lider.

— CIA mă vrea mort de patru ani. Ce înţelegere crezi că-mi poţi oferi ca să fiu interesat?

— Pentru început, nu te vrea mort. Chemăm câinii înapoi. Nu numai pe cei ai CIA, ci şi pe cei ai Interpol.

— Interpolul nu mă sperie.

— Ştiu. Nu te sperii cu una, cu două. Niciodată n-ai făcut-o. Ştiu însă ce-l sperie pe Cameleon.

— Ce mă sperie, Zack?

— Noi. N-ai vrea să scapi de noi? Să scapi de ordinul emis împotriva ta de a fi împuşcat fără avertisment? Ştiu cum e viaţa ta, frăţioare. Oamenii îl compară pe Cameleon cu un James Bond sclipitor, care călătoreşte prin lume în stil mare, petrece în cele mai bune cluburi şi bea Martini cu oameni frumoşi pe Coasta de Azur. Eu ştiu cum este însă în realitate: trăieşti pe fugă, sari dintr-un rahat de oraş în altul, nu te iubeşte nimeni, nu te place nimeni, nu te cunoaşte nimeni. Cauţi mereu în umbră nebuni ca mine care te vânează. Mănânci fasole din conservă pe treptele unei case infestate cu gândaci, în timp ce mulţimea elegantă mănâncă homar la Four Season.

Niciodată nu fuseseră rostite cuvinte mai adevărate, dar Court nu avea de gând să-i dea satisfacţie lui Zack şi să admită că era adevărat.

— Îmi place fasolea.

— Nu, nu-ţi place. Nu-ţi place nimic din toate astea, cu excepţia locului de muncă. Locul de muncă eşti tu. Restul, doar nişte afurisite de situaţii

dificile temporare. Ştiu care-i treaba, Sierra Şase. E naşpa să fii Cameleonul.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tu eşti cel care o să mă scape de toate astea.

— Ai al dracului de mare dreptate. Îți pot păstra locul de muncă, dar nu vei fi vânat: cel puțin nu de noi.

— Locul de muncă? Pentru cine să lucrez?

— Pentru CIA, desigur, zise Zack, prinzându-l de bărbie pe fostul lui camarad şi sucindu-i capul de la stânga la dreapta. Am crezut că am lămurit asta. Ce? Te-am lovit prea tare? întrebă, luând punga cu gheață de la Gentry şi punându-şi-o din nou pe mână.

— Fac treaba asta în Sudan pentru voi, după care îmi oferiți un loc de muncă şi normă întreagă? Ca şi cum ultimii patru ani n-au existat? Totul o să fie cum a fost în trecut?

— Negativ. Îți ofer un contract de muncă. Langley rămâne cu mâinile curate şi-ți plăteşte un salariu mult mai bun decât unul oferit de guvern, zâmbi Zack. Te vrem înapoi, adăugă, ridicând din umeri. Dă-mi voie să reformulez. Nu vorbesc despre un birou şi un loc de parcare la Langley. Asta nu li se întâmplă tipilor ca tine. CIA nu va recunoaşte că lucrează cu Cameleonul. Dar din când în când intrăm în situații în care aud oamenii că spun „Ce bine ar fi fost dacă mai era aici Sierra Şase, în loc să fie la mama dracului, dând lovituri pe cont propriu pentru proxeneți şi traficanți de droguri". Jur că uneori îți simțim lipsa, mai zise el şi reluă apoi după o scurtă pauză. Ai fost întotdeauna cel mai bun. Te vrem în viață, Court. Fă treburile murdare sub acoperire.

— De unde ştiu că nu o să mă omorâți după ce se încheie operațiunea din Sudan?

— Pentru că avem nevoie de tine. Nu-ți cerem să te duci în Iowa şi să îngrijeşti păpădii, ascuns în Programul de Protecție a Martorilor. Vrem să continui să faci ceea ce faci, iar noi vom continua să păstrăm aparența că încă te mai urmărim. Ascultă, ai în sânge rahatul ăsta, iar Agenția încă te poate folosi, în ciuda întâmplărilor din 2006. Washingtonul nu va lăsa Divizia de Activități Speciale să-şi murdărească mâinile zilele astea, dar dacă ne jucăm bine cărțile, te putem lăsa pe tine să-ți murdăreşti mâinile şi te putem sprijini. E al dracului de perfect, omule! Ca şi cum ai trage cocaină de pe fundul unei târfe. Înțelegi ce spun?

Court clătină încet din cap.

— Nu, nu chiar.

— Ascultă, ştiu că faci pe cinicul, dar eu te cunosc. Eşti un patriot, puştiule. Te pişi roşu, alb, albastru. Casa Albă are o nevoie, eu am una şi tu ai una. Ne putem ajuta reciproc, rânji Zack. Toată lumea câştigă.

Discuția se învârti câteva minute în jurul potențialei operațiuni. Zack avea răspuns la fiecare întrebare pe care o punea Gentry. Când nu mai rămaseră alte detalii de lămurit, Court luă înapoi punga cu gheață de la Hightower şi o presă pe chipul umflat. Zack păru să regrete o clipă, dar nu o luă înapoi.

— Vreau să aud despre înțelegerea asta de la cineva care-ți este superior, zise Gentry.

— Cine? întrebă Hightower fără să pară surprins.

— Mă mulțumesc cu Mathew Hanley. Bănuiesc că fostul tău şef conduce acum Divizia de Activități Speciale, dacă nu a ajuns chiar mai sus de atât.

— Matt nu mai e în DAS. Din câte am auzit, călăreşte un birou undeva prin America de Sud. Paraguay, parcă.

Court nu-şi ascunse confuzia.

— Dar era copilul-minune al operațiunilor neoficiale. Ce s-a întâmplat?

— Tu, ratatule! Faptul că unul dintre berbecii lui şi-a împuşcat cu sânge-rece camarazii nu l-a ajutat să ajungă în vârf.

— Aşadar, sunt învinovățit şi pentru asta?

— Istoria e scrisă de învingători. Tu poate că, într-un fel, ai supraviețuit, dar CIA continuă să scrie versiunea oficială a ceea ce ai făcut şi de ce.

Court căzu o clipă pe gânduri, după care repetă.

— Trebuie să aud despre înțelegere de la un superior.

— În regulă. Aşteaptă. Revin.

Lui Court i se înapoiată hainele, aşa că se îmbrăcă şi aşteptă.

UNSPREZECE

După mai bine de o oră, doi dintre oamenii lui Zack intrară în camera unde era ținut Court. Bărbatul petrecuse timpul masându-şi fața cu punga de gheață. Se întreba cum le va explica „colegilor/bandiților" ruşi vânătăile evidente. Cei doi oameni ai lui Zack – unul masiv, de culoare, iar celălalt mai în vârstă, alb – îl conduseră printr-un pasaj lung şi îngust, peste apă şi printre țevi, după care urcară câteva trepte înguste şi intrară într-o încăpere de pe punte. Oamenii lui Zack nu-l plăceau pe Court şi asta se văzuse după felul cum se uitaseră la el şi după cum îl îmbrânciseră ca să intre în noua cameră. Gentry recunoştea că faptul că îl doborâse pe unul de-ai lor cu o împuşcătură în față nu avea cum să-l facă plăcut acestor duri.

Dar nu-i păsa. Nu căuta să-şi facă prieteni noi, chiar dacă urmau să colaboreze în noua misiune. Tipii ăştia vor fi profesionişti, ca şi el, iar operațiunea va avea prioritate.

Nu era nevoie să se placă reciproc ca să-şi facă treaba.

Odată instalat în noua încăpere, Court observă un monitor albastru în fața lui. Zack intră un minut mai târziu, având un telefon prin satelit în cartuşiera de pe şold.

— Bun. Vei vorbi cu cineva. Are cunoştință despre această operațiune şi ştie cine eşti, dar oficial, nu ai NOC, nu eşti angajat CIA, n-ai fost angajat CIA şi nici nu eşti cetățean american. Eşti agent străin şi o să fii tratat ca atare. Numele tău de cod va fi Sierra Şase, acelaşi pe care l-ai avut în cadrul Echipei Teroriste.

Court încuviință cu un gest.

— Numele de cod pentru preşedintele Abboud va fi Oryx.

— Ce e ăla un oryx?

— Şi eu a trebuit să întreb. E un soi de antilopă africană sau ceva de genul ăsta.

Court ridică din umeri. Genul ăsta de protocol legat de coduri fusese viața lui timp de mulți ani. Când făcuse parte din Echipa Teroristă, fusese cunoscut ca Sierra Şase, deşi folosise zeci de alte nume în misiunile sub acoperire. Înainte să lucreze pentru Zack, pe când făcuse parte din Programul de Dezvoltare al Activelor Independente, numele lui de cod fusese Infractorul. Teoretic, numele de cod erau alese aleatoriu de un computer, dar Infractorul fusese incredibil de precis. CIA îl scosese pe

Gentry dintr-un penitenciar din Florida – unde executa o sentință pe viață pentru crime de gradul doi, după ce ucisese trei traficanți de droguri columbieni – şi-i făcuse o ofertă de muncă pe care nu o putuse refuza.

Nu crezuse însă nicio secundă că numele de cod fusese ales de computer.

Ecranul din fața lui licări şi se trezi la viață.

Apăru un bărbat în costum cenuşiu, cu cravată de lux, înnodată în stil Windsor. Avea peste şaizeci de ani şi purta ochelari cu rame subțiri, având chipul şi atitudinea unui soldat. La scurt timp, Court îl recunoscu.

Era surprins. Chiar şocat.

— Sierra Şase. Mă recunoşti?

Vocea era clară şi tăioasă. Nici urmă de zâmbet sau vreo emoție.

Gentry răspunse imediat.

— Da, să trăiți!

Se întoarse şi se uită la Zack. Acesta zâmbi şi ridică o sprânceană, mândru evident că avea puterea de a-l pune în legătură video cu celălalt bărbat.

Acesta era Denny Carmichael, actualul director al Serviciilor Secrete Naționale şi liderul Diviziei Activităților Speciale. Era o legendă în Agenție, specialist în Orientul Îndepărtat şi mult timp şeful filialei din Hong Kong.

Pe scurt, Denny Carmichael era în fruntea operațiunilor CIA. Court ştia că această misiune era importantă, dar, de obicei, genul ăsta de treabă murdară trecea fără ca vârfurile din agențiile de informații americane să-şi lase amprenta.

— Am înțeles că Sierra Unu ți-a prezentat propunerea legată de extraordinara predare a lui Oryx. Sunt gata să confirm detaliile operațiunii Noaptea de Safir.

— Da, să trăiți! repetă Court, neştiind în momentul acela ce altceva să spună.

Nu vorbise niciodată cu cineva atât de sus în ierarhie şi descoperi că e aproape impresionat. Era ciudat, mai ales din moment ce Carmichael fusese cu siguranță unul dintre semnatarii ordinului de lichidare care fusese emis împotriva lui în 2006.

Acesta îi prezentă planul general despre care Court discutase cu Zack, deşi o făcu în termeni mai eufemistici. Court îl va „reține cu forța pe Abboud”, nu-l „va răpi” aşa cum îl instruise Hightower. El va „neutraliza forțele de protecție ale lui Abboud”, nu va „face o gaură, două în fiecare

dintre gărzi”.

Diferența de limbaj îl deosebea de obicei pe muncitor de director în această industrie. Court era mai obişnuit să audă oameni de soiul lui Zack decât al lui Carmichael, dar ştia că rezultatele nu vor fi influențate de corectitudinea politică sau de vocabular. Operațiunea va decurge la fel, indiferent cât de plăcut sau de acid era explicată.

Vor muri oameni.

În timp ce Carmichael vorbea, Hightower se sprijini de un perete, făcând ocazional gesturi prin care ridiculiza potopul de cuvinte scoase de bărbatul de pe ecran. În rest, Sierra Unu fu politicos.

După ce încheie explicațiile referitoare la operațiune, Carmichael trecu la ceea ce-l interesa mai mult pe Cameleon.

— Sierra Şase, faci asta pentru noi, iar ordinul de lichidare emis pe numele tău va dispărea. Asta înseamnă că se va renunța la orice sancțiuni sau directive date de Agenție împotriva ta. Mandatul de arestare transmis Interpolului va fi anulat. Comunicatele date de Serviciile Secrete agențiilor străine partenere vor înceta. Cererea CIA făcută către Echelon Intel şi toate datele care te privesc primite de la NSA vor fi lăsate să expire. Toate celelalte căi vor fi curățate. FBI, Joint Special Operations Command, Serviciile Vamale, Departamentul de Comerț… nu vei mai prezenta interes pentru niciunul dintre departamentele sau agențiile americane.

Court habar nu avea că JSOC fusese implicat în vânarea lui. JSOC însemna Delta Force, Unitatea, iar asta însemna nişte masculi duri. De cealaltă parte, departamentul Comerțului nu-l îngrozea.

— Am înțeles.

— Bun. Aşadar, ne-am înțeles?

— Vreți să îmi spuneți despre ce e vorba de fapt?

Carmichael păru puțin deranjat; probabil că nu se simțea în largul lui să dea detalii proscrişilor, dar în cele din urmă încuviință cu un gest şi vorbi:

— Preşedintele Abboud este cerut de Curtea Internațională de…

— Îmi cer scuze, domnule… Mă refeream la… Îmi puteți spune de ce s-a dat ordin să fiu împuşcat fără avertisment? De ce ați pornit pe urmele mele?

Urmă o pauză lungă. Denny Carmichael se uită într-o parte, aşteptând probabil îndrumări. În cele din urmă, răspunse pe un ton grav:

— Fiule. Dacă nu ştii cu adevărat ce ai făcut, atunci probabil că e spre binele tuturor să nu-ți spun.

— Nu înțeleg.

— Să mergem mai departe. Uită de ordinul ăla. Noi suntem gata să-l dăm uitării. Avem o înțelegere în cazul preşedintelui Abboud?

Court se uită spre Zack, iar acesta îl privi în ochi.

— Da, să trăiți! zise în cele din urmă Gentry. Voi face tot ce pot să duc la bun sfârşit partea mea de înțelegere. Mă bazez pe dumneavoastră şi pe Sierra Unu că veți face la fel.

Carmichael încuviință cu un gest, dar nu zâmbi.

— Foarte bine. Şase, nu vom mai vorbi. Sierra Unu va fi liderul echipei şi comandantul pe teren al Operațiunii Noapte de Safir – predarea preşedintelui Bakri Ali Abboud din Sudan Curții Internaționale de Justiție din Olanda. Presupunând că totul va merge bine în Africa, la momentul potrivit, vor fi făcute aranjamentele necesare pentru viitoarele operațiuni, prin ofițerul Diviziei de Activități Speciale care se va ocupa de tine.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Bărbatul de pe ecran înclină scurt capul şi transmisiunea se încheie.

— Credeam că tipul ăsta nu mai tace! zise imediat Zack, iar Court se ridică şi se uită la ceas. Deci, suntem bine, Şase?

Court Gentry se resemnase. Avea să facă asta, dar nu avea să fie uşor.

— Ar fi bine să mă duci înapoi la hotel. Nu-i pot lăsa pe acoliții lui Sid să-şi dea seama că nu sunt acolo.

— Am înțeles, zâmbi Zack. Doi dintre băieții mei te vor duce înapoi şi te vor băga la culcare. Nu le-o lua în nume de rău dacă n-au fost prea prietenoşi la început. Sunt puțin cam morocănoşi din cauza poveştii ăsteia. Cumva au impresia că tu eşti şmecherul care a ucis câțiva oameni din propria unitate şi apoi a fugit ca să caute faimă şi avere în sectorul privat.

— Zack, de ce cred asta?

Sierra Unu ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

— E posibil să am o oarecare vină pentru faptul că n-au încredere în tine. În plus, l-ai eliminat pe Todd, explică el, după care zâmbi şi-l bătu pe Court pe spate un pic cam tare. Hei, mă bucur că lucrăm din nou împreună, încă ceva. Haide să vorbim despre echipament.

— Ce-i cu el?

— Am tot echipamentul necesar pentru operațiunea Noapte de Safir în Sudan. Ne întâlnim acolo ca să ți-l predau cu o noapte înainte de debutul operațiunii. Cât despre echipamentul personal, spune-mi ce anume îți trebuie şi voi face tot posibilul să fie gata până săptămâna viitoare.

— Un telefon prin satelit ca să pot lua legătura cu tine. Ceva ce funcționează în Africa de Nord. Ar fi bun un Hughes Thuraya. Şi o rezervă de baterii. Şi astea mi-ar prinde bine.

Hightower îl privi pe Gentry.

— O să arunci cu telefonul în capul răilor? Vorbesc despre arme, Şase.

— O să iau de la Sid armamentul de care am nevoie. Are rahaturi mai bune decât ale voastre.

— Ah, a durut. În fine, salvezi contribuabilii de nişte bănuți, aşa că bănuiesc că e în regulă.

DOISPREZECE

Court ajunse în apartamentul din Nevski Palace la cinci fără un sfert dimineața. El şi Hightower trecuseră în revistă detaliile operațiunii încă o oră, apoi fusese scos din pântecul ambarcațiunii şi dus la mal cu o barcă de doi dintre oamenii lui Zack. Niciunul dintre cei trei nu scoase o vorbă în timp ce traversară apele întunecate şi reci din Golful Finlandei, ajungând pe uscat la aproape patru dimineața.

Pe doc aştepta o maşină, iar Court fu iute urcat în ea şi expediat la hotel. Hightower se gândise la tot; închiriase o cameră chiar deasupra celei în care stătea Gentry. Aici, oamenii din cadrul SAD aruncară o frânghie peste marginea balconului, apoi îi dădură lui Court o tabletă cu informațiile necesare echipei.

— Salut, zise bărbatul de culoare, prezentându-se ca Spencer, în timp ce celălalt mai tânăr, cu un accent pe care Court îl recunoscu ca fiind croat, spuse că numele lui este Milo. Oamenii vorbesc. Bârfe şi alte rahaturi. În mod normal nu plec urechea… dar… Tu ai fost tipul din Kiev? Spune doar da sau ba.

Gentry luă tableta, o vârî în buzunarul de la spate şi vorbi pentru prima dată în cele patru ore cât durase drumul.

— Du-te dracu'!

Ignoră frânghia atârnată şi-şi trecu picioarele de partea cealaltă a balustradei. Sări fără ajutor şi ateriză în linişte în balconul de dedesubt.

Spencer se aplecă peste balustradă:

— Du-te dracu' şi tu, Şase. Ne vedem peste două săptămâni, mai zise el, făcând un gest obscen.

★★★

Gentry făcu un duş, se uită în oglinda aburită la vânătăile de pe față, apoi îşi privi ceasul. Cinci dimineața, în două ore urma să explice cauza apariției acestora şi a buzei sparte, din moment ce se presupunea că stătuse în pat, în apartament, şi citise presa.

Despuiat, Court dădu să se întoarcă în apartament, dar se opri, se întoarse şi, având o bănuială, deschise dulăpiorul cu medicamente. Inima începu să-i bată mai repede şi umerii i se lăsară. Oamenii lui Sid îl aprovizionaseră cu o grămadă de medicamente eliberate pe rețetă: antiinflamatoare, antibiotice şi pastile împotriva disfuncției sexuale. Observă însă imediat analgezicele.

Dilaudid – tablete de patru miligrame. Inima îi bătu mai repede pentru că anticipa relaxarea pe care i-o va aduce o tabletă, dar îşi lăsă umerii în jos, deoarece nu avea cu adevărat dureri. Voia tableta, însă ştia că nu avea nevoie de un calmant atât de puternic şi mai ştia că în aproximativ cinci minute aveau să se ducă pe apa sâmbetei cele trei săptămâni de detoxifiere autoimpusă.

Luă două tablete şi le înghiți cu apă de la robinet, apoi, într-un moment de furie şi ruşine, le aruncă pe restul în toaletă şi trase apa.

Se îmbrăcă apoi cu oribilul trening violet pe care i-l lăsaseră oamenii lui Sid şi se întinse pe pat. În scurt timp, mintea lui nu avea să mai funcționeze, aşa că trebuia să gândească acum, înainte să-şi facă medicamentele efectul.

Se gândi la preşedintele Abboud. Dacă Noaptea de Safir avea succes, tiranul putea să supraviețuiască. Asta îl deranja rău pe Gentry. Poate că era prea simplu, dar citatul lui Sid din Stalin conținea un adevăr cu care Gentry rezonase, şi, chiar dacă nu ar fi recunoscut niciodată, avea un punct comun cu mentalitatea dictatorului. „Moartea rezolvă toate problemele. Nu există omul, nu există nici problema.” Nu, Court nu gândea chiar aşa; puține probleme erau rezolvate cu ajutorul asasinatelor politice. E adevărat însă că, pe termen scurt, erau atinse multe țeluri şi că eliminarea unui actor prost punea punct actului slab al piesei.

Uciderea lui Abboud însemna clar moartea lui Abboud. Lui Court Gentry nu-i păsa de nimic altceva decât de asta.

Dilaudidul lovi brusc. Prin creier îi trecu un vâjâit de mulțumire, ca un ou spart pe frunte, al cărui conținut i se prelingea pe frunte. Pentru o clipă rămase întins acolo, uitându-se la baldachinul de deasupra patului, admirând modelul matlasat al țesăturii. „La naiba”, îşi spuse bucuros de la senzația de uşurare indusă de medicament şi supărat că cedase ispitei.

Se împotrivi următorului val de relaxare şi începu să se gândească din nou la misiunea sa.

Nu, nu-i plăcea ideea de a-l răpi pe cel mai detestat om de pe planetă. Operațiunea lui Sid ar fi fost cu siguranță mai satisfăcătoare, dar cea a lui Hightower oferea o recompensă mai atrăgătoare. Revocarea ordinului de împuşcare fără avertisment de către DAS nu îi rezolva toate problemele, dar era de preferat în locului unui cont cu patru milioane de dolari. Banii nu-i erau de folos dacă nu-i putea cheltui şi, cu CIA pe urmele lui în ultimii patru ani, nu reuşise să se oprească din fuga de urmăritorii lui.

Da, i-ar fi plăcut să fie din nou în relații bune cu CIA. Indiferent ce

făcuse ca să merite sancțiunile impuse, poate că reuşea să schimbe situația dacă punea capul lui Abboud pe un platou din argint şi îl oferea lui Hightower şi Echipei Teroriste.

Se auzi o bătaie în uşă. Court se uită la ceasul de pe măsuță şi văzu că era şapte dimineața.

La dracu'! Nu ştia dacă dormise în timpul ăsta sau dacă drogurile şi grijile îl făcuseră să uite de tot în ultimele două ore.

Court auzi deschizându-se uşa camerei de zi şi, după câteva secunde, intrară trei bărbați. Făceau parte din grupul bandiților care-l lăsaseră aici noaptea trecută. Costumele lor erau boțite de parcă dormiseră îmbrăcați pe hol sau în camera alăturată. Sau poate că petrecuseră toată noaptea. Bărbatul se ridică încet, frecându-se la ochi: drogul din sânge îi încetinea mişcările, afectându-i echilibrul. Observă că ceilalți îi privesc admirativ treningul negru, cu auriu şi violet. Apoi se uitară la fața lui. Chiar şi prin barba deasă se vedeau buza învinețită şi umflată şi ochiul tumefiat.

— Ce ai pățit? întrebă primul bărbat în rusă.

Court înțelese şi vru să răspundă, dar se opri înainte ca primul cuvânt să-i părăsească buzele. Fir-ar! Dilaudidul îi afectase creierul şi nu putea funcționa eficient.

Ridică umerii, poate prea dramatic, aşteptând ca bărbatul să-şi înțeleagă greşeala şi să repete întrebarea în engleză.

— Am căzut din pat. Cearşafurile astea din mătase sunt alunecoase.

TREISPREZECE

Court fu dus în fața lui Gregor Sidorenko imediat după micul-dejun.

De data aceasta, mafiotul rus îl aştepta în grădină. Nici dimineața rece şi cenuşie, nici acele de lapoviță nu-l împiedicaseră să-şi savureze ceaiul în grădină, îmbrăcat în halat de casă. Stătea picior peste picior la o masă mică protejată de un baldachin roşu şi purta pijama aurie şi papuci de casă pufoşi. Doi tineri cu mitraliere stăteau în tufişul desfrunzit de lunga iarnă din Sankt Petersburg. Îl urmăreau cu atenție pe Court, dar acesta ştia că, la distanța la care erau, dacă voiau să-l împuşte, l-ar fi lovit pe şeful lor la fel de sigur ca şi pe ținta vizată.

Americanul se strâmbă când văzu un serviciu de protecție atât de prost organizat. Pentru el, etalarea organizării de amatori era echivalentul sunetului scos de zgârierea tablei cu unghiile.

Gentry se apropie de Sid împreună cu doi paznici. Stătuse cu ei o oră în hotel şi nu scoseseră o vorbă de când părăsiseră apartamentul.

— Hai s-o facem! îi spuse angajatorului său.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Nimic. Ai auzit ce ți-am spus?

Sid ezită, dădu din cap, îşi strânse mâinile şi ridică cele două degete mari, ceea ce făcu să se piardă ceva din traducerea din engleză în rusă.

— Excelent! Guvernul meu va fi extrem de fericit.

— Trebuie să înțelegi ceva. Asta e operațiunea mea. Urmezi instrucțiunile mele ca la carte sau las totul baltă.

Sid se îndreptă pe scaun şi dădu încet din cap.

— Voi pleca singur de aici. Am nevoie de timp ca să mă pregătesc şi să mă documentez şi nu am nevoie de supravegherea naziştilor tăi. În câteva zile îți voi trimite o adresă şi băieții tăi pot veni să mă ia, zise Court scoțând o bucată de hârtie pe care era scrisă de mână o listă şi pe care Sid o luă cu bunăvoință. Vor veni cu acest echipament. Mă vor scoate din țară şi mă vor duce într-un loc ales de tine, iar eu voi testa armele şi voi verifica echipamentul. Din momentul acela, pornesc în misiune. Voi urma instrucțiunile tale până când voi ajunge în Sudan. Când voi părăsi aeroportul din Khartoum mă voi întâlni cu agentul tău. Împreună ne vom duce pe coastă. Voi rămâne apoi în umbră, fără să fiu contactat, până la sfârşitul operațiunii. Te voi anunța prin telefon că e totul gata şi vom discuta

despre evacuare.

— Minunat! exclamă fericit Sid. Voi face exact aşa cum spui.

★★★

În următoarea săptămână, Gentry testă şi calibră armele, se antrenă riguros pe dealurile şi în pădurile din estul Sankt Petersburgului şi făcu tot posibilul să-şi dezvolte rezistența alergând, cățărându-se în copaci şi cărând rucsacuri pline cu pietre. Făcu zilnic vizite la salonul de bronzare din Puşkin, o suburbie prosperă din sudul Sankt Petersburgului. Studie atent hărți, cărți şi materiale printate ca să afle cât mai mult despre jucătorii din regiunea sudaneză, de la cele mai mici şi mai prost echipate grupuri de rebeli până la structura, tacticile şi pregătirea membrilor temutului Serviciu Național de Securitate al Sudanului. Studie istoria, legile, infrastructura, drumurile, porturile, localizările şi dispunerea aeroporturilor şi a garnizoanelor militare.

Acordă o atenție deosebită coastei Mării Roşii, pentru că aici urma să acționeze la început ca asasin în slujba mafiotului rus, apoi ca agent în cadrul Agenției Centrale de informații.

„Situația ar putea să se complice”, îşi spuse cu cinism.

Se întâlni din nou cu Zack Hightower după ce restul echipei Whiskey Sierra pornise să se reunească pe iahtul Hannah, deținut de CIA, adaptat nevoilor lor şi care se afla deja în Eritreea, pregătit să pornească spre Port Sudan, la patruzeci şi opt de kilometri nord de Suakin. Zack şi Court petrecură toată ziua împreună, verificând coduri, hărți, echipament şi planuri tactice. Niciun aspect al misiunii nu era considerat prea insignifiant pentru a fi dezbătut sau prea trivial pentru a fi detectat şi remediat. Hightower îi explică cum ASE, Armata Sudaneză de Eliberare, rebeli antiarabi, anti-Abboud, avea să creeze o diversiune în dimineața în care va fi răpit preşedintele, ce va distrage majoritatea gărzilor personale şi-l va face pe preşedinte să se refugieze în bancă. Filiala CIA din Sudan avea un agent, fost membru al grupului de protecție a preşedintelui Abboud, care dezvăluise că procedura standard în cazul unui atac survenit pe drumul către moscheea din Suakin era să se refugieze în bancă şi să se adăpostească acolo până când ajunge elicopterul cu trupe din Port Sudan. Era considerat un loc în care era puțin probabil un atac asupra preşedintelui. ASE nu era prezent în zona aceea, iar Abboud vizitase oraşul de nenumărate ori şi nu avuseseră loc incidente.

Court va aştepta în bancă să-l răpească pe preşedinte şi apoi să-l scoată

din oraş, în timp ce Whiskey Sierra va rămâne la periferia oraşului, abţinându-se pe cât posibil să nu intervină în acţiune. Cu ajutorul unei bărci gonflabile Zodiac, vor ajunge toţi la bordul iahtului Hannah, după care vor ridica ancora şi vor porni spre nord. Hightower îl va plasa apoi pe Abboud într-un minisubmarin ataşat de fundul iahtului şi, de acolo, Sierra Unu şi Oryx vor ajunge pe un trauler de pescuit al CIA aflat în apele internaţionale. În acest fel, dacă Hannah va fi interceptat de Paza de Coastă sudaneză, nu ar exista nicio dovadă că grupul e implicat în răpire.

Iahtul va traversa Marea Roşie şi va acosta probabil în Alexandria. Până atunci, Abboud avea să fie încarcerat în închisoarea Curţii Internaţionale de Justiţie, în Haga, Olanda.

Era un plan îndrăzneţ, dar Court nu credea că vreuna dintre părţile lui era imposibilă sau prost gândită, deşi existau numeroase lucruri care puteau merge rău. Erorile umane sau eşecurile puteau afecta oricând operaţiunea. Ca şi informaţiile eronate. Chestii de genul Legilor lui Murphy.

Mai mult decât orice, părea genul de operaţiune care, dacă ieşea aşa cum era plănuită, fusese dusă la capăt de un departament disperat să rămână viabil sub o administraţie care exclusese operaţiunile sub acoperire, în stil paramilitar.

În a treia noapte pe care Court o petrecea de unul singur, sună la un număr de telefon pe care i-l dăduse unul dintre acoliţii lui Sidorenko. Răspunse secretara acestuia, iar Court îi spuse că suferise o rană uşoară în timp ce se antrena pentru misiune şi că avea nevoie de nişte analgezice uşoare care să-l ajute să se recupereze.

Court se duse într-un pasaj întunecat din staţia de metrou Vitebsk, unde se întâlni cu unul dintre tinerii raşi în cap care lucrau pentru Sid şi, fără o vorbă, luă de la acesta o pungă din hârtie.

Înghiţi două pastile de Darvocet chiar pe peron, în timp ce aştepta metroul care-l ducea înapoi la hotelul din Zagorodni Prospekt. Se convinsese cumva că încă mai avea dureri. Rana din abdomen, cu care se alesese în urmă cu câteva luni, îi făcea din nou probleme din cauza exerciţiilor fizice din ultima săptămână – ţesutul cicatricial trăsese de muşchii care acum protestau – deşi era o durere pe care ar fi putut s-o gestioneze dacă nu ar fi fost dependent de calmante.

Era conştient de asta şi se întreba dacă – în pofida tuturor celor care-l voiau mort – nu cumva bunul şi bătrânul doctor din Nisa care-l obişnuise cu morfina va fi cel care-l va doborî în cele din urmă.

PAISPREZECE

Avionul rusesc Iliuşin Il-76 era masiv, avea peste cincizeci de metri de la bot până la coadă şi o lăţime similară dintr-un capăt în altul al aripilor. Înainte de ivirea zorilor, Court îl inspectă la lumina rece a lunii. Lângă el era Gregor Sidorenko. Venise împreună cu Gentry din Sankt Petersburg în Grodno, Belarus, cu un avion Hawker şi aterizase pe aeroportul principal cu numai treizeci de minute mai devreme.

Nu exista absolut niciun motiv ca Sid să se afle acolo; acest lucru era contraindicat în orice misiune şi tactică ce se voiau relevante, iar Court învăţase asta de-a lungul celor şaisprezece ani de când activa în branşă. Intermediarul rus dorise să-l însoţească în această parte a călătoriei. Deşi era ger, Sid arăta ridicol îmbrăcat cu haine de lână şi bumbac, în piele şi blană, cu nasul subţire şi bărbia ascuţită ieşindu-i din grămada de animale moarte cu care se înfofolise.

Court era uimit de entuziasmul bizar de care dădea dovadă rusul faţă de această operaţiune. Era o diferenţă ca de la cer la pământ între el şi fostul său intermediar, spionul britanic Donald Fitzroy, care păstra o distanţă plină de răceală. Sir Donald nu ar fi mers cu avionul până la punctul de pornire ale uneia dintre misiunile lui Court, decât dacă ar fi executat-o el însuşi.

Dar Sid era fan – un ciudat, din punctul de vedere al lui Court – al lucrurilor de genul ăsta.

Accentul rusului întrerupse liniştea.

— Totul e pregătit. Decolează la zece dimineaţa.

— Ştiu.

— Şapte ore şi un sfert până la Karthoum, adăugă el, apoi continuă când Court se mulţumi numai să dea din cap. Au spus că pilotul e foarte bun.

Court nu zise nimic.

— Va decola spre sud. În spatele nostru e Polonia, aşa că probabil va zbura spre sud până ajunge la graniţa cu…

— Sid, chiar nu-mi pasă încotro vom zbura.

Rusul tăcu un moment.

— Nu ştiu cum poţi fi atât de calm. Ar trebui să-ţi treacă prin minte o mulţime de chestii. Tot ce trebuie să faci în următoarele zile. Riscul, intriga, pericolul fizic. În timpul ăsta, tu stai aici plictisit, de parcă aştepţi metroul care te duce la birou.

Privirea lui Court rămase aţintită asupra aeronavei din faţa lui. Bineînţeles că Sid habar n-avea de nimic. Operaţiunea rusului era relativ uşoară – relativ fiind cuvântul-cheie, prin comparaţie cu ceea ce avea de făcut în realitate. Să împuşte un bărbat de la cinci sute de metri, după care să se ascundă pe dealuri o săptămână sau ceva de genul ăsta, până când se putea urca într-un avion şi să plece din ţară, părea mult mai simplu decât să pretindă că se pregăteşte pentru un asasinat, dar în realitate urma să răpească pe cineva într-o fracţiune de secundă şi să aibă tot soiul de întâlniri periculoase pe teritoriul inamic ca să transfere un prizonier.

Court îşi dorea mult să-l împuşte pur şi simplu în cap pe afurisitul de Bakri Abboud şi să termine cu totul.

— Cum e posibil să fii atât de relaxat? îl întrebă Sid.

Cameleonul se întoarse spre mafiotul rus şi, pentru prima dată în dimineaţa aceea, îl privi în ochi pe intermediarul său.

— Cu asta mă ocup.

Buzele subţiri ale lui Sidorenko formară un zâmbet larg, care-i dezvăluia dantura ce strălucea chiar şi în lumina slabă.

— Fantastic!

Aeronava era gigantică şi fusese gândită pentru un scop, nu pentru partea estetică. Numit Candid de către forţele NATO, avionul Iliuşin Il-76 avea aripi uriaşe, care se lăsau uşor în stare de repaus. În întunericul în care dormita părea mare şi gras. Court ar fi vrut să-i dea un picior să-l trezească, dar ştia că în curând echipajul rus se va ocupa de asta şi-l va transporta pe el şi orice echipament de război ar duce la Khartoum. Nu era un zbor militar în sensul strict al cuvântului. Avionul şi echipajul erau proprietatea Rosoboronexport, o entitate de stat care se ocupa de exporturile militare şi care trimitea avioane de marfă pe tot globul, din Sudan în Venezuela, din Libia în India. Exporta arme ruseşti în aproximativ şaizeci de ţări, stârnind şi alimentând scânteile problemelor peste tot în lume.

Gentry îl întrebă pe Sid cu o curiozitate prostească:

— Ce transportă?

— În afară de tine? Lăzi cu mitraliere grele Kord, muniţie şi echipament de sprijin.

— Şi sunt permise de ONU? Cum rămâne cu sancţiunile?

— Sancţiunile sunt limitate, pufni Sid în aerul îngheţat al dimineţii. Rusiei i se permite să vândă echipament militar Sudanului, atât timp cât nu e folosit în regiunea Darfur.

— Dacă Rusia trimite mitraliere Sudanului, poate fi sigură că vor fi folosite în Darfur. Acolo e războiul.

— Exact, prietene, zâmbi Sid, fără să înțeleagă sarcasmul lui Court. Moscova îl crede pe cuvânt pe preşedintele Abboud şi asta pare să mulțumească ONU.

— Incredibil, zise încet Court.

— Da. E foarte bine, nu-i aşa? spuse Sid, bătându-l pe spate, după care se întoarse şi porni către terminalul încălzit.

★★★

Court stătea întins pe spate pe patru dintre scaunele din plastic roşu ale Iliuşinului.

Lângă el, în spațiul îngust de la podea până la locul unde se odihnea el, de-a lungul fuzelajului lângă care erau lăzile uriaşe cu marfă, fusese pus un singur rucsac militar. Gentry era un maestru al împachetărilor. În rucsacul cu o capacitate de douăzeci şi cinci de kilograme pusese un Blaser R 93 dezasamblat, o puşcă germană cu lunetă, un Winchester Magnum de calibru .300 şi douăzeci de cartuşe. De asemenea, mai avea un binoclu, grenade de fragmentare, două grenade fumigene şi o cantitate mică de alimente deshidratate, apă şi săruri pentru hidratare cu administrare orală. Inclusese şi o trusă medicală destinată exclusiv traumelor majore; pentru tăieturi şi vânătăi nu luase nimic. La centură şi în buzunarele pantalonilor cargo avea un pistol Glock de 9 milimetri, un cuțit de luptă, un briceag elvețian şi o lanternă.

Purta un thobe lung şi alb.

Echipajul îl lăsase singur. Şefii din Rosoboronexport le spuseseră piloților că trebuie să transporte un om în Khartoum şi asta era tot ce ştiau.

Înainte de decolare, Gentry îi ceruse şefului echipajului rus să nu-l deranjeze decât în caz de urgență, aşa că atunci când apăru unul dintre cei cinci membri ai echipajului şi-i vorbi tare ca să acopere zgomotul asurzitor al motoarelor, ştiu că ori se va supăra, ori se va îngrijora.

Bărbatul îi ceru să vină în carlingă şi Gentry îl urmă pe culoarul îngust de lângă lăzile de marfă din lemn cenuşiu, care atârnau de role pe şine de plafon, de-a lungul aeronavei. Nu existau geamuri, în schimb pereții fuzelajului erau căptuşiți cu plasă şi echipament. Asta îi aminti americanului de un alt avion de marfă în care fusese cu patru luni în urmă, în nordul Irakului. Zborul acela nu se încheiase bine pentru Gentry – coapsa dreaptă îi pulsa acolo unde muşchii îi fuseseră sfâşiați de un glonț, dar se

terminase şi mai rău pentru cei cinci bărbați care fuseseră cu el în avion.

Carlinga Iliuşinului era spațioasă; în zona echipajului stăteau patru bărbați, în timp ce navigatorul era dedesubt, cu nasul printre butoane şi monitoare. Pilotul, un rus roşcat de patruzeci de ani, pe nume Ghenadi, care purta ochelari de aviator prea mari pentru fața lui şi care îi păru lui Gentry nesănătos de slab, îi făcu semn să înainteze. Inginerul de zbor îi dădu americanului o cască, aşa că el şi pilotul putură comunica fără probleme unul cu celălalt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în rusă Gentry.

— Ne-a contactat controlorul de trafic sudanez. A apărut o problemă.

— Despre ce e vorba?

— Am fost deviați. Nu mai mergem la Khartoum.

— Unde mergem?

— La Al Fashir.

— De ce?

— Nu ştiu, dar bănuiesc că membrii Armatei Sudaneze au nevoie de arme acolo şi se grăbesc.

Court luă o hartă laminată de pe masa inginerului. Bărbatul se uită în sus la el, dar nu protestă.

— Unde dracu' este Al Fashir? întrebă americanul, desfăşurând harta.

Pilotul se întoarse, se uită peste umăr şi răspunse cu un singur cuvânt rostit pe un ton grav:

— Darfur, zise el şi puse degetul înmănuşat pe un punct aflat în celălalt capăt al țării față de locul în care era planificată misiunea lui Court.

— Băga-mi-aş!

— E o problemă pentru tine, da?

— Operațiunea mea nu e în Darfur.

— Nu pot face nimic, zise Ghenadi. Trebuie să deviez de la traseu; n-am aprobare să aterizez în Khartoum.

— Rahat! repetă Gentry.

Aruncă nervos căştile pe consolă şi ieşi din carlingă, luând harta cu el.

Cinci minute mai târziu îl suna pe Sidorenko de la telefonul prin satelit Hughes Thuraya. În timp ce aştepta să se stabilească legătura, studie harta.

— E inacceptabil! Cum o să ies din aeroportul din Al Fashir, să traversez o sută şaizeci de kilometri de deşertul bântuit de bandiți, plus încă cinci sute de kilometri prin teritoriul sudanez? Acum, între mine şi obiectiv e afurisitul de Nil.

— Da, înțeleg. E o problemă. Trebuie să mă lași să mă gândesc.

— N-am timp să te gândești! Am nevoie să duci avionul pe traseul stabilit.

— Dar nu se poate! Eu am influență în Moscova, nu în Khartoum. Va trebui să aterizezi acolo unde au spus sudanezii.

— Dacă nu poți rezolva asta, operațiunea e moartă, înțelegi?

În realitate, Court își făcea griji pentru Noaptea de Safir, operațiunea lui Zack, nu pentru contractul lui Sid, dar bineînțeles că nu menționă asta.

— Voi face tot ce pot.

Sid închise, iar Court continuă să se plimbe nervos în spațiul îngust dintre perete și stiva de arme. Ghinionul ăsta făcea parte din categoria „asta e viața”. Nu era vina nimănui, dar Court știa din experiență că nu e nevoie să dai vina pe cineva pentru ca o operațiune să eșueze complet și lamentabil.

Din fericire, Sid sună mai repede decât anticipase Gentry.

— Domnule Cameleon, avem o soluție. Trebuie să te întorci cu avionul ăla după ce descarcă marfa în Al Fashir. Va fi o altă cursă spre Khartoum peste trei zile, ce va transporta echipament pentru întreținerea elicopterelor, marfă care e puțin probabil să fie deviată spre Al Fashir. Totul va fi bine.

Sid părea mulțumit de noile aranjamente.

— Trei zile?

— Corect.

— Cu o zi înainte ca Abboud să se ducă în Suakin? N-am suficient timp să ajung acolo și să mă pregătesc.

Ar fi avut dacă operațiunea lui Sid ar fi fost planul pe care intenționa, de fapt, să-l ducă la capăt. După estimările lui Gentry, nu era suficient timp pentru a studia adecvat zona și a crește șansele de succes ale operațiunii lui Zack. Din nou, nu-i putea explica asta bărbatului de la celălalt capăt al conexiunii prin satelit.

Sid urlă la el, stresat.

— N-am ce face! Nu aveam cum să prevăd asta. Guvernul rus n-a prevăzut asta. Rămâi cu echipajul și întoarce-te. Vom încerca din nou peste trei zile.

Court încheie convorbirea și continuă se plimbe pe coridorul îngust, pe lângă lăzile cu arme.

— Nenorocitul!

Își folosi apoi telefonul ca să-l sune pe Zack. Hightower răspunse la

primul apel, vizibil surprins.

— Eşti cu douăzeci şi patru de ore înainte de grafic, Şase!

— Sunt pe cale să fiu în afara lui, zise Gentry, începând să-i spună ce s-a întâmplat. Ştii ceva despre aeroportul ăsta? întrebă după ce termină de explicat. Există vreo modalitate de a pleca de acolo şi a ajunge la Suakin?

— Parcă eşti în fundul lumii. E război în zona din preajma Suakinului. Crucea Roşie, ONG-urile private de ajutorare şi trupele care lucrează pentru UNAMID, misiunea Națiunilor Unite în Darfur, sunt cam singurii străini din zonă. Ai putea încerca să convingi un temerar local să te ducă în est, care să fie suficient de curajos să înfrunte miliția Janjaweed şi trupele sudaneze ce patrulează teritoriul, dar nu te sfătuiesc s-o faci. Respectă schimbările pe care le-a făcut Sid, întoarce-te din Sudan împreună cu echipajul şi vom reîncerca peste trei zile. În momentul ăsta e cel mai bun lucru pe care-l putem face. Când vei ajunge acolo, nu vom putea decât să grăbim lucrurile. Îl voi informa pe Carmichael despre situație.

— Recepționat. Şase, terminat.

— Aşteaptă! Îți dau un sfat. Nu ştiu la ce oră e programat zborul dinspre Al Fashir, dar stai dracului în perimetrul aeroportului. Dacă ajungi pe mâna autorităților de acolo, vei fi dus în Casa Fantomă.

— Sună minunat, răspunse Court încercând să acopere vuietul motoarelor avionului care întorcea spre sud cu o uşoară coborâre.

— Este oricum, dar nu minunat. Acesta este numele pe care l-au dat localnicii închisorilor guvernamentale secrete aflate în toată țara, dar cea din Al Fashir este şi mai specială. Dacă ajungi în această Casă Fantomă, nu mai ieşi, şi nici nu mori repede.

— Am înțeles. În cazul ăsta, voi evita turul local. Şase, terminat.

CINCISPREZECE

Lui Ellen Walsh i se ridică imediat moralul când observă în lumina soarelui de după-amiază o strălucire metalică, la distanță, pe cer. Era un avion mare şi greoi, care făcea ultimele manevre de aterizare, la o sută de metri deasupra câmpiei înalte din Darfurul de Nord. Un avion care venea pe aeroportul din Al Fashir însemna o posibilitate de a pleca din locul ăsta groaznic.

Ellen era blocată aici de când venise cu un avion al Națiunilor Unite ce transporta asistenți sociali. Avusese o problemă cu actele: autorizației sale UNAMID de transport îi lipsea ştampila care-i permitea să intre în tabăra ONU destinată persoanelor strămutate în Zam Zam. Această neglijență însemna că nu putea părăsi aeroportul, cu excepția cazului în care o făcea cu un avion din Al Fashir.

De trei zile aştepta un avion care să o ducă înapoi în biroul ei. Avionul ONU sosise, însă rămăsese nemişcat pe asfaltul încins, aşteptând o aeronavă care să-l alimenteze cu kerosen de pe un petrolier ONU. Avioanele companiei petroliere deținute de China veniseră şi plecaseră, dar se îndreptau spre Beijing, nu spre Khartoum, şi i se spusese răspicat că nu poate merge cu ele. Şi avioanele militare sudaneze aterizaseră şi decolaseră, dar nu ofereau servicii de taximetrie unei femei albe.

Această nouă aeronavă, o apariție misterioasă ce plutea în mirajul încețoşat spre nord şi se aliniase pe pistă, putea fi biletul ei de plecare. Nu era un avion militar, nu era vopsit în alb ca avioanele ONU şi nu avea aceeaşi formă ca a aparatelor chineze pe care le văzuse. Ellen cunoştea avioanele şi în mod normal putea identifica într-o clipă un avion de marfă, dar acest aparat de zbor făcea acum un viraj în soarele amiezii şi, prin urmare, îi era imposibil să-l identifice. Nu-i păsa. Indiferent ce tip de avion era, oricine îl pilota şi oriunde s-ar fi îndreptat, era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putere să fie la bord atunci când decola.

Ellen nu era nici frivolă, nici sclavă a modei, dar chiar înainte ca aeronava greoaie să ajungă la capătul pistei de aterizare, ea se grăbi să ajungă la toaleta terminalului. În drum spre ieşire trecu pe lângă două femei din tribul local Darfuri, care aveau trupurile acoperite cu falduri portocalii din cap până în picioare şi care grăbeau trei copii mici aflați în fața lor. Capetele doamnelor erau acoperite cu turbane înalte şi voluminoase şi Ellen

Walsh văzu abia acum că acestea foloseau ca pavăză împotriva prafului din aer. Când se apropie de oglindă, tresări îngrozită. Părul ei roşcat-cafeniu era aproape cenuşiu de la praful care plutea peste tot, ridurile fine din jurul ochilor şi de pe chipul femeii de treizeci şi cinci de ani erau exagerate de praf, de mizerie şi de sarea din transpirația care se uscase. Dezlegă repede tricoul alb prins de rucsac şi-l îmbibă cu apa murdară ce curgea de la robinet. Îşi şterse apoi fața cu prosopul improvizat. Folosise acest tricou de atât de multe ori în ultimele şaptezeci şi două de ore, încât era plin de dâre şi tocit de cât frecase mizeria de pe pielea ei. Se depărtă de robinet şi se aplecă, folosindu-şi degetele ca să-şi pieptene părul, scoțând un nor de praf din buclele care-i ajungeau până la umeri. Se ridică, suflă bretonul din ochi şi-şi puse o altă bentiță care să-i țină părul.

O nouă privire în oglindă nu o făcu să se simtă mai bine, dar era o îmbunătățire. Legă din nou tricoul ud de rucsacul pe care-l trecu peste umăr, apoi părăsi baia pentru a se întoarce pe pistă.

Auzi motoarele uriaşe cu mult înainte să zărească aeronava. Aceasta rulă la un loc de parcare de cealaltă parte a rampei unde se aflau patru avioane ONU, la vreo patru sute de metri de uşa prin care ieşise Ellen. Distanța şi praful amiezii o împiedicară să identifice aparatul cu patru motoare, dar observă că nu existau însemne ale companiei aeriene sau ale țării căreia îi aparținea. Cu toate acestea, îşi dădea seama după formă că era un avion de marfă. Era prins în traficul aglomerat când tânăra femeie porni spre el. Trecu pe lângă mai mulți vameşi şi membri ai echipajului de la sol, însă şi de vreo douăzeci de soldați care stăteau de o parte şi de alta a unei camionete şi a două camioane dărăpănate cu platformă. Presupuse că ar fi fost mai bine să lase să se stingă activitatea din jurul nou-sositului înainte să se apropie, dar decise să-şi continue înaintarea. Nu avea idee cât va sta avionul acesta la sol. Se îndoia că era vorba de zile. Toți cei care aterizaseră până acum şi decolaseră din Al Fashir o făcuseră cât de rapid putuseră dacă avuseseră combustibilul necesar. Cel mai probabil era vorba despre ore dacă aveau de descărcat marfă şi minute dacă era vorba de alimentare cu combustibil.

Nu avea de gând să rateze şansa asta.

★★★

Ellen se îndrepta spre avionul aflat la capătul îndepărtat al rampei. Acesta era parțial ascuns de mirajul creat de căldura ce ieşea din asfaltul crăpat, văpaia după-amiezii târzii domolindu-se, deşi încă nu se răcorise.

Aerul de deasupra uriaşului avion vibra pe măsură ce vaporii se ridicau din motoarele turate la ralanti. După o clipă, pilotul opri motoarele. Vuietul celor patru mari turboreactoare fu înlocuit de vocile soldaților aflați la distanță şi de bâzâitul neîncetat al insectelor din nisipul aflat de o parte şi de alta a pistei de aterizare.

Între ea, care se deplasa intenționat pe pista fierbinte, şi avion se aflau soldații armatei locale şi muncitorii de pe aeroport, care-i reținură atenția pe tot parcursul drumului. Ezită de mai multe ori, cântărind avantajele şi dezavantajele – să-i aştepte să-şi termine treaba şi să părăsească aeronava sau să treacă prin grupul de bărbați de culoare, unii îmbrăcați în uniforme, unii în costume de afaceri, alții în robe albe delicate, sau să meargă imediat să discute cu membrii echipajului de zbor. Niciuna dintre variante nu părea deosebit de avantajoasă, dar tânăra femeie ajunse repede la concluzia că ultima alegere părea mai bună decât să stea în spate şi să aştepte un avion care putea foarte bine să se înalțe spre cer fără ea.

Decise, aşadar, să urce chiar pe trapa coborâtă şi să-şi asume riscul. Decizia o făcu să se uite la bărbații aflați la cincizeci de metri în fața ei şi să-şi concentreze atenția asupra aeronavei oprite la alți douăzeci de metri în spatele lor. Asta o făcu să încetinească un pic.

După câțiva metri încetini mai mult.

Apoi rămase nemişcată pe asfaltul încins.

Cu privirea ațintită asupra avionului, îşi scoase rucsacul şi-l puse la picioare, desfăcu repede fermoarul şi scoase un carnețel negru, lăsând să cadă pe asfalt câteva bluze pătate de transpirație. Îngenunche pe rucsac şi începu să-l răsfoiască; genunchii ei s-ar fi acoperit de vezicule dacă ar fi luat contact direct cu solul. Aruncând trei priviri rapide spre avionul de marfă şi umezindu-şi buricele uscate ale degetelor, găsi pagina pe care o căuta.

O altă privire asupra paginii şi una spre avion.

„Da”, mormăi ea, iar exclamația nu fu complet acoperită de lăcustele şi greierii din preajmă. „Oh, Doamne!” Era un Iliuşin Il-76 şi, după cât de lăsat era trenul de aterizare cu zece roți, era încărcat cu marfă. Il-76 era o aeronavă de transport extrem de comună, construită în Rusia, care zbura în toată emisfera, fiind în serviciul agențiilor de întrajutorare şi oferind servicii de transport şi militare. Dacă pe Ellen nu o înşelau ochii, aceasta era un Il-67MF, o versiune îmbunătățită, cu un fuzelaj mai lung. Ea îşi luă privirea de la avion şi începu să-şi adune lucrurile de pe asfalt. Tot încet, se întoarse

apoi şi începu să meargă spre terminal.

Entuziasmul ei creştea pe măsură ce se plimba cu nonşalanță în văpaia amiezii, întorcându-se pe drumul pe care-l făcuse cu câteva minute în urmă. Emoția îi fu domolită de faptul că nu putea telefona din interiorul clădirii, din moment ce nu exista niciun telefon public şi i se spusese că linia internațională căzuse în urmă cu şaptezeci şi două de ore. Era convinsă că administratorii aeroportului mințeau, dar efectul era acelaşi. Nu putea suna la birou.

Entuziasmul, oricât de temperat era, o făcu să gândească repede şi încropi în minte un plan rapid. Amploarea ocaziei pe care o avea în față nu putea fi exagerată, iar ea decise să-şi controleze emoțiile şi să se concentreze asupra ocaziei ivite. În toată cariera ei, şi de fapt în toată viața, Ellen Walsh, investigator special pentru Curtea Internațională de Justiție, nu fusese atât de hotărâtă.

Nici atât de singură.

ŞAISPREZECE

Femeia albă avea să fie o problemă.

Court se îmbrăcase cu o salopetă pentru a se potrivi cu restul echipajului de zbor, coborî pe rampa aeronavei de zbor împreună cu ceilalţi şi, deşi căldura şi duhoarea pământului uscat îl plesniră în faţă, miji ochii în lumina soarelui la apus pentru a cerceta împrejurimile. În stânga lui văzu în nisip o aeronavă veche albă a ONU, cu coada ruptă din fuzelaj şi urme de foc la bord, de la ferestrele acoperite cu funingine până la motoarele parțial topite şi acoperite complet de fum. În dreapta lui, un şir de elicoptere ONU era învăluit în aburul emanat de avionul cu care venise el, elicele acestora părând lăsate în jos de parcă s-ar fi topit. În spatele lor se aflau câteva avioane parcate aripă lângă aripă. Păreau să fie avioane mici de transport ale ONU. În faţă, la câteva sute de metri, era terminalul mic abia dat în folosinţă. La dreapta erau un gard în nisip, care se întindea de-a lungul drumului, şi câteva avioane defecte şi epave depozitate în vecinătate.

Peste tot erau gângănii: muşte, ţânţari, lăcuste, pe care nu le putea vedea, dar le auzea în desişurile aflate de-a lungul pistei de aterizare prăfuite.

Apoi a observat-o pe ea la mijlocul distanței; era greu de ratat o femeie albă, singură pe asfaltul încins din vestul Sudanului.

De la cincizeci de metri distanţă o văzu cum studiază avionul lui, apoi lasă jos rucsacul din care scoase un carnet pe care-l răsfoieşte. O privi cum se opreşte să citească o pagină, după care-şi propteşte mâinile încet în şolduri. Porni apoi încet, dar sigur, spre terminal, conştientă – Gentry era sigur de asta – că aeronava din spatele ei nu avea ce căuta acolo.

Da, femeia asta albă avea să fie cu adevărat o problemă.

★★★

Court nu interveni în conversaţie şi-l ascultă pe pilotul Ghenadi cum vorbeşte în engleză cu oficialii militari sudanezi la capătul rampei. Camioanele care veneau să descarce armele întârziaseră; avea să mai dureze o oră până când vor ajunge la aeroport. Combustibilul pentru Iliuşin urma să fie furnizat imediat, iar un oficial al aeroportului le arătă oamenilor drumul spre toaletă şi restaurant. Avionul lor era singurul staţionat la capătul îndepărtat al căii de rulare. Asta pentru a-i împiedica pe puţinii civili şi străini din terminal să se apropie de aparatul fără însemne şi să observe ceva ce nu ar trebui.

Cu toate acestea, Ghenadi şi oamenii lui au fost poftiți de sudanezi să se bucure de confortul terminalului în timp ce aşteptau ca avionul să fie descărcat şi alimentat cu combustibil. După plecarea sudanezilor, Gentry îi ceru pilotului rus să țină oamenii în avion, căci nu credea că era sigur ca ruşii să se plimbe printre civili. Rusul era însă la conducere, nu pasagerul clandestin, şi-i spuse că va decola în trei ore, că oamenii lui trebuie să revină la aeronavă în două şi că până atunci puteau face ce doreau.

Douăzeci de minute mai târziu, Court şi echipajul de zbor al Iliuşinului păşeau din căldura apăsătoare a după-amiezii târzii pe o scară de la o intrare laterală în sala terminalului. Court rămase mai în urmă deoarece voia să se asigure că ruşii se comportă adecvat. Nu avea niciun fel de echipament la el. Arma lui rămăsese în avion, în rucsac. Habar nu avea ce măsuri de securitate putea găsi aici şi nu voia să rişte să fie percheziționat de vreo versiune locală a TSA. Numai portofelul plin de ruble, euro şi lire sudaneze îi deforma buzunarul salopetei oliv de zbor. Scările urcau un nivel până în apropierea unei săli principale mai mici decât un supermarket american obişnuit. Câțiva localnici se plimbau pe acolo, iar soldații GOS stăteau pe podea sau patrulau cu puştile de asalt atârnate pe umăr, cu țevile îndreptate în jos. Membrii echipajului de zbor, cu străinul secret ascuns printre ei, găsiră toaletele şi le folosiră, apoi micul restaurant unde se aşezară la masă. Un ospătar care se prezentă ca fiind egiptean, de parcă ruşilor le-ar fi păsat, îi întâmpină entuziast pe bărbați şi le prezentă meniul.

Niciunul dintre ruşi nu vorbea arabă. Pe de altă parte, Court îşi ținu gura, deşi petrecuse suficient de mult timp în lumea vorbitoare de arabă cât să ştie să comande mâncare. Nu avea de gând să iasă în evidență față de restul echipajului de zbor devenind translatorul lor. Ghenadi comandă pentru toți. Fusese de mai multe ori aici, în Al Fashir, şi Gentry îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-l surprindă. Nerespectarea flagrantă a sancțiunilor internaționale de către guvernul unui despot african era ceva obişnuit şi, pe cât erau ruşii de nerăbdători să profite de ea, pe atât de şocată era Organizația Națiunilor Unite de fiecare dată când descoperea asta.

În timp ce aşteptau mâncarea, Court continuă să cerceteze zona. Încă se obişnuia cu lumina slabă din terminal prin comparație cu cea de pe pista de aterizare. Se uită peste umăr, spre hol, şi încremeni.

Rahat! Venea femeia albă.

Asta-i mai lipsea.

★★★

— Mă scuzați… Vreunul dintre voi, domnilor, vorbeşte engleza?

Ellen zâmbi larg, adresând întrebarea pilotului în timp ce îngenunche lângă el, în capătul mesei. Îşi dădea seama că el comanda după înfățişare şi postură; stătea drept pe scaun la masa cu bărbați îmbrăcați cu salopete pline de sudoare.

Echipajul de zbor era format din cinci bărbați; cu toții purtau uniforme verzi, asortate, fără nume, embleme sau însemne de orice fel. Dacă te luai după tunsori sau condiție fizică, nu păreau neapărat militari, dar Ellen ştia prea bine că nu trebuie să tragă concluzii pripite. Ar putea fi piloți militari care lucrează pentru Rosoboronexport sau foşti militari ruşi. Nu conta, orice ar fi fost.

— Da, eu vorbesc puțin.

Pilotul roşcat îi zâmbi, după care o privi încet şi sugestiv de sus în jos. Ellen înțelese că gestul era făcut ca să-şi amuze colegii; ştia că nu arăta prea bine în acel moment. Îşi dădu seama pe loc că bărbatul e un porc, dar, de asemenea, îşi spuse că putea să profite de diversiune.

O parte dintre bărbați se aplecară să o vadă mai bine.

— Grozav, zise ea cu un zâmbet larg şi prietenos, menită să-i facă pe bărbați să se simtă în largul lor, deşi era evident că nu păreau să fie cu ochii-n patru. Ellen Walsh, Națiunile Unite, minți ea fără să clipească. Mă bucur că v-am întâlnit, băieți. Sunt blocată în Al Fashir de trei zile. Caut un mijloc de transport care să mă ducă la Khartoum, Port Sudan… În momentul ăsta aş merge oriunde numai ca să ies din terminalul ăsta. Aş plăti bucuroasă în numerar pentru deranjul vostru şi sunt sigură că biroul meu ar putea rezolva cumva cu angajatorul vostru.

Era evident că pilotul desfrânat nu pricepea o iotă. Bărbatul ridică încet capul de câteva ori. Ellen ştia că vorbeşte un pic prea repede: ritmul cuvintelor ei îl urma pe cel al bătăilor rapide de inimă.

— Poate vom aranja ceva. Pentru început, aşezați-vă cu noi la masă şi vom discuta despre asta.

— Cu plăcere, zise zâmbind Ellen şi se aşeză.

Era convinsă că tipul ăsta nu avea de gând s-o lase să urce în avionul lui. Avea un interes personal să o țină aproape.

Ştia acum că nu putea să-şi facă speranțe prea mari să urce la bordul acestui misterios avion, dar avea de gând să-i cânte în strună ticălosului, ca să vadă dacă poate obține informații de la el sau chiar să arunce o privire de aproape asupra avionului sau încărcăturii pe care o transporta.

Amândoi puteau juca jocul ăsta, aşa că se aplecă spre el.

— Şto vî delaete? se auzi o voce din capătul mesei.

Ellen se uită la cel care vorbise şi-şi dădu seama că nu-i numărase bine pe ruşi. Erau şase bărbaţi la masă, nu cinci, şi cel de-al şaselea îi pusese întrebarea pilotului. Şi el, la fel ca majoritatea indivizilor ăstora, purta barbă deasă şi avea părul răvăşit; al lui era însă mai lung decât al celorlalţi. Când pilotul nu îi răspunse, repetă întrebarea.

— Şto vî delaete?

— Cum adică ce fac? zise Ghenadi în rusă. Îi cer acestei femei drăguţe să ia cina cu noi.

— Nu trebuie să-i permiţi accesul la bord, zise categoric Court, recurgând la toate cunoştinţele lui de limbă rusă.

Ghenadi se uită la el şi-i răspunse:

— Nu-mi spui tu cui îi permit sau nu să urce în avionul meu. Nu ştiu cine eşti tu, dar ştiu cine sunt eu. Eu sunt pilotul. Eu sunt la conducere.

Court îşi feri privirea; se uită din nou în jur. Încercă să ignore ceea ce începea să provoace o belea din ce în ce mai mare.

Canadianca spuse că o cheamă Ellen şi, zâmbind, strânse mâna fiecărui bărbat în parte. Court evită contactul vizual când îi strânse slab mâna şi mormăi:

— Viktor.

— Aşadar, de unde sunteţi, băieţi?

— Suntem ruşi, zise Ghenadi.

— Ruşi. Uau! Frumos.

Court se întoarse şi studie chipul femeii, ca un student care analizează tuşele într-un tablou în ulei expus în muzeu.

— Ce vă aduce, domnilor, în Darfur?

„Păstrează-ţi calmul, Ghenadi”, îşi spuse în rusă Court.

— Cu ce te ocupi în cadrul Naţiunilor Unite? întrebă prudent pilotul rus, răspunzând întrebării cu o întrebare, nefiind chiar calm după părerea lui Court.

Femeia îi zâmbi rusului şi-i ceru să repete, deşi Court îşi dădu seama că-l înţelesese bine. Gentry era antrenat să caute indicii în sistemul limbic, partea creierului care controlează acţiunile subconştiente. El ştia cum să recunoască mişcările, expresiile şi posturile care indicau înşelătoriile. Femeia asta privise repede spre dreapta atunci când pusese întrebarea, iar pentru Court ăsta era un semnal că urma să încerce să-i mintă cu

următoarele cuvinte care îi vor ieşi din gură.

Faptul că ea amânase răspunsul cerându-i rusului să repete era încă un indiciu că pregătea un răspuns înşelător sau neadevărat.

— Oh, sunt doar un agent administrativ pentru provizii de întrajutorare, zise ea în cele din urmă, ridicând din umeri. Logistică şi chestii de genul ăsta. Nimic palpitant, zise ea şi-şi frecă braţul stâng cu mâna dreaptă.

„La dracu!”, îşi zise Court, în timp ce Ghenadi păru uşurat de aerul ei nonşalant.

— Da. Ei bine, noi transportăm echipament petrolier în Darfur, explică pilotul în timp ce ospătarul egiptean aduse la masă ceştile cu ceai aburind.

Court nu era satisfăcut de răspunsul lui Ghenadi: ar fi preferat să-i spună că nu e treaba ei. Dar măcar nu-i spusese că aduceau tone de mitraliere rapide şi muniţie.

Femeia păru uimită, iar Court deveni şi mai îngrijorat presimţind necazuri.

— Înţeleg, zise ea, dar limbajul trupului arăta altceva.

O expresie abia vizibilă pe chipul ei dezvăluia entuziasmul, nu confuzia.

— Aş fi crezut că chinezii vor folosi propriul echipament.

— Chinezii? De ce vorbeşti despre chinezi? Noi, ruşii, suntem experţi în petrol. E mult petrol în Siberia, o lămuri Ghenadi, zâmbind într-un fel pe care probabil îl credea sexy.

Cercetările pe care le făcuse în ultimele două săptămâni Court despre Sudan şi despre situaţia petrolului îi permiseseră să afle informaţii pe care probabil şi această Ellen Walsh le ştia. Chinezii controlau toate siturile de exploatare petrolieră din Darfur. Era clar că Ghenadi nu ştia asta.

— Oh, se prefăcu ea surprinsă, dar Court observă indiciile care-i arătau că ea ştia că pilotul o minţise în legătură cu încărcătura.

Femeia renunţă la subiect şi-şi puse zahăr brun în ceai imediat cum ospătarul o servi. Îi tremura mâna?

— De ce ai venit în Al Fashir? întrebă pilotul rus.

Ea ezită, îşi frecă din nou braţul cu cealaltă mână, gestul ajutând-o atât să se acopere, cât şi să se calmeze. Anxietate şi înşelăciune, constată Cameleonul, care era expert în limbajul trupului.

— Am venit să supraveghez tabăra pentru imigranţi Zam Zam. Din nefericire, personalul nu s-a asigurat că actele şi autorizaţiile mele sunt în ordine, aşa că nu sunt lăsată să părăsesc aeroportul. Caut cu disperare o cale de a pleca de aici, explică, privindu-l pe pilot.

Acesta se uită şi el la ea, ridică sugestiv o sprânceană, dar nu-i oferi un loc în avion. Nu zise nimic.

— Ai mai fost la Darfur?

— Da, răspunse încrezut. De multe ori.

Femeia dădu din cap, încă zâmbind.

— E oribil. Patru sute cincizeci de mii de oameni ucişi în ultimii opt ani şi nu se întrevede sfârşitul. Mai multe milioane în tabere, fie aici, fie peste graniță, în Ciad.

— Da, făcu Ghenadi. Războiul e urât.

Court ar fi vrut să se întindă peste masă şi să-l plesnească, pentru a-i şterge expresia ipocrită.

— Avionul vostru e minunat, zise Ellen după câteva secunde. E un Iliuşin, nu? Seamănă cu câteva din inventarul nostru, observă, după care se grăbi să adauge: Am expediat multă marfă la viața mea, deşi n-am urcat niciodată într-un avion de marfă.

— Este un Iliuşin; o excelentă aeronavă rusească, confirmă Ghenadi şi Walsh dădu din cap, părând să-i soarbă cuvintele.

— Uitați nişte chestii de cultură generală, zâmbi surescitată Ellen. Ştiați că Amelia Earhart a aterizat aici, la Al Fashir, când a încercat să zboare în jurul globului?

— Cine?

— Amelia Earhart. Femeia-pilot. Faimoasa femeie-pilot care a dispărut în 1937 în timp ce făcea înconjurul pământului…

Ghenadi se uită la ea.

— Bineînțeles că ai auzit de…

— N-am auzit niciodată de femeia asta, dar nu mă surprinde că a dispărut. Femeile nu sunt piloți buni, zise el ca şi cum asta ar fi fost cel mai elementar lucru în aeronautică.

Comentariul lui fu urmat de un gest dispreţuitor cu mâna şi o sorbitură zgomotoasă din ceai. Court observă cum femeia lasă să cadă vălul de admirație pentru rus, dezvăluindu-i adevăratele sentimente de dezgust.

Vălul se ridică însă din nou, aproape imediat.

— Ei bine, am auzit lucruri grozave despre avioanele ruseşti. Şi despre Iliuşin. Avioanele noastre îşi fac treaba, dar sunt un pic cam plictisitoare. Crezi că ar fi posibil să mă uit de aproape la al tău? Nu-ți face griji, n-o să încerc să-l pilotez. Probabil că aş dispărea.

Zâmbetul ei era larg şi prietenos, însă Court îşi dădu seama că era

prefăcătorie curată. Ghenadi îi zâmbi îndelung, fără să răspundă. Ridică din umeri într-un fel care spunea că orice era posibil.

Câțiva dintre ceilalți ruşi începură să-i pună întrebări femeii într-o engleză stricată. Era căsătorită? Nu. De unde era? Din Vancouver. De cât timp era în Sudan? De o lună. Court nu observă vreun semn de minciună în răspunsurile ei, dar sesiză că se uita la el şi asta îl făcu să-şi ferească din nou privirea.

★★★

Toți mă cred, cu excepția brunetului. El e suspicios. Ştie că vorbesc prostii.

Ellen încercă să-i adreseze un zâmbet larg bărbatului din capătul mesei, dar acesta se întoarse, plictisit. Spre deosebire de restul echipajului, el nu o privea pofticios. Nu, în afara comentariului anterior adresat lui Ghenadi, el nu luase parte la conversație, dar era evident că asculta.

Fie o înțelegea perfect, fie se străduia s-o facă.

Mai important decât bărbatul tăcut de la capătul mesei era însă avionul uriaş de la capătul pistei de aterizare. Trebuia neapărat să-l vadă de aproape, să facă o poză sau două şi, cumva, să afle mai multe informații despre zborul ăsta în partea de nord a Darfurului. Se întreba dacă nu cumva forțele GOS descărcau chiar acum marfa din avion.

— Vă descarcă cineva marfa din avion sau o face cineva de la compania petrolieră?

— O vor face sudanezii, răspunse Ghenadi, grăbindu-se să adauge: Va dura în jur de o oră. Oamenii mei se vor duce să-i ajute, dar eu mai pot sta cu tine la un ceai.

El zâmbi, ea zâmbi, iar bărbatul de la capătul mesei se uită la pilot. Îi vorbi în rusă şi Ellen nu înțelese niciun cuvânt.

★★★

— N-am încredere în ea. Pune prea multe întrebări, zise Court în rusă, convins că femeia nu avea să recunoască neîncrederea din tonul lui.

Ghenadi îşi luă privirea de la femeie şi se uită la Gentry, răspunzându-i tot în ruseşte.

— Nu trebuie să am încredere în ea. N-am de gând să mă însor cu ea. Ar arăta bine după o baie şi un pic de machiaj.

— Plecăm în două ore, oftă Court.

— Nu mă refer acum, deşi e suficient timp. Mă refer la viitoarea mea

vizită în Khartoum. Acum pregătesc masa, iar când voi veni din nou în Khartoum, mă voi înfrupta.

Ellen urmări cu privirea conversația desfășurată peste masă. Era clar că nu înțelegea.

Court oftă din nou. Se gândi să pomenească numele lui Sidorenko. Era posibil ca asta să-l facă pe Ghenadi să-l asculte pe pasagerul clandestin. Nu o făcu însă.

— Hai să ne luăm mâncarea și să ne întoarcem la avion.

— Bună idee. Tu și băieții lăsați-mă singur cu Miss Canada, râse cu poftă Ghenadi, împreună cu ceilalți bărbați.

Court privi enervat în altă parte, dar își controlă furia.

— De ce am impresia că vorbiți despre mine? întrebă zâmbind Ellen Walsh.

Court se ridică fără o vorbă și porni spre avion. Nu așteptă mâncarea; pur și simplu avea să mănânce rațiile uscate din rucsac.

ŞAPTESPREZECE

Gentry se opri din nou la toaletă. Îşi spălă încet faţa ca să se calmeze şi decise să ia nişte hidrocodonă din rucsac; îl va ajuta să se relaxeze în timpul zborului spre Belarus şi nu avea ce să-i facă rău. Nu va mai fi activ timp de câteva zile.

Mai întâi trebuia însă să aibă grijă de canadianca asta. Personal, îi aproba pe cei care erau atenţi la ceea ce făceau ruşii aici, anunţând presa şi o organizaţie internaţională, atrăgându-le atenţia că se încalcă sancţiuni. Dar nu acum. Court avea nevoie ca această înţelegere dubioasă să continue măcar până la sfârşitul operaţiunii.

Sub nicio formă nu putea tolera un occidental care făcea probleme zborurilor Rosoboronexport, punând în pericol intrarea lui în Sudan. Tocmai închisese robinetul şi-şi ştergea mâinile pe salopetă, când intră navigatorul. Acesta făcu un semn din cap către american şi-i spuse:

— Ghenadi o duce pe fată să vadă avionul.

Court îşi dădu seama că nici pe celălalt bărbat nu-l încânta ideea, dar rusul ridică din umeri, privind situaţia cu bunăvoinţă.

— Am pus pariu cu Vladi. Eu cred că o vor face în cabină, Vladi spune că Ghenadi îşi va lua câteva palme peste faţă. Vrei să pariezi, prietene?

Spre deosebire de navigator, Gentry nu putea lua în râs intenţia pilotului, care punea în pericol siguranţa operaţiunii.

Trecu în grabă pe lângă bărbatul îndesat şi ieşi în mulţime. Îi văzu pe femeie şi pe Ghenadi îndreptându-se spre scara ce dădea în ieşirea laterală, ea cu rucsacul pe umăr, el cu o farfurie cu mâncare în mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise încet Court.

L-ar fi luat pe Ghenadi de moţul morcoviu, l-ar fi tras într-un colţ şi i-ar fi spus că-l va suna pe mafiotul din Sankt Petersburg, care aranjase misiunea lui. Un singur apel de la Court şi, într-o jumătate de oră, Sid ar fi aruncat familia lui Ghenadi într-o dubă. Rusul ar fi făcut ceea ce i se spusese dacă Gentry ar fi pomenit numele lui Sidorenko. Americanul zări însă agenţii de securitate ai aeroportului stând plictisiţi în spatele unei tejghele înalte.

Da, asta era cea mai bună opţiune. Le putea lăsa impresia sudanezilor că acest binefăcător din cadrul ONU dă târcoale avionului rusesc cu armament. Nu era nicio îndoială că asta i-ar crea necazuri femeii, dar numai până când

ar fi decolat avionul. Dacă ea şi curiozitatea ei ar putea fi ținute în frâu până atunci, Court ar fi pe drum şi ar putea da uitării această zi irosită.

Siguranța operațională a misiunii lui Court nu ar fi afectată, femeia de la ONU nu ar afla nimic care să afecteze acest zbor sau pe cel cu care va veni el peste trei zile, iar echipajul rus nu ar afla nimic din ce nu trebuiau să ştie despre Gentry şi angajatorii lui.

★★★

— Vorbeşti engleză? îl întrebă Court pe tânărul polițist plictisit de la securitatea aeroportului.

Africanul clătină din cap, la fel ca şi cel de lângă el.

— Français?

Din nou, aceleaşi negări.

— Bine, zise Court în engleză, înainte să treacă, fără tragere de inimă, la arabă.

— Asalaam Alaykum.

— Wa Alaykum as-Salaam, veni răspunsul politicos, dar protocolar, al ambilor bărbați.

— Trebuie să vorbesc cu superiorul vostru, continuă Court în arabă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit cu avionul rusesc. Avem o mică problemă de securitate.

Polițistul dădu din cap şi vorbi încet în walkie-talkie. Court nu înțelese araba sudaneză vorbită cu viteză. Polițistul se uită la Gentry.

— Aşteaptă un moment.

În mai puțin de un minut apărură doi bărbați bărboşi mici de statură, îmbrăcați cu haine negre. Unul probabil că încă nu avea treizeci de ani, celălalt fiind cu vreo zece ani mai în vârstă. Costumele lor erau uniforme; Gentry observă umflăturile făcute de pistoalele de la şold şi suspectă imediat că erau de la Serviciul Național de Securitate, poliția secretă sudaneză.

Hopa! făcu Court. Nu ticăloşii ăştia! Nu intenționase să facă atâta tam-tam pentru o femeie. Ambii agenți vorbeau engleză, iar Court îl luă deoparte pe agentul mai în vârstă.

Acesta era mic şi slăbănog şi purta ochelari cu rame prea groase pentru chipul lui oval. Nu era nimic periculos sau amenințător la el, dar adevărul era că el şi subalternii lui dețineau autoritatea peste tot în jur. Ofițerii de pază, oficialii din aeroport, poliția locală şi chiar ofițerii şi soldații din guvernul sudanez ştiau că e bine să stai departe de ei.

— Femeia… Femeia albă. Cine e? întrebă Court.

Bărbatul ridică din umeri şi flutură dispreţuitor mâna.

— E canadiancă. Ni s-a spus să n-o lăsăm să plece de pe aeroport, dar nici să n-o arestăm. E doar o voluntară din cadrul UNAMID: toate actele ei sunt în regulă, atâta doar că nu avea ştampila care-i permite să intre în tabăra Zam Zam.

— Cred că vrea să ne facă necazuri.

— Nu-i o persoană importantă; e doar o kawaga blocată aici, pe aeroport, care aşteaptă să se întoarcă la Khartoum.

— O kawaga?

— O persoană albă. Scuze.

— Pune întrebări despre avion şi despre încărcătură.

Asta îi atrase atenția omului de la SNS. Păru să pună cap la cap faptul că avionul Rosonboronexport nu ar fi trebuit să fie aici, iar occidentala era. Court regretă că o predase pe femeie agenților de la Serviciul Național de Securitate. Ştia că sunt ticăloşi de primă clasă. Sperase doar să trezească interesul agenților de securitate de pe aeroport. Acum însă, că îi plăcea sau nu, se implicase SNS. Dacă acționau pe baza informațiilor lui, femeia avea să fie reținută, fără îndoială, ore întregi. Cine ştie, îşi spuse Court, ar putea fi chiar expulzată dacă stârnea suspiciuni interesul ei față de ruşi.

Ea nu avea să mai ofere pături şi apă îmbuteliată.

Cu toate astea, el trebuia să-şi continue misiunea; asta era cel mai important şi nu se sfia să-i folosească pe cei doi bătăuşi din SNS ca să alunge această mică insectă enervantă de pe fața lui.

Bărbatul din SNS se uită prin geamul murdar spre pistă. Lumina zilei pălea rapid, iar Il-76 nu era în raza vizuală, la câteva sute de metri, în spate, în stânga.

— Ni s-a ordonat să ținem la distanță orice avion al ONG-urilor cât timp sunteți voi la sol. Nimeni n-a zis nimic despre oamenii care erau deja aici.

Bărbatul părea să-şi facă griji pentru propria siguranță. Asta nu-l deranja pe Court; putea fi un bun imbold.

— Îți sugerez să o duci în biroul tău până plecăm, zise Court. N-a văzut avionul şi nu ştie nimic. Habar nu are că suntem de la Rosonboronexport.

Court nu avea de gând să menționeze faptul că abordase membrii echipajului şi că făcuse totul, doar că nu implorase, să fie lăsată la bord. Asta i-ar fi adus mai multe necazuri decât îi trebuiau. Nu, singura grijă a bărbatului era să dezamorseze situația şi să scape de problemă. Gentry

începuse să creadă că totul se va termina cu bine.

— Bine, dădu apreciativ din cap bărbatul. Da, bine. Vom sta de vorbă cu ea.

★★★

Zece minute mai târziu, cei doi bărbați SNS o escortau pe extrem de îngrijorata, dar supusa Ellen Walsh într-un birou mic de lângă sala principală a terminalului. În urma lor intrară pilotul rus şi Court Gentry. Court nu ar fi vrut decât să urce la bord împreună cu restul echipajului şi să plece naibii de aici, dar Ghenadi insistase să fie de față la interogatoriul femeii, iar Gentry nu avea de gând să-l lase singur. Ghenadi era supărat pe sudanez pentru că-i întrerupsese flirtul cu femeia atrăgătoare, dar aparent era de părere că, dacă o putea ajuta la interogatoriu, pentru a le face față celor doi huligani din Lumea a Treia, ea i-ar fi sărit în pat la următoarea călătorie în Khartoum. Court îşi dădea totuşi seama că rusul era furios pe el. În timp ce stăteau de-o parte şi de alta lui Walsh, cei doi bărbați îşi aruncară priviri urâte. Era clar că Ghenadi îşi dăduse seama că Gentry o turnase pe Ellen agenților. Rusul credea, probabil, că americanul făcuse asta doar ca să le oprească flirtul, gelos pe interesul arătat de Ellen rusului.

Agentul mai în vârstă de la SNS, cel cu ochelarii caraghioşi, verifică în două minute bunurile lui Walsh. Court bănui că o face doar pentru spectacol, dar începu să se îngrijoreze când scoase carnetul negru pe care ea îl răsfoise mai devreme pe pista de aterizare. Spera că nu era nimic acolo care să-i aducă mai multe probleme femeii. Bărbatul răsfoi paginile şi se opri la schița desenată de mână care descria un Iliuşin. Se uită la fată.

— De ce pui întrebări despre această aeronavă de marfă? Ce te interesează la acest avion?

— Îmi plac avioanele. E o crimă în țara voastră?

Bărbatul se uită lung la ea. Într-o țară în care numai câtorva femei li se permitea să muncească în afara casei, o doamnă care comenta era o dublă anomalie şi era evident că nu ştia cum să gestioneze situația.

★★★

Ellen descoperi că nu se mai temea. Realizase multe în ultima oră şi, deşi nu avea o dovadă fizică, o poză, că avionul rus încălca sancțiunile, felul în care acționa SNS îi oferea certitudinea că se află pe drumul cel bun.

Se descurcase bine până aici şi o ştia. Lucrând sub acoperire ca angajată ONU, îl cucerise pe pilot, iar acesta o dusese la bord. Ajunsese la mai puțin

de douăzeci şi cinci de metri de rampa din spate, când apăruse un jeep cu soldaţi care-i reţinuseră. Rusul insistase s-o însoţească; voia să facă pe cavalerul în armură strălucitoare, când de fapt nu voia decât să se folosească de situaţie ca s-o bage în pat.

Când au ajuns înapoi la terminal, ea îi văzuse pe cei doi ofiţeri care o interogaseră cu câteva zile înainte alături de suspiciosul membru al echipajului, brunetul Viktor. Era evident că el o reclamase tipilor ăstora ca s-o ţină departe de avion. Ticălosul! Ştia ce încerca el să ascundă, dar nu-l va lăsa să scape.

— Uite, aduce bunuri pentru Naţiunile Unite, interveni Ghenadi. ONU are în flotă avioane Il-76. Trebuie să ştie cât sunt de mari, cât de departe pot ajunge şi cât pot căra. N-a greşit cu nimic când a cerut să vadă avionul meu, mai zise el, întinzându-se peste masă ca să ia foaia din carnetul deschis şi să-şi demonstreze punctul de vedere.

Poliţistul analiză un moment comentariul pilotului rus.

— Poate că ai dreptate. Pentru cine ai spus că lucrezi în Khartoum? o întrebă apoi pe Walsh.

Ellen oftă, îşi dădu ochii peste cap şi îşi masă braţul stâng cu mâna dreaptă.

— Ţi-am spus de mai multe ori că, aşa cum o arată actele mele de identitate, lucrez pentru UNAMID, în Divizia Transport şi Logistică. Am venit aici ca să vorbesc cu cei care lucrează în tabără despre nevoile şi…

— Care e numele directorului vostru? o întrerupse agentul de la poliţia secretă, luând o broşură pe care o adusese cu el în camera de interogatoriu.

— Charles Stevens, zâmbi scurt Walsh. Un compatriot canadian.

Bărbatul se uită în broşură, dădu din cap neprietenos şi apoi o puse jos.

Court tocmai începuse să se relaxeze din nou, când se uită la Ghenadi. Pilotul observase ceva pe pagina cu desenul şi informaţiile referitoare la Il-76 şi o studia cu atenţie. Confuzia crescu pe chipul lui şi Court ştiu că asta însemna numai necazuri.

— Ellen. Aeronava reprezentată aici este o variantă MF.

Ea ridică din umeri. Prea repede şi prea nonşalant pentru gustul lui Court. Părea o reacţie falsă.

— Adevărat?

— Da. ONU nu zboară cu Il-76MF.

Rusul ridicase capul, dar privirea lui era îndreptată în faţă, spre ofiţerul SNS.

— Nu?

— Nu… nu zboară.

Rahat! îşi spuse Court. Ghenadi era suspicios. La dracu', acum şi Court era suspicios. De ce avea cineva cu intenţii bune din ONU diagrama unui avion rusesc? Bărbatul spera cu adevărat că ea va găsi o cale de ieşire din această situaţie, deoarece el nu putea face absolut nimic ca s-o ajute.

— Cine eşti şi pentru cine lucrezi? întrebă tare Ghenadi, prinzând-o pe femeie de umeri şi întorcând-o spre el.

OPTSPREZECE

Pilotul rus o întoarse spre el. Se lămurise cum stau lucrurile şi nu putea face pe proasta aşa cum ar fi putut să o facă în fața agentului SNS.

Era momentul pentru un contraatac.

Când era copil, tatăl ei avea o vorbă pe care ea o transformase în mantră. „Joacă dur sau pleacă acasă.” Toată viața se forțase să-şi depăşească limitele şi nu acceptase să fie pe locul doi şi nici jumătățile de măsură. Acum, în mod clar, descoperise dovezi că între Rusia şi Sudan au loc transferuri ilegale de arme, exact ceea ce ştia că se întâmplă şi exact ce dorise să prevină când se mutase în Olanda şi se angajase la Curtea Internațională de Justiție.

Nu era momentul să fie cumpătată, supusă, să fugă şi să se ascundă. S-ar putea folosi de greutatea poziției ei, de puterea organizației sale şi a comunității internaționale ca să plece departe de aici, de aceşti bătăuşi, şi, întoarsă în biroul ei, să dezvăluie ce descoperise.

În Khartoum înfruntase oficiali guvernamentali sudanezi care le erau superiori din punct de vedere ierarhic bufonilor ăstora şi nu avea de gând să-i lase pe cei doi bărbați s-o intimideze. Cât despre pilotul rus, acesta era un ticălos arogant care trebuia să vadă că femeile nu existau doar ca să-i facă pe plac.

Joacă dur sau pleacă acasă?

Ellen nu voia să plece acasă până când acest secret întunecat, bănuit de mulți, nu era dezvăluit lumii.

Avea de gând să joace dur.

★★★

„Spune ceva, cucoană”, îşi zise Court. Ea stătea pur şi simplu acolo, privindu-l pe rusul înalt. Court voia să se termine odată, ca femeia să fie aruncată într-o celulă mică, acolo, pe aeroport, până când el şi amărâtul lui avion decolau.

Spune ceva! Orice, o imploră în gând Court pe femeie, dar în clipa în care ea rupse tăcerea, el regretă imediat că deschisese gura.

— Foarte bine, domnilor. Numele meu este Ellen Walsh. Nu sunt angajat al UNAMID. În realitate sunt inspector al Curții Internaționale de Justiție şi am venit în Sudan ca să investighez violarea sancțiunilor în ceea ce priveşte vânzările de arme din străinătate.

La dracu', femeie, tocmai te-ai sinucis, se gândi Court, nevenindu-i să creadă ce auzea. Cum putuse să fie atât de proastă?

Agentul SNS făcu ochii foarte mari, iar Ghenadi îşi luă privirea de la ea şi se uită la Gentry cu o expresie şocată.

— Ştim de mult timp despre aceste zboruri, continuă Walsh. Am fost trimisă aici ca să văd cu ochii mei. Vă pot asigura că toţi cei din agenţie, atât din Khartoum, cât şi din Olanda, ştiu că sunt aici. Dacă nu mi se permite imediat să iau legătura cu personalul meu, vor fi…

— Minţi! zbieră Ghenadi. Noi nu trebuia să ajungem la Al Fashir. Am fost deviaţi în ultimul moment. Nu te-a trimis nimeni să ne spionezi!

Agentul de la poliţia secretă îşi reveni din şoc şi ocoli furios masa, îndreptându-se direct spre Ellen Walsh.

— CIJ{1}! începu să zbiere Ghenadi în sală, spre ceilalţi membri ai echipajului, care stăteau la capătul terminalului.

Court nu-l putu împiedica. Cei doi agenţi SNS o înconjurară imediat şi-i puseră mâinile la spate. Tipii ăştia nu aveau mai mult de două viteze – pornit şi oprit – şi ea tocmai le sucise comutatorul. Nu era nicio îndoială că ei îşi făceau griji pentru propria carieră, chiar pentru viaţa lor, dacă îi permiteau acestei femei să se plimbe prin aeroport atât timp cât avionul Rosoboronexport era oprit pe pista de aterizare.

— Curvă canadiană! strigă Ghenadi, întorcându-se spre femeie.

Rusul masiv o plesni cu putere peste faţă. Court vru să intervină cu intenţia de a-i rupe maxilarul lui Ghenadi şi a-i îndepărta pe agenţii SNS, dar se calmă. Era în două misiuni sub acoperire în acelaşi timp şi niciunul dintre *alter* ego-urile sale nu avea puterea de a împiedica poliţia secretă să o reţină pe această femeie. Nu le putea arăta sudanezilor că era ceva mai mult decât un membru al echipajului de zbor al avionului rus de marfă şi nu le putea arăta ruşilor că era mai mult decât un agent oarecare, lipsit de pasiune, pe care-l aduceau în ţara lor.

Aşa că rămase, pur şi simplu, pe loc, privind cum oamenii de la SNS o încătuşau, iar ea îl lovea pe Ghenadi în timp ce acesta stătea în faţa ei şi urla în rusă. În scurt timp năvăliră patru soldaţi GOS înarmaţi, alertaţi fără îndoială de strigătele şi zgomotele de luptă din camera de interogatoriu. Tovarăşii ruşi ai lui Gentry se adunaseră lângă uşă şi doi dintre ei aruncară un ochi în cameră, privind uluiţi, fascinaţi şi chiar amuzaţi.

Poliţistul mai în vârstă o prinse pe femeie de bărbie şi o întoarse cu faţa spre el.

— Există un loc unde-i ducem pe musafirii nepoftiți. Îți garantez că la câteva minute după ce vei ajunge la Casa Fantomă vei regreta că ai spionat Republica Sudan.

— Am spionat? Nu sunt spioană! Am toate drepturile, ca membru al comunității internaționale, să…

— Taci din gură, cucoană! strigă tare Court, fără să încerce să-şi ascundă accentul american sau să rămână sub acoperire.

Prostănaca asta îşi înrăutățea situația cu fiecare secundă care trecea.

— Taci şi fă ce ți se spune. Nu ştii nimic. Pleacă de aici şi fă ce ai de făcut, dar nu lăsa pe nimeni să ştie că…

— Vorbeşti engleză? îl întrebă ea, confuzia luând locul furiei.

Court încercă să se înțeleagă cu ea în scurte replici pe care ceilalți nu le-ar fi priceput. Trecu la franceză. Spera că, fiind canadiancă, îl va înțelege şi ca sudanezii să nu priceapă ce spune.

— Nu eşti de la Curtea Internațională de Justiție. Nu mai spune că eşti aici de la CIJ sau te vor ucide! Spune-le că ai mințit. Spune-le că eşti un nimeni. Națiunile Unite, atâta tot.

Unul dintre oamenii SNS ridică surprins privirea spre el, dar era prea ocupat să o aşeze pe femeie pe un scaun pentru a se opri din ceea ce făcea.

— Nu vorbesc franceza, nemernicule! țipă în timpul ăsta Ellen. Vorbeşti engleză sau nu? Ajută-mă!

★★★

După ce fu condusă la scaun, cu mâinile mici încă încătuşate la spate, câțiva soldați plecară, iar unul dintre bărbații de la SNS ieşi din cameră ca să vorbească la telefon. Ruşii se întoarseră cu toții în sală, simțind că spectacolul s-a terminat.

Court rămase cu fata în cameră, plimbându-se înainte şi înapoi. Se opri în fața ei şi se aplecă. Buza ei sângera în locul unde o plesnise Ghenadi, iar bluza ruginie era ruptă la umăr din cauza tratamentului dur al soldaților. Îi vorbi în şoaptă, repede, ca să nu înțeleagă omul de la SNS.

— Ascultă-mă cu atenție. Nu li te împotrivi, dar fii fermă. Cere să vorbeşti cu cineva de la UNAMID. Nu spune altceva. N-ai văzut nimic, nu ştii nimic, zise Gentry, privind spre podea, nu în ochii ei. O să fii bine, mai zise, după care se îndreptă spre uşă. O să fii bine!

— Cine eşti? strigă ea.

El încetini, dar nu se întoarse să se uite la ea.

— Nimeni.

★★★

Gentry şi restul echipajului din Iliuşin traversară împreună pista întunecată spre aeronava uriaşă.

Court era supărat şi îngrijorat şi se simţea ca un rahat din cauza canadiencei. Umerii i se lăsară în timp ce merse în spatele grupului, cu capul plecat. Încercă să-şi spună că izbucnirea ei a condamnat-o şi că era vina ei, nu a lui, şi nu putea face nimic.

Îi spusese că va fi bine, dar din tot ceea ce văzuse şi bănuise în legătură cu situaţia respectivă, era convins că va fi ucisă. Ar fi fost prea uşor s-o facă să dispară aici şi acum şi prea periculos să o lase să plece şi să dezvăluie ce ştia.

Court mai ştia că, dacă el ajunsese la concluzia asta, nu exista niciun motiv ca SNS şi GOS să ajungă la o alta.

Domnişoara Ellen Walsh era moartă.

— E vina ta, Gentry, zise el tare, în timp ce mergea în noapte împreună cu echipajul.

Erau la două sute de metri de aeronavă şi Court încetini. Ridică privirea şi văzu că ruşii din faţa lui erau la câţiva metri. Încetini şi mai mult.

Apoi, umerii lui lăsaţi se ridicară şi încremeni.

— Ghenadi, nu mă lăsa.

Pilotul se întoarse, continuând să meargă cu spatele.

— Poftim? Unde să te las?

— Aşteaptă-mă. Trebuie să…

— Plecăm acum. Cincisprezece minute pentru pregătirea de zbor a avionului şi apoi suntem în aer. Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar nu aştept. Haide!

Court rămase nemişcat în întuneric; în tufişurile din jurul lui, insectele ţârâiau şi bâzâiau. Se uită peste umăr spre terminalul întunecat. În faţa uşii de acces a angajaţilor opri un sedan negru cu patru uşi.

— La naiba! strigă el în noapte.

— Să mergem! se răsti Ghenadi, mai enervat de data asta.

Court se uită la avionul aflat la două sute de metri în faţă. Se gândi la cele cincizeci de kilograme de echipament. Ar fi vrut să aibă o armă acum.

— Ce e cu ti…? începu Ghenadi.

Court îl întrerupse, ameninţându-l cu degetul.

— Să nu mă laşi aici! Mă întorc imediat. *Nu* decola până nu ajung înapoi!

Ştia că, dacă ar fi invocat numele lui Gregor Sidorenko, pilotul ar fi făcut exact ce i se spunea, dar încă nu voia să pericliteze siguranța operațiunii la acest nivel.

— Te rog! mai zise şi, fără să aştepte un răspuns, se întoarse pe călcâie şi începu să alerge spre terminal. La dracu'!

NOUĂSPREZECE

Cameleonul sprintase o sută de metri prin noaptea caldă, fără să aibă absolut niciun plan, doar să o găsească pe femeie şi să descopere o cale de a o ajuta. Nu avea de gând să se bată cu un aeroport plin de poliţişti şi soldaţi, aşa că nu avea nicio idee unde va duce acest atac impetuos, dar era în jocul ăsta de suficient de mult timp încât să aibă încredere în capacitatea lui de a improviza. Zări în faţă razele strălucitoare ale luminii artificiale care se strecura prin uşa deschisă, rezervată personalului terminalului. În raza de lumină apărură cei doi oameni de la SNS, iar în spatele lor, doi sergenţi GOS înarmaţi o împinseră pe Ellen Walsh ca să urce în sedanul cu patru uşi.

Soldaţii urcară de-o parte şi de alta a ei, iar cei de la SNS, în faţă. Vehiculul se îndepărtă în direcţia opusă din care alerga Gentry, exact când acesta ajunse la intrarea laterală în terminal. Ştia că se îndreptau spre ieşirea din aeroport, ducând-o pe femeie de acolo.

Casa Fantomă.

— La dracu'! strigă din nou când se opri din alergare. Doi paznici ai aeroportului îl urmăreau din uşă, probabil doar din curiozitate, dar nu ieşiră.

Gentry se uită în jur ca să găsească un automobil, dar nu era nimic. În schimb, se întoarse şi începu să meargă înapoi, către aeronavă. De îndată ce ieşi din lumina slabă dinspre terminal şi dispăru din raza vizuală a paznicilor, începu să alerge din nou. De data aceasta se întoarse pe partea laterală a clădirii, vizând containerele care fuseseră aliniate ca să servească drept birouri mobile pentru vreun ONG, care se pare că nu le mai folosise de mult. Trecând de ele, părăsi pista caldă şi picioarele lui se afundară în paiele care acopereau nisipul şi praful gros. La capătul terenului ce aparţinea aeroportului, la cincizeci de metri depărtare, se înălţa un deal mic. Acolo era un gard din metal. Când încă mai era suficientă lumină pentru a vedea atât de departe, Court observă că gardul se întindea de-a lungul unui drum destul de circulat. Acum nu văzu niciun far în întunericul dezolant, dar nici vreun paznic. Alergă pe lângă epava unui avion enorm cu aripi uriaşe şi elice duble, care era evident că se prăbuşise şi fusese tractat aici pentru a fi în cele din urmă îngropat în nisipul adus de-a lungul anilor de vânturile învolburate.

Court se opri la baza gardului, care avea un metru înălţime şi era mărginit de bobine groase de sârmă ghimpată. Dezlegă şireturile ghetelor,

dar le lăsă în picioare, apoi se cățără repede, cu pricepere, pe gard. În vârf, se echilibră cu o mână chiar sub sârma ascuțită ca briciul, scoase o gheată, apoi pe cealaltă. Se chinui să-şi pună una câte una ghetele pe mâini, simțind pe pielea dintre degetele de la picioare cum îl înțeapă zalele, şi toată greutatea corpului pe care nu o putea suporta cu o singură mână. Împinse în interior sârma ghimpată cu mâinile acoperite cu ghetele, făcând tot posibilul să acopere o suprafață cât mai mare. Presă ghimpii periculoşi peste partea superioară a gardului metalic cu tălpile groase din cauciuc. Apoi, în timp ce ținea ghetele nemişcate, urcă picioarele cât mai aproape de capăt, poziționându-se ca un înotător pe blocul de start. De aici, îşi mută toată greutatea corpului pe brațe şi urcă picioarele până când ajunse într-o poziție nesigură, în mâini, în capătul gardului, după care se cățără cu picioarele. Din poziția aceea sări peste gard, iar ghetele zburară atunci când luă mâinile de pe sârma ghimpată şi ateriză prin rostogolire în praful din afara aeroportului.

Nu era rănit, cu excepția câtorva mici vânătăi pe brațe şi spate, şi găsi imediat o gheată în întuneric. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că cealaltă se agățase în sârma ghimpată şi se cățără din nou ca să se elibereze. Avu nevoie de încă treizeci de secunde să-şi lege şireturile, după care porni către dealul mic spre drum.

Court nu studiase o hartă a oraşului Al Fashir, nici măcar nu era sigur că auzise de locul ăsta înainte de acea după-amiază. Stătuse însă în cabină şi studiase terenul şi zona înconjurătoare în timp ce Il-76 survolase aeroportul. Ştia astfel că drumul pe care o luase vehiculul SNS ducea spre nord vreo doi kilometri înainte să dea de autostrada ce se ramifica spre vest şi spre est. La această intersecție ar vira la dreapta şi ar mai dura câteva minute până ar ajunge în oraşul Al Fashir. Court ştia că, dacă ar fi avut o maşină, ar fi ieşit în fața lor înainte să ajungă la Casa Fantomă. O lumină ce apăru în față pe drum îl umplu de speranță. În câteva secunde se zări clar un far şi bănui că se apropia o motocicletă. Era perfect. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să încalece o motocicletă. S-ar fi putut strecura în viteză prin trafic şi i-ar fi găsit pe Ellen Walsh şi pe cei care o răpiseră.

Se ghemui în întuneric şi aşteptă.

Bineînțeles că nu avea nicio idee unde era Casa Fantomă, dar bănuia că oricine din oraş cunoştea locul în care se afla închisoarea tainică a poliției secrete. Se îndoia că ar fi mers cineva cu el ca să bată la uşa din față, dar nu se aştepta la prea multe probleme dacă cerea indicații la colț de stradă de la

un localnic, mai ales dacă scotea câteva lire sudaneze.

Court se grăbi să ajungă la marginea drumului. Planul poate că era la limita brutalităţii, cu siguranţă nemilos, dar nu se îndoia de eficacitatea lui. Va aştepta ca şoferul motocicletei să ajungă la câţiva metri de el, apoi va ieşi în drum şi îl va lovi pe el şi vehiculul. Se pregăti de acţiune, dar observă că motocicleta mergea mai încet decât ar fi trebuit s-o facă pe un drum deschis. Presupuse că era vorba doar despre un scuter, ceea ce însemna că era un vehicul eficient ca să-şi croiască drum pe străzile înguste din traficul aglomerat, specific ţărilor din Lumea a Treia, deşi nu o va putea face în viteză, chiar şi cu acceleraţia la maxim.

Dar apoi, după o eternitate, apăru vehiculul în spatele razei de lumină şi Gentry înjură tare. Era o mică ricşă motorizată, un scuter dotat cu o bancă acoperită pe care puteau sta trei persoane în spatele şoferului, cu motor slab în doi timpi şi un ax mare în spate de tipul triciclului. Gentry era supărat. Probabil în afara unei căruţe trase de măgari, acesta era cel mai încet vehicul. Nu încercă să-l doboare, ci îi făcu semn.

Ricşa se opri. În spatele ghidonului era un bărbat de culoare, cu turban.

— Taxi? întrebă el, nefiind şocat sau surprins la vederea unui bărbat alb, cu barbă şi salopetă militară.

Se pare că Gentry nu era primul străin care rătăcea aiurea prin întunericul din suburbiile oraşului Al Fashir. Americanul urcă în grabă şi şoferul răsuci acceleraţia de pe ghidon, făcând maşinăria să se mişte încet pe drum, cu un geamăt asemănător unei maşini care tunde iarba deasă şi umedă.

Court îi spuse şoferului să-l ducă la souk, piaţa din Al Fashir. Bănuia că toate oraşele au o piaţă şi aparent această văgăună nu era diferită, deoarece şoferul nu ceru mai multe indicaţii. În schimb, membrul tribului Darfuri, în vârstă de vreo patruzeci de ani, se oferi să-i vândă o băutură din mica ladă frigorifică pe care o ţinea pe locul din spate. Court o verifică şi văzu vreo şase sticle cu apă călduţă, care aveau sigiliile de siguranţă ale capacelor rupte. Recunoscu în sinea lui că-i era sete, dar nu avea de gând să bea din sticlele vechi din plastic umplute cu apă de la robinetele locale. Găsi şi o mică trusă de scule pentru repararea ricşei. Cu excepţia unei singure rachete semnalizatoare roşii şi a unei şurubelniţe mici şi ruginite, nu îl interesa nimic de acolo.

Vârî în buzunar racheta şi unealta atunci când începu să-i încolţească în minte un plan.

Merseră spre est nu mai mult de trei minute înainte să se lovească de

forfota oraşului. Aproape un sfert din vehiculele de pe drum erau puse în mişcare de măgari, nu de motoare, şi, dintr-odată, motorul în doi timpi aflat sub bancheta ricşei nu mai părea atât de slab prin comparaţie. O altă treime din vehiculele de drum aparţineau unor ONG-uri: ONU, UNICEF, CARE, Crucea Roşie. Mai erau şi câteva vehicule militare UNAMID sau soldaţi GOS pe motociclete, plus localnici în maşini sau camionete. Erau cu adevărat minoritari pe propriile străzi.

Îi ceru şoferului de mai multe ori să se grăbească. În ciuda vitezei mici, crezu că erau în faţa sedanului SNS, care ar fi mers într-o direcţie diferită ca să iasă în autostradă. Ştia însă că erau de ajuns un blocaj în trafic sau ratarea unei curbe ca să devină o cursă strânsă.

Ajunseră în piaţă şi opriră.

— Aici este souk. Douăzeci de lire.

— Vreau să mă duci la Casa Fantomă, zise Court.

Nu se miră când bărbatul smuci capul pentru a se uita în spate, la pasagerul lui. Nimeni nu voia să pătrundă în zona de interogare a poliţiei secrete. Court scosese deja un teanc mare de bani din portofel şi-l ridică în faţa omului ca să-l vadă.

Oricare ar fi fost valoarea banilor din mâna lui, nu era de ajuns.

— Nu cunosc locul acela. Aici e piaţa. Vrei un suc? Multe standuri cu sucuri sunt încă deschise. Şi cele cu ceai. E foarte drăguţ.

— Nu vreau un nenorocit de suc, ci sediul SNS. Du-mă măcar în apropiere. Arată-mi unde e. Voi merge pe jos restul drumului.

Court scoase alte bancnote mototolite din portofel. La lumina firmei unui magazin, alimentată de un generator pe gaz care gemea şi scotea fum, Gentry se uită în ochii mari ai şoferului. Acesta dădu încet din cap, uitându-se la bani, apoi la americanul nebun.

— Te duc la două străzi de acolo. Te duc la stadionul de fotbal.

— Stadionul de fotbal e la două străzi de Casa Fantomă?

— Da, răspunse bărbatul, încuviinţând din cap.

Observând că era neliniştit şi încordat, Court fu convins că spunea adevărul.

— Bun! Îţi dau mai mulţi bani dacă mergi mai repede.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre drum, se aplecă peste ghidon şi păru să mai scoată un cal, doi, putere din neputinciosul vehicul.

Chiar atunci, Gentry auzi un sunet puternic pe cer, deasupra lui. Ştiu imediat de unde vine, nu avea nevoie să se uite. Însă ridică privirea şi văzu

silueta unui Iliuşin Il-76MF urcând pe cerul înstelat.

— Nenorociți de ruşi, mormăi el, dar nu putea să-i condamne.

Court se simțea incredibil de singur, însă nu avea timp să se gândească la asta. Îi trebuia un plan.

În câteva secunde erau prinşi, din nou, în traficul de seară. Opriți în mijlocul străzii. Sunetul claxonului şoferului lui Court se pierdu în muzica stridentă a claxoanelor de la celelalte maşini. O căruță trasă de un măgar, aflată în dreapta ricşei, înaintă câțiva metri şi Court reuşi să vadă promenada neasfaltată de pe marginea drumului. Acolo, la lumina unui bec ce atârna la o fereastră de la etajul doi, un bărbat stătea pe o găleată din metal răsturnată pe pământ. Lângă el era un recipient de mărimea unui butoi cu bere, cu un furtun ce ieşea şerpuit din partea superioară a acestuia şi o buclă în jos, în lateral. În fața drăciei, pe o bucată de lemn, era scris de mână atât în arabă, cât şi în engleză: *Benzină.* Bărbatul lua cina, culegând cu mâna boabele de orez. Gentry se aplecă imediat în fața ricşei, se întinse pe lângă şofer şi trase cheia din contact.

— Mă întorc imediat, zise el, dar asta nu-l împiedică pe bărbat să strige la el când Gentry îl lăsă în urmă în mijlocul străzii aglomerate şi alergă către omul cu benzina.

Court scoase în grabă portofelul, smulse din el alte lire sudaneze şi i le dădu bărbatului. Bătrânul vânzător de benzină le luă şi se ridică, dădu repede din cap, dar apoi se uită curios la străinul grăbit.

Court nu înțelese de ce, aşa că strigă:

— Benzină! strigă el, arătând spre butoi.

În spatele lui, maşinile şi motocicletele începură să claxoneze, iar cei care conduceau vehicule trase de cai sau măgari strigau la ricşa care bloca traficul.

— Benzină! strigă din nou Court, după care înțelese că bătrânul vânzător de benzină se uita să vadă în ce dracu' putea pune benzina.

Court nu avea vreun recipient şi nici nu conducea o maşină. Scoase alte bancnote din portofel şi arătă spre găleata din metal pe care bărbatul o folosise drept scaun. Americanul o ridică şi o suci. Ar fi încăput în ea vreo şapte litri şi jumătate. Bărbatul se uită la el ca la un nebun, şi cu toate astea începu să tragă din furtun ca să toarne benzina în găleată. Dură un minut şi jumătate ca să tragă combustibilul şi să încheie tranzacția şi până când ajunse la micul lui taxi-scuter, fu convins că era cel mai detestat om din Al Fashir. Claxoanele se auzeau în cor în spatele lui. Îi dădu înapoi cheile

şoferului, care continuă să-l ocărască în timp ce pornea micul motor al vehiculului. Court puse găleata pe podea, între picioarele sale. Luă apoi un pumn de bani din portofel şi, întinzându-se, le flutură pe lângă bărbatul care se plângea.

Acesta tăcu şi se întinse după ei, dar Court trase mâna şi îl bătu uşor pe spate ca şi cum i-ar fi spus: „În curând, prietene”.

Şoferul continuă să meargă. În timpul ăsta, Court deschise lada frigorifică cu apă îmbuteliată, care se afla lângă el pe bancă. Observă sedimentele negre din lichid chiar şi în lumina slabă venită de la clădirile pe lângă care treceau şi a farurilor altor maşini de pe stradă. Dacă ar fi băut-o, s-ar fi ales probabil cu dizenterie, dar nu avea de gând s-o bea. Se stropi în schimb cu ea, udându-se complet pe față, pe brațe şi pe arme. Scoase o a doua sticlă şi făcu acelaşi lucru, îmbibându-se cu apă.

Şoferul aruncă o privire peste umăr, la ciudatul client, însă Court îi făcu semn să privească înainte.

Americanul desfăcu a treia sticlă, apoi a patra, turnând apa peste haine, păr şi față.

Membrul tribului Darfuri opri în scurt timp lângă terenul de fotbal spațios, dar vechi. Arătă spre intersecția aglomerată din față şi apoi făcu un gest cu mâna, care indica faptul că era imediat la stânga. Se întoarse cu totul cu mâna întinsă după bani, iar Court vârî adânc mâna în portofel. Americanul scoase un teanc de bancnote de altă culoare decât la cea care se aştepta sudanezul, dar acesta recunoscu euro când îi văzu. Dădu încet din cap, după care deveni mai serios când văzu cât de mulți i se dăduseră. Patru sute de euro erau de ajuns să-şi cumpere o ricşă nouă-nouță, îşi dădu seama şoferul, care nu se putu abține să nu înghită în sec.

Mai dură câteva secunde până când bărbatul cu turban înțelese că asta voia *kaivaga* să facă. După ce şoferul luă banii, albul îmbibat cu apă luă găleata metalică plină cu benzină şi coborî, desfăcu fermoarul salopetei, se dezbrăcă rămânând doar cu tricoul şi chiloții uzi şi-i dădu şoferului salopeta. Nu dură mult până când sudanezul înțelese că i se cerea – nu i se cerea, era obligat – să schimbe hainele cu bărbatul alb. Coborî repede, mormăind, din vehicul şi luă hainele chiar în mijlocul străzii. Trecătorii se opriră şi se uitară. *Kaivaga* trase pe el tunica lungă şi pantalonii maro, puse în buzunar şurubelnița şi racheta de semnalizare, legă strâns pantalonii cu o curea şi apoi se întinse şi luă turbanul de pe capul bărbatului de culoare şi-l folosi ca să-şi acopere capul şi fața cu o mască albă. Fără o vorbă sau un

gest, bărbatul alb scoase capacul rezervorului de benzină al scuterului şi-l aruncă în drum. După asta se aşeză în spatele ghidonului şi poziţionă găleata între genunchii strânşi. Mai deschise o sticlă cu apă şi stropi noile haine cu ea, apoi apăsă acceleraţia, făcând vehiculul roşu şi ruginit să se strecoare din nou în trafic.

Membrul tribului Darfuri rămase în praf sub un felinar de lângă stadion, fără cămaşă, scărpinându-se în cap în timp ce mulţimea se adunase curioasă în jurul lui.

★★★

Court spera să nu fi ajuns prea târziu. Odată ce Ellen Walsh trecea de porţile Casei Fantomă, ar fi fost sinucidere curată să încerce măcar să ajungă la ea şi nu ar fi ajutat-o cu nimic. Trebuia să facă ceva înainte să ajungă maşina SNS. Chiar în faţă, la ultima intersecţie, văzu un alt blocaj în trafic, cu maşini rablagite, animale de povară ce cărau lemne, căruţe ruginite şi vehicule ale ONG-urilor. Trase de ghidon spre stânga şi se izbi de o bordură joasă, intrând direct în bărbaţii care se întorceau acasă de la serviciu, ieşiseră la cină sau doar se plimbau. Bărbaţii cu turbane albe săriră în lateral ca să-şi salveze viaţa, deşi ricşa nu era probabil suficient de mare sau de puternică să le provoace trecătorilor vânătăi sau fracturi.

Încercă să-şi imagineze scena din faţă pentru că nu avea cu adevărat o idee despre ce urma să găsească după colţ. Luase însă contact, chiar mai mult decât atât, cu sediile poliţiilor secrete din Lumea a Treia, foste avanposturi coloniale. Avea să fie o clădire înghesuită, împrejmuită cu un zid fortificat, o poartă în faţă cu baracă de pază şi un soi de barieră mobilă. Adesea existau saci cu nisip pe care erau sprijinite mitraliere sau chiar un transportor blindat în faţă.

Afurisita de investigatoare canadiană ar trebui să aprecieze asta, se gândi el. Apoi îşi aminti că, dacă nu ar fi fost el, ea nu s-ar fi pomenit nici măcar în situaţia din care încerca el acum s-o salveze.

Ajunse la cotitura la stânga, lăsând în urmă mai multe urlete, strigăte şi claxoane stridente. Trase prea tare de ghidon şi micul utilaj cu motor în doi timpi se balansă câteva secunde, cu roata din stânga spate în sus, înainte să cadă înapoi pe asfaltul prăfuit, făcând cabina să atingă pământul cu un scrâşnet asurzitor. Benzina îi stropi cracul pantalonilor, dar reuşi să salveze cam optzeci la sută din conţinutul găleţii când o ridică pe celălalt genunchi pentru a compensa înclinarea scaunului.

Şi apoi apăru chiar în faţa lui, în dreapta. Zidul era mai scund decât se

aşteptase, iar clădirea mai înaltă şi ceva mai ornamentată decât îşi închipuise. Existau o poartă de acces cu un post de gardă aproape de marginea drumului şi un soi de buncăr improvizat în capătul îndepărtat.

Iată şi maşina SNS, gata să vireze la dreapta în intersecția din față, chiar la intrarea în Casa Fantomă.

La dracu'! îşi zise Court. Nu va reuşi.

Dar călcă ambreiajul până la podea şi mica ricşă se aplecă în față, sperând că ceva avea să încetinească avansarea sedanului către intrare.

Un măgar care trăgea un căruț încărcat cu doze din plastic intră în intersecție în fața sedanului, făcându-l să încetinească şi să claxoneze. Mai erau douăzeci şi cinci de metri până la intrarea în Casa Fantomă şi Court ştiu că asta era şansa lui, va prinde sedanul la timp, deşi şansele de reuşită a planului de după erau destul de slabe. Prinse găleata cu benzină de mânerul şubred, ținu apăsată la maximum accelerația ricşei şi se îndreptă spre maşina oprită. Exact când căruța trasă de măgar începu să se mişte din calea automobilului care porni din nou, Gentry dădu drumul mânerului, se răsuci pe şa şi sări din ricşă. Deşi se împiedică şi vărsă încă un sfert din cantitatea de benzină, rămase în picioare, alergând printre claxoane şi țipete.

Ricşa se lovi de portiera din dreapta a maşinii SNS la treizeci şi şase de kilometri pe oră, lovind şi zgâriind maşina, apoi se izbi de căruța din lemn din fața ei.

DOUĂZECI

Claxoanele răsunară înspre Gentry şi accidentul în sine, care cauza cu siguranță întârziere. Animalele începură să ragă din cauza zgomotului puternic provocat de incident şi de protestele oamenilor.

Maşina SNS oprise în mijlocul intersecției, iar în luminile farurilor ei se distingeau aburii care se înălțau din radiator.

Court ajunse lângă portiera pasagerului exact în momentul în care, amețit, comandantul SNS o deschise, lovind-o cu piciorul. Gentry îl apucă pe micul bărbat cu ochelari de cravată, îl trase din epavă, după care-i dădu drumul, folosindu-se de ambele mâini ca să toarne benzina în capul bărbatului.

Cei doi soldați se îngrămădiră în spatele maşinii, iar şoferul ieşi încet pe partea sa când Court scoase racheta de semnalizare din buzunar, trase capacul şi lovi fitilul. Cu o explozie de foc şi scântei, ținu racheta departe de trup cu mâna stângă. Cu dreapta îl apucă pe comandant de guler şi-i imobiliză capul.

Soldații din spatele maşinii lăsară armele jos şi strigară la el. Subordonatul SNS ocoli maşina, cu pistolul ridicat, şi urlă de asemenea. Trei gardieni în uniformă de la Casa Fantomă se apropiară de resturile maşinii cu armele la umăr, tot strigând.

Court stătea în mijlocul intersecției, ținându-l strâns de gât pe comandant, şi-i spuse încet la ureche:

— Încearcă să iei arma şi-ți dau foc.

Bărbatul nu zise nimic, dar îndepărtă larg mâinile de corp, departe de tocul de la şold, sub sacou. Court flutură flacăra aproape de el, după care o depărtă repede.

— Dacă mă împuşcă, scap asta. Dacă o scap, mori, înțelegi?

Bărbatul înțelese clar. Ridică brațele şi începu să urle în haosul din jurul lui. Court înțelegea araba sudaneză.

— Lăsați armele jos! Puneți-le jos! Puneți-le jos! Nu trageți!

Nimeni nu lăsă arma jos, dar nici nu trase. Court continuă să-l smucească pe micul agent de la stânga la dreapta, încercând să se mențină tot timpul în mişcare, în speranța că un lunetist aflat pe acoperişul Casei Fantomă sau o santinelă prea zeloasă se va gândi de două ori înainte să tragă în direcția lui. În timp ce făcea asta, atent să țină racheta de semnalizare care zumzăia şi

ardea suficient de aproape de comandantul poliției secrete cât să fie periculoasă, dar nu destul cât să stârnească un infern, se uită la bancheta din spate a maşinii negre. Ellen Walsh nu se mişcase. Se holba la el şi, în lumina din interiorul maşinii, el observă expresia ei şocată şi ochii măriți.

— Eşti bine? o întrebă el.

Se mişcă repede de cealaltă parte a maşinii, încercând să împiedice orice foc venit de la careva care se simțea norocos.

— Eşti bine? întrebă el, acum din stânga maşinii.

Ea dădu indiferentă din cap şi Court se temu că intrase în şoc.

— Ascultă-mă. Treci pe locul şoferului! Grăbeşte-te! Acum! Adună-te!

Bărbatul făcu câțiva paşi înainte şi înapoi, după care se ghemui, aproape punându-l pe comandant pe asfalt. Claxoanele asurzitoare ale maşinilor şi camioanelor şi răgetele animalelor de la căruțele care blocau intersecția nu încetaseră. Court ştia că flacăra rachetei de semnalizare nu va mai dura decât un minut. În şaizeci de secunde trebuia ori să dispară de la fața locului, ori să fie pregătit să pornească un incendiu.

Cu siguranță prefera prima variantă.

În cele din urmă, Ellen se strecură de pe locul din spate. Părea mai degrabă confuză decât speriată. El urlă fără milă la ea, o tiradă de înjurături menită s-o facă să se concentreze şi s-o aducă la realitate, să o convingă că pericolul din jurul ei era real şi că acțiunile ei erau singurul lucru care o putea salva.

— Bravo, zise el mai blând când ea se aşeză la volan. Te descurci bine. Vezi dacă porneşte motorul.

Adjunctul SNS de la aeroport se depărtă încet de maşină, mutându-se la stânga lui Gentry. Acesta se temu că plănuieşte să tragă, dar mai întâi voia să se asigure că e la distanță de mingea de foc care sigur avea să izbucnească. Superiorul lui va muri cu siguranță, dar, din câte bănuia Gentry, clovnul ăsta era următorul în linie pentru promovare şi văzuse o şansă să lase postul liber ca să-l ocupe ulterior.

În spatele bărbatului sosiseră vreo zece soldați din trupele de menținere a păcii African Union{2}, care săriseră din spatele unei maşini militare. Începură să-şi fluture demonstrativ, însă precauți, puştile la fața locului, nefiind siguri ce mama dracului se întâmpla, dar al naibii de hotărâți să nu lase pe nimeni din mulțime să-i ia la țintă fără să arunce în aer afurisita de adunătură cu o ploaie de gloanțe.

Perfect. Acum erau cel puțin douăzeci şi cinci de arme îndreptate spre

Gentry şi nu avea nicio îndoială că celor mai mulți dintre soldați nu le păsa absolut deloc dacă rahatul ăla mic, ținut ostatic, ardea de viu.

Era timpul să-i dea drumul!

Ellen porni maşina, iar Court îl trase câțiva metri pe prizonierul lui spre axa nord-sud a intersecției, spunându-i lui Ellen să conducă pe lângă el. Ea dădu înapoi, depărtându-se de căruța trasă de măgar, iar bara de protecție din spate târî câțiva metri ricşa distrusă. Court dădu drumul gâtului polițistului, dar continuă să fluture flacăra deasupra lui în timp ce întinse mâna peste trupul bărbatului şi trase pistolul din tocul prins la şoldul ostaticului. Ridică culisorul cu o singură mână, agățând lunetele de centură şi lăsând arma în jos. Court îndreptă apoi arma spre celălalt membru SNS, care părea să se fi gândit mai bine la planul de a deschide focul. Gentry îşi imagină că în intersecția asta plină de arme era de ajuns o singură împuşcătură ca să facă fiecare afurisită de armă să tragă focuri automate. Poate că celălalt membru SNS îşi dăduse seama că soldații din trupele de menținere a păcii din spatele lui vor şterge de pe fața pământului orice creatură în viață dacă trăgea în bărbatul alb.

În timp ce Ellen înaintă alături de Cameleon, el o instrui să conducă încet. El merse cu spatele pe lângă portiera deschisă în stânga spate, lăsându-l pe comandantul SNS în intersecție lângă ricşa sfărâmată, căruța zdrobită şi celelalte vehicule blocate din trei părți, în spatele rămăşițelor. Court ținu pistolul ridicat cu mâna dreaptă, în timp ce în stânga avea racheta de semnalizare care-şi dădea duhul şi pe care o aruncă rapid peste polițist, spre ricşă. Într-o singură mişcare iute, pe când scânteile rachetei se arcuiră spre scuterul din al cărui rezervor se scurgea benzină, Court Gentry se ghemui şi trase două gloanțe, câte unul în pieptul fiecăruia dintre agenții Serviciului Național de Securitate. Apoi se răsuci şi se aruncă pe bancheta din spate a sedanului.

— Du-te! Du-te! Du-te! Du-te! urlă el.

Ricşa şi intersecția prăfuită izbucniră în flăcări. Vuietul exploziei combustibilului se simți prin portiera deschisă.

Ellen Walsh călcă pedala de accelerație.

Sedanul porni spre nord.

Nimeni nu trase un foc de armă înainte să facă stânga după patruzeci de metri şi să dispară pe o stradă laterală întunecată, în timp ce pe cer se înălța o minge de foc.

★★★

— Unde mergem?

Membrul echipajului avionului de marfă rusesc – era evident că nu era rus – stătea pe bancheta din spate a maşinii în timp ce Ellen străbătea străzile înguste şi aglomerate, trecând pe lângă clădiri dărăpănate din tablă cenuşie şi ziduri înalte de un etaj, de culoarea noroiului. Acestea se întindeau de ambele părți, în toate direcțiile, aparent de-a lungul a multor kilometri.

Trecu de intersecții, aducând uneori maşina la puțin peste patruzeci de kilometri la oră, dar deseori încetinind ca melcul atunci când folosea bara din față ca să-şi croiască drum prin aglomerația serii sau să împingă un grup de vaci ori de oi din cale.

— Unde vrei să merg? strigă ea de data asta.

Bărbatul din spatele ei nu părea să-i dea atenție.

Răspunse însă în cele din urmă, vocea lui auzindu-se din spate mai blândă decât fusese în intersecție.

— Continuă să mergi. Te descurci minunat.

„Mda”, îşi permise ea să admită. „Mă descurc minunat.” Nu experimentase vreodată starea de şoc şi acum se întrebă dacă nu cumva ciudatul sentiment de calm pe care începea să-l simtă nu era exact asta.

— N-ai ucis pe nimeni acolo, nu? întrebă Ellen.

Vocea îi tremura, era confuză, şi făcu tot posibilul să-şi rețină valul de emoții care amenința să iasă la iveală în orice clipă.

— Bineînțeles că nu. Au fost doar câteva focuri de avertisment. Am fost nevoit să-i încetinesc ca să scăpăm.

Ea îl crezu. Cu siguranță nu arăta şi nici nu se purta ca o persoană care ar ucide o alta.

— Unde mergem?

— Nu undeva anume. Continuă să mergi în direcția asta.

— Cine eşti?

— Nu acum, se mulțumi el să spună.

— Nu eşti rus, spuse ea, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Ți-ai dat seama? Chiar eşti investigator, replică el sarcastic, în aşa fel încât Ellen nu-şi putu da seama dacă încerca să fie puțin ironic sau răutăcios.

— American?

Ştia că era după accentul lui.

— Nu acum, repetă el.

Continuară să meargă spre nord încă o jumătate de oră: vorbiră puțin. Americanul mormăi că trebuiau să schimbe vehiculul în care se aflau, dar o îndemnă să continue să meargă, ca şi cum nu era în stare să se oprească în acest oraş nici măcar câteva minute cât să găsească un alt mijloc de transport. Stătea pe bancheta din spate. La început, ea crezu că rămăsese acolo ca să-şi țină privirea ațintită în oglinda retrovizoare, dar mai târziu îndrăzni să se uite la el şi-l văzu cum stă acolo în întuneric, privind pur şi simplu pe fereastră, ca şi cum era derutat în legătură cu direcția în care se îndreptau.

Acolo, în intersecție, păruse destul de hotărât cu racheta semnalizatoare, cu pistolul, cu ordinele pe care le dăduse şi cu felul în care-l ținuse de gât pe micul bărbat. Acum însă, ea îşi făcea griji că era epuizat – ori fizic, ori psihic – şi că ea va trebui să ia deciziile.

— Trebuie să dau un telefon, să chem nişte oameni care ne pot ajuta, îl anunță.

— Negativ, răspunse el categoric. Continuă să conduci, adăugă, iar tonul lui era neaşteptat de puternic acum.

— În curând vom fi în deşert.

— Nu în deşert. În *sahel.*

— Ce-i aia? întrebă ea, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Tufişuri. Între savană la sud şi deşert la nord. Puțin populată, fierbinte ca un deşert, dar nu e acelaşi lucru. Deşertul începe după alți câțiva kilometri la nord de aici.

— Bine, oricare ar fi forma de relief, chiar trebuie să mergem acolo?

— Da.

Nu vor fi telefoane acolo.

— Nu, aprobă el. Nu vor fi. Acum pur şi simplu trebuie să nu mai fim o țintă. Ne vom întoarce mai târziu într-un loc sigur. SNS ne va căuta cu atenție. Vor asculta liniile telefonice; vor avea elicoptere în aer; străzile, piețele şi hotelurile din Al Fashir vor fi pline de informatori. Trebuie să scăpăm. Vom face un popas în seara asta şi dimineață ne vom croi drum spre una din taberele de refugiați ONU.

— N-am acreditările necesare pentru a intra într-o tabără ONU! protestă ea.

— Nu aveai acreditările necesare nici să arestezi o echipă de pistolari ruşi şi cu toate astea ai încercat s-o faci.

— Ce dracu' a fost în mintea mea?

— N-am nici cea mai vagă idee, cucoană. Trebuie însă să te întreb. Ai avut un plan, altul decât să ameninți cu acuze internaționale şi apoi să le ceri să te lase să le foloseşti telefonul ca să-i denunți?

— Cam ăsta a fost, admise Ellen, clătinând din cap. Meseria mea e de avocat. Sunt la Curtea Internațională de Justiție de doar câteva luni. Mi-am falsificat documentele ONU; mă săturasem să stau în birou şi să nu fac nimic. N-am vrut decât să vin aici şi să văd Darfur cu ochii mei. Nimeni din biroul meu nu ştie unde sunt şi ce fac.

— Ei bine, ai curaj. Recunosc.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton scăzut şi ea îşi dădu seama că el nu mai voia să vorbească.

DOUĂZECI ŞI UNU

Se îndreptară spre nord încă zece minute. Încercările ei de a-l atrage pe bărbat într-o conversație fură ori deviate cu abilitate, ori pur şi simplu ignorate. Prinseră viteză pe drumul deschis, în afara oraşului. În cele din urmă, bărbatul îi spuse să tragă pe dreapta, lângă o mică vale aflată pe o latură a drumului. Ea întrebă de animalele sălbatice, el recunoscu că nu are nicio idee, dar îi promise că va fi în siguranță. Nu era ca şi cum nu avea încredere în el – încă nu ştia de partea cui era acest bărbat –, dar ştia că în momentul ăsta nu avea altă opțiune. Va trebui să facă tot ce spune el.

Valea ducea către o ravenă ce traversa o albie secată, stâncoasă. În timpul sezonului ploios ar fi fost sinucidere curată să te adăposteşti în şanțul ăsta. Râurile secundare care tăiau tufişurile peste tot trimiteau sute de mii de litri de apă care se scurgeau aici după doar câteva minute de ploaie torențială.

În momentul ăsta, albia părea destul de sigură. Ravena prăfuită era mărginită pe ambele părți de stuf. Vârfurile unor astfel de tufişuri se împletiseră, creând astfel un baldachin. Avea aproximativ doi metri înălțime, iar Court o îndrumă să ducă maşina acolo şi să oprească motorul.

Metalul încins făcu un clic şi zăngăni.

— Caută în torpedou. E apă? întrebă el.

Ea îl deschise şi găsi numai o pungă de plastic cu bomboane cu lămâie. Court coborî, îşi făcu drum prin stufăriş şi verifică în portbagaj, dar nici aici nu găsi.

— Vom fi bine în noaptea asta. Vom găsi apă mâine-dimineață.

— Ce facem acum? întrebă ea, întorcându-se spre el, deşi în întuneric era invizibil.

Îl auzi schimbându-şi poziția şi ridicându-şi picioarele pe bancheta îngustă.

— Încearcă să dormi.

— Cum te cheamă?

— Sunt singura persoană aici, aşa că sunt convins că îmi voi da seama că vorbeşti cu mine.

— *Touché,* admise ea, deşi nu-i plăceau cei care făceau pe deştepții.

Făcu tot posibilul să se aşeze confortabil pe locul din față. Îşi răsuci trupul în aşa fel încât să se sprijine cu spatele de portiera de pe partea pasagerului. Fusese lovită în exterior de ricşă, dar în interior era intactă. Se

aşezase aşa ca să încerce să-l vadă pe bărbatul din spate, care stătea cu spatele sprijinit pe partea şoferului.

— Eu sunt Ellen, în caz că ai uitat.

— Mda.

— N-ai de gând să vorbeşti cu mine? insistă ea după o pauză lungă.

— Trebuie să ne odihnim. Mâine nu vom pleca de aici cu maşina. E prea periculos. Vom merge pe jos până la drum şi vom încerca să oprim o maşină prietenoasă.

— Cum vom şti dacă e prietenoasă înainte s-o oprim?

Mai mult îl auzi decât îl văzu ridicând din umeri.

— Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee, zise el şi ea îşi dădu din nou seama că încerca să pună capăt conversației.

— Chiar faci parte din echipajul Rosoboronexport?

Niciun răspuns.

— Eşti un soi de mercenar?

Tăcere.

— Spion?

— Culcă-te, Ellen.

Ea oftă frustrată.

— Spune-mi măcar un nume. Inventează-l dacă vrei, dar zi-mi cum să te strig.

— Spune-mi Şase, răspunse el după câteva secunde.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Asta înseamnă că undeva mai sunt alți cinci ca tine?

— Culcă-te, Ellen, zise el din nou şi de data asta ea se strădui să-l lase în pace.

★★★

Un minut mai târziu, îşi dădu seama că nu poate să doarmă. Cine ar fi putut dormi după tot ce se întâmplase în ultima oră? În plus, era groaznic în maşina împuțită.

— Şase, pot să deschid un geam?

— Negativ.

— Negativ? De ce nu spui pur şi simplu nu?

— Nu.

Ea se ridică în scaun şi se apleacă puțin spre bărbatul din întuneric.

— Nu, nu putem deschide un geam?

— Nu, nu putem deschide un geam.

— De ce nu? E atât de cald aici! Nici vorbă să pot dormi în căldura asta.

Şase răspunse scurt:

— Scorpioni, păianjeni-cămilă, pitoni, otravă…

— Bine, bine! Vom dormi cu geamurile închise.

Şase nu zise nimic.

— De ce te-ai întors după mine?

— Habar n-am.

— Ba da, ştii. Poţi vorbi cu mine. *Te rog,* vorbeşte cu mine. Sunt speriată, inima încă îmi bate nebuneşte, nici vorbă să pot dormi aşa. Am nevoie să vorbim numai câteva minute. Nu trebuie să-mi spui ceva top secret sau chestii de genul ăsta, dar, te rog, ajută-mă.

Bărbatul rămase tăcut. Ea abia îi putea zări silueta în întuneric, iar această siluetă nu clinti un muşchi. Ellen nu avea nicio idee care era expresia de pe chipul lui sau dacă avea ori nu ochii închişi,

Era atât de convinsă că bărbatul se transformase în statuie, încât tresări când, în cele din urmă, el răspunse.

— M-am întors pentru că a fost vina mea că eşti aici.

— Vina ta? Cum? De ce?

— Am venit aici pentru o treabă. Una importantă. De fapt, una bună, una pe care ai aproba-o.

Nu adăugă altceva. Părea să-şi fi ales cu mare atenţie acele câteva cuvinte, chinuindu-se la fiecare propoziţie.

— Şi? îl încurajă ea.

— Apoi ai apărut tu în cale. Am încercat să te îndepărtez în cel mai simplu mod cu putinţă. N-a funcţionat.

— Sau a funcţionat prea bine.

— Mda, bănuiesc că aşa e. N-am ştiut că eşti de la CIJ. Am crezut că eşti doar o băgăreaţă enervantă.

Era recunoscătoare pentru conversaţie şi pentru senzaţia că reuşise să străpungă cochilia dură a misteriosului american şi să arunce o privire în sufletul lui.

— În realitate, nu e o descriere greşită a postului meu în cadrul Curţii Internaţionale de Justiţie.

Ellen văzu că silueta îşi schimbă poziţia, auzi cum se ating firele de păr din barbă de pe o parte a obrazului şi şi-l imagină zâmbind. Era dificil.

— În fine, voiam să fii reţinută până când plecăm. Apoi s-a implicat SNS. Urmau să te ucidă.

— Crezi?

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Cunosc genul ăsta de oameni. Mai mult decât orice îşi fac griji pentru gâtul lor. Şi-ar fi dat seama cât au greşit lăsându-te să te apropii atât de mult şi ar fi făcut singurul lucru pe care îl ştiu ei ca să le fie bine.

Odată cu declarația calmă a bărbatului că evitase moartea, toată greutatea întâmplărilor din ultimele trei ore păru s-o zdrobească dintr-odată. Ellen îşi puse capul între palme, simțind cum o furnică degetele şi-i tremură, întreg trupul îi deveni moale, obosit, şi o durea. Ridică privirea spre bărbatul din întuneric.

— Eu… Eu doar…

Ellen Walsh ezită, dar apoi se grăbi să se răsucească pe scaun, se chinui înnebunită să găsească mânerul portierei, îşi încolăci degetele în jurul lui şi deschise agitată în timp ce cu mâna cealaltă împinse portiera lovită. Se întinse spre tufişul des şi întunecat şi împrăştie peste tot voma. După câteva secunde, valurile de greață se domoliră, iar ea tuşi şi scuipă în vegetația din albie. Al doilea val de greață o atacă, iar ea cedă şi vărsă zgomotos în noapte, convulsiile trupului continuând până când nu mai avu ce să dea afară.

Scuipă din nou ca să-şi curețe gura, începu să plângă fără să se ascundă, cu capul încă atârnând în afara maşinii.

În spatele ei, străinul nu se mişcase.

— Îmi… îmi pare rău, reuşi să spună ea.

Jena o făcu să se simtă ridicol.

— Nu-ți face griji, veni din spate o voce surprinzător de tandră.

Ea se şterse la gură cu mâneca.

— Mie mi se întâmplă tot timpul, adăugă Şase.

Îi luă un minut să-şi tragă trupul înapoi în maşină, să închidă portiera şi să se aşeze în poziție înclinată pe scaunul din față. Lacrimile şi suspinele începură să se domolească. Îşi mai şterse fața de câteva ori, conştientă de privirea bărbatului tăcut din întuneric, deşi nu avea de unde să ştie cu siguranță că ochii lui erau măcar deschişi. În cele din urmă, când îşi reveni complet, cu excepția faptului că-şi suflă de câteva ori nasul, îi puse o întrebare:

— Crezi că vom ieşi cu bine din asta?

— Mda, mâine pe vremea asta vei fi teafără şi nevătămată.

El părea sigur şi asta o ajută mult.
— Cum rămâne însă cu tine? îl întrebă.
— Iau fiecare zi pe rând, ridică el din umeri.
Ea nu insistă; nu ştia ce înseamnă asta, dar simţi că nu trebuie să-l preseze.
— Eşti însurat? întrebă după ce-şi şterse din nou ochii.
— Da.
Ea lăsă încet mâinile în jos şi se uită în spate la silueta de pe banchetă.
— Nu, nu eşti. Mă minţi.
— De ce spui asta?
— Nu ştiu, dar nu eşti căsătorit.
El dădu din cap; ea îşi dăduse seama.
— Ai dreptate. Impresionant.
Femeia se îndreptă în scaun şi se aplecă mai aproape. Ochii i se luminaseră de parcă se jucau.
— Ai copii?
— Nu comentez.
El se mai relaxase; se folosea de umor, dar era încă în gardă.
— Nu sunt sigură, dar nu cred că ai.
Bărbatul nu zise nimic.
— Mamă, tată?
— Tată, răspunse el repede, prea repede pentru ea ca să nu-l creadă.
— De unde eşti?
— Michigan, Detroit.
— Adevărat? Şi eu! Mă refer la origini, înainte ca familia mea să imigreze în Canada. Unde ai făcut şcoala?
O pauză lungă.
— Bine, nu sunt din Michigan.
Ellen începu să râdă, fiind ea însăşi surprinsă de sunetul puternic pe care-l scosese în maşina strâmtă, încinsă.
— Fraiere! Nici eu nu sunt.
Îl văzu zâmbind din nou în timp ce ridica din umeri.
— Eşti destul de bună.
— Habar n-ai, zâmbi larg ea, inspirând adânc.

DOUĂZECI ŞI DOI

O dimineaţă de aprilie în *sahel* începe caldă şi însorită – devine şi mai caldă şi mai însorită cu fiecare oră –, cu cârâitul păsărilor şi al insectelor, mai ales în sezonul uscat. În sedanul înăbuşitor adăpostit sub baldachinul din vegetaţie, Gentry alungă o târâtoare de pe nas, încercă să adoarmă din nou, dar nu reuşi.

Se frecă la ochi şi îndepărtă sudoarea uscată care se strânsese pe gene şi pe frunte în timpul nopţii. Deschise un pic geamul de pe partea lui. Aerul proaspăt intră brusc şi el inhală profund. Reuşise să doarmă câteva ore, nu consecutive, dar trupul lui era obişnuit după o jumătate de viaţă în care mai mult moţăise ca să scoată maximum de beneficii din minimum de odihnă.

În lumina slabă a dimineţii, sub baldachinul din tufişuri care învăluia maşina, încercă să facă planul pentru ziua în curs. Nu salvase telefonul prin satelit, aşa că nu avea cum să-i raporteze lui Sierra Unu ce se întâmplase. Nu că ar fi tânjit să o facă. Aterizarea în Darfur fusese un ghinion, nu era vina nimănui şi ar fi putut fi rezolvată cu uşurinţă. Dar tot ce se întâmplase de atunci? Tot ce primejduise operaţiunea de când ajunsese în Al Fashir? Court ştia bine că toate astea fuseseră din vina lui. O serie de greşeli grosolane din partea lui îl aduseseră aici şi pusese operaţiunea CIA Noapte de Safir – care era o parte crucială – în mare pericol.

Acum ce faci, Gentry? Se uită la femeie. Nu fusese de mult timp în apropierea unei femei, cu excepţia unei respectabile asistente, sau două, în Franţa, şi a unei asistente veterinare ale cărei cusături amatoare salvaseră fără dubii viaţa lui şi a celor pe care se dusese să-i salveze în decembrie trecut.

Ea era diferită. Dormea la mică distanţă de el, acum calmă şi liniştită şi, atât cât îşi putea da seama din puţina experienţă pe care o avea cu femeile, era mulţumită. O auzise sucindu-se şi răsucindu-se ore întregi noaptea trecută. De câteva ori gemuse de frică, trezindu-l pe Court, dar el nu făcuse nimic s-o ajute.

Habar nu avea ce să facă. Nu fusese antrenat să ofere alinare.

Era drăguţă. De vârsta lui, cu părul scurt roşcat-castaniu ce-i cădea în şuviţe pe faţă în timp ce dormea. O respecta pentru că era acolo, într-o zonă de război, chiar dacă nu aprecia în mod deosebit avocaţii sau organizaţiile internaţionale. Pentru un bărbat ca Gentry, Curtea Internaţională de Justiţie

nu era decât o sală de bal plină cu ticăloşi şi văicăreţi care nu aveau o armată adevărată sau puterea de a face ce au promis. Pentru un bărbat ca el – judecător, jurat şi executant –, CIJ părea incredibil de irelevantă aici, în lumea reală.

Nu se putea abţine totuşi să nu o respecte pe femeie. Felul în care îşi scosese pieptul mic în evidenţă şi se declarase investigator al CIJ fusese al dracului de prostesc, dar fără îndoială curajos. Tânăra era dură, chiar dacă nu se putea abţine să nu vorbească prea mult.

O minţise în legătură cu uciderea celor doi agenţi SNS, dar simţise că o făcuse pentru binele ei. După felul în care-i pusese întrebările îşi dăduse seama că, în momentul acela, nu ar fi făcut faţă acestei informaţii, iar el avea nevoie ca ea să conducă şi să-şi ţină observaţiile pentru ea. Ştia că fusese nevoit să-i ucidă, deoarece, chiar şi cu capul înfăşurat în turban şi hainele schimbate, ei l-ar fi putut identifica uşor ca făcând parte din echipajul avionului Iliuşin, omul care vorbise în engleză şi în franceză şi strigase la femeie. Din fericire pentru el, Ellen Walsh nu văzuse când îi împuşcase, iar el nu vedea de ce ar împovăra-o cu asta.

Ea începu să se foiască un pic, îşi linse buzele şi-şi frecă nasul. Pentru o clipă, el vru să se întindă şi să-i îndepărteze şuviţele de păr de pe faţă. Era o emoţie puternică. Îi amintea de cea pe care o avusese când se uitase în cameră, în Nisa, la sticluţa cu calmante. Ştia că nu ar trebui să se întindă, dar al naibii să fie dacă nu voia s-o facă.

Spre deosebire de zilele acelea în Nisa, şi unele de după Nisa, nu se întinse spre Ellen Walsh.

Vorbise prea mult noaptea trecută. Îşi aminti brusc şi asta îl deranjă. Conversaţia durase cel puţin o oră. Ea reuşise să scoată mai multe informaţii despre el decât reuşise oricine altcineva cu care intrase în contact după mult timp. Nouăzeci la sută din conversaţie fusese despre ea, familia şi prietenii ei, experienţele la CIJ din Olanda, dar în cele zece procente din timp cât vorbise el, sau cinci procente în care vorbiseră amândoi şi spuseseră adevărul, el zisese prea multe. Era convins însă că nu dezvăluise nimic despre operaţiunile secrete. Recunoscuse însă că părinţii lui divorţaseră când el era tânăr şi că avusese un frate care murise cu câţiva ani în urmă, deşi habar nu avea de ce îi spusese asta. Îşi imagină că era un investigator al naibii de bun. Îi trăgea de limbă pe cei pe care-i interoga, făcându-i să creadă că pălăvrăgesc, când, de fapt, ea reţinea fiecare cuvinţel, îl evalua, dădea la o parte ce nu se potrivea, construia o impresie cu restul

cuvintelor, o imagine a celor cu care vorbea şi înţelegea cine erau.

Şi ce încercau să ascundă.

Avea un sentiment neplăcut, de care nu putea scăpa, că femeia care dormea la un metru de el în maşina încinsă, separată doar de spătarele scaunelor din faţă, pătrunsese cumva adânc în el şi-i descoperise povestea, trecutul şi demonii pe care reuşise să-i ascundă atâta vreme chiar de el.

Era un sentiment dezgustător, un fel de expunere, de vulnerabilitate. Şi cu toate astea, în acelaşi timp, îl făcuse să simtă o afinitate pentru această femeie, să se apropie cumva de ea. Îi dăduse o senzaţie cu care era total neobişnuit.

Court se uită mult timp la ea. Privi cum i se ridică şi-i coboară pieptul când respiră uşor în somn.

Apoi îşi luă brusc privirea de la ea şi se ridică pe banchetă.

Trezeşte-te, Court! Trezeşte-te în clipa asta! urlă în sinea lui. *Eşti într-un mare rahat într-o ţară africană. Pune-ţi dracului mintea la contribuţie!* În clipa următoare simţi antipatie faţă de femeie; acum era o ameninţare pentru el, un punct slab ce-l putea ucide.

Putea, pur şi simplu, să acţioneze un comutator din creier. Fără îndoială că asta-l însingurase, dar de asemenea îl ţinuse în viaţă.

Court coborî din maşină, fără să încerce să păstreze liniştea ca să n-o trezească pe Ellen. Nu-l interesa somnul ei de frumuseţe. Se târî prin tufişurile care ascundeau maşina, se ridică în râpă şi smulse tunica pe care o luase de la şoferul ricşei, dezvăluind tricoul maroniu.

Scoase arma pe care o luase de la comandantul SNS cu o seară în urmă şi o verifică atent în lumina dimineţii. Era un Bul Cherokee. I se păru cumva ironic că un vorbitor de arabă de la poliţia secretă purtase un pistol israelian, poate chiar mai ironic decât faptul că fusese folosit ca să-l ucidă. Nu era în topul alegerilor lui Court, dar cu siguranţă îşi făcuse treaba cu cei doi huligani de la SNS noaptea trecută.

Ieşi din râpă, privi spre drum la vreo cinci sute de metri, peste tufişurile uscate, vânt şi nisip răvăşit. Nu văzu nicio maşină. Drumul curgea drept şi lin spre vest, însă spre est, înapoi la Al Fashir, autostrada se transforma într-o pistă şerpuită şi dispărea după o pantă lină.

Peisajul nu era sterp în sensul propriu-zis al cuvântului. Nu era un deşert asemănător Saharei, cu dune de nisip. Ici-colo erau mănunchiuri sporadice de copaci, acacia şi baobabi, şi, din loc în loc, iarbă şi arbuşti cât puteai vedea cu ochii peste pământul maroniu crăpat, o suprafaţă care părea tare ca

piatra şi destul de puțin îmbietoare.

O auzi coborând din maşina aflată în spatele lui, mai jos. Dură un minut să se orienteze şi să-l găsească pe culmea râpei. Fără un cuvânt, ea se apropie, mai mult decât ar fi vrut el, şi-i urmări privirea peste întinderea vastă de la est.

— Nu cred că ai zărit la distanță unul dintre restaurantele care-mi lipseşte aici.

Court clătină din cap.

— Te-ai odihnit?

— Un pic. Am avut nişte vise foarte urâte. Îți mulțumesc că mi-ai vorbit noaptea trecută.

Court rămase tăcut.

— Am avut impresia că nu faci des chestia asta… Că ai vorbit ca să mă ajuți să mă relaxez.

Tot nimic.

— În fine… Apreciez.

Court continuă să privească întinderea vastă din fața lui, dorindu-şi ca ea să se depărteze câțiva paşi.

Cercetă drumul, uitându-se după maşini.

— Cineva s-a trezit în dimineața asta pe partea cealaltă a maşinii furate.

El îşi dădu seama că era nesimțit şi transformase furia provocată de deschiderea de care dăduse dovadă noaptea trecută în lipsa de maniere de azi. Se înmuie un pic, se întoarse spre ea, dar evită contactul vizual.

— Sunt bine. Mă gândeam la ziua de azi.

— Unde suntem, mai exact? Ştim măcar?

— Suntem la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de periferia oraşului Al Fashir. Cam asta e tot ce-ți pot spune.

— Unde mergem?

Court privi dincolo de umărul lui Ellen şi văzu la distanță. O apariție încețoşată, fumurie, în falsul orizont aflat la câțiva kilometri spre vest. Apăruse pe pista din deşert, care aici, în peisajul Darfuri, era considerată drum, şi, după mărimea norului de praf, îşi dădu seama că era un fel de convoi de camioane mari. Dură ceva timp până când fu sigur, dar după un timp recunoscu vopseaua albă de pe vehicule. Nu aparțineau guvernului sudanez şi nu erau transporturi private de marfă. Nu, aparțineau unui soi de organizație neguvernamentală de ajutorare. El arătă spre praful ridicat în depărtare.

— Mergem unde merg şi ei.

Ellen şi Court coborâră repede, împreună, spre şosea. Canadianca începu să-şi treacă degetele prin păr, încercând să-l aranjeze puţin. Gentry o privi confuz.

— Nu strică niciodată să faci o primă impresie bună, îi spuse ea zâmbind, continuând să facă tot posibilul să-şi scuture hainele de praf. Te-aş întreba dacă ai o oglindă, dar îmi imaginez că aş avea mai multe şanse să găsesc restaurantul ăla.

Court era fascinat de ciudatul comportament feminin.

— Ascultă, spuse ea şi el îşi dădu seama înainte să continue că era puţin stingherită. Ar fi în regulă dacă ai rămâne în urmă, poate în spatele copacilor ăia mici sau undeva pe acolo, în timp ce eu încerc să-i fac să oprească pentru noi? Nu vreau să ratăm ceea ce ar putea fi unica noastră şansă.

Pe Court nu-l deranja deloc. Era un bărbat alb, cu aspect dezordonat, în pustietate, care avea un pistol mare, ascuns stângace în pantaloni. Bănuia că în convoi se aflau un contingent de soldaţi UNAMID, trupe din African Union împrumutate Naţiunilor Unite, şi nu se îndoia că vor opri convoiul pentru o doamnă drăguţă aflată pe marginea drumului. L-ar fi perceput pe Court ca pe o ameninţare şi, din ce descoperise în legătură cu reticenţa UNAMID de a lupta cu cineva din zonă, nu voia să rişte să-i sperie.

— Da, nu-i o idee rea. Cu toate astea, vezi să nu dai greş. Şi nu le spune că eşti de la CIJ şi că ai fost implicată în încăierarea cu cei de la poliţia secretă. Aceste ONG-uri nu privesc cu ochi buni implicarea în genul ăsta de necazuri. Spune-le că…

— Ce-ar fi să le spun că sunt reporter şi că tu eşti fotograful meu? Ne-am rătăcit în Al Fashir căutând un hotel, apoi am fost tâlhăriţi şi aruncaţi pe marginea drumului.

Court era gata să renunţe la ideea ei în favoarea uneia proprii, dar se opri, se gândi şi-şi dădu seama că povestea ei era chiar bună.

— Ar putea funcţiona. Să mergem pe asta, zise el, făcând tot posibilul să ascundă faptul că era impresionat.

Gentry ieşi de pe şosea şi se duse într-un tufiş. Ellen Walsh înaintă cincizeci de metri pe şosea, ca să pună ceva distanţă între ei.

★★★

Zece minute mai târziu, Mario Bianchi, în vârstă de şaizeci şi unu de ani, o urmă pe canadiancă pe drumul acoperit cu nisip, în spatele şirului de

camioane, către colegul ei, un fotograf american, după cum îl informase ea. Muşte grase, de mărimea unei monede de un euro, îi bombardară faţa. Bărbatul îşi scoase pălăria de safari şi le alungă, dar era o bătălie pierdută şi în scurt timp renunţă. Se anunţa o zi fierbinte şi, la nouă dimineaţa, erau deja treizeci şi şapte de grade. Voia să ajungă cu convoiul la Dirra până la prânz. Era în întârziere chiar şi înainte de surprinzătorul eveniment de care tocmai dăduse.

Mario crezuse că le văzuse pe toate pe drumul de la Al Fashir la Dirra. La naiba, în ultimii opt ani făcuse această călătorie de o sută douăzeci şi cinci de kilometri de peste o sută de ori, de când lucrase şi apoi condusese Speranza Internazionale, organizaţia de ajutorare cu sediul central în Roma. Bianchi asigura personal şi provizii din toată Europa taberelor SI numai în această parte a Dirrei şi se obişnuise cu căldura, mirosurile, insectele, animalele şi pericolele de pe acest traseu.

Întâlnise rebeli beţi, hoţi care dădeau lovituri pe autostradă, patrule militare ale guvernului sudanez, „pacificatori" African Union şi, bineînţeles, temuta miliţie Janjaweed{3}.

Dar în nicio călătorie de-a lungul aşa-zisului drum, nu întâlnise vreodată occidentali albi pe jos, vorbitori de engleză.

Ce nebunie.

Mario Bianchi se bucura de o reputaţie impecabilă în lumea agenţiilor. O câştigase de-a lungul carierei de patruzeci de ani în care lucrase pe tot continentul african. Italianul era cunoscut ca un bărbat care ducea treaba la capăt, descurcându-se cu dibăcie nu numai pe câmpurile minate, la propriu, ci şi pe câmpurile minate ale diplomaţiei la nivel de stradă. Indiferent cu cine sau unde lucrase, convoaiele lui trecuseră mai departe, taberele fuseseră construite, clinicile primiseră provizii şi personalul fusese plătit. Făcuse toate astea fără probleme notabile din partea greilor locali. Părea cel puţin un miracol, ţinând cont de locurile în care fusese şi de ceea ce făcuse, dar cumva, rebelii ADFL{4} ai lui Laurent Kabila trecuseră pe lângă el, iar maniacii RUF{5} din Sierra Leone nu-i puseseră piedici în eforturile de a evacua civilii de pe teritoriile lor. Până şi banda de adolescenţi liberieni West Side Boys, care pur şi simplu măcelăreau pe oricine le ieşea în cale doar ca să se amuze, îl lăsa, în general, să-şi facă treaba în zonele pe care le controla. Câştigase premiu după premiu la First World. Aproape că nu trecea un an în care Mario Bianchi să nu fie văzut în smoching pe o scenă iluminată din podea, acompaniat de aplauzele civilizate, dar energice ale

elitelor, ei înşişi în smochinguri şi rochii de seară. Succesele sale se adunaseră în anii de dinainte de Darfur, iar atrocitățile de aici îl atrăseseră pe Signor Mario Bianchi la fel cum flacăra atrage o molie.

Aici, în Darfur, reputația lui atinsese proporții aproape mitice. Cumva, când ONU nu îndrăznea să conducă un convoi fără escortă, când societățile private de ajutorare se înghesuiseră în Khartoum, prea însângerate şi bătucite în Darfur ca să mai activeze acolo, convoaiele Speranza Internazionale continuaseră în regiune; taberele lor pentru refugiați, clinicile, depozitele şi stațiile de apă rămăseseră în funcțiune. Bineînțeles că se iveau raiduri sporadice ale Janjaweed şi chiar ale rebelilor locali, dar erau o mică parte din ceea ce experimentase oricare alt grup în regiune când îndrăznise să deschidă o prăvălie în Țara Blănurilor.

Se credea că succesele lui Bianchi se datorau personalității sale puternice şi că reuşise cumva să-i convingă timp de decenii pe diavolii africani să permită coexistența cu organizația lui. Dar nu era deloc aşa. În spatele aparenței de binefăcător naiv, Bianchi era în realitate un bărbat profund cinic. Oricine ar fi ajuns aşa după o jumătate de secol petrecută în Africa, dar cinismul său se manifesta printr-o politică dură, brutală, care – aşa cum ar crede mulți – nu avea ce căuta într-o organizație de ajutorare.

Adevărul e că succesul lui Mario Bianchi se baza pe un act obişnuit.

Mario dădea mită.

Multă.

Oricui.

West Side Boys din Liberia nu şi-au bătut capul cu afacerile lui locale deoarece le plătise zeci de mii de dolari ca să-l lase să-şi facă treaba.

Bineînțeles că, dacă bine intenționații americani şi europeni care donau bani organizației sale ar fi ştiut că mare parte din donațiile lor scutite de taxe erau imediat convertite în bacşiş pe care puşcaşii liberieni în vârstă de paisprezece ani îl foloseau ca să-şi cumpere canabis, gloanțe şi casete video porno, valul de donații personale ar fi încetat imediat. Dacă aceiaşi donatori ar fi avut vreun indiciu că, după ce trupele congoleze ale morții au fost plătite ca să permită accesul Speranza Internazionale, acestea ar fi cerut imediat bani de la toate ONG-urile care activau în zona lor de influență, iar cei care refuzau să plătească erau vânați şi măcelăriți, astfel încât SI a rămas practic singura organizație de ajutorare din estul Congoului, ei bine, ar fi fost de înțeles că aceşti donatori s-ar fi simțit murdari pentru că finanțaseră măcelul.

Şi aici, în Darfur, a continuat tărăşenia. Vedete americane de film filmaseră reclame în taberele SI, iar banii veniseră şi ajunseseră, în mare parte, la ucigaşii Janjaweed. Aceştia cutreierau nordul Darfurului, unde violau, ucideau şi incendiau de pe spatele celor mai bune cămile din Ciad, cu cele mai bune AK-47 din Egipt, şi comunicau cu ajutorul celor mai bune telefoane prin satelit din Japonia, toate plătite cu bani americani sau europeni.

Bianchi se justifica simplu. Era aici şi muncea. Făcea ceea ce trebuia să facă. Cine dracu' erai tu să-l judeci din fotoliu, în timp ce el îşi scotea muştele din nas la patruzeci de grade Celsius pe un drum prăfuit din mijlocul iadului?

Cinismul lui se aplică acum şi situației de față. Doi jurnalişti singuri aici, în *sahel?* Dacă era să fie sincer, ar fi recunoscut că şi-ar fi dorit să le dea ordin şoferilor să-şi continue drumul şi să o lase pe femeie pe marginea drumului.

Reporteri independenți care activau fără protecția ONG-urilor în Darfur însemnau necazuri serioase pentru operațiunea lui Bianchi. Trebuia să colaboreze *cu* liderii sudanezi – toți nişte ticăloşi –, nu să fie împotriva lor. Chiar şi simplul fapt că o lua pe femeia asta şi o ducea la Dirra era periculos pentru organizația lui. Dacă GOS descoperea cumva ce făcuse, nu se îndoia că aveau să urmeze repercusiuni din Khartoum, ceea ce ar fi putut afecta fluxul de ajutoare către taberele sale. Sigur, el putea să dea mită ca să scape, dar recesiunea economică din First World afectase donațiile şi era atât de multă mită de dat, încât putea afecta economia.

Bianchi se uită la bărbatul alb din față.

— Unde îi este aparatul de filmat? Ai spus că e fotoreporter.

— Este. După cum ți-am spus, hoții ne-au furat maşina azi-noapte. Totul era în ea. Suntem aici de ore întregi, aşteptând să vină persoanele potrivite.

— Sunteți la douăzeci şi cinci de kilometri în afara Al Fashir, zise el.

— Hei, nu te uita la mine, n-am condus eu.

Mario nu se îndoia de femeie. Bandiții de pe autostradă dădeau lovituri pe drumul dintre Al Fashir şi Dirra. În sezonul ploios, când drumurile erau dificile şi avariile erau ceva obişnuit, SI încerca să călătorească, atunci când era posibil, cu o escortă înarmată a UNAMID, din moment ce era imposibil să mituieşti fiecare fermier sau păstor care avea un AK. În perioada aceasta a anului puteau, mai mult sau mai puțin, să concureze cu aproape orice mic grup de bărbați decişi să le facă rău.

Cu excepția Janjaweed, pe care-i plătea bine ca să îi lase în pace convoaiele.

Italianul era acum la câțiva paşi de american, caucazianul singuratic care vorbea cu câțiva şoferi şi încărcători de marfă africani ai SI, care-şi lăsaseră camioanele ca să fumeze pe marginea drumului. Americanul nu avea niciun fel de echipament la el, nici măcar un rucsac pe spate. Purta un tricou maro pătat de sudoare şi un soi de pantaloni locali negri. Tricoul i se ridică la spate când se întoarse.

Bărbatul avea barbă şi era bronzat, iar murdăria din *sahel* îi acoperea porțiuni ale obrazului unde nu avea barbă. Vorbea în franceză cu localnicii. Franceza nu era neobişnuită aici, deoarece se vorbea în Ciad, iar acesta era la doar o sută şaizeci de kilometri spre vest. Americanul stătea cu fața în direcția opusă. Când se întinse să-i strângă mâna unui angajat, un tânăr încărcător Darfuri, Mario văzu patul unui pistol pe şoldul drept.

Coordonatorul italian căscă gura. Nu-i venea să creadă că bărbatul ăsta purta o armă. Un cowboy american! Şi se aştepta să sară pur şi simplu într-un camion Speranza Internazionale şi să plece de aici către un loc sigur? Nu ar aduce altceva decât necazuri cu acel instrument diabolic vârât atât de nonşalant în pantalonii cu şnur.

Fără să-i adreseze o vorbă americanului, Mario Bianchi se duse furios în spatele lui şi-l dezarmă.

După cum se dovedi, fusese o idee *extrem* de proastă.

DOUĂZECI ŞI TREI

A pune mâna pe arma unui bărbat cu pregătirea şi firea lui Gentry poate că nu era la fel de periculos ca atunci când vâri mâna într-o capcană pentru urşi, dar era al naibii de asemănător. Imediat cum simţi presiunea, cu mult înainte ca degetele lui Mario să se strângă în jurul armei, asasinul american se răsuci spre ameninţare, folosindu-se de elanul mişcării pentru a-şi duce cu o forţă şi o viteză incredibile braţul drept în spate, să-l lovească pe cel care-l ameninţa şi să-l îndepărteze de armă. Răsucirea lui continuă şi îşi strecură piciorul stâng printre picioarele italianului, izbindu-l cu putere cu braţul stâng în bărbie. Asta îl făcu pe bărbat să se dezechilibreze, să se împiedice de piciorul lui Gentry şi să cadă pe spate în norul de praf provocat de mişcările rapide ale americanului.

Gentry scoase pistolul ca o iluzie, îl îndreptă spre ameninţarea din ţărână şi apoi se uită în jur ca să vadă dacă mai sunt atacatori.

Ellen stătea la trei metri distanţă, palidă din cauza groazei.

★★★

Cinci minute mai târziu, incidentul nu fu nici iertat, nici uitat, dar italianul de şaizeci de ani fusese ridicat în picioare, scuturat de praf şi i se înapoiase pălăria. Avu nevoie de minut să-şi revină, aşa că se sprijini de treapta unui camion, bău nişte suc rece de portocale şi fumă o ţigară. Ellen Walsh stătea lângă el, debitând scuze, mai mult ca un diplomat decât ca un avocat cum era sau un jurnalist cum pretindea. Court stătea pe marginea drumului de unul singur, un paria pentru toţi, din cauza a ceea ce el considerase pur şi simplu curajul de a purta un nenorocit de pistol în mijlocul unui nenorocit de război.

— Fără arme! Fără arme!

Unul dintre şoferi, un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr cărunt, stătea la zece metri distanţă de american şi flutura braţele în semn de negare, continuu, în timp ce-l mustra.

— Nu vă dau arma mea, zise hotărât Court.

— Fără arme! Fără arme!

Court ascultă încontinuu cele două cuvinte, aparent singurele pe care le ştia omul în engleză, şi-l privi cum îl apostrofează cu degetul.

— Spune asta încă o dată, ticălosule! izbucni Court.

Omul spuse de încă două ori, după care încetă şi se trase într-o parte ca

să le facă loc şefului său şi femeii albe. După felul în care mergea şi după expresii, Court îşi dădu seama că Ellen şi Signor Bianchi erau încă furioşi.

Americanul se uită la femeie.

— Nu pui pur şi simplu mâna pe arma altcuiva, zise el.

— Ai mai spus asta, Şase, răspunse ea furioasă. Ascultă! Mă duc la Dirra cu ei. Te vor lua şi pe tine, ca o favoare personală făcută mie, dacă şi *numai dacă* îi dai lui Signor Bianchi pistolul.

— Ce va face cu el?

Mario Bianchi răspunse. Încă îşi mai masa ceafa. Se întrebă cu voce tare dacă exista un kinetoterapeut sau maseur care să facă voluntariat în clinica lui din Dirra, apoi spuse:

— O să arunc arma în deşert. Ce voiai să faci *tu* cu un pistol?

Court îşi dădu ochii peste cap.

— Găseam eu ceva.

— N-avem nevoie de arme în convoi. Nu vrem necazuri.

Court îl privi lung pe italian.

— Asta e problema cu necazurile, zise în cele din urmă. Uneori te caută ele pe *tine.*

Privirea lui Bianchi era la fel de intensă ca a lui Gentry; transmitea la fel de mult dispreț față de bărbatul din fața lui.

— Nu vei urca în niciun camion de-al meu cu arma aia.

Era o pierdere riscantă de timp şi Court o ştia. Nicio altă maşină nu trecuse în ultimele zece minute de când stăteau în drum cu convoiul Speranza Internazionale. Dacă voia să plece înainte să se întâmple să treacă pe acolo fie tâlharii, fie armata GOS, fie Poliția Secretă, trebuia să le cânte în strună. Oftând exasperat, scoase arma. Bianchi se întinse după ea, dar Gentry se întoarse cu spatele la el, spre o albie secată în partea de sud a drumului. Scoase încărcătorul din pistol şi lăsă gloanțele să cadă, îndesându-le cu piciorul în pământ. Unele intrară în crăpăturile din sol, altele rămaseră la vedere. Scoase apoi şi glonțul de pe țeavă şi dezasamblă arma, smulse culisorul, scoase arcul de glisare şi butoiaşul.

Le aruncă pe toate cât putu de departe.

Ellen se apropie de el. Vocea ei era blândă; voia să lase povestea asta în urmă.

— Vezi? A fost atât de greu?

Court se uită la peisajul întins şi îndepărtă un fir de nisip cât o muşcătură de purice de pe încheietura stângă.

— O să-ți spun în câteva ore.

Zece minute mai târziu, Court stătea pe scaunul din mijloc al celui de-al treilea camion din cele patru ale convoiului. Nu vedea mare lucru prin parbriz din cauza norului de praf ridicat de cele două camioane din fața lor. Ellen şi Mario erau în vehiculul care deschidea calea. Court bănui că italianul îi despărțise pe cei doi pentru ca boşorogul să se poată da la prăfuita, dar încă atrăgătoarea canadiancă. Gentry era în cabină cu Rasid, şoferul cu părul alb, şi cu Bishara, un tânăr muncitor care lucra pentru SI. Bishara vorbea surprinzător de bine engleză, deşi noțiunile lui de geografie nu erau chiar la fel de bune. Îl întrebă pe Court dacă era din acelaşi oraş cu David Beckham. Court îi spuse că nu, ignorându-l în mare parte din timp şi ținându-şi privirea ațintită pe geam. Ştia că încă nu scăpaseră de SNS. După cum le spusese Mario, mai dura două ore până ajungeau la Dirra. Ar trebui să fie acolo pe la prânz. Odată ajunşi, avea s-o lase pe Ellen în siguranță în tabăra pentru refugiați Speranza Internazionale. Ar avea acces la comunicații şi ar pleca de acolo pe calea aerului cu un elicopter sau pe pământ cu trupele de escortă UNAMID. Pe de altă parte, Court plănuia să angajeze o maşină cu şofer care să-l ducă înapoi în Al Fashir. În oraş ar găsi pe cineva care-i putea vinde un telefon mobil de pe piața neagră şi l-ar fi putut suna pe Sid şi să dea vina pentru absența lui de la bordul avionului Iliuşin pe „aventura" pilotului rus cu fata de la CIJ, convingându-l să găsească o altă cale de a-l scoate din Al Fashir. Dacă putea face toate astea într-o zi şi jumătate, reuşea să ajungă în Suakin la timp pentru operațiunea de acolo.

Va fi la limită şi spera să nu mai apară obstacole pe drum.

Court sorbi din sticla cu apă călduță pe care i-o dădu Bishara. O verifică atent înainte s-o deschidă, asigurându-se că nu fusese refolosită. Cei doi Darfuri din SI ascultau o muzică îngrozitoare la un amărât de aparat de radio cu tranzistori care atârna chiar în spatele capului lui Gentry de zăvorul uşii glisante de acces către remorca de marfă a camionului. Comunicarea între camioane era aproape imposibilă din cauza vaietelor din melodie ale unei femei. Bishara fredonă un moment până când Rasid începu să râdă şi să cânte şi el.

Bărbații continuară să fredoneze şi melodia următoare, şi pe cea de după.

În acel moment, Court îşi dorea să fi avut în continuare arma şi să aştepte în căldură, pe marginea drumului, o maşină.

Bishara se întrerupse din cântat doar ca să-l întrebe pe Court despre

diferiți interpreți americani de hip-hop, subiect despre care Cameleonul nu ştia mare lucru. Continuă să-l ignore pe puşti, care în cele din urmă se întoarse la muzica lui.

Din când în când, stația radio din camioane era trezită la viață cu pârâituri de vocea lui Mario Bianchi aflat în primul camion, de cele mai multe ori raportând una-alta convoiului din spatele lui. O încrengătură de rădăcini ale unui baobab uscat se desprinsese de trunchiul dur, ajunsese pe drum şi trebuia îndepărtată, o albie secată care traversa autostrada cerea atenție la trecere, o cămilă şchioapă hotărâse să se oprească în fața lor, aşa că în fiecare caz urma o scurtă întârziere. Court s-ar fi simțit mult mai bine dacă acest convoi ar fi avut o escortă înarmată.

— De ce nu aveți soldați UNAMID aici, cu voi? îl întrebă pe Bishara.

Tânărul se mulțumi să ridice din umeri în timp ce se mişca în ritmul muzicii proaste.

— Darfur este la fel de mare ca Texasul din America voastră, zise el apoi, şi sunt numai zece mii de soldați UNAMID. Cei mai mulți dintre ei, în tabere. Nu sunt suficienți pentru fiecare convoi micuț. Nu-i nicio problemă, zâmbi din nou. Jansas{6} nu atacă SI. Toată lumea ştie asta.

Court se uită surprins la tânărul bărbat.

— Şi de ce, mă rog?

— Domnul Mario e prieten cu ei.

— Perfect, zise Court, uitându-se pe geam la praful de afară.

★★★

Court nu observă că Bianchi nu transmisese de ceva timp. Abia putea auzi altceva în afara muzicii şi a celor care cântau în cabina înghesuită. Când vocea melodioasă a italianului reveni în sfârşit în stație, Court se îndreptă imediat în scaun. Era ceva diferit în tonul bărbatului. Cadența şi tonul brusc protocolar îi atraseră atenția americanului, aşa că se întinse şi mări sonorul.

— Tabăra SI IDP Dirra, aici e convoiul SI, Camionul Unu. Terminat.

Court le făcu semn celor din cabină să facă linişte, se întinse în spate şi bâjbâi spre tranzistor să-l închidă.

— Continuă, Camion Unu. Terminat.

O voce feminină. Australiană.

— Margie.

Vocea fără trup a lui Bianchi părea oficială şi serioasă.

Court studiase mai mult de zece ani tiparele de stres ale vocilor. El ştiu

că această transmisiune radio însemna necazuri chiar înainte ca italianul să vorbească.

— Convoiul nostru a luat o femeie care pretinde că este investigator pentru Curtea Internațională de Justiție. E însoțită de un coleg. Poți să contactezi biroul lor din Khartoum să-ți confirme acreditările ei? Dacă este cine susține, trebuie să-i punem să trimită un elicopter…

— La dracu'! strigă Court.

Cei doi membri ai tribului care se aflau cu el în cabină îl priviră.

Court îşi dădu seama că această transmisiune va fi cu siguranță interceptată de SNS, care, deşi nu era o agenție de informații de nivelul unu, îşi putea da seama foarte uşor că oamenii din convoiul SI tocmai îi luaseră pe ucigaşii celor doi agenți guvernamentali, adică pe cei care aruncaseră în aer unele chestii în fața Casei Fantomă cu o seară în urmă.

Avocată afurisită, pufni Gentry în sinea lui. Nu avea niciun motiv să se încreadă în Signor Bianchi. Probabil că se simțise în siguranță cu liderul organizației de ajutorare şi pur şi simplu avusese încredere în el în legătură cu pericolul. Era de înțeles, chiar dacă tocmai provocase un posibil dezastru.

Lui Gentry începură să i se învârtă rotițele în minte. Care erau riscurile ca SNS să fi interceptat transmisiunea aceea? Care erau riscurile să îşi dea seama? Care erau riscurile să mobilizeze forțe în zonă şi ori să intercepteze convoiul, ori să-l aştepte în afara taberei de refugiați la Dirra? Care erau riscurile ca, în caz contrar, să li se permită să treacă pe lângă paznicii UNAMID în tabără şi să înşface fata?

Court privi prin norul de praf. Aproape urlă în sinea lui. *Gândeşte! Gândeşte, Gentry! Ce au de gând să facă?* Încercă din răsputeri să se concentreze pe modul de gândire al liderului serviciului de informații sudanez. Nu o putea lăsa pe Ellen să intre pur şi simplu în tabăra de la Dirra. Ar putea dezvălui totul despre încălcarea sancțiunilor. Ei nu ar fi aşteptat nici ca trupele de menținere a păcii UNAMID să se alăture convoiului de ajutorare. În cazul ăsta, ar fi depăşiți de situație, chiar dacă soldații nu erau dispuşi să-şi folosească armele.

Nu, îşi spuse Court, dacă *el* ar conduce SNS, ar ataca pe cât de curând posibil aici, în spațiu deschis. I-ar ucide pe toți cei care făceau parte din micul convoi şi nu s-ar concentra pe femeia de CIJ ca țintă a atacului.

În mai puțin de un minut luă în calcul toate posibilitățile. Le analiză cu mintea lui ageră, o minte pregătită pentru pericol, înfruntare, intrigă,

înşelăciune şi ameninţare.

SNS ar fi în stare să adune la timp, în zonă, un pluton format din soldaţi GOS şi să oprească astfel convoiul. Nu părea însă că va fi aşa. Mai aveau numai câteva ore până ajungeau la destinaţie.

Nu, SNS avea legături şi controla o altă forţă de luptă care ar fi în zonă, gata să îndeplinească porunca.

Oh, Doamne! îşi spuse. Nu ticăloşii *ăia.*

Oricât de mult ura s-o recunoască, Gentry nu ajunse decât la o concluzie probabilă. Dădu din cap şi maxilarul i se relaxă. Se uită la Bishara.

— Dă-mi o hartă.

Bishara răscoli printre hârtiile de pe podea. În timp ce făcea asta, începu să râdă.

— De ce ai nevoie de o hartă? E un singur drum. Nu te poţi rătăci aici, omule.

Cu toate astea, scoase o hartă îndoită, pe care Gentry o luă repede şi începu s-o studieze.

Era aproape fără formă, deşi existau câteva zone mortale în peisaj, crevase puţin adânci şi văi înguste de care trebuiau să treacă în drum spre Dirra. Oricare dintre locurile astea ar fi potrivite pentru a fi atacaţi.

— Ascultă-mă, puştiule! Vom fi atacaţi. Aici, pe drum.

Ochii mari, căprui, ai lui Bishara se măriră de uimire.

— Atacaţi? Cine ne va ataca?

Court privi dincolo de tânărul Darfuri, pe geamul portierei pasagerului, spre peisajul aproape nesfârşit. Terenul se ridica spre sud: acacia mari cât un vagon de marfă se vedeau printre dealurile uscate ce se desluşeau la distanţă.

Vocea lui Court era puternică, deşi din ton i se ghicea neliniştea.

— Janjaweed.

Tânărul de culoare înălţă capul şi dădu din mână ca şi cum ar alunga o muscă din cabină.

— Nici vorbă, omule.

Gentry se întoarse spre şofer.

— Arma ta. Am nevoie de arma ta.

Bishara răspunse în locul bătrânului, care nu vorbea engleză.

— N-avem arme, omule.

— Fii serios! Ştiu că voi trebuie să aveţi ceva ascuns în cazul în care apar janjas. Nu fac parte din Naţiunile Unite, aşa că nu o să pârăsc. Vom fi

atacați şi am nevoie de AK-ul tău ca să mă ocup de ei.

— N-avem arme, omule, iar janjas nu vor veni. Suntem SI.

— Azi nu contează, zise Court.

Se gândi ce opțiuni avea. Ar putea să-l contacteze pe Bianchi prin radio şi să-l facă să oprească imediat convoiul. Apoi i-ar putea spune ce pericol a provocat, să-l facă să stea departe de stația radio şi să se întoarcă în Al Fashir.

Nu, prea multe variabile. Dacă Bianchi nu era de acord? Dacă SNS sau trupele GOS veneau în viteză de la Al Fashir chiar pe drumul ăsta ca să-i prindă, caz în care să încetinească pentru a comunica sau să se întoarcă ar pune convoiul într-un pericol şi mai mare.

Nu, cea mai bună idee era să nu pună presiune, să încerce să ajungă în tabăra relativ sigură de la Dirra înainte să apară atacatorii de după vreun deal.

Putea gândi la asta, dar Cameleonul nu avea de gând să stea acolo şi să spere.

Încercă să gândească precum liderul unei bande de călăreți aflate în deşert. Care ar fi planul lui?

La dracu'! Nu avea nicio idee. Gentry era destul de antrenat în mici unități tactice, dar nu în afurisita de cavalerie. Pentru el, ăsta era un teritoriu virgin. Încercă să-şi amintească filmele cu John Wayne pe care le urmărea cu plăcere când era adolescent, împreună cu tatăl şi cu fratele lui, doar ca să vadă dacă-i vine în minte vreo tactică.

Nu, nu chiar. Ducele nu ar fi prins în pustietatea din ținutul indienilor fără o puşcă Winchester, aşa că acele westernuri vechi nu aveau nicio relevanță în situația neplăcută de față.

Court nu mai încercă să-şi dea seama ce tactici vor folosi atacatorii. Asta nu era o bătălie între indieni şi cavalerie, ci între Janjaweed şi un ONG. Călăreții nu vor căuta dealuri pe post de teren militar. La dracu'! Vor ataca un convoi lipsit de apărare. Puteau apărea în orice loc, în orice clipă.

Din ceea ce ştia despre Janjaweed, aceştia nu atacau în mod normal convoaiele ONU sau oricare alt convoi. Milițienii Janjaweed făceau razii în sate, incendiau colibe, violau şi măcelăreau. Apoi jefuiau.

Jaf! Da. Vor vrea să păstreze camioanele intacte ca să poată fura orice era în interiorul lor.

Court îşi putea imagina acum acțiunea. Era posibil să oprească pur şi simplu camioanele, să le ceară tuturor să coboare şi să înceapă să-i

măcelărească.

În Harvey Point, instructorul CIA încercase să-l învețe totul pe Court, dar nimeni, niciodată, nu-l învățase cum să prevină o execuție în masă fără să fie înarmat.

Făcu un semn cu capul către încărcătura din spatele lui.

— Ce e în spate? îl întrebă pe Bishara, care era evident alarmat de faptul că americanul insista că se îndreaptă către o ambuscadă.

— Nimic, omule. Nu sunt arme. De ce spui că janjas…

— Ce transportăm? întrebă din nou Court, mai insistent de această dată.

— Doar lucruri pentru tabără. Paturi, radiouri, lămpi, birouri, chestii de-astea necesare pentru birourile personalului şi camerele de locuit. Şi unelte pentru construirea unui nou turn de apă. De ce spui că janjas…

— Hai să aruncăm o privire.

Court se răsuci pe banchetă şi trase trapa mică de acces care făcea legătura între cabină şi remorca uriaşă. Era spațiu suficient să se strecoare, să se cațăre pe bagaje, pe pungi cu mei şi pe un fel de suport din metal pentru a ajunge în vârful mormanului de marfă.

— Dă-mi o lanternă, strigă Court la tânărul care îşi băgase capul prin deschizătură.

— Ce să-ți dau?

— O lanternă. Dă-mi o lanternă[7]. A dracului engleză britanică, mormăi pentru sine americanul.

Un minut mai târziu, Bishara şi Court erau în patru labe deasupra echipamentului şi se târau în spațiul îngust rămas până la tavan. Erau patruzeci şi şase grade şi ar fi fost întuneric beznă fără lanternă. Fură smuciți cu putere la fiecare denivelare a drumului. Probabil că şoferul se întreba ce se întâmplă, dar continuă să meargă în convoi ca şi cum totul era în regulă.

— De ce crezi că vin janjas? reuşi în cele din urmă să pună întrebarea tânărul Darfuri.

Court răscoli printre cutii şi pungi în timp ce vorbi, aruncând lucruri peste umeri în timp ce Bishara ținea lanterna pentru el.

— SNS o caută pe femeia albă, explică el. Vor s-o ucidă. Transmisiunea radio a lui Bianchi le-a dezvăluit locul unde suntem. Nu cred că SNS deține o forță de atac aici, de-a lungul drumului, aşa că va lua probabil legătura cu Janjaweed să ne prindă. Dacă o fac, e posibil să ne ucidă numai pe mine şi pe canadiancă, dar n-aş pune pariu că nu-i vor omorî pe toți, numai ca să

ascundă că lucrează cu SNS.

Bishara dădu din cap, înțelegând importanța cuvintelor acestui american încordat.

— Ce pot să fac?

— Noi doi vom încerca să funcționăm ca o echipă aici. Colaborăm şi putem scăpa noi şi câțiva dintre ceilalți din povestea asta. Ai înțeles?

Puştiul aprobă dând din cap.

— Şoferul, Rasid… Ai încredere în el?

Bishara ridică din umeri.

— Eu sunt din tribul Zaghawa, iar el, din Masalit. E însă om bun. Îi voi spune să facă ce zici tu. Ce vom face? întrebă apoi.

— Pentru început, ne vom ruga să mă înşel.

Tânărul Bishara clătină din cap.

— Darfuri se roagă tot timpul, dar janjas tot vin şi ne omoară.

Court continuă să scotocească furios în încărcătura de sub el. Scosese deja o brichetă şi un ceas mecanic cu alarmă dintr-o stivă de cutii din carton. Apucă strâns o rolă grea cu saci menajeri din plastic şi o ridică în raza de lumină a lanternei ținute de Bishara. După aceea săpă mai adânc, printre stive de saci cu făină şi mici butoaie cu ulei de gătit. Îndepărtă din cale un coş cu haine, se întinse până la angajatul SI, luă lanterna şi lumină o ladă masivă din lemn aflată pe podeaua compartimentului de marfă. Scoase capacul şi descoperi o serie de echipamente pentru sudură, acetilenă şi o instalație de oxigen, o cască de sudor, îmbinări din fier şi o lanternă.

Court se uită la Bishara, aflat deasupra cutiilor.

— Dacă vin, atunci vom lupta.

— Americane, eu ştiu ce fac oamenii din Janjaweed. Mi-au distrus satul, mi-au violat două surori – pe una au ucis-o, pe cealaltă au lăsat-o să trăiască, dar acum e nebună după tot ce i-au făcut. L-au omorât şi pe tata. Am rămas numai eu şi mama, iar ea e în tabără la Dirra. Dacă vine Janjaweed, nu putem face nimic. Au arme, cămile şi cai. Dacă vin, vom muri toți.

Court clătină din cap.

— Putem să scăpăm. Aceşti milițieni sunt ucigaşi, dar sunt laşi. Ei nu vin să lupte, vin să măcelărească. Vom face să le fie greu, spargem câteva nasuri, chiar ucidem vreo doi dintre ei şi asta îi va dezbina şi îi va pune pe fugă. Crede-mă că nu caută să lupte. Tipii ăştia ucid femei şi copii doar din amuzament. Putem să reuşim.

— Nu contează că nu sunt soldați adevărați, au arme! Noi nu avem *nimic* cu care să-i putem opri.

— Ba da, avem.

— Ce anume?

— Pe mine.

Ochii puştiului se măriră.

— Eşti nebun, omule, zise el şi pe chip îi apăru un zâmbet slab.

Faptul că zâmbea într-o situație ca asta însemna că şi Bishara era puțin nebun. Court îşi spuse imediat că va putea colabora cu puştiul.

— Ce e în celelalte camioane?

— Păi… în primul camion e, în mare parte, mâncare. Chestii pentru muncitori, nu făină pentru tabără. Mai sunt unelte pentru întreținerea fântânii…

— Lasă asta. Ce e în camionul din fața noastră?

— Role de pânză, plus apă, generatoare, şase generatoare mici pentru tabără. Mai e ceva ca o pompă pentru fântână.

Partea supradimensionată a creierului lui Gentry, concentrată pe tactici, începu să funcționeze prea repede pentru ca restul creierului să țină pasul.

— Nu ajută. Bun, camionul din spate?

— Ufff, făcu Bishara, gândindu-se un minut. Unelte, unelte manuale, lemn, cuie şi buşteni pentru construirea unei noi latrine. Oh, şi benzină pentru generatoare.

Court ridică fasciculul de lumină către tânăr.

— Benzină?

— Da.

— Despre ce cantitate vorbim?

DOUĂZECI ŞI PATRU

Bianchi fu surprins să vadă oamenii care blocau drumul din faţă. Erau cel puţin doisprezece, unii dintre ei călare pe cai masivi, cenuşii, alţii pe cămile mari, bej sau cafenii. Puştile le atârnau pe piept sau în lateral şi aveau turbane înalte de diferite culori pe cap, acoperindu-le atât chipurile, cât şi părul. Majoritatea purtau ochelari de soare, iar alţii aveau tunici şi pantaloni de camuflaj desperecheate. Doi dintre ei aveau bocanci militari, dar majoritatea purtau sandale. Câţiva dintre bărbaţi purtau haine de ploaie, în timp ce alţii aveau pe pieptul aproape gol veste de protecţie pline cu încărcătoare de arme.

Aceştia erau Janjaweed. Termenul provine din cuvintele arabe *diabolic* şi *cal.* Erau călăreţi diabolici. Membri ai triburilor formate din negri arabi, fuseseră la origine cei mai buni călăreţi din Sudan: crescători de vite sau de cămile. Acum, orice sătean arab care deţinea un cal, o cămilă sau, ocazional, o camionetă putea deveni membru al miliţiei sponsorizate de guvern, care făcuse ravagii în mijlocul populaţiei non-musulmane din vestul Sudanului în ultimii opt ani, ucigând sute sau mii, strămutând milioane, violând, mutilând şi terorizând un număr necunoscut de oameni.

Dacă exista rău în lume, şi cine ar fi îndrăznit să spună că nu e, atunci Janjaweed erau diabolici.

Dar lui Mario Bianchi nu-i era frică. Îi cunoştea.

Această francizǎ deosebită a răului era pe statul lui de plată.

Italianului nu-i convenea noua întârziere, dar nu era îngrijorat. Se înţelesese cu comandanţii acestor bărbaţi, înţelegere care-i permitea să traverseze deşertul fără probleme. Uneori era oprit de unele bande sau de membri ai triburilor arabe. Nu erau nepoliticoşi; îi ordonau pur şi simplu să coboare din cabină, în timp ce africanii care lucrau pentru el se luau la trântă mai violent din camioane. Mario Bianchi ştia însă că era de ajuns să ia legătura cu comandantul formaţiunii, chiar să-şi ofere telefonul prin satelit dacă subalternul Janjaweed nu ştia despre înţelegerea în vigoare şi voia să aibă confirmarea superiorilor.

Aşa se termina întotdeauna.

Bianchi îi ordonă şoferului să oprească. Se uită la femeie, care nu-şi putea lua ochii măriţi de spaimă de la bărbaţii din faţă.

— Nu-i nicio problemă. Îl cunosc pe liderul acestor domni. Nu trebuie

să-ți faci griji.

O mângâie pe obraz şi zâmbi.

— Hei, Bishara! strigă Court din spatele remorcii.

Ținea în mână o unealtă din lemn şi fier; bătuse în cuie un cadru din patru stâlpi de pin cu mânerul ciocanului.

Partea opusă a instrumentului era o secure ascuțită cu lama încovoiată într-o parte.

— De ce ne-am oprit?

— Bărbați pe drum! strigă Bishara.

Court abia îl auzea. Se îngropase ca o cârtiță în echipament şi bagaje, iar auzul şi mobilitatea îi erau afectate de sacii, valizele, paleții cu sticle de apă şi rolele mari de prelată de deasupra lui. Sudoarea adunată la rădăcina părului îi intra în urechi şi în ochi. În întunericul ăsta era o provocare chiar şi să tragi adânc aer în piept, claustrofobia atingând limita în spatele camionului. Bishara fusese cu el să-l ajute, însă doi oameni care loveau cu picioarele, împingeau şi răscoleau prin încărcătură se dovediră mai degrabă un impediment decât un ajutor. După ce s-au îngropat unul pe celălalt din cauza mişcărilor, Gentry îl trimisese pe tânărul bărbat înapoi în cabină, cu instrucțiuni pentru şofer. Court încercase să folosească lanterna şi ciocanul în acelaşi timp, dar în cele din urmă renunță. Manevrarea ciocanului în beznă îl făcuse să se lovească în degetul mare şi în antebraț de patru ori în cinci minute, însă faptul că nu trebuia să țină şi lanterna în acelaşi timp îi mări viteza de lucru, deşi era iadul pe pământ.

— E Janjaweed! răspunse Bishara după o pauză lungă.

— Rahat! îşi spuse Gentry.

Încetă să mai bată cu ciocanul, înşfăcă lanterna şi începu să se cațăre pe stiva de mărfuri. Mai avea ceva de făcut. Cunoştea proiectul în teorie, dar nu mai construise aşa ceva până atunci. Fusese un coşmar să-l facă dintr-o mişcare, pe întuneric. Erau multe lucruri pe care era posibil să le fi greşit, de fapt foarte multe, aşa că singura modalitate în care le putea combate pe multe dintre ele era să le minimizeze cât mai mult cu putință, în aşa fel încât planul lui să prezinte un singur pericol major. Nu-şi făcea griji dacă va funcționa sau nu, ci dimpotrivă, se temea că va funcționa prea bine.

Court se temea de potențialul real şi concret al proiectului său de a provoca distrugeri foarte mari.

Acetilena şi oxigenul, cele două componente necesare unei suduri, se transformă într-un combustibil extraordinar atunci când sunt amestecate

corect şi plasate într-un spaţiu restrâns. Court pusese cele două rezervoare mari în picioare, umpluse şase saci din plastic de o sută cincizeci de litri din acest amestec, îi legase strâns ca pe baloane, şi apoi le pusese pe toate deasupra încărcăturii, ocupând aproape tot spaţiul gol de deasupra acesteia. Folosi ceasul cu alarmă, bricheta şi o cantitate zdravănă de bandă adezivă ca să fixeze un detonator temporizat de saci. Bineînţeles că, înainte să umple sacii, verificase de două ori şi descoperise că pendulul ceasului putea activa bricheta, creând o flacără de butan.

Avea nevoie de o bubuitură puternică, cu mult zgomot şi lumină, şi nu de o cantitate de schije care să-l ucidă pe el, pe Ellen Walsh şi convoiul Speranza Internazionale. Nu voia decât o diversiune, o grenadă supradimensionată. Ca să obţină acest efect, pusese sacii deasupra încărcăturii, sperând că acoperişul remorcii va sări în aer, dar că încărcătura din interior nu va fi propulsată afară cu o viteză de sute de kilometri pe oră. Nu voia nici să se aprindă masivul rezervor al camionului, ceea ce ar fi creat o bombă care i-ar fi ucis cu siguranţă pe toţi. Habar nu avea dacă dispozitivul de distrugere de dimensiunea unui camion va avea efectul dorit – erau o mulţime de variabile în joc –, dar nici nu avea o altă opţiune.

Court crease, de asemenea, o a doua etapă pentru diversiune, presupunând că acele câteva secunde de confuzie a inamicului nu i-ar fi fost de ajuns ca să profite de avantaj. Se chinuise, trăsese şi împinsese recipientul din fier plin cu acetilenă în vârful încărcăturii, poziţionat în spatele uşii glisante, cu duza orientată spre sacii cu substanţele chimice combustibile şi cu fundul bont spre uşă. O îndreptase puţin în jos, apoi construise o cuşcă din lemn brut în jurul său, ca nişte şine deasupra şi dedesubt, pe care putea culisa ca o rachetă pe o rampă de lansare.

La final, după ce s-a oprit camionul, a deschis puţin duza şi a început să-şi croiască drum înapoi, mutând sacii în faţa lui. Ajuns în capăt, a setat alarma ceasului, a verificat de trei ori bricheta ca să se asigure că pendulul ceasului va lua contact cu rotiţa brichetei şi apoi a pus dispozitivul lângă una dintre bombele cu oxigen.

Ieşi cu spatele din remorcă şi intră în cabină, acoperit cu sudoare şi epuizat peste măsură, exact când şoferul dădea camionul câţiva metri mai în spate şi apoi oprea motorul.

Un bărbat călare, cu turban pe cap, veni lângă geamul şoferului şi urlă la el. Acesta deschise portiera şi imediat călăreţul Janjaweed îl lovi pe Rasid de câteva ori cu un bici dur, împletit, înainte de a se duce la ultimul camion

ca să-i servească acelaşi tratament şoferului. Gentry îl urmă pe şofer şi-l scoase pe Bishara din cabină, îngrijorat acum atât de propria bombă artizanală, cât şi de forța armată inamică din jurul lui.

★★★

Bianchi coborî din primul vehicul când Janjaweed învălui încet convoiul. Jumătate dintre ei descălecaseră şi trăgeau caii cu o mână, în timp ce cu cealaltă fluturau armele. Cealaltă jumătate, probabil seniorii grupului de asalt, au rămas în şa, plimbându-se pe ambele părți ale celor patru vehicule de pe drumul încins.

Italianul îl identifică pe lider după statură şi după colierul greu cu amulete care-i atârna pe piept alături de încărcătoarele cu gloanțe.

Talismanele pătrate, maro, erau ceva obişnuit la janjas. Dar bărbatul de pe cea mai mare dintre cămile, care purta cea mai nouă uniformă de camuflaj cu modelul chipsurilor de ciocolată şi avea cea mai lungă barbă, purta de asemenea colierul cu cele mai multe amulete. Acestea erau binecuvântate de un bărbat sfânt şi erau menite să protejeze de gloanțe.

Bianchi i se adresă politicos bărbatului aflat la conducere.

— *Asalaam alaykum,* zise el, punând palma pe piept, în semn de pace.

— *Wa a salekum asam,* răspunse bărbatul, înclinând uşor capul.

Cum era cocoțat pe uriaşa cămilă, capul lui se afla la trei metri deasupra pământului. Nu făcu semnul păcii.

Bianchi continuă în arabă.

— De ce ne-ai oprit, frate? Comandantul Ibrahim ne e prieten. Ne-a permis să mergem spre Dirra.

Bărbatul de pe cămilă se uită în jos la el. Apoi privirea i se îndreptă spre oamenii din camioane, care erau conduşi pe marginea drumului.

Bianchi se întoarse ca să se asigure că erau toți şi că se comportau adecvat. Cei patru şoferi, patru hamali, femeia din Canada, care încă avea o expresie îngrozită, şi bărbatul american. Acesta era îmbibat în sudoare, avea părul lipit de frunte şi ținea capul plecat ca pentru rugăciune. Bianchi îi privi mult timp. Cât de curajos fusese cu pistolul în mână în fața unui bătrân. Acum, înconjurat de luptători adevărați, părea că ar fi vrut să intre în pământ.

Chiar înainte să se întoarcă spre comandantul Janjaweed, Mario Bianchi observă că americanul se uită pe furiş la ceas.

Era ciudat într-un moment ca acesta, îşi spuse italianul, apoi începu din nou să-i explice cu respect omului de pe cămilă prost informat care era

relația lui cu Janjaweed.

★★★

— Nu-i a bună, mormăi în barbă Court.

Nu vorbea despre tâlharii călare, ci despre planul la care lucrase timp de patruzeci şi cinci de minute. Viața lui şi a celor din convoi era în pericol, şi nu doar din cauza furioşilor cu cai urât mirositori şi cămile ciupite de purici.

Bishara se apropie de Court şi-şi puse palma pe spatele lui.

— O să meargă? întrebă încet.

Court se întoarse spre el.

— Nu ştiu, dar sunt al dracului de sigur că o să explodeze.

Court se strădui să transmită din ton şi privire pericolul în care se aflau toți. Era evident pentru Cameleon că tânărul Bishara înțelesese perfect.

— Baftă, omule!

— Şi ție, puştiule.

Ar fi vrut să stea de vorbă cu Ellen, s-o avertizeze despre ceea ce va urma, dar în momentul acela ea era mai departe pe drum, fiind condusă împreună cu restul personalului SI într-un singur grup. Când se apropie suficient de mult, el nu putu să-i vorbească. Limba pe care o putea folosi, engleza sau araba rudimentară, ar fi fost cu siguranță înțeleasă de careva din grupul de raid Janjaweed. Aşa că făcu tot posibilul să se apropie de ea. Ellen era lângă Bianchi, care stătea la picioarele liderului janjas. Court se strecură în spatele italianului. Se aflau la aproximativ şaptesprezece metri de al treilea camion şi de dispozitivul de diversiune fabricat în grabă de Court. Acesta făcu tot posibilul să ducă personalul câțiva metri mai departe, dar janjas îi mână de la spate. Cu toții formau un cerc strâns; Court simțea la propriu teama din acest grup restrâns care stătea în picioare, în țărână. Toate privirile erau ațintite spre comandantul Janjaweed cățărat pe cămilă şi spre un alt bărbat călare care avea prins de şa un lansator de rachete. Ambii îşi folosiseră bestiile furioase ca să strângă personalul convoiului. Ellen ajunse umăr la umăr cu Court, pe care-l ştia sub numele de Şase.

— Sunt aici pentru că i-am spus lui Bianchi cine sunt? întrebă ea pe nerăsuflate.

Era cât pe ce să înceapă să plângă, ca şi cum ar fi ştiut răspunsul.

— Ți-am spus să nu faci asta, răspunse lipsit de interes Court.

În acel moment, altceva îl sâcâia şi nu avea energia necesară ca să se concentreze pe teama canadiencei.

— Eu… eu am crezut că va aduce aici forțele UNAMID.

— Mhm, făcu Gentry, uitându-se la ceas.

Se uită agitat la janjas. Stăteau în jurul lor sau călare, ca şi cum aşteptau ceva. Şi Court aştepta ceva, dar nu ştia ce va veni prima dată sau care dintre cele două evenimente se va dovedi a fi mai dezastruos.

La dracu'!

Pentru prima dată se concentră pe ceea ce-i spunea Mario Bianchi comandantului arab. Bătrânul italian nu mai tăcuse de când coborâse din camion. Vorbise în arabă, dar acum, monologul era în franceză.

— Aşa cum am spus, poţi folosi telefonul meu ca să iei legătura cu comandantul Ibrahim. El îţi va confirma că sunt prieten.

— Eşti prieten cu rataţii ăştia? întrebă Court în engleză.

Bianchi se întoarse spre american, care era acum în dreapta lui, pe marginea drumului.

— Am o înţelegere cu Janjaweed în zona asta.

— Da? Şi tu ce ai de câştigat?

Bianchi îl ignoră pe american şi se întoarse spre comandant.

— Aşadar, vrei telefonul meu?

Comandantul Janjaweed, imposibil de sus pe cămilă, îi răspunse:

— Nu. Am telefon.

— Ai putea, te rog, să iei legătura cu comandantul Ibra…

— Comandantul Ibrahim a luat legătura cu mine.

— Adevărat? Aşadar, ţi-a spus că putem trece, *si*[8]*?*

Comandantul de pe cămilă dădu foarte încet din cap, o singură dată.

Următoarele cuvinte ale lui Bianchi fură rostite pe un ton mai blând, neobişnuit de nesigur.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus să fac asta.

Comandantul dădu un ordin scurt în arabă.

Imediat, un călăreţ cu capul înfăşurat cu un turban violet, aflat pe un roib masiv, înconjură turma formată din personalul convoiului. Court îl pierdu din vedere pentru o clipă din cauza altui călăreţ care stătea pe loc, dar când bărbatul cu turban violet apăru din nou, avea în mână un laţ pe care îl aruncă cu îndemânare. Acesta căzu greu în jurul grumazului lui Mario Bianchi, care tocmai se întorsese când auzise zgomotul făcut în spatele lui de copitele cailor în galop. Călăreţul prinse capătul frânghiei de cornul şeii, după care lovi cu putere coastele animalului cu călcâiele. Acesta ţâşni înainte, departe de drum, spre deşertul stâncos din nord. Cu un strigăt de

surpriză, Mario Bianchi fu smuls de frânghia întinsă, tras la pământ şi târât. Se izbi stângaci de trei sau patru membri din personalul său, făcându-i să se răsucească sau să cadă ca nişte popice de bowling. Ellen Walsh țipă când italianul fu târât. Copitele calului şi târârea trupului masiv peste pământul crăpat, pietrele ascuțite şi rădăcinile uscate produseră sunete violente, care se diminuară numai atunci când bărbatul fu tras zece, apoi cincisprezece, apoi o sută de metri, până când, în cele din urmă, tot ce mai putea fi zărit din el era un nor gros de praf.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Court se uită la ceas. Începu să împingă repede grupul în jurul lui, mai întâi cu ghionturi, apoi cu îmbrâncituri. Comandantul Janjaweed strigă ceva la cei care descălecaseră. Era arabă sudaneză, dar destul de asemănătoare cu cea vorbită în Golf, pe care Gentry o înțelegea.

— Omorâți-i în bătaie!

Armele ridicate se întoarseră cu susul în jos. Paturile lor începură să fie folosite pentru a aplica lovituri brutale din toate direcțiile.

Şase oameni loviră puternic trupurile a şase bărbați, iar unul o lovi pe femeie; îşi duceau la îndeplinire sarcina crudă printre strigăte, țipete şi rugăciunile victimelor. În acest timp, cei care rămăseseră călare pe cai sau cămile începură să împingă grupul, să-l strângă, folosind corpurile masive ale animalelor, zdrobind practic grupul disperat de civili.

Court fu lovit fulgerător cu patul unei arme în umărul drept în timp ce se uita în direcția opusă. Lovitura îl aruncă într-o parte, făcându-l să se izbească de cămila pe era cocoțat comandantul. Liderul Janjaweed se uită în jos la el cu ochii negri precum cărbunele, ce se zăreau printre faldurile turbanului. Court tresări de durere, dar se uită din nou la ceas.

Se întoarse apoi spre Ellen. Ea se împiedică de un bărbat căzut în spatele ei şi se rostogoli pe burtă până la picioarele lui Court. Se ridică un pic, ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde să se ducă. Erau complet înconjurați de bătăuşi arabi.

Numai Court Gentry ştia că cel mai sigur loc pentru ea era cel în care se afla acum, jos, cu fața la pământ. Se aruncă peste ea, folosindu-şi trupul ca s-o trântească şi palmele ca să-i acopere urechile.

„Acum e acum”, îşi spuse, încordând trupul.

De la al treilea camion, cel în care fuseseră Court şi Bishara, se auzi la început un sunet slab ca acela scos de țeava de eşapament a unei maşini în marşarier. Se auzea chiar şi printre strigătele şi paturile armelor care rupeau firavele mâini şi picioare, dar era numai o zecime din zgomotul la care se aşteptase Court.

Hm?... Înălță capul şi se uită înapoi, neştiind unde greşise. Lipsa eficienței fusese ultima lui grijă. Loviturile încetară în momentul în care janjas se uitară spre camion. Chiar şi cei din personalul Speranza Internazionale, care zăceau prosternați în poziție fetală pe pământ, în jurul

lui Gentry şi Walsh, priviră derutaţi.

Pe geamurile cabinei şi prin fantele uşii glisante ale remorcii ieşea fum. Acoperişul nu sări însă în aer, nu se produse nicio explozie devastatoare şi, cu siguranţă, nici urmă de schije.

Ordinele fură lătrate în arabă şi doi dintre bărbaţii care descălecaseră le dădură frâiele celor de lângă ei, după care alergară până la camion. Court ştia că plănuiseră să fure bunurile. Trebuiau să vadă de ce mocnea acum încărcătura dintr-un camion.

Liderul Janjaweed urlă un nou ordin către restul oamenilor săi şi, din nou, Court înţelese.

— Împuşcaţi-i pe toţi!

Bărbaţii se mişcară şi formară un rând neregulat în faţa victimelor culcate la pământ.

Kalaşnikovurile fură ridicate şi pârghiile de siguranţă trase în jos, pe setare automată.

Court se ridică repede. Era singur împotriva a doisprezece bărbaţi şi duse mâna în spate sub cămaşă ca să ia ceva ascuns acolo. Atunci se întâmplă. Indiferent de motiv, prima diversiune creată de Gentry fusese aproape un eşec.

Dar a doua?

Etapa a doua era o adevărată capodoperă.

În timp ce bărbaţii se apropiau de spatele vehiculului, urmă un alt zgomot puternic, apoi se auzi şuieratul demonic de ascuţit al lansării unei rachete. Rezervorul de acetilenă zbură din spate, urmat de un jet de foc. Aproape cât ai clipi, se zdrobi într-un unghi ascendent de parbrizul celui de-al patrulea camion şi ajunse în spaţiul de depozitare al acestuia.

Camionul de patru tone se cutremură pe şasiu.

Court se întoarse spre Walsh, ţintuind-o din nou la pământ.

Camionul explodă într-un val de foc, un tunet asurzitor răsună în timpane, zdruncinând creierele în interiorul craniilor şi provocând o contuzie ca după o lovitură cu o cărămidă în tâmplă. Court simţi cum flacăra îi învăluie trupul şi apoi se risipeşte într-o clipă. Arderea rapidă consumă oxigenul din aer, forţându-i plămânii. Bărbatul gâfâi şi gemu, fără să reuşească să respire până când apăru un nou val de aer şi el putu să-l tragă în piept. Se luptă cu durerea din piept şi cu ameţeala din cap, ridică privirea şi observă că puternica explozie îl omorâse pe loc pe un janja, în timp ce alţi trei fuseseră aruncaţi de pe cai şi erau şocaţi. Un alt luptător,

unul dintre cei care se dusese între camioanele trei şi patru, pur şi simplu nu mai exista. Numai calul lui înspăimântat care fugea în depărtare dovedea că acesta existase.

Încă doi arabi fuseseră arşi şi răniți de proiectilele încinse lansate din camionul care ardea.

La şase secunde după explozie, resturile în flăcări încă mai cădeau, împrăştiindu-se în jurul lor. Caii şi cămilele erau deopotrivă speriate; tropăiau şi se clătinau pe picioarele tremurânde. Absolut toți membrii echipei SI erau cel puțin amețiți şi cel mult învinețiți, dar fuseseră la pământ şi, prin urmare, mai puțin afectați de explozie. Gentry şi Walsh scăpaseră cel mai uşor, pentru că el îşi acoperise urechile cu brațele şi pe ale ei, cu palmele. Cu toate acestea, se clătină când se ridică în genunchi. Se uită la camionul patru şi la bărbații care se clătinau în jur ca nişte bețivi. Cabina era îndoită, înnegrită şi deformată, dar intactă; roțile, şasiul şi rezervorul de benzină erau tot la locul lor, dar lateralele şi acoperişul remorcii dispăruseră pur şi simplu. Din recipientele cu benzină ieşea fum, iar celelalte bunuri din spațiul de depozitare erau acum împrăştiate pe drum şi ardeau sau încă pluteau prin aer. Court se întoarse, în continuare puțin nesigur, şi făcu un pas mare, nesigur, spre comandantul care reuşise cumva să rămână pe monstruoasa sa cămilă. Aceasta şi încă un cal erau singurele animale care nu fugiseră de acolo după explozie. Liderul Janjaweed ridică Kalaşnikovul spre Gentry. Albul era singura persoană din convoi care stătea în picioare, dar până şi comandantul era lent şi dezorientat. Tocmai ridicase țeava, când Court o lovi într-o parte cu palma stângă deschisă. În dreapta, Gentry avea instrumentul pe care-l ținuse ascuns sub cămaşă.

Era o combinație de ciocan cu secure, care trebuia mânuită cu partea ascuțită, iar Gentry o învârti cu toată forța umerilor şi a spatelui deasupra capului ca pe paletele unei mori de vânt şi apoi înfipse lama securii fix în rotula comandantului cocoțat pe cămilă.

Nu se auzi niciun urlet, dar genunchiul se lăsă şi bărbatul îl prinse în agonie. Securea rămase înfiptă în rotulă şi adânc în femur, iar Court trase mânerul. Arabul alunecă din şa pe partea opusă pe care se afla atacatorul lui şi căzu pe spate de la aproximativ doi metri, lovindu-se cu ceafa şi spatele de pământul nisipos, puşca răsturnându-se odată cu el.

Court se depărtă de cămila fără călăreț şi se întoarse la Ellen Walsh, care se îndepărta mergând pe palme şi genunchi de oameni şi de camioane. Din spatele lui se auziră focuri automate de Kalaşnikov. Deşi îşi acoperise

urechile înainte de explozie, sunetul împuşcăturilor părea slab şi îndepărtat. Privirea lui se opri asupra ultimului camion. În jurul lui ardeau focuri produse de explozia puternică. Ştia că rezervoarele de benzină puteau sări oricând în aer, că ei erau în raza de acțiune a exploziei şi că orice ființă vie putea fi ucisă dacă era aproape atunci când era detonat şasiul, iar trenul de rulare se transforma într-o mie de proiectile din metal încins. O altă izbucnire de focuri trase cu AK în spatele lui îl încurajă pe Gentry să caute o armă. AK-ul comandantului janja ar fi trebuit să fie pe partea cealaltă a cămilei. Court dădu să se întoarcă spre ea, dar ceva enorm îl izbi în spate, ca şi cum fusese lovit de un autobuz. Se împletici înainte, împins de la spate de incredibila greutate. Gentry căzu cu un mormăit la pământ, cu fața înainte şi brațele depărtate. Îşi dădu seama imediat că fusese țintuit la pământ de ceva masiv, de neclintit.

Uitându-se peste umăr, văzu cămila uriaşă culcată deasupra lui, acoperindu-l de la talie în jos. Capul păros al bestiei se răsturnase în chinurile morții şi era cu fața spre Court: ochii goliți de viață, cu gene ciudat de lungi, dinți expuşi şi limba udă atârnată. Animalul fusese doborât cu un glonț tras cu o puşcă de asalt şi, după o secundă, două, în care scrijeli pământul cu copitele, Gentry înțelese că nu avea nicio şansă să se elibereze de unul singur de sub cele aproape şapte sute de kilograme de mortăciune. Întoarse mâna la spate, încercând, fără succes, să ia de pe şaua cămilei orice l-ar ajuta să-şi scoată picioarele şi să se elibereze.

Nu era însă nimic la îndemână.

Lupta continua în jurul lui. La un metru şi jumătate în fața lui, un şofer SI se ridică în genunchi, în timp ce din urechi îi curgea sânge în urma contuziilor căpătate după explozia maşinii-bombă a lui Gentry. În spatele lui, alți bărbați, unul din Speranza Internazionale şi altul Janjaweed, se mişcau în direcții şi cu viteze diferite, fiecare dintre ei fiind într-un punct straniu al redresării după unda brutală de şoc. Un janja, amețit şi el de explozie, încercă în zadar să se cocoațe pe spatele cămilei. Bestia nu colaboră, dându-se în spate şi depărtându-se de arabul care, în cele din urmă, renunță. Smulse însă lansatorul de grenade din teaca prinsă pe cămilă. Court se uită neputincios cum bărbatul ridică apoi arma. Mult timp păru nesigur în privința țintei. Gentry ştia că era cu siguranță destul de aproape de victime, bărbații întinşi pe pământ la marginea drumului, ceea ce însemna fără îndoială că s-ar fi aruncat în aer încercând să-i omoare pe ei. Era însă dezorientat, îndreptă lansatorul şi apăsă pe trăgaci, părând să uite

că țeava de pe umărul lui avea un percutor extern care trebuia ridicat ca arma să tragă. Se uită peste lansator. Court îl privi, cu picioarele prinse sub carcasa de şapte sute de kilograme, şi, în scurt timp, janja păru să-şi dea seama de greşeala lui. Încărca arma şi o aținti din nou spre bărbații năuciți.

Explozia unei puşti din cealaltă parte a cămilei îl forță pe Court să-şi retragă capul ca o broască țestoasă care se adăposteşte în carapacea ei. Milițianul Janjaweed cu lansatorul de grenade se dădu în spate, se împiedică, trase în aer, apoi căzu pe spate, ridicând praful şi nisipul de pe şosea care-l acoperiră în timp ce-şi dădea duhul.

Fumul cenuşiu al grenadei țâşni spre cerul albastru, dar se îndreptă inofensiv spre sud. Court se uită din nou peste umăr exact când tânărul Bishara sări peste cămila moartă şi se ghemui lângă Court ca să se adăpostească, ținând în mâini un kalaşnikov fumegând.

— Mamă, ai aruncat în aer camionul ăla, americanule!

Se ridică şi trase o rafală peste burta maronie a cămilei, spre o țintă pe care Gentry nu o putea vedea, fiind țintuit cu fața în țărână. Focurile de răspuns fură sporadice, dar Gentry văzu praful ridicându-se între el şi camioanele de pe drum. Rasid, şoferul SI de pe camionul lui Court, luă kalaşnikovul de pe cămila arabului care trăsese cu lansatorul şi începu să tragă stângaci. Ținu arma în fața lui, închise ochii când apăsă pe trăgaci, iar arma zvâcni de jur-împrejur atunci când proiectilele de 7,62 milimetri izbucniră în aer chiar pe deasupra capului lui Gentry. Bishara se ghemui, ferindu-se de această nouă amenințare, după care se întoarse şi strigă la bărbatul în vârstă. Court spera că-i spune să aibă grijă unde îndreaptă nenorocita de armă.

— O să lupți, americanule? îl întrebă Bishara, încă zâmbind, pe Court.

Părea să se bucure de şansa de a-i ucide pe criminalii Janjaweed care distruseseră mare parte din țara lui natală la ordinele preşedintelui Abboud.

— Sunt blocat, răspunse Court, încă încercând să se elibereze.

Nu simțea durere în picioare, numai o presiune enormă, şi se rugă să nu descopere nimic rupt când, în cele din urmă, va fi scos de sub cămilă.

Bishara trase o nouă rafală pe deasupra animalului mort. Trupul lung şi gras îi oferea un adăpost excelent, dar Court ştia că toți călăreții Janjaweed de pe cealaltă parte îi puteau încercui pe el şi pe Bishara în orice clipă.

Tânărul membru al tribului Zaghawa puse kalaşnikovul în jurul gâtului, îl prinse pe Gentry de ambele brațe şi, ghemuit în spatele cămilei, trase cât putu de tare. Court nu se clinti. Un alt bărbat din SI se târî şi-l ajută pe

Bishara, fiecare trăgând de câte un braț, şi, de data asta, Court simți cum trupul i se desprinde de sub greutate. Încercă să-şi înfigă genunchii în țărână ca să poată fi eliberat de sub împovărătoarea greutate a cadavrului masiv. Mai multe rafale veniră de la janjas de lângă camioane, una dintre ele trimițându-i pe cei doi sudanezi în praf, lângă Gentry, dar se ridicară după o clipă ca să facă un nou efort pentru albul transpirat, prins sub cămilă. A treia încercare avu succes; Court simți cum i se eliberează pulpele, apoi labele picioarelor. Îl furnicau şi-l dureau, însă le putea mişca. La prima vedere, nu avea nimic rupt, aşa că ținu capul în jos şi se aşeză în genunchi pe pământ, dar Bishara era pe jumătate ghemuit, aducând kalaşnikovul din nou în poziție de tragere. Privirea lui era ațintită asupra unei amenințări venite din cealaltă parte a cămilei, iar pe chip i se citea hotărârea.

Se auzi o salvă de focuri automate în spatele, lui Court şi Bishara se răsuci, pur şi simplu, apoi strigă surprins şi se prăvăli în țărână, murind pe loc.

În clipa următoare, Court smulse kalaşnikovul plin de sânge şi acoperit cu țărână de pe pământul tare, bătătorit şi se răsuci pe genunchi.

Se uită peste cămilă şi văzu cum fug călare şase janjas. Treceau prin spatele primului camion, ieşind din raza lui vizuală. Reuşi să tragă o rafală, lovindu-l în şale pe ultimul călăreț. Acesta căzu de pe şa în nisip.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Bărbaţii gemeau şi strigau. Vehiculele şi resturile fumegau şi ardeau. Mirosul de cordită, de motorină, hârtie, cauciuc şi plastic carbonizate satură aerul fierbinte. Court o căuta pe Ellen Walsh printre movilele de oameni culcaţi în grupuri în jurul lui. Câţiva oameni mişcau, răniţi; alţii erau nemişcaţi, morţi. În cele din urmă, o zări prin fum şi praf. Era în picioare, la cincizeci de metri distanţă, privind în depărtare spre trupul lui Mario Bianchi aflat lângă trunchiul gros al unui baobab. Nu părea să fie rănită. El se uită apoi la Bishara. Trupul lui era strâns precum o minge, ca un morman de cârpe murdare pregătite pentru maşina de spălat, şuvoaie de sânge scurgându-se pe pământul uscat din jurul lui. Murise de mai puţin de un minut, dar muştele roiau deja deasupra rănii de la gât, bâzâind în jurul lui, înnebunite de darul sângelui proaspăt şi umed, un paradis din care puteau suge nestingherite.

La câţiva metri mai departe, un alt bărbat SI era mort, cu faţa în jos. Ceilalţi şase supravieţuiseră, deşi la doi dintre ei le curgea sânge din urechi din cauza bombei pe care o crease Court în camion. Bănuia că vor rămâne cu probleme de auz într-o anumită măsură pentru toată viaţa, dar măcar trăiau. Alţi doi aveau mâinile şi picioarele pline de sânge, ori din cauza şrapnelului bombei lui Gentry, ori din cauza gloanţelor sau loviturilor cu paturile armelor pe care le avuseseră arabii Janjaweed.

Caii şi o cămilă care rămăseseră în viaţă păşteau. Nu se împrăştiaseră la mai mult de cincizeci de metri de camioane; aceste animale erau obişnuite cu focurile de armă şi cu exploziile, cu haosul care ar fi făcut creaturile neobişnuite cu aşa ceva să fugă panicate până când cădeau din cauza epuizării sau a deshidratării. Încă mai ardeau focuri pe drum, iar camionul patru era în întregime cuprins de flăcări. Rezervorul lui avea să explodeze în orice clipă.

Ce dezastru!

Court îl apucă pe cel mai apropiat bărbat.

— Mută primele două camioane. Du toţi oamenii şi animalele mai în faţă pe drum. Rezervorul ultimului camion va exploda. Probabil va arunca în aer şi al treilea camion.

Un minut mai târziu, Court ajunse lângă Ellen Walsh. Ea stătea îngenuncheată lângă trupul voluntarului italian care zăcea singur pe pământ,

la o sută de metri de drum. Hainele lui erau sfâşiate şi fața zdrobită de pământul şi de pietrele dure. Încă avea funia groasă înfăşurată în jurul gâtului.

Walsh plângea printre suspine slabe.

— Eşti rănită? o întrebă Gentry.

Nu avea de gând să fie blând cu ea. Dacă i-ar fi urmat instrucțiunile, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt bine, răspunse ea, abia atunci observându-l pe american, dar Mario e mort.

— Dă-l dracului, zise Court, uitându-se în jos la trupul nefiresc de contorsionat. Şi-a atras singur rahatul ăsta.

Ellen nu zise nimic, însă se uită la el cu un amestec de şoc şi dispreț.

După câteva secunde se auzi o bubuitură incredibil de puternică. Rezervorul de benzină al camionului patru se aprinse şi explodă cu un muget. Gentry simți căldura chiar şi de la o sută de metri. Flacăra arse aerul, iar fumul negru învolburat se înălță spre cerul senin ca un balon cu aer cald. Ellen privi pur şi simplu alături de Court. După un moment de linişte, camionul trei se transformă de asemenea într-o minge de foc, oferind o priveliște la fel de impresionantă.

— Unde se duc? icni Ellen.

Supraviețuitorii SI urcaseră în cele două camioane care rămăseseră, pentru a le îndepărta de raza exploziei. Primul vehicul continuă să meargă pe drum, lăsând în urmă un nor de praf când acceleră la distanță.

— Unde se duc? se văită ea din nou.

— Cel mai probabil la Dirra, răspunse Court.

Camionul doi mergea în ralanti pe drum. Toți bărbații care rămăseseră erau în el. Păreau că-i aşteaptă pe Ellen şi pe Court, dar Gentry îşi imagină argumentele aprinse din interiorul cabinei: să fie sau nu lăsați cei doi *kawaga* să moară în soare. Court nu era nici surprins, nici îngrozit de gândul că ar fi lăsat în urma vehiculului, începu pur şi simplu să meargă spre drum.

— Calmează-te: totul e bine, îi spuse femeii, dar nu era deloc la fel de sigur pe cât voia să demonstreze vocea lui puternică.

★★★

— La dracu'!

Un minut mai târziu, Court îngenunche lângă Bishara. Explozia rezervorului îi cuprinsese trupul şi-i arsese mare parte din haine.

Încă un atac inutil asupra tânărului bărbat care-l ajutase atât de mult. Court spera că muştele care se ospătaseră din rana mortală de la gâtul lui Bishara fuseseră arse în explozie.

— Ce? întrebă Ellen.

— A fost un copil dat naibii.

— Îl cunoşteai de o oră, zise ea.

Nu-l contrazicea; pur şi simplu nu înțelegea această emoție bruscă pentru unul dintre cei care tocmai muriseră, mai ales dacă ținea cont de felul în care vorbise despre Bianchi cu numai câteva minute înainte.

Numărase opt trupuri care zăceau pe pământ, fără să-l ia în calcul pe acela lângă care era îngenuncheat Court.

— Ne-a salvat pe amândoi. A fost cel mai implicat ticălos cu care am avut onoarea să colaborez după mult timp.

Singurul camion rămas intră în viteză şi făcu o întoarcere largă, trecând pe lângă oamenii din praf. Ellen începu să alerge spre el, fluturând frenetic mâinile. Trecu însă pe lângă ea şi se îndreptă spre vest.

— Nu! țipă ea.

Court bănui că posibila ceartă din cabină nu fusese legată de părăsirea lor sau nu acolo; probabil că au fost toți pentru. Avusese legătură cu direcția: să meargă în est, spre Dirra, sau în vest, spre Al Fashir. Hotărâseră, evident, pentru cel din urmă.

— Acum ce ne facem? strigă Ellen către Gentry.

El merse câțiva metri pe drum, se lăsă în genunchi şi se aplecă deasupra trupului mort al comandantului Janjaweed. Trase o butelcă plină cu apă, prinsă de un lanț, şi o puse pe spate. Scoase un încărcător plin pentru kalaşnikov din inelul pieptarului din pânză neagră. Ridică un cuțit sculptat din teacă, verifică lama, apoi îl vârî din nou în teacă şi-l aruncă înapoi pe cadavru.

— Acum ce ne facem? întrebă ea din nou, plângând de data asta, când îl văzu că se foloseşte de gheată ca să-l întoarcă pe spate pe şoferul SI mort.

Îngenunche şi luă ochelarii de soare din buzunarul de la pieptul cămăşii bărbatului mort. Şi-i puse pe nas şi se uită la animalele care păşteau.

— Poți călări un cal?

— Eu… Aşa cred. Dar cât de departe?

Court se uită la ceas. Era un GPS pe el, dar nu funcționa în momentul ăsta. *Perfect.* Aproximă.

— Între patruzeci şi patruzeci şi opt de kilometri.

Scoase un al doilea AK din țărână. Plie patul rabatabil, scurtându-i semnificativ lungimea.

— Patruzeci şi opt de kilometri nu este mult, declară el.

Îşi agăță arma de umăr, cu țeava în jos. Împunse un alt luptător janja cu piciorul, căutând ceva util. Bărbatul gemu. Era rănit, dar trăia.

— Asta dacă nu mai dăm peste alți nenorociți d-ăştia.

Ea stătea pur şi simplu acolo în timp ce el acționa.

— Dacă radioul dintr-un camion încă funcționează, putem cere ajutor.

— Mda, mormăi Court, uitându-se la ea. A mers atât de bine data trecută, încât de ce dracu' să n-o facem încă o dată? zise el şi se înmuie, dar numai puțin. De unde crezi că ştiau janjas că suntem în convoi? SNS a ascultat. N-a fost întâmplător. Au trimis Janjaweed aici să ne ucidă. Le-au ordonat să măcelărească pe toată lumea ca să pară că a fost un asasinat pus la cale de guvernul sancționat. Crede-mă, n-ar trebui să luăm legătura prin radio. Cu puțin noroc, vor crede că ai murit. Când aceste camioane vor ajunge în civilizație, poți fi al dracului de sigură că angajații SI nu vor recunoaşte că ne-au lăsat aici în viață. Suntem morți pentru lume şi putem folosi asta în avantajul nostru.

Gentry îngenunche lângă un alt călăreț Janjaweed.

Arabul era întins pe spate, respirând greu, cu şuierături. Court trase butelca plină cu apă de la gâtul lui şi un cuțit lung de la centură. Inspectă arma. Lama era bună, aşa că luă centura, teaca şi cuțitul şi le legă de propriul trup.

— Cum rămâne cu ei? întrebă Ellen când Court se ridică în picioare.

— Cum rămâne cu cine?

— Oamenii ăştia doi. Sunt răniți.

— Şi ce-i cu asta?

— Îi putem ajuta.

— Eşti medic?

— Nu, dar…

— Nici eu. Ia unul dintre cai. Trebuie să plecăm. Ea se uită câteva secunde la americanul bărbos.

— Dar oamenii ăştia… Dacă nu vine nimeni până la lăsarea nopții? Sunt animale sălbatice aici. Sunt oameni, Şase. Nu-i poți lăsa în urmă să moară.

— Ei, nu? Ia un cal. Aş vrea să iau o cămilă pentru că n-ar avea nevoie de atâta apă cât are un cal, dar dacă întâlnim o altă bandă Janjaweed, am prefera viteza unui cal ca să scăpăm de ea.

Trase două turbane de pe capetele a doi călăreți morți şi le îndesă în centura pe care abia o căpătase.

Ellen strigă furioasă.

— Îi luăm pe aceşti doi bărbați cu noi sau nu merg, Şase. Ăsta e ultimul meu cuvânt.

Gentry o ignoră, continuând să vorbească mai mult pentru sine decât pentru femeie.

— În realitate, cămilele sunt foarte rapide, dar dacă nu ştii să le mânuieşti, iar eu nu ştiu, e simplu să pierzi…

— Ascultă-mă! Au nevoie de un spital!

Court încetă să mai vorbească şi se uită la bărbații răniți.

— Mai degrabă de o morgă.

— Trăiesc! N-am de gând să merg nicăieri fără ei! Privirea lui se îndreptă spre femeia care țipa. Oftă.

— Serios?

— Serios. Nu putem lăsa aici, în deşert, doi oameni care trăiesc.

Unul dintre răniți gemu uşor.

Maxilarul lui Court se încordă, ieşind puțin în afară când se uită la avocata canadiană. Dădu din cap şi ridică puşca atârnată de gât, făcând-o pe femeie să tresară speriată. Fără o clipă de ezitare, se întoarse şi-i împuşcă pe cei doi în piept. Trunchiurile lor zvâcniră violent la impact, un val de abur roşiatic se ridică în aer vreo treizeci de centimetri, după care ambii bărbați rămaseră nemişcați.

După ce se risipi în deşert ecoul celei de-a doua salve, Gentry lăsă arma să atârne în curea, în fața lui.

— Problemă rezolvată. Să mergem.

Chipul lui Ellen Walsh păli de groază, dar după câteva secunde se înroşi de furie. Se îndreptă spre american. El se depărtă de ea, îndreptându-se spre unul dintre cai, dar ea îl prinse de spatele tricoului şi-l făcu pur şi simplu să se răsucească. El nu se uită la ea, ci continuă să meargă spre camionul în flăcări.

— Nenorocitule! Nu eşti cu nimic mai bun decât ei, îl ocări ea în timp ce alerga pe lângă el, încercând să ajungă în față.

— Ei sunt morți; eu trăiesc. Aş spune că o duc mult mai bine, spuse el fără veselie, continuând să înainteze.

În cele din urmă, ea ajunse în fața lui şi-i puse palma pe piept. Degetele ei mici arse de soare se încleştară de tricoul maro, ud de transpirație. Cu

mâna stângă liberă, Gentry o îndepărtă pe a ei, i-o întoarse la spate şi o împinse departe de el. Ridică apoi patul puştii ca şi cum ar fi vrut s-o izbească în faţă.

Lui Ellen nu-i era teamă: furia depăşea grija pentru propriul bine.

— Ah, baţi şi femeile, nu-i aşa? Animal nenorocit! Execuţi oameni răniţi! Dai târcoale trupurilor moarte ca un vultur! Arunci în aer…

— Cum dracu' i-am fi cărat patruzeci şi opt de kilometru prin deşert? Ar fi sângerat oricum şi noi am fi murit încercând.

— I-am fi putut căra pe caii ăştia.

— Şi să ne mişcăm cu jumătate din viteză! Vrei să fii aici la lăsarea nopţii?

— Nu căuta scuze! Recunoaşte că ai vrut să-i omori!

El lăsă arma în jos şi-i dădu drumul mâinii.

— Recunosc. Nu dau doi bani pe tipii ăia doi şi pe trupurile care zac peste tot. În afară de Bishara, puţin îmi pasă.

Ea se uită la trupuri, apoi la el.

— Poftim? Ce fel de om *eşti?*

— Sunt cel care vrei tu să fiu. Nenorocitul care a împuşcat doi răniţi sau tipul care ţi-a salvat fundul în ultimele optsprezece ore de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc, zise el, urcându-se în şaua unei iepe mari, cenuşii. Te pot scăpa din chestia asta, dar trebuie să mă laşi să-mi fac treaba.

— Treaba ta e să împuşti oameni răniţi?

— Nu, dacă nu sunt nevoit, dar trebuia să plecăm şi faptul că am scăpat de cei doi idioţi e un mijloc ca s-o facem. Aş fi putut aştepta o jumătate de oră ca să moară singuri, totuşi nu am vrut s-o fac. Aş fi putut să-i las în urmă, ştiind că am fi murit dacă janjas se întorceau şi unul dintre ei avea suficientă putere să le arate în ce direcţie am plecat, dar nici asta n-am vrut să fac. Ai măcar idee ce fac nenorociţii ăştia? Violează şi măcelăresc femei neajutorate, ard copii de vii în gropi în faţa părinţilor lor pentru a se amuza. Patru sute de mii de morţi. E doar un afurisit de număr pentru tine? Poţi plânge pentru Janjaweed dacă asta te face să te simţi superioară moral, dar nu voi regreta că am împuşcat ucigaşi de femei şi copii.

Ea îl privi mult timp. Lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii încă încinşi de furie şi ură, formând dâre curate pe obrajii acoperiţi cu praf.

— Bine, sunt ucigaşi de femei şi copii; înţeleg asta. Dar tu ce eşti în povestea asta?

Court strecură AK-ul într-o curea din spatele şeii, apoi prinse bine frâul

iepei. Se uită în jos la Ellen Walsh şi lovi animalul în coapse. Calul galopa deja spre est când el îi răspunse.

— Sunt un ucigaş de oameni.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

O jumătate de o oră mai târziu, Ellen Walsh şi Court Gentry se aflau la aproape doi kilometri nord de drumul din deşert spre Dirra, înaintând spre est printr-un canion îngust ce mergea paralel cu drumul îndepărtat. Iapa roaibă fusese cât pe ce s-o trântească de două ori pe Walsh: era obişnuită cu o mână mai fermă care să-i controleze căpăstrul. Gentry îşi conducea cu dibăcie calul şi deschidea drumul fără să vorbească.

Simţea furia femeii din spatele lui, simţea cum privirea plină de ură îl sfredelea în spate ca razele fierbinţi ale soarelui.

Când şi când, ea vorbea, continuând să-l ocărască.

— Acum eşti un criminal de război. Îţi dai seama, nu? Şi faptul că ai executat doi prizonieri răniţi chiar în faţa unui investigator CIJ mă face să mă întreb cum acţionezi atunci când nu-i nimeni în preajmă ca să ţină evidenţa crimelor tale.

Court scrută departe în pâcla după-amiezii, căutând orice lucru imobil sau nori de praf care se mişcă uşor, semn că se apropie cai. Văzu nori de praf ici-colo, dar se mişcau repede în peisaj, indicând faptul că erau provocaţi de vânt, şi nu de copite sau de cauciucuri.

— Am venit în Sudan ca să ajut la aducerea în faţa justiţiei a unui bărbat dat în urmărire. Dar ştii ceva? Am dat peste altcineva, cineva care poate că nu e la fel de periculos, pe o anumită scară, ca preşedintele Abboud, dar e la fel de puţin interesat de vieţile oamenilor. Ăsta eşti tu, Şase. Mă voi asigura că vei ajunge în faţa justiţiei pentru ceea ce s-a întâmplat azi.

El întoarse calul un pic spre nord. Cărarea pe care mergeau ajungea mai aproape de ceea ce se numea aici drum, iar el voia să stea departe de orice urmă de trafic.

— Iei vreodată pauză? mormăi pentru sine.

Drumul care ieşea din canion şi continua în tufele din sahel părea liber, cel puţin acum.

— Ştii ce i-a ucis? întrebă el tare. Tu i-ai ucis. N-ai făcut ce ţi-am spus. Aici, dacă vrei să trăieşti, faci ce îţi spun. Dacă voi fi pus la încercare în Winnipeg sau oriunde dracului în altă parte, te voi asculta, dar aici, pe teritoriu inamic? Tu mă asculţi pe mine.

Remarca lui o luă aparent prin surprindere, fiind obişnuită să fie ignorată.

Îi luă un timp să răspundă, dar chiar şi atunci cuvintele ei părură ineficiente.

— Nu sunt avocat pledant. Şi sunt din Vancouver.

Court nu-i răspunse, mulțumindu-se să privească în față, căutând posibile amenințări.

— Cum o poți face? Cum poți ucide aşa?

— Pregătire.

— Pregătire militară?

El nu răspunse.

— Trebuie să ştiu cine eşti, zise ea.

Putea să audă cum i se învârt rotițele în minte. Acum *el* era subiectul investigației.

— Nu, nu trebuie.

— Chiar lucrezi pentru ruşi?

— Am făcut-o la un moment dat, dar n-a mers.

— Din cauza mea?

— Da.

— Dar… eşti american. Eşti de la CIA?

— Negativ.

— Atunci?

— Momentan sunt şomer.

— Da, bine, zise ea, fără să-l creadă. Aşadar, asta nu-i o misiune? E doar plăcere?

— E mai distractivă decât o grămadă de Janjaweed, zise Court, în timp ce bău din butelca pe care o luase de la unul dintre bărbații pe care-i omorâse.

— Vorbesc serios, Şase. Intenționez să scriu un raport despre ceea ce s-a întâmplat acolo.

— Simte-te bine.

— Nu mă crezi?

— Nu-mi pasă.

— Nu te temi de CIJ?

— Sunt îngrozit, dar voi trece peste asta, râse malițios.

— Eşti un om periculos care trebuie oprit.

El nu încetini calul, dar trase de hățuri în stânga ca s-o privească în ochi pe femeie.

— Dar nu sunt atât de periculos încât să nu-mi accepți ajutorul. Şi nu

sunt atât de periculos încât să-ți fie frică să fii singură cu mine, în deşert, în timp ce port două arme, şi nu sunt atât de periculos încât să te temi să-mi spui ce ai de gând să faci ca să mă arunci în închisoare. Ce-ți spune asta, Walsh? Ar trebui să-ți spună că mă vezi mai degrabă ca pe un salvator decât ca pe un demon.

Ea se gândi o clipă.

— Dreptatea pe care vreau să o fac eu în privința ta nu e ca aceea pe care ai făcut-o tu în legătură cu oamenii aceia. Eu respect regulile legii.

— Ei bine, nu le respecți suficient de mult încât să-i faci pe nemernicii ăia să înceteze să mai crape capete şi să vină într-un mic tribunal în țărână ca să fie judecați cum se cuvine. Respectă cât vrei legea, dar aici legea nu-ți va salva fundul aşa cum o vor face acest AK ruginit şi un pumn de gloanțe.

— Nu sunt naivă, eu…

— Exact asta eşti! Voi, avocații ăştia internaționali, sunteți naivi. Naivi, oi proaste care cred că modalitatea de a face guvernul sudanez să lase armele jos şi să pună capăt genocidului e să faceți rechizitorii în Olanda şi să trimiteți avocați filantropi aici, ca să se rătăcească prin deşert şi să scrie rapoarte. Puteți să vă simțiți cât de bine vreți, dar nu veți schimba absolut nimic.

Ea reținuse ceva anume din ce spusese el.

— Şi ce ai venit să faci tu aici va schimba?

Court ar fi vrut să-şi țină gura, dar nu se abținu:

— Ai al dracului de multă dreptate, o va face.

— Aşadar, te ocupi cu traficul de arme cu ruşii şi împuşti răniți. Ăsta e planul tău de a face lumea un loc mai bun?

— Nu, asta nu-i tot. E doar o diversiune.

— Atunci care e misiunea ta?

— N-am de gând să-ți spun.

— De ce?

— Pentru că nu eşti decât un alt obstacol în calea mea.

— Poate lucrăm împreună.

— Nu cred că par atât de prost, nu? Până ajungem la Dirra, suntem de aceeaşi parte. După aceea, tu îți vezi de drumul tău, eu de al meu şi vom lăsa lucrurile aşa cum sunt.

Walsh îşi dădu seama că el nu va mai comenta şi-l lăsă în pace.

Parcurseră mai bine de trei ore pe terenul dur fără să-şi spună o vorbă.

★★★

Abia după cinci după-amiază, Gentry se uită peste umăr ca să vadă ce face femeia. Era arsă de soare şi epuizată, dar încă în şa. El opri calul, coborî şi desfăcu o butelcă de la şa. Îi dădu calului arab cenuşiu să bea apă caldă şi animalul o făcu nerăbdător. După treizeci de secunde repetă mişcarea cu calul lui Ellen. În timp ce făcea asta, ea se uită în jur, ca şi cum adormise în şa şi abia acum recunoştea împrejurimile.

După o clipă, Court se uită la ea şi-i observă privirea ciudată.

— Ce naiba e asta? întrebă ea, în vocea ei fiind mai mult curiozitate decât teamă.

Gentry îi urmări privirea la depărtare, în direcția din care veniseră.

— *Haboob.* O furtună de nisip.

Ellen privi uimită fenomenul. Era ca şi cum un munte uriaş răsărise din terenul plat pe care tocmai îl traversaseră. Muntele creştea şi se îndrepta spre ei.

— Arată rău.

— Nu-i a bună, confirmă Court.

— O să ne prindă?

Court se grăbi să prindă din nou butelca pe trei sferturi goală de şaua calului, apoi încălecă.

— Coboară de pe cal. Vino cu mine. Grăbeşte-te!

Ea îl refuză, apoi îl întrebă de ce.

— Vom fi despărțiți dacă suntem pe doi cai şi *nu* ne permitem asta aici. Urcă lângă mine, acum!

Ellen ezită, dar în scurt timp coborî de pe iapa roaibă, luă butelca şi se duse la Court. El o trase în spatele lui, iar ea îi cuprinse strâns talia. Bărbatul îi dădu unul dintre turbanele pe care le luase de la călăreții Janjaweed morți.

— Acoperă-ți fața. Chiar şi ochii.

— Cum rămâne cu tine? Cum o să vezi?

Court îşi trase o eşarfă asemănătoare peste față.

— N-o să văd. O să încerc să țin direcția corectă. Cel mai important lucru e să rămânem pe cal. Aici nu există vreun loc unde să te adăposteşti şi să aştepți să treacă. Va trebui să trecem prin mijlocul ei.

În mod normal, Gentry ar fi descălecat şi ar fi aşteptat să treacă furtuna, dar acțiunile ghidate de bunul-simț erau un lux pe care nu şi-l putea permite. Văzuse o *haboob* în Iran care durase trei zile şi ştia că fiecare minut petrecut pe acest teren sterp era încă un minut în care SNS trimitea oameni

să-i vâneze. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca animalul orbit pe care-l călărea să se poticnească într-o ravenă sau să nimerească într-o tabără de luptători Janjaweed, aşa că încercarea de a continua şi de a-şi asuma riscuri părea o opțiune mai bună decât să stea în câmp deschis, cu un strop de apă şi fără protecție.

O adiere mai rece îi lovi un minut mai târziu şi, la scurt timp după aceea, năvăliră nisipul şi praful. Deodată, trecură de la lumina zilei la noapte; razele soarelui fură blocate deasupra lor într-o clipă şi ei, învăluiți. Ellen fu cuprinsă de un sentiment de claustrofobie, însă tot ce putea face era să-şi acopere şi mai bine fața cu turbanul şi să o preseze pe tricoul ud de transpirație al bărbatului din fața ei. Cel care o ținuse în viață, dar care se considera judecătorul celorlalți.

Court duse ceasul la ochi, pe sub pânza ca un mic cort. Abia dacă vedea ceva, iar nisipul fierbinte îi făcu praf corneea în câteva secunde. Funcția GPS de pe ceas părea să se fi defectat, dar măcar funcționa busola. Se îndreptă spre nord-est. Dirra era în acea direcție, însă habar nu avea cât de repede vor trece de *haboob,* aşa că principala lui grijă era să nu treacă pe lângă sat din cauza prafului sau a nopții. Cu siguranță erau lumini, în ciuda faptului că nu exista curent electric, însă erau şi dealuri joase, albii uscate ale pâraielor şi formațiuni stâncoase ca nişte pereți care obturau orice sursă de lumină, chiar dacă s-ar fi oprit furtuna de nisip.

Americanul începu să simtă efectele deshidratării. Era amețit, obosit şi chiar puțin beat. Trebuia să bea imediat apă. Deşi nu putea vedea la un centimetru în față, scoase butelca de la şaua calului, o deschise şi o duse la gură. Nisipul, murdăria şi nisipul din aer se amestecară imediat în gura lui cu apa fierbinte şi râncedă, transformându-se într-o ciorbă noroioasă. O înghiți totuşi, înțelegând cât de importantă era acum hidratarea pentru el, chiar dacă nu-i făcea plăcere acest noroi fierbinte. Se întoarse şi o puse în mâna lui Ellen. Dură un minut până când ea înțelese ce i se cerea să facă. Luă o înghițitură şi începu imediat să tuşească.

— Este plină de murdărie.

— Fața ta e plină de murdărie. Bea-o! Ai nevoie.

— Sunt bine, zise ea, încercând să-i dea butelca înapoi.

— Bea! Aici, la temperaturile astea, trebuie să rămâi hidratată.

— Dar e plină de mizerie.

— O s-o caci, zise el cu răceală.

— E dezgustător. Nu vreau s-o cac.

— Vrei să mori din cauza deshidratării? Bea afurisita de apă! strigă el.

Furioasă şi fără tragere de inimă, ea mai înghiţi câteva guri. Nisipul şi noroiul o făcură să mai tuşească de câteva ori, dar lichidul rămase în stomac. Când butelca fu goală, ea îi dădu drumul în ţărână şi calul continuă să meargă.

★★★

Furtuna de nisip continuă şi după lăsarea nopţii, iar Court reuşi cumva să îndrume calul în direcţia bună. Când norul de praf se depărtă, el şi Ellen descălecare şi continuară pe jos, în timp ce Gentry conducea calul masiv de căpăstru. Se dovedise că putuseră avea încredere în acest animal, iar Gentry voia să-i acorde o pauză, eliberându-l de cei doi călăreţi care-i fuseseră povară pentru o oră sau două.

Trupurile le erau complet acoperite de murdărie. Ar fi putut fi africani sau asiatici sau extratereştri sub învelişul maroniu şi nimeni nu ar fi ştiut. Court îşi dădu seama că această consecinţă nedorită ar putea fi în avantajul lor, atât timp cât nimeni nu se apropia prea mult. Se înşela. Poate că pielea lor albă nu ieşea în evidenţă, dar aspectul occidental era imposibil de ascuns. Se ţinuseră departe de drumul pustiu dintre Al Fashir şi Dirra, nu parcurseseră decât spaţiul deschis şi dezolant ore întregi, dar pe măsură ce se apropiau de obiectivul lor, începură să treacă pe lângă sate mici, drumuri neasfaltate şi trafic. Pe lângă ei trecură cărucioare trase de măgari şi mici furgonete, iar sătenii Darfuri se uitară fără sfială la ei: doi *kawaga* murdari care trăgeau un cal Janjaweed, bărbatul având două puşti kalaşnikov, iar femeia purtând un turban bărbătesc. Rar vedeai aşa ceva aici, în sălbăticie.

Court îşi făcea griji din cauza localnicilor. Ştia că în astfel de locuri exista un fenomen numit telegraful dintre tufişuri, care era cumva inexplicabil: veştile ajungeau de la o comunitate la alta la fel de uşor precum cele transmise cu ajutorul telefonului prin satelit. Mai ştia că în orice moment se puteau întâlni cu Janjaweed, SNS sau soldaţi GOS şi putea fi depăşit numeric într-o confruntare armată, pe întuneric. Sau putea fi invadat de soldaţii UNAMID din African Union, care l-ar aresta şi ar pune punct operaţiunii lui. Dar nu putea decât să continue; trebuia să o ducă pe femeie într-un loc sigur. Făcu tot posibilul să evite aşezările, ocoli la distanţă focurile alimentate cu bălegar folosite la gătit şi aşteptă să treacă vehiculele, în loc să meargă prin faţa luminilor farurilor lor.

Ellen era moartă de oboseală. Căldura, stresul, ziua nesfârşită, lipsa hranei şi a apei o aruncară într-o stare temporară de transă, din care ieşea

ocazional pentru a-l angaja pe Court într-o conversaţie. La fel ca şi seara trecută, Gentry descoperi că vorbea cu ea mai mult decât ar fi făcut-o cu oricine altcineva. Deşi acum era sută la sută împotriva lui, considerându-l un adversar după ce omorâse rahaţii ăia lipsiţi de valoare acolo unde fuseseră cu convoiul, el continuă să-i vorbească, iar asta îl enervă. Dar nu suficient de mult încât să înceteze.

În sfârşit, aerul se răcori pe la unsprezece, iar Ellen păru să se revigoreze. Court îi dădu restul de apă şi, aşa cum se întâmplă cu o plantă însetată şi uscată uitată într-un colţ, hidratarea păru să o readucă la viaţă chiar sub privirile lui.

— Cât mai avem?

— Nu mult. Încă vreo jumătate de oră.

— Putem să urcăm pe cal?

— Negativ. Avem nevoie să fie odihnit în caz că avem necazuri şi trebuie să fugim.

— Bine, zise ea. Ai dreptate.

Merseră umăr la umăr prin iarba scundă şi printre arborii acacia atât de înalţi, încât ascundeau stelele. Femeia se uită de câteva ori la el. Era sigur că se gândea la ceva. O ignoră, sperând că-i va trece, dar nu se întâmplă aşa.

— Şase, cred că foarte mulţi oameni răi au fost buni iniţial. Nu crezi?

— Nu ştiu.

— Ai grijă să nu devii ceea ce urăşti.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii. Te cred. Cred că eşti convins că eşti aici ca să faci ceva corect. Poate că în mintea ta aşa e, dar acest loc are nevoie de oameni care să salveze vieţi, nu să le curme.

Court o luă de braţ ca să nu se împiedice de un muşuroi de furnici. O conduse pe lângă el, după care-i dădu imediat drumul.

— Să salvezi o viaţă şi să curmi alta nu sunt acţiuni opuse. Uneori sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Poate că uneori ucid oameni, dar n-aş face-o dacă n-aş crede că-i salvez pe alţii.

— Pare că vrei să te justifici.

— *Trebuie* s-o fac, dar nu trebuie să mă justific în faţa ta. Oamenii ca tine nu vor înţelege niciodată şi ar fi o pierdere de timp să încerc să te conving.

— Pentru ceea ce s-a întâmplat azi vei fi acuzat de crime de război.

Gentry sesiză ceva ciudat în tonul ei. Părea să fie dezamăgită de el din cauza ultimelor evenimente, dar asta intra în conflict cu emoţiile ei.

— Cred că ai menționat asta.

— Te vom prinde.

— Corect. De trei ani încercați să-l prindeți pe Abboud şi aveți adresa lui afurisită.

— Încercăm, zise ea după un moment. Mai devreme sau mai târziu, CIJ îl va prinde pe Abboud.

— Nu şi dacă CIJ trimite o canadiancă singură în Darfur. Veți avea nevoie de mult ajutor ca să-l prindeți.

Comentariul îi stârni curiozitatea.

— Ai de gând să ne ajuți? Ăsta e planul tău?

Court vorbise prea mult şi o ştia.

— Dacă aş fi venit aici pentru Abboud, crezi că aş fi în Darfur? Nu, aş fi în Khartoum, *unde* este Abboud, zise el, sperând s-o fi convins.

Ellen ridică din umeri.

— Oricum, Abboud nu e treaba mea. Eu urmăresc proliferarea traficului de arme ilegale. Importurile de armament sunt simptomul, Abboud este boala.

— Crezi că e singurul responsabil pentru genocidul de aici?

Ea reflectă la asta.

— Responsabil? Nu în totalitate. Dar îl poate opri. Chiar cred asta. Are puterea.

— Cineva ar trebui să-l împuşte pur şi simplu în cap; asta l-ar opri.

Pentru prima dată, Court era interesat de discuție. Voia să vadă cum răspundea ea la acest comentariu.

— Arma ta e răspunsul la toate problemele, nu?

— Nu arma *mea.* După cum am spus, nu sunt în Khartoum.

— Bine, nu arma *ta,* dar chiar crezi că uciderea lui va rezolva lucrurile?

— Tu nu?

— Nu, nu cred. Adepții lui ar putea continua războiul ani întregi, decenii chiar. Dacă moare, tot ce au câştigat ONG-urile numai pentru că li s-a permis să fie aici ar fi probabil pierdut. Oricine ar prelua conducerea nu îşi va dori ca occidentalii să-şi bage nasul în Darfur, mai ales dacă brutalitatea va continua.

— Aşadar, Abboud e un băiat bun?

El o momea ca să-i dea mai multe informații din zona politicului.

— Bineînțeles că nu! E diabolic până în măduva oaselor. Spun doar că moartea lui ar putea aduce unele consecințe nedorite.

Court ştia despre consecinţele pe care le aveau ruşii în minte. Voiau să-l îndepărteze pe Abboud ca să piardă chinezii accesul la Tract 12A.

Dar ce preţ avea să plătească regiunea?

O mai presă un pic, încercând să obţină mai multe informaţii. Ştia mai mult despre Sudan decât ştia el şi îi respecta cunoştinţele, chiar dacă presupunea că toate concluziile ei sunt naive sau, în cel mai rău caz, stupide.

— Cum rămâne cu celelalte personaje din zonă? Ruşii, chinezii, americanii, African Union?

— Ce-i cu ei?

— Crezi că vreunii dintre ei au vreun interes în ceea ce se întâmplă aici?

Ea se întoarse spre el, deşi continuau să meargă, şi analiză întrebarea oftând. Calul arab din spatele lor forăi.

— Chinezii au dreptul să exploreze mineralele din nordul Darfurului. Până acum n-au găsit cine ştie ce, dar dacă au găsit ceva, atunci miza e felul în care ar afecta politica locală.

— La ce te referi?

— Chinezii au o alianţă fragilă cu Abboud. Ruşii au o alianţă fragilă cu…

Court încercă să încheie propoziţia.

— …vicepreşedintele care ar ajunge la conducere dacă Abboud ar dispărea din peisaj.

— Nu, vicepreşedintele e lipsit de voinţă. Voiam să spun că ruşii au o alianţă fragilă cu guvernul din Ciad. Dacă Abboud este ucis, unii consideră că va izbucni o luptă pentru putere, iar războiul civil s-ar răspândi în toată naţiunea. Ciadul s-ar folosi de ocazie să invadeze Darfur cu ajutorul ruşilor. Ar declanşa o furtună, cu două superputeri nucleare implicate în rezultat. Personal, nu cred asta, atât timp cât nu sunt descoperite zăcăminte importante de petrol în Darfur. Această conspiraţie pare prea exagerată ca ruşii să păcălească pe cineva, cu excepţia situaţiei în care este ceva semnificativ aici, sub pământ.

Părea că ştie despre ce vorbeşte, iar Gentry avu impresia că Gregor Sidorenko îl minţise. Ruşii îl voiau mort pe Abboud nu pentru că moartea lui le va oferi Tract 12A, ci pentru că va produce haosul în care Ciadul putea invada şi prelua Tract 12A pentru ruşi printr-un război real.

Nenorocitul!

Lui Court îi veni o idee.

— Dar voi vreți să-l arestați pe Abboud. Nu va avea acelaşi efect ca şi uciderea lui? El nu va mai fi la putere şi nu va putea împiedica un război civil.

— CIJ crede că, dacă i-am putea oferi lui Abboud un motiv ca să-şi folosească influența şi puterea în beneficiul nostru, atunci adepții lui nu vor cădea în capcana de a se lăsa folosiți ca pioni de chinezi şi de ruşi.

„Interesant”, îşi spuse Court, dar nu vedea vreo cale prin care Abboud ar avea un motiv pentru care să ajungă la un acord cu CIJ.

Urcară un dâmb lin, în vârful căruia erau palmieri. De cealaltă parte zăriră tabăra mare pentru refugiați, întinsă pe câțiva kilometri în valea de sub ei. Era plată şi întunecată în noapte, cu mii de corturi pentru o persoană. Erau lumini în jurul perimetrului şi câteva vehicule UNAMID la vedere. Focurile din bălegar de cămilă ardeau la distanță ca sute de licurici, mici picături de chihlimbar deasupra fundului larg al văii.

— E incredibil, zise Ellen, cu mâinile în şolduri.

— Vezi poarta? întrebă Court, indicând spre o intrare în gardul protejat de ambele părți de vehicule albe blindate, destinate transportului de personal.

— Da. Nu vii cu mine, nu-i aşa? îl întrebă ea, privindu-l.

Court încălecă pe calul Janjaweed.

— Nu.

— Din cauză că am spus că o să fii urmărit penal? Ascultă, aici eşti mai în siguranță decât eşti afară. Îți promit că n-o să fii arestat aici, în Dirra. Respectăm legea. Încă n-ai fost acuzat.

— Nu intru pentru că mai am o treabă de făcut aici şi am de gând s-o fac.

— Aşadar, pleci pur şi simplu spre apus?

— E trecut de miezul nopții.

Walsh clătină din cap ca să îndepărteze insectele bâzâitoare din ochi.

— Pun pariu că te consideri un cowboy, dar nu eşti. Eşti un proscris. Eşti…

— Am nevoie de trei zile, Ellen. Peste trei zile vei putea face ceea ce trebuie. Scrie raportul, trimite echipele să mă caute.

— De ce nu-mi spui care e misiunea ta? Ce se întâmplă în trei zile? Pentru cine lucrezi? Dacă scopurile noastre se intersectează, îți promit că voi încerca să te ajut.

— Fără supărare, domnişoară Walsh, dar n-am nevoie de ajutorul pe care mi-l poate oferi organizația ta.

Ea se uită la arma prinsă la pieptul lui şi flutură obosită mâna spre ea.

— Încă o dată, ăsta e tot ajutorul de care ai nevoie?

— Nu sunt aici ca să ucid oameni. În ultimele douăzeci şi patru de ore am fost în afara misiunii. Aşa cum am spus, ai aproba sută la sută ceea ce fac. Aşteptarea ta va fi răsplătită.

Walsh nu răspunse. Court şi-o imagina oferindu-i cele trei zile doar din curiozitate. Și-o imagina de asemenea alergând spre poarta taberei SI şi strigând la soldații UNAMID să urce în jeepuri ca să-l urmărească pe călăreț prin noapte. Ca toate femeile, Ellen Walsh era un mister total pentru Court Gentry.

— Trei zile. Te rog.

El trase tare de frâu, întoarse animalul şi apoi plecă în galop în noapte.

DOUĂZECI ŞI OPT

Court stătea în camera lui mică în hotelul din Al Fashir. În spatele ferestrei deschise de deasupra saltelei zdrenţuite şi murdare aşezate pe podea, oraşul era în plină forfotă matinală, zdrăngăneli, fluierături şi behăituri răsunând când treceau oameni, vehicule sau animale.

Era murdar şi voia să se spele, dar nu exista duş. Doar o gaură tăiată într-un dulap pe hol pe post de toaletă. Petrecuse noaptea scărpinând până la sânge locurile unde fusese ciupit de ţânţari şi nu dormise prea mult, dar, în fond, la ce se aşteptase?

Îi luase o zi şi jumătate şi aproape tot restul lirelor sudaneze să găsească o maşină cu şofer care să-l aducă înapoi în capitala Darfurului de Nord. Cu restul banilor, Court cumpărase un telefon prin satelit, folosind ceasul şi cele două kalaşnikovuri ca să acopere diferenţa. Bărbatul care-l dusese de la Dirra avea un văr care deţinea o pensiune murdară în Al Fashir pentru darfuri care lucrau acolo în construcţii sau orice alt proiect pe care ONG-urile îi plăteau să-l clădească. Şoferul vorbise cu vărul lui şi acesta îi oferise lui Court o cameră gratuită. Cei doi bărbaţi chiar îl duseseră să cumpere câteva produse locale şi plătiseră din propriul buzunar. Court observase pe drum şi în oraş că mulţi sudanezi aveau o amabilitate imensă şi bunăvoinţa de a-i pune la dispoziţie unui om complet străin bunurile lor insuficiente.

Court nu avea ce să le ofere în afară de recunoştinţa lui, câteva cuvinte de mulţumire în arabă şi înţelegerea culturii prin limbajul trupului.

Ţinuse mâna deasupra inimii şi-şi plecase capul de atât de multe ori, încât simţea că putea fi luat drept darfuri dacă nu ar fi fost culoarea pielii lui.

De-a lungul carierei, Court activase în zeci de locuri diferite fie ca operator CIA, ofiţer în cadrul Operaţiunilor Paramilitare, fie ca asasin în sectorul privat, şi multe dintre acele locuri fuseseră infecte.

Din când în când ajungea într-un loc retras, atât din punct de vedere geografic, cât şi cultural, şi era complet cucerit de peisaj, de oameni sau de stilul lor de viaţă, care rămâneau în sufletul lui după ce-şi făcea treaba şi lăsa în urmă acel loc.

Asta simţea şi în legătură cu Darfur. Nu ar fi trebuit să fie aici. *Era* prea multă ură. Era cald ca în iad, plin de insecte şi controlat de un despot şi de trupe de tâlhari ucigaşi, dar Court simţea ceva în legătură cu locul acesta, cu

oamenii, cu încăpăţânarea şi disciplina necesare pentru a înfrunta o zi nenorocită înarmat cu nimic altceva decât propriile strategii. Nu se putea abţine să nu-i respecte pe oameni că trăgeau o linie în existenţa lor şi le aprecia bunătatea pe care i-o arătaseră.

I-ar fi plăcut să răsplătească această bunătate îndepărtându-l pe bărbatul a cărui putere îi ucidea sistematic.

Se întinse peste saltea, luă telefonul şi formă un număr din Sankt Petersburg.

★★★

Gregor Ivanovic Sidorenko nu dormise. Bărbatul ăla dispăruse în adâncurile Darfurului, în partea opusă a ţării de unde trebuia să fie, şi nu mai ştia nimic de el de aproape şaptezeci şi două de ore.

Mai mult, canalele internaţionale de ştiri difuzau reportaje din Darfur, relatări despre atacul asupra unui convoi umanitar la nouăzeci de minute de condus de locul în care fusese văzut Gentry. Detaliile erau incomplete, dar situaţia nu arăta bine.

Sid se aşeză la masă, în frig, pentru micul-dejun, muşcă dintr-un ou fiert tare şi se uită la telefon. În ultimele trei zile abia dacă-şi luase ochii umflaţi de la el.

În sfârşit sună, făcându-l să tresară.

Când se întinse ca să înşface receptorul, mafiotul rus agăţă o mimoză din cupa de şampanie din cristal, făcând ca sucul proaspăt stors de portocale de Florida, Cuvée du Centenaire Grand Marnier şi Krug Grande Cuvée Champagne să se verse pe halatul gros din lână, tivit cu aur. Ignoră paguba şi răspunse la telefon.

— *Sluşaiu vas.* Te ascult.

— Sunt Cameleonul. Mă auzi bine?

— Domnule Cameleon, unde eşti?

— M-am întors în Al Fashir. În momentul ăsta sunt în siguranţă, dar nu pot rămâne mult timp aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic care să te îngrijoreze. Am fost deturnat.

— Detur… Domnule Cameleon, este inacceptabil. Ai prejudiciat totul! SFD[9] este foarte supărat.

— N-am avut de ales.

— Oamenii mei au discutat cu pilotul. Ai părăsit aeroportul ca să salvezi o femeie. O femeie!

— Pilotul tău nu ar fi trebuit să mă lase în urmă.
— O femeie!
— E mai complicat…
— Este un prejudiciu serios pentru programul nostru.
— Nu e nicio problemă.
— Cum adică nu e nicio problemă? Nu mai avem alt zbor programat spre Khartoum până după călătoria lui Abboud la Marea Roşie. Cum o să…
— Poți trimite un avion aici, la Al Fashir?
— Da, am aranjat un zbor. Decolează azi din Belarus. Dar cu el nu putem decât să te scoatem din țară. Nu va mai ateriza în Sudan.
— Nu trebuie să aterizeze.
— Nu înțeleg.
— Ia un pix şi o foaie de hârtie. Am nevoie ca avionul să-mi aducă echipamentul pe care ți-l cer dacă voi continua operațiunea. Cere-le oamenilor de la SFD să te ajute să rezolvi. Stai liniştit. Acest mic hop o să fie dat uitării.
— Dacă nu vor ateriza, cum vei…
— Vor avea nevoie de un culoar de zbor în afara țării, care să-i ducă peste Marea Roşie. Ei pot să aranjeze asta. Acum, scrie.
La capătul celălalt se auzi un scrijelit.
— Aşteaptă… bun. Sunt gata.
Court îi dictă o listă capului mafiot rus, care o transcrise ca o secretară agitată. Când termină, Sidorenko expiră lung.
— Poți să faci asta?
— Desigur.
— Pilotul… poate?
— Vorbeşti cu el când suntem în aer. Stimulează-l ca să-mi urmeze ca la carte instrucțiunile.
— Da, bineînțeles, îl asigură Gregor Sidorenko, care nu mai era furios; în vocea lui se simți o notă ascuțită, de entuziasm. O să fie… periculos pentru tine?
— Îți faci griji pentru binele meu?
— Desigur. Eu… vreau doar să fac ce pot ca să te ajut.
— Altceva?
— Am un om care te va duce cu maşina de la Khartoum la Suakin. Dacă vei proceda aşa cum ai sugerat, va trebui să traversezi singur, pe jos, teritoriul. Nu arăți ca membru al unui trib sudanez.

— În zonă există un trib de arabi cu pielea mai deschisă la culoare. Rashaidas. Nu voi reuşi să arăt exact ca ei, dar cu un turban şi cu îmbrăcăminte ca a localnicilor, cine mă vede conducând o maşină sau mergând pe jos peste câmp mă va lua drept un Rashaida înainte să mă considere un băiat alb.

— Eşti dispus să pariezi cu viaţa ta pentru asta?

Asasinul răspunse nonşalant.

— Cu asta mă ocup.

— Eşti uimitor, răspunse Sidorenko.

Urmă o pauză lungă. Sid credea că americanul va răspunde complimentului pe care-l făcuse, dar în loc de asta auzi:

— Planul rămâne în picioare. După ce ajung la sol, nu va mai exista niciun contact până când nu e gata treaba.

— Da. În afara bărbatului care te va duce la Sukin. Este ofiţer de poliţie acolo, în oraş. Ocazional, este informator pentru SDF. Ar putea să-ţi furnizeze informaţii folositoare. Pot aranja o întâlnire.

Court se gândi la asta. În privinţa operaţiunii lui Sid, nu avea cu adevărat nevoie de un informator. Dar pentru operaţiunea lui Zack? Pentru Noaptea de Safir avea cu siguranţă nevoie de încă o sursă de informaţii despre dispunerea forţelor în acea zonă.

— De acord.

— Domnule Cameleon, te rog să reţii. Acolo am femei pentru tine. Multe femei frumoase. Lasă-le în deşert pe cele peste care dai în deşert; când te vei întoarce, n-o să-ţi mai doreşti alte femei.

— De ce nu m-am gândit la asta? oftă Court.

★★★

Court se sprijini cu spatele de peretele din placaj al camerei. Ştia că trebuia să-l sune pe Zack; amânase cât de mult putuse. Ştia că îi va ţine o predică lungă. Avea dreptate.

Zack răspunse după trei ţârâituri, fără amabilităţile obişnuite.

— Ce mama dracului, tipule?

— Am fost întârziat.

— Ai fost întârziat? Serios? Întârziat? Bun. Mă bucur că a fost numai asta, deoarece pentru o clipă, mi-am făcut griji că ceasul meu e înainte cu două *afurisite* de zile.

— Am avut de-a face cu SNS. Şi cu Janjaweed.

— Cu SNS *şi* cu Janjaweed. Ai plecat din aeroport.

— Mda.

— Asta nu cred că are vreo legătură cu o târfă canadiană care lucrează pentru CIJ, nu-i aşa?

— A răspândit vestea, hm?

— Nu ea a răspândit-o: norii grei adunați asupra convoiului ONG au făcut-o. Probabil că ai fermecat-o teribil; spune că nici măcar nu-şi aminteşte cum arăți, dar darfuri susțin că un nenorocit alb ca laptele a aruncat în aer două dintre camioanele lor şi a ucis o grămadă de janjas. Ce mama dracului făceai?

— Avea nevoie de ajutorul meu.

— Da? Remarcabil. Dar ştii ceva? Şi eu am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să-ți faci blestemata de treabă! Şase, faptul că te învârți în deşert în jurul cozii, când ar fi trebuit să fii aici şi să te pregăteşti pentru cea mai importantă operațiune DAS/SOG{10} din ultimul deceniu, nu va anula ordinul de tragere fără avertisment.

— Nu mă învârteam în jurul cozii. Voiau să-o ucidă.

— O adevărată dramă! De fapt, pot plânge cu lacrimi de crocodil pentru că eu şi băieții am fost cât pe ce să traversăm înot Nilul ca să ajungem aici şi să-ți salvăm fundul din Darfur.

Court ştia că nu se pusese niciodată problema ca CIA să trimită Whiskey Sierra la Darfur ca să-l salveze pe Sierra Şase. Era o pretenție absurdă. Cu toate acestea, ştia de asemenea când era mai bine să-l lase pe Sierra Unu să turuie neîntrerupt.

Ca un incendiu de pădure ce pârjoleşte muntele până când nu mai rămâne nimic care să-l alimenteze, tirada lui Zack urma să înceteze într-o clipă dacă Gentry nu riposta.

— Ascultă, zise acesta, obosit deja de vorbăria lui Zack. Totul e în regulă. Sid trimite mâine-seară un avion aici, în Al Fashir. Până mâine-dimineață voi fi în Suakin. Până duminică la şase dimineața mă voi încadra din nou în orar pentru operațiune. Totul merge înainte, conform planului.

— Asigură-te că aşa va fi, tipule. Ar fi bine să te încadrezi în timp cu mare viteză. Multe lucruri depind de asta.

— Mda, am înțeles. Şase, terminat.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

În timp ce stătea pe banca din spatele Antonovului, Court nu-şi dezlipi privirea de la GPS-ul acum funcţional al noului ceas de mână.

Îi arăta poziţia pământului de dedesubt şi trebuia s-o verifice tot timpul ca să se asigure că pilotul urma ordinele. Avionul era un AN-26. Mult mai mic decât cel care-l adusese în Sudan cu trei zile în urmă. Se întreba câţi oameni erau la bord. Nu văzuse şi nu vorbise cu nimeni din cabină de când urcase în avion în urmă cu aproape două ore.

Aşteptase în capătul pistei de rulare a aeroportului Al Fashir, petrecuse patru ore alungând muşte şi lovind cu piciorul mici scorpioni şi păianjeni-cămilă de dimensiunile unei farfurii, stând într-o ascunzătoare oferită de aripa ruptă a unuia dintre avioanele distruse care zăceau de-a lungul pistei ca nişte păsări măcelărite. Plănuise să aştepte în cabina unei epave, dar descoperise că în interior era insuportabil de cald şi de strâmt şi nu se îndoise că ar fi fost şerpi acolo.

Ajunsese la fundul ultimei sticle cu apă când se căţără peste gard în după-amiaza aceea ca să intre în aeroport, băuse ultima picătură din ea înainte să aterizeze avionul rusesc şi aflase că mai dura aproape trei ore până să decoleze din nou.

Se căţără pe trapa pe care o lăsaseră deschisă la ordinele lui, transmise de Sid SDF-ului şi apoi echipajului Rosoboronexport. Când îşi croi drum în interiorul slab luminat al calei de marfă, găsi tot echipamentul pe care-l ceruse, legat cu o plasă de bancă.

Era acelaşi pachet pe care îl avusese cu el la primul zbor, cu câteva noi articole, echipament crucial pentru schimbarea intervenită în operaţiune din cauza vizitei de trei zile în Darfur. Echipajul Antonovului nici măcar nu se deranjase să iasă din cabină ca să verifice şi să se asigure că reuşise şi că avea tot ce-i trebuie.

Ruşii nu dădeau doi bani pe el sau pe misiunea lui. Erau probabil deranjaţi de planul neobişnuit după care li se ordonase să zboare, cu siguranţă furioşi din cauza manevrei neobişnuite pe care trebuiau s-o execute şi îl acuzau, fără îndoială, că greii SDF se băgau în treaba lor şi le spuneau cum s-o facă.

Cât despre bărbatul din spatele avionului lor, reuşiseră sută la sută să-şi arate nemulţumirea prin trapa rămasă deschisă şi lipsa unui comitet de

întâmpinare când el se îmbarcase. Nu voiau să-l cunoască.

Asta era perfect pentru un bărbat precum Cameleonul.

Îşi petrecuse prima oră de zbor verificând şi reverificând obsesiv tot echipamentul. Nu-şi putea încredința viața ruşilor ăstora, aşa că nu avea încredere în ei să verifice ca la carte dispozitivele care îi trebuiau ca să rămână în viață şi să-l ajute să-şi îndeplinească obiectivele în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Odată satisfăcut că totul era în stare de funcționare, se întinse pe bancă şi încercă să se relaxeze.

Creierul lui devie însă imediat de la misiune. Voia un calmant, deşi nu avea dureri. Nivelul de adrenalină era ridicat, rămânea aşa când făcea genul ăsta de lucruri. Totuşi, era îngrijorat, se agita acum mai mult decât o făcuse la începutul carierei lui.

Cândva fusese o maşină bine unsă, când era în DAS şi înainte de asta.

Canadianca reuşise cumva să intre în sufletul lui. Nu ar fi trebuit să o angajeze în discuții, dar avea ceva ce-i intrase pe sub piele atât în sens pozitiv, cât şi negativ. Nu ar fi recunoscut niciodată că o respecta – nu aproba domeniul de activitate şi sfințenia ei, dar nu întâlnise mulți oameni adevărați aici, în partea întunecată. Şi chiar dacă era probabil genul care îmbrățişa copacii, care făcea bine, „noi salvăm lumea”, o aiurită naivă, cel puțin era o naivă care dăduse nas în nas cu pericolul real al lumii.

Aeronava începu să se înalțe, ridicându-i stomacul în piept, iar Court îşi desfăcu centura de siguranță.

Ellen Walsh îi atinsese nişte puncte nevralgice în timpul zilei petrecute împreună şi, deşi în acel moment femeia pregătea probabil actul de acuzare, deschiderea unei anchete, canalizându-şi toată energia în găsirea lui ca să se asigure că este aruncat într-o cuşcă, undeva, Court nu ar fi spus că nu voia să o mai vadă.

Clătină din cap. „Rahat, omule! Revino-ți!” Antonovul intră rapid în linie dreaptă, iar stomacul lui Court alunecă în direcția opusă. Se auzi un declic metalic şi trapa de încărcare se deschise în spatele lui. Cerul nopții răcoroase apăru pe lângă iluminatorul roşu din cabină. Şuieratul vântului se auzea dureros de tare, deşi abia se simțea, deoarece aerodinamica avionului ținea vântul în afara cabinei.

Da, fusese cândva o maşinărie bine unsă.

Court se ridică, bâjbâind cu tot echipamentul legat de trup, şi începu să se împleticească în noapte.

Încă mai era o maşinărie bine unsă, îşi spuse şi o crezu. *O ştia.* Atâta doar că era o maşinărie care avea nevoie de un pic mai mult ulei decât în trecut.

Cameleonul verifică iute echipamentul de pe piept, dintre genunchi şi de pe spate, coborî încet pe rampă şi se prăbuşi afară, în cerul întunecat.

★★★

Aerul nopții era răcoros lângă coasta Sudanului, datorită brizelor venite dinspre ocean. Zona dealurilor de la Marea Roşie, o anomalie topografică la vest de Port Sudan şi spre nord-vest de Suakin, se ridica la trei sute de metri deasupra sahelului, o deformare maronie în peisajul altfel plat.

La o jumătate de oră după miezul nopții, nicio lumină nu strălucea pe versantul dealului, cu excepția unei raze din lumina lunii. Nu era nicio sursă de electricitate pe o rază de kilometri întregi, dar aceste dealuri erau locuite. Aici trăiau triburile Beja şi Rashaida. Îngrijeau capre sau ferme mici pe platouri, făceau schimb de mărfuri în *souk*-urile din Port Sudan sau Suakin, trăiau de pe urma pământului dur şi făceau tot posibilul să nu iasă în calea arabilor, triburile care dețineau puterea şi conduceau guvernul sudanez.

La un moment dat, în aceste dealuri se găsise aur. Fusese căutat, exploatat şi transportat spre Alexandria şi Cairo încă de pe vremea faraonilor. Exploatarea minereurilor în zonă nu mai era rentabilă, dar ghipsul, minereul de fier şi calcarul erau încă răzuite din stâncă şi expediate în locuri care aveau cu adevărat nevoie de materie primă pentru construirea oraşelor şi a clădirilor.

În urmă cu câțiva ani, aici fusese război. Ca şi acelea din sudul Sudanului şi din Darfur, triburile minoritare din est încercaseră la un moment dat să scape de jugul asupririi. Fuseseră slab organizate, nu avuseseră finanțare şi ajunseseră să fie supuse în ceea ce devenise puțin mai mult decât o notă de subsol după conflictele mai mari şi mai grave de la celălalt capăt al țării.

Acum, pe dealul întunecat şi tăcut de la marginea estică a platoului de deasupra coastei plate ce se întindea peste treizeci şi cinci de kilometri până la Port Sudan şi apoi până la linia țărmului, nu mai exista nimic în afara cărărilor făcute de caprele lăsate nesupravegheate de membrii tribului Beja. Multe dintre animale dormeau în picioare, câteva rumegau agale iarba verde.

O capră cenuşie saheliană behăi zgomotos. O alta o urmă şi apoi o alta. În scurt timp, se auzi un cor de behăituri, după care mica turmă se diviză,

fugind din centru şi lăsând în urmă un gol pe versantul acoperit cu iarbă.

Un rucsac mare, maro, se prăbuşi în spațiul eliberat, ricoşă şi apoi se rostogoli la vale, fluturând în urmă o coardă de opt metri.

Două secunde mai târziu, un bărbat îmbrăcat în negru ateriză pe ambele picioare, părând să-şi găsească echilibrul după o scurtă derapare, dar paraşuta de deasupra capului lui se deformă şi se umflă apoi în fața lui, trasă de curent de pe deal spre câmpie şi îl dezechilibră. Se împiedică, se înclină în față, smucind şi trăgând de corzile paraşutei în timp ce aluneca.

Se opri la douăzeci de metri, la poalele dealului. Paraşuta se dezumflă, behăitul caprelor încetă şi animalele se regrupară de parcă această întrerupere ciudată nu ar fi existat.

Gentry se ridică în fund, strânse la piept paraşuta fâlfâitoare şi privi în jur în întuneric.

— La dracu'! zise încet, după care se aplecă în față, se sprijini pe cotul stâng şi vomită în iarba uscată.

După ce îşi reveni, bău apă din butelca pe care o avea în rucsac, o scuipă pentru a alunga acreala din gură şi privi în depărtare. Era cu fața spre est, iar spre nord-est putea zări luminile din Port Sudan, la vreo treizeci de kilometri distanță peste câmpia de coastă. Se întoarse puțin spre dreapta, spre sud. Ştia că Suakin este undeva acolo în întuneric, la aproximativ treizeci şi cinci de kilometri de locul unde se afla acum. Trebuia să ajungă acolo cât mai repede cu putință.

I-ar fi plăcut să fi fost deja acolo, în recunoaştere, să se folosească de zona propriu-zisă în locul unei hărți pentru a-şi ajusta planul.

Court se ridică, descoperi că îi amorțise fesa stângă, că era învinețită şi înțepenită, dar o ignoră. Avea calmante în rucsac. Multe. Le îndesase dedesubt într-o bătălie febrilă cu el însuşi, dorindu-şi să reziste cât mai mult posibil fără să le ia.

Până acum câştigase bătălia; nu rupsese rucsacul ca să le caute. În loc de asta, stătu câteva minute printre caprele slabe, ascunse paraşuta şi celelalte genți de care nu mai avea nevoie în iarba măturată de briză şi tufişurile de paie de pe versantul dealului. Îşi schimbă hainele cu nişte pantaloni simpli albastru-închis şi un tricou verde-închis, fără mâneci, ambele cumpărate cu o zi în urmă din Al Fashir. Plănuia să folosească două forme de acoperire. Cei din Rashaida, arabi cu pielea mai deschisă la culoare, care locuiau în această zonă, evitau deseori hainele lungi şi mantalele în favoarea hainelor occidentalilor. Dacă ar fi trebuit să se apropie, ştia că nimeni nu ar fi crezut

că este Rashida; niciun vorbitor nativ de arabă nu l-ar fi crezut că e de-al lor, pentru că nu stăpânea mai deloc limba şi ceea ce ştia era în alt dialect. Aşa că plănuia să evite pe cât posibil contactele, iar dacă acest lucru nu era posibil, avea de gând să susțină că e un musulman bosniac care studia araba în Egipt, însă care hotărâse să completeze hajj, cel de-al cincilea stâlp al Islamului, pelerinajul necesar al musulmanilor la Mecca, în Arabia Saudită.

Suakin nu era renumit pentru multe lucruri, dar era cunoscut măcar printre musulmanii est-africani ca portul în care puteai găsi un feribot cu care să traversezi Marea Roşie până la Jeddah, de unde te îndreptai spre Mecca. Court cumpărase chiar şi un covor simplu de rugăciune din bazarul din Al Fashir, care să-i susțină povestea.

Era probabil cea mai slabă acoperire pe care o folosise vreodată Gentry. Din atât de multe motive, încât renunță să le numere. Nu ştia niciun cuvânt în afurisita de sârbo-croată, limba vorbită de bosniaci. Nu născocise niciun motiv întemeiat şi nici măcar unul amărât pentru care un bosniac care studia în Egipt s-ar fi strecurat peste granița sudaneză ca să găsească drumul spre Arabia Saudită. Nu ar fi putut explica prezența rucsacului mare şi cu siguranță nici a puştii cu lunetă sau a altor lucruri din el, nici a sumei imense de bani din portofel şi din borseta prinsă de centură.

Nu ar fi putut spune pe ce traseu intrase în Sudan şi nici cartierul în care se presupunea că locuieşte în Cairo.

La orice examinare serioasă va trebui să facă pe prostul, acesta fiind cu siguranță cel mai simplu lucru pentru a face față.

Povestea asta ar funcționa numai în cazul întâlnirilor ocazionale.

Dacă ar fi oprit de poliție, de armată sau de oficiali guvernamentali cu un grad superior de pregătire față de cei care curăță bălegarul cămilelor de pe străzi, în ciuda poveştii lui, vor crede doar că e un asasin neloial, care a picat din cer în țara lor.

Chiar înainte de unu dimineața, Cameleonul îşi puse în spate rucsacul din pânză şi începu să coboare dealul.

★★★

Pe la opt, Court stătea cu picioarele încrucişate pe un morman de paie stivuite pe un cărucior condus de doi băieți Beja. Aceştia abia dacă ajunseseră la adolescență, îşi purtau părul în stilul afro dezordonat şi erau îmbrăcați identic, cu pantaloni largi bej şi veste maro. Pielea lor ciocolatie părea arămie sub razele nemiloase ale soarelui de dimineață.

Court le spusese povestea pelerinului bosniac, ei o crezuseră, le dăduse

câteva lire sudaneze şi-l luaseră cu ei. Se îndreptau spre Suakin, către casa unui unchi ca să-i ducă măgarul şi fânul şi, deşi acest mijloc de transport nu era mai rapid decât dacă ar fi mers pe jos, Court îl prefera cu siguranță.

Le spuse băieților că nu vrea să aibă probleme cu autoritățile locale din cauză că e străin, iar ei îi sugerară, cu ajutorul câtorva cuvinte arabe comune şi al pantomimei, să ascundă rucsacul în stiva de fân, pentru cazul în care treceau maşini sau se zăreau puncte de control. Băieții făcuseră un joc din povestea asta, iar el le cumpără prânzul şi ceaiul de la un stand de pe marginea drumului aflat acolo pentru cei care se îndreptau spre Suakin ca să ia feribotul către Juddah. Îi cumpără chiar şi măgarului prânzul de la stand, identic cu al oamenilor, ceea ce tinerilor li se păru foarte amuzant.

După-amiază, când începu să se zărească la distanță coasta Mării Roşii, Gentry se vârî adânc în paie şi rămase acolo. Încercă să nu se înece cu praf şi evită să se gândească prea mult la senzația constantă că are târâtoare înfiorătoare în pantaloni şi sub cămaşă.

Traficul de pe drum se aglomerase considerabil: autobuze, măgari şi cai care trăgeau căruțuri, pietoni şi, ocazional, câte o ciudată maşină particulară. De două ori trecură chiar şi două camioane de transport militare. Sidorenko îi furnizase mult material de lecturat despre Suakin. Court ignorase în mare parte informațiile, cu excepția hărților; detaliile despre portul antic nu păruseră importante pentru misiune. Citise însă un scurt articol despre oraş şi fusese fascinat de istoria lui bogată. Aşa cum era faimos pentru cursele zilnice cu feribotul spre Jeddah, Arabia Saudită, Suakin era cunoscut şi ca fiind ultimul port activ pentru traficul cu sclavi din Africa, această activitate fiind întreruptă abia în 1946. Suakin fusese cheia comerțului cu sclavi africani, indiferent dacă oraşul fusese controlat de egipteni, otomani sau britanici. Multe dintre clădirile mari şi frumoase din oraş, marea lor majoritate aflate în paragină, fuseseră construite ca să sprijine această industrie nemiloasă, dar profitabilă.

Ştia că nu trebuie să aibă mari aşteptări de la infrastructura de aici, dar preşedintele Abboud deținea o fermă în apropiere şi-i plăcea să cânte chemarea la rugăciunea de dimineață în galeria înaltă a turnului moscheii ce dădea spre Marea Roşie.

Asta era şi pe itinerarul lui Court Gentry.

TREIZECI

Lăsarea nopții îl prinse pe Cameleon la nord de Suakin, privind spre apa lagunei. Marea Roşie se afla la vreo cinci kilometri depărtare, spre est. Această limbă de intrare protejase micul port şi făcuse din calea navigabilă o rută naturală de transport de-a lungul secolelor, până în 1907, când s-a deschis Port Sudan, la şaizeci şi patru de kilometri distanță spre nord, făcând Suakinul irelevant. Gentry încă purta hainele sudaneze, aspectul vestic nefiind chiar neobişnuit aici. Cu pielea bronzată, barba şi părul întunecate, cu praful şi mizeria adunate într-o zi întreagă de călătorie şi având pe cap tichia albă de rugăciune *taquiah,* de la distanță sau noaptea, putea trece drept arab, poate Rashaida, dacă nu îl priveai de aproape. Povestea pelegrinului bosniac îl ajutase, deşi nu era mai plauzibilă aici decât fusese la treizeci şi doi de kilometri în vest.

Îşi ascunse rucsacul adânc sub bolovani la zece metri de marginea apei calde. Găsi o scobitură întunecată în stâncă, asemănătoare unei peşteri, şi făcu acolo centrul temporar de comandă.

Briza venită dinspre ocean nu era răcoroasă, dar *era* aer care se mişca, cu siguranță mai puțin fierbinte şi înăbuşitor decât fusese în Al Fashir sau în cele şase ore petrecute în căruțul tras de măgar.

Prin comparație cu ultimele nouăzeci şi şase de ore, curenții constanți de aer de la umbra întunecată a bolovanilor se simțeau ca mângâierea uşoară a unei femei, nu că Gentry ar fi experimentat prea mult asta în ultimii câțiva ani. Se întinse pe spate şi-şi lăsă mintea să hoinărească, iar picioarele goale, în apa mării, în timp ce-şi odihni capul pe ghete, dorindu-şi un analgezic care să-l ajute să se relaxeze pentru ultima dată înainte de acțiunea şi pericolul dimineții următoare.

Nu avea însă timp să se relaxeze acum; trebuia să-l contacteze pe Zack, trebuia să-l întâlnească şi să ia nişte echipament de care avea nevoie a doua zi dimineață. Trebuia să se întâlnească şi cu Mohammed, polițistul sudanez care se afla pe statul de plată al Informațiilor ruseşti.

Scoase telefonul Thuraya, apăsă pe două butoane şi apoi aşteptă.

— Mă auzi?

Pentru Zack conta acum numai misiunea. Era încă supărat pe Court pentru ceea ce se întâmplase în Darfur, aşa că tachinarea şi glumele macho din conversațiile anterioare dispăruseră complet.

— Afirmativ.
— Hai să ne întâlnim la Echo în patruzeci şi cinci.
— Recepționat. Echo în patruzeci şi cinci.
— Unu, terminat.

★★★

Echo era numele de cod pentru clădirea în ruină a Trezoreriei din Noul Suakin, care era o insulă de corali şi clădiri din piatră distruse, legate de un drum care ducea spre el-Geyf, sau noul oraş Suakin, şi care ajungea la țărm. Court evită drumul; îşi puse încălțămintea, pantalonii şi pistolul într-un rucsac mic pe care îl atârnă de gât şi traversă înot laguna prin cel mai îngust punct în nu mai mult de cinci minute. De cealaltă parte, canalul lagunei era mai adânc şi mai lat. Court putea vedea la distanță imensa şi părăginita închisoare aflată pe țărmul îndepărtat. Mai multe bărci mici de pescuit din lemn erau ancorate pe apă, lângă drum; mai departe, iahturi de agrement pluteau pe apa întunecată, generatoarele lor luminând provele şi pânzele, dând putere sistemelor audio din care bubuia muzică occidentală şi furnizând, fără îndoială, electricitatea necesară bucătăriilor de la bord, mai moderne decât orice altceva din oraşul întunecat, situat dincolo de luminile de pe catarg.

Pe insula părăginită ce ținea de Noul Suakin, Court era învăluit în întuneric, cu excepția razelor slabe ale semilunii. Ruinele străvechilor clădiri din coral ridicate în secolul douăzeci, atunci când acesta era portul principal al Africii de Nord, se deterioraseră, ajungând grămezi de moloz adunate sub ziduri maiestuoase, trepte care duceau spre nicăieri, colonade regale şi coloane de-a lungul tufişurilor îndesite şi a drumurilor acoperite de praguri şi pietre fărâmate. Singurii locuitori de pe insulă erau câțiva îngrijitori care stăteau în colibe din lemn, în partea îndepărtată. Ceilalți rezidenți aveau patru picioare.

Court aproape fu înconjurat de pisici înainte să facă treizeci de metri. Urmă o potecă pe deal, cu grijă în întuneric ca să nu atragă atenția, iar pisicile îl urmară din toate părțile. Erau însă la fel de tăcute şi de liniştite ca şi el; în afară de faptul că torceau ocazional, nu dădură de gol mişcările acestui ciudat grup. După alți cincizeci de metri, Gentry se apropie prudent de vechea trezorerie şi auzi un sunet venit din tufişuri, prea tare ca să fie făcut de o felină. Scoase un Glock cu amortizor din rucsac, dar văzu o cămilă îngenuncheată care rumega leneş, privindu-l.

Cameleonul vârî arma în toc şi privi clădirea aflată între doi stâlpi mari

de coral doborâți. Auzul i se încordă la orice alt zgomot în afara celor de la iahturile din depărtare, cămila din spate şi pisicile din jur. După puțin timp, fasciculul unei lanterne se aprinse şi se stinse de două ori, iar Gentry se ridică şi se apropie, traversând drumul îngust de pământ.

Clădirea nu era decât o fațadă cu două nivele, cu o scară în spirală în lateral şi şaizeci şi şase de metri pătrați de podea la etajul superior. Orice altceva – acoperiş, pereți şi podea, restul etajului al doilea – era un morman imens de pietre şi lemn îngrămădite acolo unde ar fi trebuit să fie primul etaj. În capătul scării, Court îl văzu pe Sierra Doi, următorul la comandă, după Zack. Brad, cel mai în vârstă membru al clanului Whiskey Sierra, avea barba sură şi purta ținuta locală: turban alb pe cap şi kalaşnikovul cuibărit în brațe.

Sierra Doi dădu din cap, salutându-l fără prietenie.

— Du-te sus, zise el.

Treptele din piatră păreau destul de stabile, dar Court observă în jur dovezi că această clădire nu fusese construită ca să reziste. Urcă prudent şi-l găsi pe Zack Hightower la etajul doi, în colțul sud-vestic al scării. Acesta stătea în umbră, cu picioarele încrucişate, îmbrăcat şi înarmat aidoma lui Sierra Doi. În ultimele opt zile îi crescuse o barbă scurtă, dar altfel arăta la fel ca în Sankt Petersburg. Gentry se aşeză lângă el şi mai multe pisici începură să se plimbe în jurul lor. Zack se trase mai mult în întuneric şi Court îl urmă până când nu se mai puteau vedea unul pe celălalt.

— Nu eşti ud, observă Court.

— Am luat o barcă Zodiac de pe iaht şi am venit pe partea întunecată a lagunei. *Hannah* este ancorat la cincisprezece kilometri în nord-est.

— În apele sudaneze.

— Da. Am fost interceptați de o barcă de patrulare şi percheziționați. Ei cred că suntem australieni care navighează pe coasta Africii şi aşteptăm o componentă a unui motor care va fi livrată în Port Sudan.

Court luă o pisică neagră de pe picior şi o împinse cu blândețe spre scări.

— Ai fost deja în oraş? întrebă Zack, în timp ce-şi mută fundul mai aproape de Court pe podeaua dărăpănată a vechii clădiri ca să poată vorbi mai încet. Vocile lor se pierdură în noapte.

— Negativ. Tu?

Zack aprobă din cap. Court putea să-i vadă doar vârful bărbii ridicându-se şi coborând.

— O mare gaură împuțită. Şi ştiu ce sunt alea găuri împuțite. Pare a fi un

oraş vechi. Singura sursă de energie vine de la generatoare. Există o singură suprafață asfaltată în oraş. Toate celelalte străzi şi alei sunt pline de pământ, excremente de măgar şi de cămilă oriunde ai călca. Clădirile sunt construite din bucăți de calcar şi de coral, la fel ca rahatul de aici. Nu există nicio clădire în oraş pe care nu aş putea s-o dărâm într-o jumătate de oră cu o cărămidă. Probabil că şaptezeci şi cinci la sută din construcții sunt mici colibe, făcute din lemn adus de ape, tablă şi bidoane ruginite de două sute de litri.

— Aşadar, nu sunt izolate fonic, sublinie Gentry.

— La dracu'! Dacă se lasă cu gălăgie mâine-dimineață, clădirile vor cădea peste tine din cauza undelor sonore, spuse Zack, ridicând din umeri.

Court auzi mişcarea în întuneric, dar nu-l putu vedea în umbră.

— Ceea ce nu ar fi atât de rău pentru localnici. Rahatul ăsta ar avea nevoie de reurbanizare.

— Prezența poliției?

— Neglijabilă în timpul recunoaşterii pe care am făcut-o. Câteva mitraliere chinezeşti la nişte civili îmbrăcați în rochii, care patrulau. Trei sau patru camionete şi două tunuri vechi de două sute de ani în fața secției de poliție.

— Tunuri?

— Numai pentru decor.

Court dădu din cap.

— Doar ca să ştii… Sudanezii încă sunt ofticați pentru ceea ce ai făcut în Darfur. Toată lumea spune că Sierra Şase şi-a luat-o în cap şi are propria misiune la şase sute patruzeci de kilometri de ținta lui. Ai dat-o rău în bară. N-am ştiut nimic de tine timp de trei zile şi când te-am auzit în cele din urmă, nu mi-ai oferit prea multe explicații în legătură cu împuşcăturile din deşert, încheie el, aşteptând un răspuns de la Court.

— Mda, oftă acesta. A fost ciudat.

Zack ridică din umeri.

— Casa Albă se ține de capul lui Denny Carmichael ca să afle ce se întâmplă. Şi eu sunt la fel de îngrijorat ca ei.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat.

— Femeia asta de la CIJ. Canadianca. Te poate identifica?

— Nu ştie cine sunt.

— O să ne facă necazuri?

— Poate mie, în timp. Nu şi acestei operațiuni.

— Eşti sigur?

Court se gândi înainte să răspundă.

— Da. Sunt sigur. Crede că sunt definiția răului… dar şi că interesele noastre coincid în ceea ce priveşte motivul pentru care sunt aici.

Zack stătu mult timp în întuneric. Părea să renunțe, treptat, să mai ceară detalii.

— Mâine la şase şi jumătate Abboud va părăsi casa în care stă. Până la moschee sunt zece kilometri de mers pe jos. Sunt cinci până în piață şi încă unul până în fața clădirii în care e banca. Soldații Armatei de Eliberare Sudaneze vor ajunge în piață dinspre nord la şase şi jumătate fix.

— Au ceasuri?

— Sudan Station{11} spune că da.

— Whiskey Sierra nu are contact direct cu rebelii?

— Negativ. Sudan Station are în oraş un ofițer de caz: el conduce AES, zise ridicând din umeri a neputință. Vreau ca *tu* să fii pe poziție în interiorul băncii când va începe distracția.

— Recepționat.

— După ce îl răpeşti pe Oryx, du-l la o stradă spre sud şi opt spre vest în spatele băncii. În parcarea unei fabrici de cărămizi va fi o Skoda Octavia cu patru uşi. Sudan Station a dus-o acolo şi l-a plătit pe unul dintre cei care supraveghează cuptoarele să stea pe capotă şi să o păzească. Iată cheile.

Court le luă, după care întrebă:

— Unde vei fi tu până atunci?

— Eu, Brad, Milo şi Dan vom sta pe *Hannah.* Vom fi în dispozitiv mâine-dimineață.

— Sierra Cinci unde e?

— Spencer e deja în oraş. El şi ofițerul de informații din Sudan Station sunt cazați la un hotel pe nume Suakin Place. Spencer m-a asigurat că nu e vreun palat. Cu toate acestea, este un loc decent la etajul trei, de unde poate fi supravegheată piața. Ofițerul de informații va pleca în seara asta ca să nu ne stea în cale, dar Spencer va rămâne acolo şi va fi ochii noştri.

— Asta e bine.

Court era plăcut surprins că mai exista o pereche de ochi la locul acțiunii dimineață, deşi îl mira că Zack voia ca unul dintre oamenii lui să fie atât de aproape de locul acțiunii. Nu-şi forță norocul punând întrebări despre asta. În schimb, îl întrebă pe Hightower despre rebeli.

— Armata de Eliberare Sudaneză e pe poziție şi gata de acțiune?

Zack ridică din umeri.
— Ar fi bine să fie. Sudan Station a plătit patru sute de mii de dolari ca să se asigure de participarea lor. Sunt treizeci şi cinci de rebeli care vor ataca din nord mâine-dimineață, la ordinul tău.
— Treizeci şi cinci?
Zack aprobă cu un gest.
— Ce s-a întâmplat cu suta?
Atunci când încerca să-l convingă să accepte misiunea, Hightower îi promisese lui Court că o forță puternică de o sută de rebeli îi va ține în şah pe cei care-i asigurau protecția lui Abboud şi poliția locală. Zack nu regreta această discrepanță. Se mulțumi să fluture din mână, de parcă ar fi fost o problemă minoră.
— Ar fi fost exagerat. Două camioane în piață, alte două la secția de poliție, alte două pe drumul spre oraş. Ştim că, dacă trupele de securitate sunt destul de aproape când începe revolta, îl vor împinge în bancă, indiferent cât de multe sau de puține împuşcături vor fi. Nu vrem să avem de-a face şi nu avem nevoie de o bătălie majoră. Treizeci şi cinci de rebeli este numărul perfect.
— Pare că ți-a vândut cineva povestea asta şi acum încerci să mi-o vinzi mie.
Zack zâmbi slab, fiind prima dată când era altfel decât furios pe Court după convorbirea telefonică din urmă cu patru zile, când zburase spre Al Fashir. După o secundă de gândire, ridică mâinile, predându-se în glumă.
— Mda. Sudan Station îmi spusese de o sută de rebeli. Apoi mi-au spus treizeci şi cinci. Explicația lor a fost exact asta pe care ți-am spus-o. Are logică, mai ales dacă iei în calcul aspectul oraşului, dar ştiu sigur că nu-mi place să planific o operațiune cu unele probabilități şi să o îndeplinesc cu altele.
Court se mulțumi să dea din cap în întuneric.
— Dar vrei să mergem mai departe?
— Da, la dracu'! zise fără ezitare Sierra Unu. Stăm bine.
Chemarea la rugăciunea de seară veni de la moscheea aflată în vest. Dacă totul decurgea conform planului, Court avea să fie la două străzi distanță de această moschee, dimineață înainte de răsăritul soarelui.
Se uită la Zack.
— Ai marfa pentru mine?
Zack îşi folosi degetul mare ca să apese pe butonul unui dispozitiv de pe

partea vârfului degetului arătător al mănuşii sale. Vorbi într-o cască mică de lângă obrazul drept.

— Brad, hai să facem valuri.

Câteva secunde mai târziu, Sierra Doi apăru în capătul scărilor. Rucsacul avea dimensiunile la care se aşteptase Court, aproximativ aceleaşi ca ale celuilalt rucsac îngropat la marginea apei, la trei sute de metri nord.

— Am nevoie de un nenorocit de şerpaş.

— Omule, în mod oficial îndeplineşti două operațiuni; pentru asta ai nevoie de două seturi de scule.

Zack îi dădu apoi o cutie mică din plastic pe care Court o deschise. Era un sistem-radio C4OPS, acelaşi pe care echipa Whiskey Sierra avea să-l folosească a doua zi dimineață. Era o inovație care avea de toate, mai puțin o chiuvetă de bucătărie. O stație radio, un GPS, un buton wireless PTT[12] care să fie instalat pe o mănuşă sau o armă, dopuri de urechi care diminuau zgomotul în timpul împuşcăturilor şi un microfon cu căşti aproape invizibil atunci când era purtat de un bărbos. Zack îi menționase în Sankt Petersburg sistemul C4OPS, dar înainte de asta Court nu auzise de el.

— Cum e criptarea? Există vreo posibilitate să fie interceptate transmisiile?

— O să-ți arăt.

Zack deschise dispozitivul şi apăsă pe butonul de transmitere wireless. Vorbi în şoaptă în microfon.

— Bună seara vouă, slăbănogilor şi arăbeților. Numele meu este Zachary Paul Hightower. Codul meu numeric personal este 413-555-1287. Preşedintele Abboud suge scule de cămilă.

Sierra Doi, care era în capătul scărilor, se întoarse spre Hightower.

— Ăsta e codul meu numeric personal.

— Adevărat? zâmbi Zack, ridicând din umeri. Păcat, Bradley, mai zise, după care-şi îndreptă din nou atenția spre Court. Poți asculta în ăsta transmisia noastră, ca să ştii ce se întâmplă. Dar nu vreau să obstrucționezi rețeaua, deci să nu transmiți. Dacă trebuie să iei legătura cu mine, foloseşte Thuraya. Îl am tot timpul asupra mea, conectat la căşti, chiar şi când e mai greu să luăm legătura.

— De ce ar fi dificil să luăm legătura? Credeam că nu-mi veți sta în cale până la întâlnirea din mlaştină.

— Hei, rahaturile apar când nu te aştepți, frate. Dacă nu iese cum trebuie, cine ştie cine va cădea. Suntem pregătiți să-ți venim în ajutor la

țărm dacă o cere situația. Sudan Station a pregătit o dubă pentru noi, în cazul în care trebuie să ne mişcăm în oraş. În plus, ne asigură şi haine locale. Am adus şi echipament la mâna a doua. Ca să putem nega implicarea, nu vom folosi echipament american. Avem arme din Israel, Germania şi Rusia, ghete din Croația, rucsacuri din China, veste de protecție din Australia.

Court era surprins că se făcuseră atât de multe pregătiri pentru Whiskey Sierra, dar trecuse mult timp de când participase la o operațiune importantă. Deoarece opera singur, îşi pregătea el însuşi echipamentul şi logistica.

Zack se aplecă în față, în lumina blândă a lunii, întinse mâna în întuneric, iar Court o strânse.

— Baftă mâine! Ne vedem cu tine şi cu Oryx când e totul gata. Vom petrece ca starurile rock pe *Hannah* odată ce vom ieşi din zona inamică.

— Sună bine. Până una-alta, ce-ar fi să mă traversați laguna?

— Nicio problemă.

Court căută pe chipul şi pe trupul lui Hightower semne de minciună.

Observă îngrijorare, anxietate față de operațiunea în sine, dar nimic în limbajul trupului care să-i dea lui Court vreun motiv să suspecteze vreo înşelătorie. Îl linişteа să ştie că Sierra Unu nu părea să aibă un alt obiectiv în această operațiune.

TREIZECI ŞI UNU

La ora zece în seara aceea, Court stătea la colţul unei străzi, la doar câteva străzi în vest de locul unde îl duseseră cei şase oameni ai lui Zack cu barca gonflabilă Zodiac. Stătea în întuneric, dar mulţi localnici trecură la câţiva metri de el. Unii îl priviseră curioşi, însă nu suspicioşi sau speriaţi. Din informaţiile pe care i le furnizase Sid, aflase că pasagerilor şi membrilor echipajelor bărcilor şi iahturilor occidentale care acostau în port li se permitea deseori să meargă la cumpărături sau să mănânce în oraş, atât timp cât plăteau pentru aceste privilegii şi nu aveau ştampilată pe paşaport vreo vizită în Israel. Court bănuia că albii erau rari la vedere, dar nu neobişnuiţi, aşa că, deşi culoarea pielii lui ridica nişte sprâncene, nu avea niciun motiv să-şi facă griji şi să se alarmeze.

La colţ opri un Mercedes alb sedan. Merse în gol, bietul motor tuşind în aerul nopţii în timp ce şoferul aştepta. Trebuia să fie Mohammed, poliţistul local aflat pe statul de plată al Informaţiilor ruseşti. La început, Court nu ieşi din umbră; în schimb, căută orice dovadă că vehiculul ar fi fost urmărit. În cele din urmă, decise că dacă nu fusese urmărit de un căruţ cu bidoane de două sute de litri cu apă tras de un măgar, atunci totul era în regulă. Alte vehicule nu se zăreau.

Court urcă pe scaunul pasagerului şi maşina porni în josul străzii prăfuite şi întunecoase.

Chipul şoferului era ca o foaie nescrisă, imobil. Gentry îşi spuse că şi dacă ar fi fost lumină în interiorul maşinii sau dacă ar fi fost îndreptat spre el cel mai mare şi mai strălucitor reflector de pe cel mai mare stadion de fotbal din SUA, tot nu ar fi putut dezvălui alte detalii faţă de cele pe care le putea distinge în întuneric pe faţa bărbatului cu pielea ca onixul.

Poliţistul vorbi primul în engleză. Vocea lui era joasă şi gravă.

— Eşti rus?

Tipul ăsta lucrase pentru ruşi; nu avea niciun motiv să-l deruteze.

— Exact.

— Bun. Spune-le oamenilor tăi că vreau mai mulţi bani.

— Nu sunt impresarul tău. Spune-le singur.

Bărbatul nu mişca nimic altceva în afara buzelor. Court văzuse automate mai pline de viaţă decât acest informator.

— Sunt într-o poziţie periculoasă pentru că mă întâlnesc cu tine şi ajut

SDF cu asta. E mult mai periculos decât ne-am înțeles. Vreau mai mulți bani înainte de a merge mai departe.

Court nu se lăsă păcălit. Din experiența lui, exista regula, nu excepția, ca unii informatori să ceară în ultimul moment mai mulți bani. Ca să pună punct, adesea susțineau că situația se complicase. În ceea ce-l privea pe Court, acest bărbat era folosit doar să-l ducă de la Khartoum la Suakin şi, din moment ce nu avea nevoie de acest serviciu anume, nu-i păsa dacă Sid sau SDF l-au plătit sau nu.

Cu toate acestea, avea să descopere în seara asta dacă polițistul îi era sau nu de folos. Deja părea că nu merită efortul.

— N-am bani.

Era o minciună, dar Court nu avea chef să arunce cu bani pe ticălosul ăsta.

— Dacă ai informații care-mi folosesc, le voi spune superiorilor mei că ai fost de ajutor.

Omul cu chip de statuie trase maşina pe dreapta şi opri. Era întuneric beznă pe toate laturile maşinii, iar lumina farurilor evidenția norii de praf ridicați de roțile altor vehicule.

Mohammed se uită în ochii lui Court. Acesta spera că pare la fel de întunecat şi amenințător ca ticălosul ăsta.

— Nu-i suficient.

— În cazul ăsta, bănuiesc că am terminat. Le voi spune celor de la SDF că te-ai răzgândit. Sunt convins că te vei auzi curând cu ei. Court se făcu că vrea să coboare, dar ştia ce urma.

— Aşteaptă.

Court se aşeză din nou pe scaunul tapițat cu piele crăpată. Pistolul prins într-un inel i se lăsă mai jos pe şoldul drept.

— S-au schimbat nişte lucruri în Suakin.

Americanul crezu că urmează să audă încă un discurs despre pericolul care ar justifica dorința lui Mohammed de a obține mai mulți bani. Oftă, dar următorul comentariu al informatorului îi atrase atenția.

— Am crezut că Abboud va veni doar cu echipa obişnuită de securitate. Douăzeci şi cinci de oameni sau aşa ceva. În mod normal, ăştia sunt toți când vine. E adevărat că sunt mai mulți în Port Sudan – unii rămân la elicopterul lui dar când vine la Suakin, are în mod normal numai douăzeci şi cinci de paznici.

— Aşadar… ce e diferit de data asta?

— SNS a venit azi după-amiază.

— Poliția Secretă e aici?

— Exact.

— Câți? întrebă Court, privindu-şi mâinile.

— Am văzut cinci bărbați, răspunse bărbatul din umbră, după care, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă: Sunt însă şi mulți soldați în oraş, trebuie să ai grijă cu ei.

— Ce înseamnă mulți?

— Cel puțin o companie. Infanterie.

Asta îl făcu pe Gentry să se uite din nou la şofer.

— Ai idee de ce?

— Spun că a fost descoperit un grup de rebeli la o fermă din afara oraşului.

Court înțelese într-o clipă că operațiunea CIA fusese compromisă.

— Rebeli?

— Da. Armata de Eliberare Sudaneză. E ciudat. Nu a operat niciodată atât de departe în est.

— Ai idee câți sunt?

Bărbatul flutură o mână, gesticulând pentru prima oară.

— Nu mulți. Doar vreo doisprezece.

Doisprezece. Zack îi promisese inițial o sută, apoi ajunse la treizeci şi cinci. Court afla acum de la cea mai sigură sursă că numărul adevărat era doisprezece. Nu-l învinovățea pe Zack; bineînțeles că dacă Sierra Unu ar fi ştiut că luptătorii lui delegați reprezentau o forță atât de impotentă, nu ar fi mers mai departe cu operațiunea. Court mai văzuse astfel de schimbări matematice. Condamna sediul local CIA, Sudan Station, pentru că promisese prea mult şi nu livrase. Probabil că nu vor fi niciodată o sută de oameni în cadrul AES din Suakin; treizeci şi cinci ar fi fost cei mai mulți şi acum era clar că Sudan Station era de rahat.

Doisprezece oameni, deja cunoscuți de autoritățile locale, nu păcăleau pe nimeni. Dacă tentativa de răpire a preşedintelui mergea înainte, armata ar fi distrus în câteva minute jalnicul grup al rebelilor.

Cameleonul putea să-şi continue misiunea de a-l asasina pe preşedinte pentru Greg Sidorenko, dar era exclusă răpirea lui pentru CIA, fără ajutorul atacului rebelilor. Acum, era evident pentru Court că misiunea lui Zack ar trebui anulată.

— Aşadar, vreau mai mulți bani ca să vă ajut mâine.

Court trebuia să ia legătura cu Zack ca să afle dacă măcar va exista o operațiune a doua zi. Înțelese că era posibil să aibă nevoie de ajutorul lui Mohammed ca să ajungă în zonă. Dacă Noaptea de Safir era moartă şi îngropată, poate că CIA voia să îndeplinească operațiunea lui Sid şi să-l evacueze aşa cum plănuiseră, cu ajutorul FBI.

— Am două mii de euro.

— Vreau zece.

Court tăcu. Nu erau banii lui, nu-i păsa dacă acest bărbat era plătit, dar în ultimii cincisprezece ani se tot târguise pentru una-alta în țări din Lumea a Treia şi ştia ce face.

— Trei acum, trei după.

Şase miare reprezenta probabil de trei ori mai mult decât făcea ticălosul ăsta ciudat într-un an. Presupunând că ruşii acceptaseră deja să-i plătească atât sau mai mult, clovnul ăsta deja strângea o sumă bunicică.

Mohammed se uită lung la Gentry. În cele din urmă, scoase maşina pe drum şi porni.

— De acord.

El şi Court discutară despre aranjamente timp de câteva minute, cât Mercedesul înconjură oraşul. Court încercă să cerceteze zona în timp ce vorbeau, privind pe geamurile murdare, dar nu reuşi să pună cap la cap străzile ciudate şi aleile murdare. În cele din urmă, Mohammed trase din nou pe dreapta. Cameleonul fu surprins să se afle exact în locul de unde fusese luat în urmă cu o jumătate de oră.

— Mâine-dimineață voi fi la locație la ora stabilită, zise polițistul. Te voi duce într-o casă din Khartoum, unde poți aştepta până când poți pleca în siguranță spre aeroport.

Gentry vârî mâna în buzunarul drept şi scoase o rolă de euro acoperită cu o bandă.

Bineînțeles că erau banii lui, de la Sid; CIA nu-i dăduse bani lichizi.

★★★

La unsprezece, Court reveni în ascunzătoarea din ajun. Verifică atent ca să se asigure că nu fusese nimic deranjat în rucsacuri, desfăcu apoi o sticlă cu apă caldă şi o bău. După aceea luă aparatul Hughes Thuraya şi sună.

Zack răspunse la al treilea țârâit.

— Şase, tocmai îmi făceam somnul de frumusețe; sper să fie important, zise adormit Hightower.

— Trebuie să anulezi Noaptea de Safir. Rebelii au fost descoperiți.

Când vorbi din nou, Hightower era treaz de-a binelea.
— Cine a zis?
— Informatorul SDF. E polițist local. O echipă SNS şi o companie de infanterie GOS au ajuns în oraş din cauza a doisprezece rebeli AES care au fost deconspirați.
— Doisprezece?
— Recepționat.
— Doisprezece. Doi-spre-zece rebeli?
— Informația lui pare bazată.
— La dracu' cu Sudan Station, zise Zack după o pauză lungă. Uite ce cred. Filiala locală a CIA ori a exagerat puterea AES de a aduce oameni în teatrul de luptă, ori…
— …ori AES a exagerat numărul ca să obțină un cec de la Unchiul Sam. După care s-au lăsat descoperiți.
— Ticăloşii!
— Recepționat.
Sierra Unu auzi în receptor chicotitul lui Court.
— Nu credeam că o să spun asta, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Sidorenko şi pentru contactul lui local.
— Aşa e. Ar fi putut ieşi urât.
— Lasă-mă să-i spun eu lui Denny.
— Spune-i că trebuie să anulezi.
— Hai să vedem ce are de spus.
— Sună-mă imediat înapoi, Unu. Încă mai pot îndeplini misiunea Oryx; opoziția din zonă nu mă poate împiedica.
— Să vedem ce spune Denny, repetă Zack.

★★★

Ascunzătoarea lui Court peste noapte era, cel puțin din punct de vedere operațional, o locație aproape perfectă pentru a-şi depozita echipamentul şi a se întinde. Ambele rucsacuri mari deschise şi echipamentul sortat şi poziționat pentru acces rapid îi ofereau un aşternut cald şi suficient de plat pe care să se întindă. Foşnetul blând al valurilor lagunei pe stâncile țărmului era liniştitor şi urma să-l ajute să se odihnească atunci când va veni momentul.
Aşteptă mai mult de oră să îl sune Zack înapoi. Apelul veni după miezul nopții, exact când Gentry închisese ochii şi adormise.
Conectase telefonul prin satelit la sistemul C4OPS, aşa că atunci când

auzi țârâitul în căşti, apăsă pe butonul care făcea ca apelul să fie transferat din telefon direct în căşti.

— Da, răspunse el imediat.

— Carmichael a zis să mergi mai departe.

— Cu lovitura lui Sid, nu?

— Negativ. Rămânem la Noaptea de Safir. Răpirea lui Oryx şi evacuarea pe apă.

— Cum dracului să-l răpesc cu atâtea forțe în…

— Sudan Station nu crede povestea. Ei susțin ori că sursa ți-a dat informații false, ori că o faci tu cu noi. Carmichael este de partea Sudan Station. Deocamdată mergem înainte, fără să ținem cont de această singură sursă a ta, deoarece filiala locală CIA susține că sunt treizeci şi cinci de rebeli AES şi nu s-au raportat mişcări importante ale SNS sau GOS. Rebelii spun că vor ataca fără probleme piața, mâine-dimineață la şase şi jumătate.

— Nu vorbesc prostii, Zack.

— Ştiu. Ascultă; Carmichael spune că sunt autorizat să iau decizii în timpul jocului. Pot opri totul în orice clipă dacă lucrurile nu arată bine mâine-dimineață. Mi-a dat permisiunea de a fi la fața locului.

— O să fii cu mine în bancă?

— Nu, dar vom fi în apropiere. A dat undă verde grupului Whiskey Sierra ca să intervină direct dacă o cere situația.

Court inspiră aerul umed.

— Serios? Voi veți trage în gărzile de corp şi în trupele GOS? Cum rămâne cu negarea implicării? De ce mă mai folosiți pe mine, din moment ce aveți undă verde pentru…

— Court, Carmichael e prins într-un colț. A făcut nişte promisiuni şi trebuie să le respecte prin orice mijloace. A promis Casei Albe că-l vom preda pe Oryx europenilor. Viitorul Grupului de Operațiuni Speciale depinde de asta.

— Viitorul meu depinde de operațiunea asta. Mi-ai spus că totul o să se reducă la câteva gărzi de corp împotriva a o sută de rebeli. Acum sunt gărzile de corp, trupele GOS şi un contingent de o mărime neştiută a SNS, toți împotriva câtorva camionete pline cu ticăloşi neantrenați care au fost deja deconspirați!

— Ți-am spus că Sudan Station nu crede că au fost deconspirați. Şi chiar dacă au fost, Whiskey Sierra va mări numărul forțelor. O să reuşim.

— Planul tău are nevoie de o clismă, Zack.

— Puştiule, în trecut, câte dintre operaţiunile Echipei Teroriste au mers conform planului?

Court se gândi şi ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc de niciuna, dar…

— Exact! Acesta este cel mai bun plan pe care-l avem; dacă se duce la vale pentru noi, vom veni cu altceva din mers. La fel ca de fiecare dată.

— Nu-mi place.

— Voi lua notă de opoziţia ta şi o voi plasa în dosarul „Cui dracului îi pasă ce crede Court”, râse Zack. Ce-ţi spuneam pe vremuri? Nu trebuie să-ţi placă…

— …trebuie s-o faci, completă Court.

Era furios, dar avea experienţă. Avea să-şi facă treaba şi Hightower ştia asta.

— Vrei să te întorci în joc? Respectă-ţi partea din Noaptea de Safir. Îl vei face fericit pe Carmichael şi e un tip foarte recunoscător. Nu-ţi face griji, tipule. Whiskey Sierra va fi în preajmă să te ajute.

Gentry mormăi după o lungă pauză.

— Şase, terminat.

TREIZECI ŞI DOI

Court se trezi şi se uită la ceas. Bucăţi minuscule de tuburi de tritiu umplute cu gaz îi iluminau încheietura, arătându-i ora. Era patru dimineaţa; aerul era răcoros datorită brizei venite dinspre ocean. Se ridică în fund şi-şi umplu plămânii cu aer. Dormise cu intermitenţe cel mult două ore. Operaţiunea viitoare îl făcuse să se sucească şi să se răsucească, analizând în minte detalii, eventualităţi şi o mulţime de variabile cărora nu reuşise să le dea de cap. Indiferent cum privea situaţia, nu-şi putea imagina ziua altfel decât ca pe un mare dezastru. Avea impresia că vine cu un tren defect şi e prea târziu să sară din el.

Scoase din pachetul pe care i-l dăduse Zack noaptea trecută un baton Soldier Fuel cu unt de arahide – cu vitamine şi proteine, creat de nutriţioniştii din armata SUA. Desfăcu ambalajul şi mâncă rapid şi eficient, chipul lui împietrindu-se cu fiecare minut care trecea şi-l apropia de ziua operaţiunii. Se spălă cu apa din plosca luată din rucsacul CamelBak.

Coborî apoi precum crabul peste bolovani până la ţărm. În timp ce se uşura în lagună, se gândi să-şi schimbe hainele cu altele mai potrivite planului, dar se răzgândi. Îi plăcea să aibă pantaloni cu mai multe buzunare – acestea erau foarte importante pentru un operator –, însă ţinuta locală murdară cu care mersese pe jos, înotase, dormise şi chiar mersese într-un căruţ tras de măgar arăta mult prea autentică pentru a o schimba cu ceva curat, dar diferit de acest mediu.

Se târî până la rucsacul rusesc pe care i-l dăduse Sid. Îl aruncă pe un umăr şi intră în apa întunecată şi rece a lagunei. Rucsacul greu era impermeabil şi avea o cameră de aer care-i permitea să plutească, aşa că Gentry se ţinu de el în timp ce înota.

Douăzeci de minute mai târziu era în faţa minaretului de pe Insula Old Suakin. Urcă în galerie, încăperea deschisă aflată chiar sub domul din vârful turnului. În trecut, când insula era plină de viaţă şi moscheea era deschisă, cel mai recent, în urmă cu două sute de ani, muezinul cânta de cinci ori *adhan*-ul, chemarea la rugăciune a credincioşilor. Acum era linişte acolo şi se adăposteau păsări. Sosirea lui Court stârni porumbeii adormiţi. Plecară în zbor, dar sunetele şi mişcările lor nu-l îngrijorară pe Gentry. Cu siguranţă că pisicile din jur hărţuiau deseori creaturile înaripate, aşa că un mic grup care-şi lua zborul în noapte nu alarma pe nimeni.

Court se târî cu grijă prin minaret, mânjindu-şi genunchii şi mănuşile cu excremente proaspete de porumbel şi trăgând după el rucsacul. Era mai puțin preocupat de faptul că ar putea fi observat, cât de posibilitatea ca structura să cedeze şi să se prăbuşească, luându-l cu ea. Rezistă însă, iar Gentry desfăcu rucsacul şi scoase componentele puştii cu lunetă Blaser şi începu s-o asambleze.

Aceasta era menită să inducă în eroare. Nu avea de gând să folosească puşca, să ochească pe cineva. Totul era doar ca să-l facă pe Sidorenko să creadă povestea conform căreia asasinul lui de top fusese deconspirat cumva şi capturat sau ucis de asasinii CIA. Când Abboud va apărea în viață, încătuşat, în Haga, Sid se va întreba ce s-a întâmplat cu asasinul pe care l-a trimis să-l ucidă. Carmichael îi promisese că Langley va face cunoscut că o echipă de operațiuni paramilitare DAS îl prinsese în cele din urmă pe cel mai căutat om şi îl ucisese pe coasta Mării Roşii cu câteva momente înainte ca el să ucidă din nou.

Court nu avea de unde să ştie dacă acest şiretlic va funcționa. Sid nu era prost. Dar Gentry decise că, dacă plasa mai multe dovezi la locul faptei, demonstrând că el fusese într-adevăr acolo ca să-l ucidă pe Abboud, era mai probabil ca Sidorenko şi oamenii lui să creadă în povestea oficială, care se potrivea cu urmele fizice lăsate de Gentry la ultima locație.

Aşa că americanul pregăti totul ca şi cum el ar fi fost lunetistul care tocmai se pregătise să tragă. Arma fu aşezată pe trepied, capacul lunetei desfăcut, iar luneta – reglată pentru o lovitură de la patru sute de metri cu vânt neglijabil. Puşca era încărcată, iar cartuşele suplimentare, aşezate în ordine în partea dreaptă.

În cele din urmă, când fu mulțumit de şiretlic, Court se mai uită o dată la ascunzătoarea lunetistului. Cât de simplu ar fi fost să-l asasineze pe preşedintele Abboud, să ajungă cu o barcă cu motor la capătul îndepărtat al insulei, să traverseze rapid apele blânde ale Mării Roşii până la ambarcațiunea mai mare care aştepta să-l ducă în apele internaționale. Bineînțeles că sudanezii aveau canoniere – putea avea ghinionul să dea peste una în timpul evacuării –, dar şansele de a-i evita pe marinarii sudanezi erau mai mari decât să reuşească planul Noaptea de Safir. Court clătină încet din cap. Multe dintre lucrurile asupra cărora nu avea control trebuiau să meargă foarte bine în următoarele câteva ore.

Gentry coborî scările. Era din nou afară, pe drumul prăfuit, înainte de răsăritul soarelui pe insula Noul Suakin, şi se duse trei străzi mai în spate

spre țărmul apei, asigurându-se că nu lăsa nicio urmă cu ajutorul căreia să fie găsit. Ridică rucsacul, acum mult mai uşor, şi intră în apa caldă. Era la fel de liniştită ca apa dintr-un bazin de înot, deşi mirosul sălciu dovedea că nu fusese curățată cu produse chimice.

Când apa îi ajunse până la gât, se întoarse spre insulă, ținând sacul plutitor cu ambele mâini. Când vor fi descoperite dovezile plantate de el, indiferent că va fi peste câteva ore sau câteva zile, va fi legat de scenă. Pentru toată lumea va fi evident că asasinul ajunsese în cuibul de lunetist, se instalase conform cerințelor şi apoi îşi aşteptase liniştit prada.

Şi astfel vor crede toți că lunetistul dispăruse pur şi simplu.

Cameleonul zâmbi misterios când se întoarse, lovindu-şi uşor picioarele, şi începu să plutească o sută de metri spre țărm.

★★★

La cinci dimineața nu era niciun suflet pe străzile murdare din Noul Suakin. Primele raze de lumină urmau să apară abia peste o oră, Oryx nu avea să treacă decât peste nouăzeci de minute, aşadar, Court era deja pe poziție, ascuns în umbra acoperişului lung din tablă al pieței de peşte din colțul de sud-est al construcției. Avea cu el rucsacul de la CIA, cu aproape douăzeci şi trei de kilograme de echipament. Telefonul prin satelit era ataşat în partea stângă a centurii, sub bluza largă, conectat la sistemul C4OPS. Avea căştile wireless în urechi, iar tubul subțire din cauciuc şi sârmă al microfonului îi trecea pe lângă obraz, coborând până la gură aproape invizibil datorită părului lung şi a bărbii.

Sub bluză, la centură, purta ascuns un Glock 19 şi două încărcătoare în plus. În total, patruzeci şi şase de cartuşe de muniție.

Nu era mult pentru o bătălie, dar acțiunea din dimineața asta se presupunea că se va desfăşura în favoarea, nu împotriva lui.

Totuşi, şi-ar fi dorit cu siguranță să aibă mai multe arme.

Court îşi acordă timpul necesar să se adapteze mediului. Cămile libere cutreierau străzile; măgarii erau în țarcuri sau prinşi de stâlpi din lemn. Oraşul din jurul lui arăta, la propriu, ca unul din vremurile biblice, singura mare excepție fiind vechea şi dărăpănata moschee. Pe vremea lui Hristos nu erau moschei aici, dar priveliştea pe care o avea în fața ochilor, în timp ce stătea în aer liber lângă piața de peşte, nu se schimbase deloc din secolul al doisprezecelea. Îşi imagină că trăia în perioada aceea şi se întrebă dacă vreun spion sau asasin se ascunsese chiar în locul acesta, la ora asta a dimineții, cu scopul infam de a lovi o țintă din moschee sau din clădirea

foarte veche de pe cealaltă parte a pieței.

Abia atunci observă câteva erori în peisaj. Câteva căruțuri trase de măgari erau la vedere, dar toate aveau roți cu cauciucuri groase în locul celor din lemn. O mare parte din acoperişurile din metal şi pereții laterali ai cocioabelor aflate la vedere erau din butoaie de ulei ruginite sau chiar cutii mari de cafea, din metal. O găleată albastră spartă atârna de o frânghie la o fereastră de la etajul al doilea.

Fără avertisment, auzi o voce în apropiere. Tresări, îşi luă pistolul şi se ridică, lovindu-se cu capul de raftul din lemn de deasupra lui din baracă, apoi îşi dădu seama că era vocea lui Zack şi că se auzea din căşti, îngenunche iar, supărat din cauza propriei prostii.

— Bună dimineața. Şase, oriunde te-ai afla. Eu şi băieții tocmai terminăm a doua cafea, după care ne echipăm şi ne îndreptăm spre țărm.

Urmă sunetul scos de o întindere a muşchilor, dar şi un căscat, evident, un efect intenționat.

— La naiba! E al dracului de sigur că e mai bine să lucrezi pentru cineva, nu să fii un tâlhar fugar care stă speriat undeva în întuneric, rugându-te la toți sfinții ca şobolanii care urcă pe picioarele tale să nu te muşte de coaie pentru că nu te poți mişca de teamă să-ți fie descoperită poziția.

Nu avea niciun şobolan pe picior. Court se mustră în sinea lui că se uitase.

— Frățioare, în curând vei lucra din nou pentru noi. E clar că vei fi privit ca un străin, dar îți promit că te voi lăsa din când în când să ni te alături la o cană de cafea.

Gentry dădu din cap. Va fi plăcut să facă din nou parte dintr-o echipă, chiar dacă existau câteva fisuri în relație.

— Până atunci, hai să trecem cu bine de dimineața asta. Unu, terminat.

— Recepționat, şopti Court pentru sine: nu îi transmitea lui Hightower.

Se ridică încet, evitând raftul de deasupra, şi traversă mica alee ce ducea spre intrarea laterală în bancă. În treizeci de secunde îi veni de hac încuietorii; era o treabă uşoară ce necesita numai două unelte subțiri şi câteva mişcări cu cheia de răsucire pentru a se deschide. Înăuntru era întuneric beznă; praful stătut plutea în lumina lunii care pătrundea prin ferestrele arcuite. Court scoase lanterna-creion din buzunar, o ținu cu dinții şi merse pe micuța colonadă care se întindea de-a lungul laturii de est a clădirii mari. Gentry îşi dădu seama că locul acesta exista de sute de ani, dar tranzacțiile bancare nu mai erau o afacere în Suakin. O mare parte din

spațiu era deschis şi pustiu, cu câteva birouri şi telefoane, dulapuri din lemn şi trepte care duceau către o pivniță.

Court continuă să meargă spre intrarea principală şi găsi exact ceea ce era desenat pe schițele de la Zack. În stânga şi în dreapta uşilor duble erau nişte scări. Treptele duceau la un atrium îngust deasupra uşilor, unde ferestrele largi dădeau spre piață. Gentry avu nevoie de câteva minute să-şi pregătească echipamentul, urcând şi coborând de câteva ori scara în spirală ca să aibă echipamentul pe poziția necesară atunci când Oryx şi echipa de securitate aveau să dea buzna pe uşă, crezând că se salvează de atacul din piață.

Se uită pe ferestrele deschise ale atriumului şi zări pentru prima oară clar piața. Nu semăna cu una în sensul pe care-l ştia Court din călătoriile în Europa, Asia şi America Latină. Avea dimensiunile a două terenuri de fotbal şi era complet neasfaltată. Nu era niciun fir de iarbă, fiind doar o întindere mare şi plată de pământ dur.

Pe partea cealaltă a băncii erau câteva clădiri şubrede cu două etaje, cu arhitectură în stil colonial, văruite cu alb, dar murdare, asta fiind evident chiar şi la lumina lunii. Spre nord-est, în partea dreaptă a băncii, nu erau decât barăci construite manual din lemn, placaj şi tablă şi vechituri bătute în cuie sau legate unele de altele; sau, îşi imagină Court cu uşoară exagerare, pur şi simplu sprijinite unele de altele împreună cu o rugăciune către Allah să fie totul bine. Colibele se întindeau în jos pe deal de-a lungul câtorva străzi până la țărm şi la drumul ce ducea spre Vechiul Suakin.

În stânga punctului de observație a lui Court, partea vestică a pieței, văzu cea mai frumoasă clădire din Suakin. Hotelul Suakin Palace. Court se uită spre etajul trei şi se întrebă dacă Sierra Cinci îl urmărea. El stătea în beznă în interiorul băncii, dar bănuia că Spencer avea vreun echipament de vedere pe timpul nopții. Ridică puțin mâna.

— Sierra Cinci către Sierra Unu, se auzi o secundă mai târziu.

— Raportează, Sierra Cinci, răspunse încet Zack.

— Sierra Şase e pe poziție.

— N-am avut nicio îndoială, zise Hightower.

Court lăsă mâna în jos. Era ciudat să fie urmărit, mai ales în acele momente. Continuă să studieze celelalte clădiri din piață. Erau din calcar şi coral văruite în alb, părând la fel de bătrâne ca Matusalem, îşi spuse Gentry, apoi se întrebă dacă Matusalem era de pe aici.

Îşi aținti privirea asupra străzii pe care ar trebui să vină camioanele AED,

presupunând că aveau să vină. Dacă nu o vor face, Court urma să-şi lase probabil tot echipamentul aici şi să iasă pur şi simplu pe uşa laterală a băncii.

Sudanezii ar găsi o gamă variată de mici dispozitive zăcând prin clădirea unde preşedintele trebuia să se retragă în cazul unei revolte, dar CIA nu va putea fi implicată cu siguranță în orice fel de atac sau potențială ambuscadă. Tot echipamentul era din afara Statelor Unite.

Sudan Station, biroul local al CIA, îi asigurase pe toți cei implicați că rebelii vor veni fără îndoială. Toți cei implicați îi crezuseră, în timp ce sursa lui Court fusese ignorată, fiind considerată nesigură pentru că furnizase un alt fel de informații.

La dracu'! îşi spuse Court. Nu aşa îşi organiza loviturile când lucra singur.

Totul era mult mai simplu când operai pe cont propriu ca asasin plătit.

TREIZECI ŞI TREI

Până la şase şi zece, Cameleonul îşi terminase treaba în interiorul băncii. Se întoarse la locul de observaţie de la etajul doi, când veni o transmisie de la Zack.

— Whiskey Sierra pe poziţie. Trei e pe un acoperiş în colţul din nord-vest al pieţei. Cinci este la fereastra de la etajul trei al Suakin Palace, în colţul de sud-vest. Ceilalţi suntem împreună şi gata de acţiune la trei străzi, în nord-estul pieţei. Suntem într-o… Ce mama dracului e asta? Suntem într-o furgonetă Ford Econoline bej. AES va lovi dinspre vest. Ar trebui să fie deja pe poziţie. Primul care vede sau aude ceva să anunţe.

Urmă o serie rapidă de „Recepţionat" de la oamenii din piaţă care ascultau transmisia.

Zece minute mai târziu se iviră zorii în est. Oraşul era înclinat din piaţă până la apă, aşa că, din punctul de observaţie de la etajul doi, Court putea vedea cum luceşte la distanţă apa mării acolo unde întâlnea cerul. Oryx ar fi trebuit să apară în cealaltă parte a pieţei în câteva minute şi cu toate astea nu era nici urmă de rebeli AES. Ar fi trebuit să fie deja în mişcare, iar cei doi Whiskey Sierra din vestul pieţei ori să-i vadă, ori să-i audă până acum.

Nu era însă nimic.

Gentry înţelese ce a vrut Zack să spună când a zis că oraşul lasă o senzaţie de Vestul Sălbatic. Uitându-se pe fereastră la pământ, la clădirile simple, la stâlpii de prindere şi la jgheaburile de apă, la căruţurile trase de măgari, la copertinele din lemn şi la armele în poziţie de tragere, Court îşi dădu seama că ar fi putut fi în alt loc, în alt moment.

Sorbi apă în cornişa înaltă. Verifică, pentru a patra oară, distribuirea lucrurilor în rucsacul din spatele lui.

I se strânse pe loc stomacul din cauza tensiunii.

— Unu către Cinci, zise Zack în microfon.

— Unu te aude, Cinci, răspunse Spencer, membrul musculos de culoare al echipei, care fusese sergent în Forţele Speciale ale Armatei înainte să alăture echipei de operaţiuni neoficiale a CIA.

— Tot nimic în sectorul tău?

— Nu văd nimic de aici, din hotel.

— Trei?

— Niciun semn de viaţă în nord-vest, şefu'.

Hightower ezită şi Court se întrebă dacă era pe cale să anuleze misiunea.

— Bine. Se pare că va trebui să mergem înainte cu Bravo.

În atriumul întunecat din bancă, Court Gentry se încruntă atât de tare, că aproape i se uniră sprâncenele. Ce naiba era Bravo? Dacă era un plan B, atunci era al dracului de sigur că el nu ştia nimic.

— Recepţionat, şefu', zise Trei. Am pregătit RPG[13].

RPG? Pe tâmplele Cameleonului apărură broboane reci de transpiraţie. Court se întinse ca să apese pe butonul telefonului prin satelit pentru a lua legătura cu Zack, să afle ce mama dracului se întâmplă.

Dar nu trebui s-o facă.

— Bun, Şase. Dă-mi voie să te pun la curent înainte să arunci vasul în aer, zise Zack, iar în vocea fără trup părea să se ghicească remuşcarea. Denny şi cu mine ne-am făcut griji că AES ar putea să nu apară. Sudan Station a continuat să promită… dar ai văzut şi tu cum scădea numărul rebelilor. Sursa ta, poliţistul, şi informaţia lui cum că AES fusese deconspirată ne-au pus capac. Frate, mergem mai departe chiar şi fără AES. N-ai nevoie de o bătălie, ci doar de o diversiune, un mic atac ca să-l facem pe Oryx şi echipa lui de gărzi personale să meargă în punctul de securitate. Ei bine, Şase, îţi vom oferi acest mic atac. Nu-i aşa, Trei?

— Recepţionat, Unu.

— Trei şi Cinci vor trage focuri directe, suficiente cât să-i facă pe Oryx şi pe cele mai apropiate gărzi personale să treacă de uşile băncii. Apoi îi vom lovi pe cei rămaşi în piaţă dinspre nord-est, doar cât să-şi ţină capetele plecate pentru un minut sau două. După aceea vei avea cale liberă, mai zise Zack, după care urmă o pauză lungă. Apropo, ăsta e planul lui Denny. N-am vrut să-ţi spun până acum, deoarece… ei bine, la dracu', speram că AES îşi va face apariţia. Sper că nu eşti prea supărat.

Court nu era supărat; era livid de furie. O sută de rebeli se transformaseră în zero, iar Zack omisese să menţioneze compania de infanterie care se presupunea că se află în zonă. Cameleonul crezuse că are suficient timp să-l urce pe Oryx în maşină şi să iasă din oraş în timp ce gărzile personale se luptau cu rebelii.

Acum avea numai sprijinul a cinci oameni în piaţă şi vor întrerupe contactul aproape imediat, nelăsându-i practic Cameleonului niciun minut ca să-l scoată pe Oryx din bancă, să meargă zece străzi până la maşină şi apoi să iasă pe drumul ce-i scotea din oraş. Fusese instruit să nu transmită prin staţia C4OPS, dar nu-i păsa. Apăsă butonul de la centură.

— Nenorocitule! Nu-l pot scoate la timp…

— Ieşi din rețea, Şase! ordonă Zack.

Fiind liderul echipei, radioul fusese setat ca transmisiunile să ajungă la toți.

— Oryx şi echipa lui sunt la vedere. Intră în piață prin colțul nord-estic. Pregăteşte să loveşti coada grupului, Trei.

— Trei are ținta în vizor, zise pe un ton scăzut Dan.

Court privi răsăritul pe fereastră. Zări mişcare. Grupul de bărbați îmbrăcați în costume, aflați la distanță, apăru în piață. Se uită în jos la scară şi se gândi la fugă, deşi nu ştia prea bine unde să se ducă. Acum era prea târziu să continue cu operațiunea lui Sid; nu avea cum să se întoarcă să ia puşca Blaser şi să-l împuşte pe Abboud şi, dacă nu îndeplinea acest obiectiv, Sidorenko nu l-ar fi ajutat să iasă din țară. Pe de altă parte, dacă nu ducea la capăt operațiunea Noaptea de Safir, Zack şi CIA nu l-ar fi ajutat nici ei să părăsească țara.

Era blocat, nu mai avea cale de întoarcere şi acesta era motivul pentru care Hightower nu-i spusese de schimbarea misiunii în acțiune directă.

Acum era nevoit să continue cu Noaptea de Safir.

— Două sute de metri până la bancă, zise Cinci. Îi lovesc când trec prin fața uşii.

— Recepționat.

Gentry aruncă o ultimă privire spre echipamentul din atrium: totul era la locul lui. Se calmă. Misiunea era diferită de majoritatea celorlalte operațiuni ale sale, dar prinseseră nişte răufăcători pe vremea Echipei Teroriste, aşa că Gentry nu era străin de genul ăsta de acțiune. Aceasta era cea mai mare, mai complicată şi mai sensibilă misiune la care participase, din punctul de vedere al timpului. Una care mirosea a disperare din partea CIA.

Maurice, mentorul lui Court, îi spusese mereu că „Orice misiune din care nu te poți retrage e o misiune de care trebuie să fugi”.

— O sută cincizeci de metri, veni informația de la Sierra Cinci.

Maurice mai avusese o vorbă care-i veni chiar atunci în minte lui Court. „Un plan este doar o listă lungă de rahaturi care nu se vor întâmpla”.

Court descoperise că aceasta era singura constantă în misiunile lui, în viața lui. Planurile erau bune. Planurile erau necesare, dar în cele din urmă, cele mai multe dintre ele erau prostii.

— Sierra Trei către Unu.

— Raportează.

— Şefu', trece un camion prin faţa poziţiei mele.
— AES? întrebă Hightower şi Court sesiză speranţa în glasul lui.
— Aşteaptă, Unu, se auzi, apoi urmă o pauză. Negativ. Sunt trupele GOS.
— Cinci către Unu… Sunt trupe şi aici. La două străzi la vest de mine se îndreaptă către piaţă.
— La dracu'! zise Zack ca răspuns.
Rahat! Trupele GOS erau în apropiere, dar AES, nu. Pe cine căuta GOS?
Court se uită cu ochii mijiţi de-a lungul pieţei. În dreapta lui, soarele începuse să se ridice deasupra apei ca o băşică roşie. Lumina zorilor dădea o strălucire ciudată clădirilor văruite din stânga lui. Alaiul lui Abboud, vreo douăzeci de bărbaţi, se apropia de poziţia lui.
— Unu, aici e Trei. Ce facem, şefu'?
Căştile lui Court erau conectate la transmisiunile Whiskey Sierra, deşi el avea ordin să nu transmită. Cameleonul şopti în atriumul rece şi întunecat: „Renunţă! Renunţă!" Rămase la fereastră, pregătit însă să coboare în fugă treptele şi să iasă din clădire pe uşa din spate. Putea scăpa, nu cu maşina pregătită pentru el, ci pe apă. Acolo erau bărci mici legate peste tot în port; putea să ia una şi să plece.
Vocea lui Hightower se auzi în căşti. Court cunoştea orice inflexiune a vocii bărbatului, în aşa fel încât sesiză stresul ascuns printre cuvinte.
— Spune-mi numărul inamicilor. Terminat.
— Unu, aici e Trei. Pot fi în jur de treizeci. Trei, zero. Un grup compact şi lung. Arme de calibru mic şi aruncătoare de grenade la vedere. Ar putea fi şi nişte PKM{14}-uri, şefu'. Terminat.
— Recepţionat, zise hotărât Zack.
— Cinci către Unu. Am cam tot atâţia şi aici. Patrulează în coloane, nu par să caute probleme.
Când Zack nu zise nimic în următoarele câteva secunde, altcineva întrerupse liniştea din reţea:
— Unu, aici e Trei. Pot trage chiar acum. Dacă se dispersează, va fi mai greu să…
— Am înţeles, Trei. Aşteaptă, zise Zack.
„Renunţă", şopti din nou Gentry. Apoi, repetă în şoaptă o litanie pe care o folosise deseori în trecut, atunci când viaţa lui depindea de Sierra Unu, iar Court era pe marginea prăpastiei în aşteptarea deciziei. „Calmează-te, Zack. Calmează-te, Zack. Calmează-te, Zack." Cameleonul ştia că totul, inclusiv

propria viață, depindea de următoarea transmisie a lui Zack; o evacuare în siguranță şi în tăcere şi apoi o investigare asupra modului în care eşuase complet Noaptea de Safir.

Sau alternativa.

Al Treilea *nenorocit* de Război Mondial.

„Calmează-te, Zack.”

Apoi veni.

— Sierra Unu către toată lumea.

O lungă ezitare.

— Hai să abandonăm. Toată lumea rămâne pe loc repaus. Stați pe poziție până când alaiul lui Oryx intră în moschee; apoi vreau o ieşire în linişte din zonă…

Court lăsă să-i scape cel mai lung oftat de uşurare din viața lui.

Toți membrii Whiskey Sierra intrară în rețea, pe rând, şi confirmară că înțeleseseră ordinul de a rămâne pe loc repaus. Bărbații aceştia erau profesionişti desăvârşiți; nu trădară nici emoție, nici uşurare sau dezamăgire că misiunea fusese anulată în ultima secundă.

Gentry se uită pentru ultima dată la preşedintele Abboud, care traversa vioi piața, cu alaiul lui pe poziție.

Era dezamăgit să fie atât de aproape şi totuşi atât de departe, dar şi el era un profesionist. Mai fusese în situația asta, cu o secundă, două înainte de a atinge punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere, incapabil sau nedornic să continue. Court nu pierdu timpul şi se depărtă de fereastră, îndreptându-se spre scara care ducea de la atrium la intrarea principală în bancă. Merse până la sala întunecată cu colonade. Aproape ajunsese la uşa din spate, când căştile reveniră la viață încă o dată datorită transmisiilor Whiskey Sierra.

★★★

Zack Hightower sprijini puşca între genunchi şi lăsă frustrat capul pe tetiera scaunului pasagerului în timp ce Brad/Sierra Doi băgă furgoneta bej în viteză. În spatele lor în furgonetă, era Milo, Sierra Patru. El privea uşa din spate, închisă a vehiculului, cu un HK21 între picioare. Mitraliera avea aceleaşi cartuşe puternice ca şi multe alte arme de vânătoare sau cu lunetă, dar le expulza mai repede din încărcătorul cu 100 de gloanțe. Milo fusese desemnat „trunk monkey”{15}, gata oricând să tragă pe uşile din spate ca să țină adversarul la distanță. Acum nu ieşea în evidență, stând cu uşile închise şi o țintă în care să tragă, dar dacă operațiunea ar fi continuat, probabil că

Sierra Patru ar fi produs cel mai mare dezastru.

Furgonetă aşteptase în umbra adâncă de pe alee, la câteva străzi de piaţă, departe de locul în care fuseseră raportate trupele sudaneze de infanterie. În afara găinilor şi a caprelor, pe drum nu se vedea nicio altă mişcare, aşa că ieşiră din ascunzătoare şi porniră spre sud. În direcţia aceea era piaţa, aşa că Brad întoarse pe prima stradă la stânga, care-l ducea aproape de port şi-i permitea să evite gărzile lui Abboud. Aleea se termina cu o fundătură în care era un ţarc pentru cămile. Era o construcţie rotundă mare, realizată manual din lemn şi fier vechi – în care se aflau câteva animale uriaşe ce stăteau ghemuite pe pământ – şi nu putea fi ocolită.

Brad intră în marşarier. Atât el, cât şi Sierra Unu se uitau în oglinzile retrovizoare.

Zack îi observă primul şi strigă în furgonetă şi în staţia radio către echipă.

— Trupe!

Sierra Doi apăsă pe frână. La douăzeci de metri în spatele lor, la intrarea pe alee, erau şase soldaţi îmbrăcaţi în verde, cu mitralierele chinezeşti Type 81 ridicate, aţintite spre furgonetă. Unul dintre ei strigă un ordin.

— Ce facem, şefu'? întrebă Brad de pe scaunul şoferului.

Zack nu întârzie mult cu răspunsul pe care-l transmise întregii echipe.

— Toată lumea! Nu mai ţineţi cont de ultimul meu ordin. Continuăm cu Noaptea de Safir. Repet, executaţi! Ardeţi-i!

În spatele furgonetei, Milo izbi cu piciorul uşile din spate, deschizându-le larg. Ridică mitraliera din care ţâşniră rafale spre cei şase soldaţi din capătul aleii.

Trei dintre ei muriră pe loc. Ceilalţi se culcară la pământ şi ripostară cu focuri.

În spatele lui Milo, Zack îşi scoase centura de siguranţă şi se strecură printre scaune, ridică puşca de asalt Israeli Tavor TAR-21 şi trase peste umărul stâng al lui Sierra Patru. Brad împinse schimbătorul de viteze în faţă, de la marşarier la conducere, apăsă pe acceleraţie şi voluminoasa furgonetă zdrobi gardul ţarcului, îndepărtând din cale cămilele masive maronii.

★★★

Cameleonul îşi lăsă umerii în jos, resemnat.

Vârfurile degetelor lui erau la treizeci de centimetri de clanţa uşii din spate. În spatele acesteia ar fi trebuit să fie o alee întunecată. Dincolo de

acesta, câteva curbe uşoare, apoi ar fi ajuns în port, în apa lagunei sau pe o barcă mică. În câteva minute ar fi scăpat de pericol.

Transmisia lui Zack şi împuşcăturile din nord schimbară însă totul.

Acum Trei era în rețea.

— Trei atacă!

Se auzi apoi explozia unui aruncător de grenade aproape de poziția lui Gentry.

Spencer se alătură acțiunii.

— Cinci e gata de acțiune!

Din Palatul Suakin izbucniră focuri de mitralieră, începuse. În câteva secunde, Abboud va da buzna pe uşa din spatele lui Court.

Cameleonul se întoarse şi întinse mâna spre tocul de la şold în care era ascuns pistolul Glock 19.

Afară, piața se trezise la viață cu focuri trase de oamenii lui Abboud. Court inhală aerul mucegăit din clădirea vechii bănci, strânse din dinți şi-şi spuse: „Începe".

Urcă în fugă scările şi-şi reocupă poziția.

Câteva secunde mai târziu, uşile duble din holul de sub el se deschiseră.

Bine ați venit la Al Treilea *nenorocit* de Război Mondial.

TREIZECI ŞI PATRU

Oamenii de sub Gentry urlau şi strigau, dar nu cuprinşi de panică; erau gărzi personale pregătite. Ordinele îi erau date superiorului lor, preşedintele Republicii Sudan. Court ştia cum funcţionează lucrurile. Vor intra în clădire într-un cordon strâns, cu Oryx în centru. Odată intraţi, vor securiza uşa şi-l vor conduce apoi în cel mai sigur colţ al clădirii, probabil în seiful de la subsol. Gentry nu ştia câţi oameni intraseră cu Abboud; asta depindea de modul în care fuseseră poziţionaţi când începuse focul, dacă vreunul dintre ei fusese nimerit de Trei sau de Cinci, dar şi de o mulţime de alţi factori. În cele din urmă, nu conta dacă jos erau doi sau douăzeci; Court Gentry avea o surpriză pentru ei.

Apăsă pe butonul unei telecomenzi pe care o lăsase pe pervazul ferestrei. Activă astfel electromagneţii de pe cele două şuruburi ale încuietorilor pe care le ataşase de fiecare parte a uşii duble, trăgând şuruburile din fier, lungi de şapte centimetri şi jumătate, în spaţiul dintre cele două uşi şi strângându-le. Nimeni nu putea să mai intre.

După aceea ridică de mâner un dispozitiv de aproape zece kilograme de pe podeaua acoperită cu linoleum ieftin a atriumului, strecură degetul mare sub capacul comutatorului şi apăsă butonul. O secundă mai târziu aruncă dispozitivul peste balustradă. Căzu în hol, dar era ataşat de o coardă lungă de doi metri de balustradă, aşa că atunci când dispozitivul acustico-optic de asomare non-pirotehnică ajunse la nivelul ochilor bărbaţilor din hol, cronometrul setat la două secunde piui şi licări, asigurându-se astfel că toţi ochii vor fi îndreptaţi spre el şi că va crea un efect maxim.

Court se aruncă pe podea, se ghemui în poziţie fetală cu ochii strâns închişi şi îşi acoperi cu palmele căştile C4OPS.

Dispozitivul era un prototip creat de Direcţia de Ştiinţă şi Tehnologie a CIA, iar Zack îl denumise Big Bang. Fusese creat să provoace dezorientare fiziologică, dar şi fizică, prin lumini şi sunete incredibile. Cercetătorii de la Langley avuseseră grijă să folosească în dispozitiv numai echipamente în serie, cele mai multe din Japonia, Franţa şi Germania, ca să evite eticheta „Made în USA” ataşată pe dispozitiv.

Chiar şi cu ochii închişi, izbucnirea puternică de lumină se reflectă pe pereţii din jurul lui arzându-i ochii şi, deşi avea în urechi căştile C4OPS pentru reducerea nivelului sunetului şi le acoperise cu palmele, piuitul ca de

sirenă care dură o secundă fu asurzitor.

Efectul optic al dispozitivului era asemănător cu privitul în soare timp de o sută zece milisecunde, iar cel acustic lovea timpanele şi chiar le spărgea pe cele aflate la şapte metri de dispozitiv atunci când era declanşat în spaţiu închis.

Court simţi cum îi clănţăne maxilarul, iar trupul îi este acoperit de bucăţi de calcar şi alte materiale căzute din tavan. Ignoră durerea şi resturile şi se ridică imediat în picioare.

Nu avea timp de pierdut.

În timp ce cobora în fugă treptele, ridică arma în faţa lui, nefiind sută la sută sigur ce va găsi. Gentry intră rapid în hol. Îi găsi pe toţi afectaţi într-o măsură sau alta, şase oameni în total, dintre care unul era sigur Oryx. Un bărbat stătea în genunchi şi pipăia cu ambele mâini covorul, căutându-şi arma. Călcă apoi peste alţi doi bărbaţi inconştienţi ca să ajungă la unul mai în vârstă, care zăcea cu faţa în sus. Da, aceasta era ţinta. Oryx era încremenit, iar lângă el erau două gărzi personale conştiente, dar complet dezorientate. Zăceau pe spate şi se zvârcoleau în propria vomă. Gentry rupse imediat haina groasă, albă şi lungă a preşedintelui şi-i slăbi cravata.

Trecând în faţa lui, îngenunche, îl prinse de subsuori şi-l ridică până când se sprijiniră unul de altul cu pieptul. Se lăsă apoi în jos, puse trupul inert pe umărul stâng, apoi se folosi de picioare ca să se ridice, ţinându-l pe Oryx pe umăr precum pompierii. Americanul trecu cu sudanezul peste picioarele altei gărzi de corp şi ieşi din încăpere. Îl lăsă cu grijă jos lângă uşa din spate închisă cu zăvor şi scoase din nou pistolul.

Se grăbi înapoi spre hol. Deşi urechile îi ţiuiau de la sirena pe care tocmai o pornise, putea auzi numărul incredibil de focuri de armă de afară. Era recunoscător că luptele grele se dădeau în nord şi în vest, iar asta nu interfera cu calea lui de scăpare.

În hol, Gentry ridică pistolul şi trase câte un foc înăbuşit în glezna fiecăreia dintre gărzile de corp care trăia. Se uită prin încăpere, sperând să găsească o puşcă scăpată sau o mitralieră, dar nu văzu altceva decât câteva pistoale Lado, pe care le ignoră.

Afară, bărbaţi băteau în uşi, implorând să li se permită să intre. Gentry lăsă în urmă holul şi bărbaţii răniţi. Îşi vor reveni repede, unii poate în mai puţin de un minut, dar îi va durea capul câteva ore sau zile. Vor fi neputincioşi mai mult timp din cauza gleznelor, dar cel mai important e că vor avea nevoie de îngrijiri imediate, ceea ce însemna mai multe gărzi,

polițiști, soldați și alte forțe care să se ocupe de asta, rămânând mai puțini disponibili pentru vânarea răpitorului.

Gentry se întoarse la ușa din spate în timp ce-și reîncărca pistolul; îl aruncă pe Oryx pe un cărucior cu acționare manuală pe care i-l dăduse Zack. Era un dispozitiv mic, pliabil și ușor, fabricat în principal din țevi telescopice din PVC, cu un material plastic dur tip fagure, cu platformă și cauciucuri groase. Poziționă corpul greu pe cărucior, îndesă brațele sub cordonul elastic atașat, după care făcu o pauză ca să-și recapete răsuflarea. Împușcăturile continuau afară în rafale scurte. Sunau haotic, fiind distribuite pe o suprafață mare.

Nu era de bine, dar măcar nu auzi nimic pe acea parte a clădirii.

Court trase zăvorul de la ușa din spate și o deschise, privind mai întâi în stânga, în direcția pieței. Se uită apoi în dreapta. Doi civili stăteau pe drumul de pământ. Îndreptă pistolul spre ei și aceștia ridicară imediat mâinile. Le spuse în arabă să dispară, dar rămaseră nemișcați. Când flutură însă pistolul cu amortizorul lung atașat, părură să înțeleagă și dispărură în câteva secunde.

Un minut mai târziu, Gentry alerga în umbră, împingând căruțul cu președintele în fața lui. Merse două străzi spre sud și văzu numai doi civili confuzi, care nu făcură nimic să-l împiedice să înainteze. Trecu apoi pe lângă un zid lung, jos, și intră pe poarta deschisă a unei reședințe particulare. În curtea mică, lăsă căruțul pe pământ și îngenunche lângă el. Acum era la o sută de metri distanță de ușa din față a băncii. Făcuse dreapta și apoi stânga de-a lungul unui pasaj îngust și era pe jumătate încrezător că nu-l văzuse nimeni și că nu lăsase nicio urmă de tălpi sau roți.

Răpăitul focurilor de armă continuă în piață.

Ca la un semn, Oryx începu să se legene la stânga și la dreapta. Court îl dezlegă și-l ridică în șezut, plesnindu-l de câteva ori peste față. Scoase din rucsac un colier din plastic și imobiliză brațele președintelui în fața trupului. Se întinse să ia o sticlă cu apă pusă pentru acces rapid într-un buzunar lateral al rucsacului, o deschise și împroșcă din plin peste chipul bărbatului masiv și capul chel. Oryx își revenise. Încă era dezorientat și avea pupilele dilatate. Gentry îl forță să ia câteva înghițituri de apă, după care-l plesni din nou.

Oryx scuipă imediat, mare parte din apă ajungând inevitabil pe fața Cameleonului. Abboud încercă să întindă mâna ca să alunge luminile fantomatice strălucitoare din fața ochilor.

Gentry strigă ca să acopere țiuitul din urechile lui Abboud.

— Trezeşte-te! Deschide ochii! Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Acum îi captase toată atenția. Ochii lui erau măriți, dar limpezi şi albi în centru din cauza luminii orbitoare a Big Bangului. Era evident şocat, însă îşi revenea din ceea ce, cu câteva secunde în urmă, i se păruse probabil un vis.

Oryx scutură capul, încercând să alunge confuzia, luminile strălucitoare care-i dansau în fața ochilor şi țiuitul neîncetat din urechi.

Court fusese de multe ori lovit astfel la antrenamente, dar dispozitivul pe care-l folosise asupra lui Oryx şi a gărzilor lui era nou şi periculos.

Gentry se bucura că nu fusese niciodată ținta unui dispozitiv acustico-optic de asemenea magnitudine.

Oryx strigă în arabă:

— Cine eşti? Unde… ce se întâmplă cu…

Gentry îi răspunse în engleză.

— Ascultă. Am fost trimis să te omor. Asta era misiunea mea, dar altcineva a vrut să te răpesc. Înțelegi?

Preşedintele dădu încet din cap, ca şi cum încă nu era sigur că asta nu era un soi de păcăleală nemiloasă.

Court îl privi câteva secunde, apoi ochii lui Oryx fură străfulgerați de panică.

— Voi încerca să te răpesc, dar uite care e treaba. Dacă devine prea complicat, mă întorc la planul A. Oricum, planul A aduce mult mai mulți bani decât planul B. Dacă situația se complică prea tare, dacă îmi faci prea multe probleme în timp ce încercăm să ieşim de aici, revenim la planul A. Acesta prevede un glonț între ochii tăi mici, te las în stradă, mă duc acasă şi îmi număr banii. Ai înțeles?

Oryx dădu iar din cap. Expresia lui era una de panică, dar şi de acceptare. Acum înțelegea.

— Aşadar, treaba ta e să te asiguri că planul A nu e o alegere uşoară pentru mine. Ai priceput? Trebuie să fim în aceeaşi echipă în povestea asta, ca totul să meargă lin. Bine?

— American? Eşti american?

— Al naibii de american!

Era mândru să spună asta. Trecuse ceva timp de când nu mai acționase în interesul Statelor Unite.

— Bun. Care e gradul tău?

— N-am grad.

— Nu eşti gradat? Dar eşti ofițer, nu?

Court râse în timp ce împinse căruțul de-a lungul zidului ca să se ferească de privirile oricui ar fi trecut pe stradă.

— Sunt doar un amărât de soldat, omule. Am avut de ales între asta sau curățatul cartofilor şi am tras paiul cel mai scurt.

Oryx nu înțelese gluma. Clătină din nou din cap ca să-şi revină şi declară:

— Vreau să mă predau superiorului tău.

Gentry chicoti.

— Îmi pare rău, pentru moment mă ai numai pe mine.

— Foarte bine, răspunse dezamăgit preşedintele. Capul meu…

Gentry scoase două pastile din buzunarul din față.

— Momentan, ia astea.

Oryx luă pastilele în palmă, se uită la ele, dar nu le băgă în gură.

— Sunt doar analgezice uşoare. Îți promit că, în câteva minute, îmi vei mulțumi.

Abboud vârî încet pastilele în gură, sorbi o nouă înghițitură de apă şi se înecă, însă reuşi să înghită pastilele.

— Poți alerga?

— Să alerg? Abia pot să văd!

— În cazul ăsta, poți merge repede? Spune nu şi planul A e cel mai bun pariu al meu, pentru că va trebui să ne mişcăm fundurile ca să te scot de aici.

Oryx dădu din cap îndatoritor.

— Pot alerga.

— Bun băiat. Acum te voi ajuta să te ridici.

Oryx se uită în jur. Părea să fi observat abia acum focurile de armă.

— Cine trage? Ce-i cu focurile astea?

Court înțelese că prizonierul lui încă nu-şi dăduse seama ce se întâmpla. Nu era de mirare.

— Prieteni de-ai mei. Îi țin pe prietenii tăi ocupați. Vom merge prin spatele clădirii de aici, apoi spre sud câteva cvartale, după care vom urca într-o barcă. Eşti gata?

Oryx dădu din nou din cap. Conspira binevoitor la propria răpire. Deşi era evident încă dezorientat, înțelesese alternativa şi nu avea nicio îndoială, privindu-l pe americanul sever din fața lui, că nu va fi nicio problemă pentru el să o ducă la îndeplinire.

— Să pornim, zise Court şi-l împinse cu putere pe Oryx spre căsuța din piatră.

★★★

Sierra Unu, Doi şi Patru erau săltați de furgonetă în timp ce suspensiile acesteia se lăsau; redresară puțin vehiculul şi începură să urce un deal mic. Uşile din spate erau larg deschise, dar Patru era prins cu centura de siguranță fixată între scaune cu o cataramă cu eliberare rapidă. Niciunul nu ştia exact unde se află, deşi toți petrecuseră săptămâni studiind hărțile oraşului. Brad avea chiar şi o fotografie făcută Suakinului din satelit lipită pe volanul din fața lui. Toate străzile semănau însă între ele, toate aleile păreau identice, şirul nesfârşit de cocioabe din pânză şi resturi de lemn era la fel şi, aparent, toate semnele de circulație fuseseră de mult folosite ca materiale pentru acoperişuri sau pentru foc.

Cei trei bărbați petrecuseră ultimele trei minute angrenați în mici conflicte cu soldații guvernului sudanez din Forțele Armate ale Națiunii Sudaneze. Unitățile GOS din oraş păruseră dezorganizate ca dracu'. De multe ori, Brad virase pe un drum numai ca să ajungă în fața unui şir de bărbați. De două ori ajunsese față în față cu camioane militare şi de fiecare dată nu fusese tras nici măcar un foc, din moment ce ambele vehicule săduseră înapoi ca să scape de pericol.

Era o ambuscadă derutantă, dacă exista aşa ceva, dar ceea ce le lipsea trupelor guvernamentale din punct de vedere organizatoric compensau prin numărul mare. În timp ce furgoneta Whiskey Sierra dădea buzna pe străduțele pe care erau aliniate şiruri nesfârşite de colibe în partea nordică a oraşului, din ce în ce mai multe trupe păreau să iasă din construcțiile din lemn.

De când ieşiseră din țarc, Sierra Patru golise un încărcător întreg spre amenințările inamice, iar acum Milo reîncărcă rapid arma, convins că vor mai urma confruntări.

Vocea lui Sierra Cinci se auzi în rețea, printre rafalele mitralierelor, la patru sute de metri de furgonetă.

— Hei, Unu. Mi-ar prinde bine ceva ajutor aici. GOS s-a retras din raza mea vizuală şi m-am repoziționat la o fereastră de la etajul doi, dar nu va trece mult până când vor reveni şi vor arunca în aer hotelul ăsta de rahat.

— Recepționat, Spence, zise Zack. Venim imediat să te luăm; suntem puțin rătăciți aici.

— Urmează sunetul împuşcăturilor. Am vreo şase gărzi personale ale lui

Oryx aici. Care trag la întâmplare spre mine, din piață. Ar trebui să poți să te orientezi după asta.

— Încercăm, răspunse Zack, iar Sierra Doi întoarse rapid de două ori la stânga, trăgând chiar în spatele unui jeep militar fără şofer, cu o mitralieră rusească montată pe platforma din spate.

Brad făcu imediat dreapta.

— Sierra Unu către Sierra Trei, dă-mi raportul asupra poziției tale.

Dan nu întrerupse tirul în timp ce comunică raportul.

— Trag spre mine de pe două alei.

Două rafale trase din arma lui distorsionară transmisiunea în căştile lui Zack.

— Nu sunt focuri coordonate şi am avantajul înălțimii, dar e al dracului de sigur că sunt mulți. Au ajuns sub mine şi m-am ars. Ai înțeles?

Câteva pârâituri întârziară răspunsul lui Hightower.

— Am înțeles bine. Pornim!

— Contact în spate! strigă din spate Milo către Zack.

În micul spațiu metalic din furgonetă, mitraliera lui suna ca un ciocan pneumatic în amplificatoarele unei trupe de heavy metal. Zack se întoarse să-şi ia arma Tavor, dar Brad făcu un alt viraj rapid care-i scoase din linia focului.

— Unu, aici e Trei. Văd un elicopter care se apropie din nord.

— Un elicopter? Civil sau militar?

— Hmm, aşteaptă… E militar. Un nemernic mare şi gras. Pare să fie la şapte, opt kilometri de aici, la înălțime joasă, înaintând rapid ca şi cum trebuie să ajungă undeva… Pare să fie un MI-17.

— MI-17 e un Hip. Sudanezii nu au aşa ceva.

Hip era denumirea NATO pentru elicopterele MI-17 ruseşti.

— Şefu', sunt destul de sigur că e un Hip.

— Recepționat, fir-ar al dracului! mormăi Zack.

În acel moment nu putea face mare lucru împotriva unui atac aerian.

— Cinci către Unu!

— Raportează, Cinci.

— La vest de mine sunt mici arme de foc. Nu în poziția mea. Sierra Şase nu e la un kilometru vest de piață, nu?

— N-ar trebui să fie. Şase, dacă poți transmite, spune-mi dacă eşti tu.

— Şase către Unu, se auzi vocea lui Court în rețea.

Cuvintele lui erau sigure şi concise.

— Negativ. Îl am pe Oryx şi ne aflăm în sud-estul pieței. Încercăm să ajungem în port.

Zack crezu că Şase terminase când furgoneta viră din nou, de data asta la stânga.

— Trebuie să fie rebelii AES. Mai bine mai târziu decât niciodată. În momentul ăsta mă mulțumesc cu orice primesc. Pare mult, Cinci?

— Nu mă impresionează. Nu pare nici jumătate din ceea ce se întâmplă în dreapta, deasupra mea.

— Aşteaptă o secundă, îi întrerupse Sierra Doi din fața volanului furgonetei. Asta e aleea aia care dă în colțul din nord-est al pieței.

— Eşti sigur? întrebă Zack.

Habar nu avea. Arăta la fel ca ultimele străzi pe care le traversaseră.

— Mda. Dacă rămânem pe ea, în treizeci de secunde suntem în piață. Vrem să facem asta?

Zack se gândi o clipă, apoi zise:

— Ce mama dracu'! Nu vrem să ne rătăcim din nou, iar Spence şi Dan vor da de greu dacă nu-i putem lua.

— Vor fi trupe în piață. Şi gărzile lui Abboud, sublinie Doi, continuând să conducă.

Hightower se mulțumi să dea din cap, după care începu să transmită:

— Trei şi Cinci, vom ajunge în piață în douăzeci de secunde, trecem printre împuşcături, întoarcem în spatele băncii şi vă luăm pe amândoi în afara poziției voastre pe alee, la un cvartal vest de piață. Nu ieşiți în evidență!

Urmă o pereche de „Recepționat!".

— Patru, va fi balamuc, strigă Zack către Milo.

— Să înceapă! veni răspunsul de pe platforma din spate.

★★★

Gentry era la mai puțin de cinci cvartale de piață când furgoneta Whiskey Sierra o traversă. Auzi scrâşnet de cauciucuri, apoi focuri de atac şi de defensivă care continuară fără încetare. Mai auzi, de asemenea, vag, nişte împuşcături mai departe spre vest, probabil în afara Suakinului, kalaşnikovuri atât de atac, cât şi de ripostă, şi bănui că era o bătălie dezechilibrată între forțele GOS şi tipii din AES pe care reuşise CIA să-i convingă să vină.

După larmă, cei din AES n-o duceau prea bine. Probabil că avea să mai treacă timp până când Sudan Station mai convinge AES să acționeze la

ordin.

Cu toată acțiunea matinală din oraş, sectorul lui Court era în regulă, după părerea lui. El şi Oryx erau în genunchi, la umbra acoperişului unui cuptor din cărămidă ce servea ca mică brutărie în aer liber. Se aflau la numai cincizeci de metri de bărci. Putea vedea micile ambarcațiuni din lemn plutind pe apa liniştită din golf, carenele roşii legănându-se îmbietor. Da, doar cincizeci de metri, dar în câmp deschis. Gentry îşi făcea griji din cauza soldaților GOS aflați la nord, de-a lungul plajei sau al drumului către insula Vechiul Suakin, însă mai mult decât atât, îl îngrijorau rapoartele legate de elicopterul de deasupra. Chiar dacă el şi Oryx reuşeau să se strecoare până la bărci, călătoria pe apă îi va expune total în fața acelui elicopter.

Se gândi la asta câteva clipe.

— Las-o încolo de barcă, zise tare, după care se întoarse spre Oryx. Am o maşină la opt cvartale sud-est de piață. *Acolo* mergem. Acum!

Abia trecuseră de un cvartal până la o alee, când Oryx făcu brusc stânga, ocolind o alee şi mai mică decât cea care urca dealul. Court îl urmări, întinse mâna să-l prindă de gât pe bărbat, dar pe uşa din spate a unei mici clădiri ieşi o echipă formată din cinci infanterişti GOS, la nici cinci metri de preşedintele lor. Derutați, ridicară armele, dar le luă ceva să evalueze situația peste care tocmai dăduseră. Court profită de avantajul oferit de reacția lor întârziată. Se postă între soldați şi Oryx şi-l împinse brutal pe preşedinte din drum, ridicând în acelaşi timp arma. Trase de două ori cu pistolul în pieptul primului bărbat din echipă, îl prinse pe Oryx cu mâna liberă de cravată şi-l smuci în afara aleii în timp ce lichida un alt soldat cu un glonț în frunte.

Soldații rămaşi se grăbiră să se adăpostească în clădirea din care tocmai ieşiseră, iar Court îi dădu drumul lui Oryx şi se năpusti spre puşca aflată lângă trupul unui soldat mort. O rafală lungă de la un trăgător nevăzut tivi aleea cu gloanțe, la doar o jumătate de metru de Gentry, aşa că se întoarse şi se retrase după colț, apucă din nou prizonierul şi alergă cât putu de repede, cu o mână pe armă şi cealaltă pe gâtul preşedintelui Sudanului.

TREIZECI ŞI CINCI

În general, în Suakin predomină triburile Rashaida şi Beja, dar fiind piață de desfacere şi oraş-port, veniseră oameni din toată țara. Dinka, Fur, Nuba, Masalit, Nuer, majoritatea triburilor veneau aici ca să facă negoț şi să se stabilească. Mai erau şi nubieni, negri non-arabi care se strângeau în mod normal la vestul Nilului.

Una dintre aceste familii nubiene trăia într-o cocioabă din pânză, lemn şi tablă în sud-vestul pieței. Cocioaba reprezenta şi afacerea lor, din moment ce capul familiei făcea sandale din piele de capră cu tălpi din cauciuc şi le vindea pe aleea de pământ fin din fața cocioabei.

Fiul bărbatului murise, aşa că sandalele îl ajutau să-şi crească cei patru nepoți: trei fete şi un băiat. Capul familiei le adună pe fete şi-l strigă pe nepotul de doisprezece ani, Adnan, să vină lângă el, lângă colibă, să se adăpostească în întuneric alături de familie, dar Adnan refuză să se umilească.

În schimb, băiatul deschise un cufăr vechi de lângă salteaua pe care dormeau şi scoase neprețuita posesiune a tatălui decedat, un arc mare. În timp ce bunicul striga la el, Adnan luă trei săgeți înainte să iasă în fugă din casă şi să se îndrepte spre locul de unde se auzeau focurile de armă.

Coliba lui era pe un deal şi din dreptul uşii putea vedea fum şi licăriri de lumină dinspre piață. Se auzeau mai multe împuşcături în spatele lui, spre vest, dar erau departe. Adnan alergă spre treptele şubrede care coborau dealul. Sări peste trei-patru odată, picioarele lui tinere, musculoase şi negre ca abanosul făcând uşor față efortului. Din cauza focurilor de armă din jur, el vârî instinctiv capul între umeri în timp ce alerga.

Trecu pe lângă un bătrân cu cârje din lemn care stătea în fața colibei sale. Infirmul strigă la copil, cerându-i să se întoarcă acasă, dar Adnan nu-l ascultă.

El îşi va salva familia şi oraşul de orice amenințare.

Nubienii erau războinici neînfricați şi cruzi încă de pe vremea faraonilor, iar arcul fusese dintotdeauna arma lor preferată. Nubia însemna „patria arcului". În războaiele antice, arcaşii nubieni fuseseră mercenari foarte râvniți, chiar şi în Persia.

Familia lui Adnan descindea din câteva generații de fabricanți de arcuri, dar afacerea nu le aducea bani aşa cum o făceau AK-47 şi chinezescul Type

81, atârnate de umerii tuturor celor de aici care aveau un motiv să mânuiască o armă. Un kalaşnikov este mult mai puternic decât un arc şi doar puțin mai complicat din punct de vedere tehnologic. Din acest motiv trecuse la sandale bunicul lui Adnan, însă copilul învățase de mic cum să folosească arcul mare din bambus cu coardă din piele, cu os şi corn încrustate la vârfuri, deasupra locului unde era înfăşurată coarda din piele.

Adnan pătrunse pe o altă alee prăfuită printr-o poartă mică din sârmă şi lemn. Focurile de armă din piață reverberau în pereți şi ajungeau la el. Vârî şi mai mult capul între umeri în timp ce alerga spre piață, cu arcul tatălui în mâna dreaptă şi cu săgețile în stânga.

Ceilalți locuitori ai oraşului dispăreau, fugind cât mai departe. Adnan trecu în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre locul acțiunii. La treizeci de metri în față, la intrarea pe acea alee, îi apăru în față un bărbat de culoare cu costum negru, care părea să fie împins din spate. Avea mâinile legate în față, alunecă şi se dezechilibră cu cei mai strălucitori pantofi pe care-i văzuse vreodată Adnan. Tânărul sudanez se ascunse repede lângă uşa nefolosită a unei măcelării părăsite, în umbra dimineții, cu spatele la perete, apoi se ghemui, îşi aruncă privirea după colț şi-l văzu pe bărbatul de culoare împins în față de un bărbos alb.

Un necredincios.

Albul ținea un pistol mare în mâna stângă, în timp ce doi bărbați fugeau pe aleea unde se ascundea Adnan.

— Mişcă! Mişcă! Mişcă!

Cuvântul străin nu însemna nimic pentru tânărul Adnan, dar tonul îi dădu de înțeles că-l obliga pe bărbatul de culoare să înainteze.

Adnan nu-l văzuse niciodată pe preşedintele țării şi habar nu avea cine era bărbatul cu mâinile legate.

Acesta era momentul lui. În câteva clipe vor trece pe lângă el şi nu se îndoia că putea înfige o săgeată cu vârf de oțel în spatele necredinciosului.

Nu trebuia decât să aştepte câteva secunde şi să-l lovească din spate.

În timp ce se apropiau de el paşii şi strigătele furioase ale străinului, Adnan îşi îndreptă atenția în cealaltă parte a uşii, la un metru de vârful picioarelor lui desculțe. Un cocoş mort zăcea în umbră, carcasa în putrefacție fiind acoperită cu pene infestate de viermi.

Băiatul miji privirea. Alese o săgeată şi le lăsă pe celelalte două pe pridvorul prăfuit de lângă el. Înfipse vârful ascuțit ca lama al săgeții în cel mai putrezit loc al păsării moarte şi îl răsuci de câteva ori în stânga şi în

dreapta, ca pe o cheie în broască. Un zâmbet satisfăcut lumină fața băiatului după ce-l acoperi cu bacterii.

Bărbatul de culoare îmbrăcat în costum trecu pragul, aproape împiedicându-se din nou. În spatele lui, la doar câțiva paşi, venea necredinciosul care striga, cu pistolul negru şi mare în față în timp ce alerga.

Adnan se ridică şi intră pe aleea din spatele țintei lui. Înfipse săgeata în arc, trase înapoi coada arcului şi-l ridică la nivelul ochilor, țintind bărbatul alb care se apropia de colțul clădirii. Acesta purta un rucsac, aşa că Adnan ajustă ținta în aşa fel încât săgeata să-l lovească mai sus, în gât.

— *Allahu Akbar*[16].

La fel cum făcuseră cu două mii de ani în urmă mândrii arcaşi nubieni, Adnan lăsă săgeata să zboare.

★★★

— Fă stânga! Fă stânga! strigă Court la preşedintele Abboud.

Bărbatul mai în vârstă se împiedică; Court îşi dădu seama că, fără îndoială, echilibrul îi fusese afectat de mâinile legate, dar la fel de bine nu se îndoia că era suficient de viclean încât să le împiedice evadarea. Gentry nu voia asta, aşa că ridică mâna dreaptă şi-l lovi în spatele capului ca să-l convingă de importanța situației.

Exact în momentul în care patul pistolului lui lua contact cu capul transpirat al preşedintelui, Cameleonul simți o durere sfâşietoare în omoplatul stâng, deasupra rucsacului, la doar şapte, opt centimetri de coloana vertebrală. Impactul îl aruncă în față şi-l răsuci uşor. Nu căzu la pământ, dar fu cât pe ce, şi se împletici în urma preşedintelui, însă îl prinse din urmă după colț.

— Ah! gemu când fu lovit.

Durerea ascuțită şi fierbinte nu se risipi când încetini şi îşi privi umărul.

O săgeată lungă maronie ieşea din omoplat. Court alergă mai încet în timp ce se uita la ea. Creierul lui avu mult timp dificultăți în a procesa ceea ce vedea. Se uită la piept ca să se asigure că nu ieşise pe partea cealaltă. Nu ieşise. Încercă apoi să ajungă la ea, dar nu reuşi. În cele din urmă, începu din nou să alerge, continuând să se uite la săgeată.

— Nu pot să cred! mormăi.

★★★

Furgoneta bej frână la intrarea laterală a hotelului cu trei etaje, o construcție colonială care fusese probabil o bijuterie arhitecturală cu sute de

ani în urmă. Cu balcoane din lemn, frontoane deasupra ferestrelor, obloane albe şi coloane ornate cu zăbrele mici, hotelul părea mai degrabă în New Orleans decât arabo-african. Zack se uită prin parbriz, căutând ținte, dar nu putu să nu observe starea de degradare a construcției şi a celor de pe fiecare parte a drumului.

Spencer se ghemui lângă uşa din față a vehiculului şi se lăsă să alunece în față. Milo trase o pereche de rafale în stradă, ca să-i facă pe infanterişti să țină capul jos, dar se părea că atacul AES în vest alungase multe dintre trupele aflate în colțul sud-vestic al pieței. Spencer cutreierase sub acoperire timp de două zile Suakin, aşa că purta ținuta locală şi avea numai o mică mitralieră Uzi. El luă în grabă vesta de protecție ce-l aştepta în furgonetă. Se chinui în spate s-o îmbrace în timp ce Econoline sărea pe drumul prost.

Vehiculul lui Whiskey Sierra viră spre nord şi acceleră rapid de-a lungul unui drum neasfaltat mai larg. La ferestre şi uşi se vedeau capetele unor civili, în timp ce alții priveau prin porțile din zidurile clădirilor. Localnicii stăteau departe de drumuri, ceea ce era bine şi pentru ei, şi pentru Zack. Era convins că Armata Sudaneză nu se va gândi prea mult la victimele colaterale, deşi el şi oamenii lui făceau tot posibilul să le evite.

La mai puțin de treizeci de secunde după ce-l luase pe Sierra Cinci de la hotel, furgonetă frână din nou, de această dată la uşa unei clădiri cu două etaje. Spencer deschise portiera.

Opriseră de mai puțin de o secundă înainte să transmită Zack.

— Trei, nu vom sta aici toată afurisita de zi pentru…

O bubuitură pe acoperişul furgonetei clătină şasiul, impactul bufniturii scurte lovind timpanele ocupanților. Era Dan, care sărise de pe acoperişul clădirii. Se strecură în laterala vehiculului şi intră pe uşa deschisă. Sierra Trei trânti uşa în spatele lui, iar Sierra Doi apăsă pedala de accelerație.

Zack strigă în cască pentru Court:

— Sierra Unu pentru Sierra Şase! Mi-am luat băieții şi plec dracului de aici. Acum eşti pe cont propriu. Baftă şi fereşte-te de nenorocitul ăla de elicopter. Unu, terminat!

Merseră nu mai mult de cincizeci de metri pe un drum asfaltat, când trei polițişti în uniforme închise la culoare apărură pe acoperişul unei mici feronerii. Fiecare dintre ei aruncă de acolo câte un bloc mare de beton. Acestea se arcuiră în aer în fața furgonetei, forțându-l pe Zack să tragă de volan spre dreapta, aproape răzuind vopseaua de pe partea dreaptă a unui Chevrolet vechi.

Trase din nou spre stânga şi rată milimetric două ricşe neocupate de pe marginea drumului.

Un alt grup de localnici era în faţă pe acoperişul altei clădiri, cu bucăţi de ciment şi cauciucuri mari gata să le arunce în furgonetă. Hightower ştia că era periculos să conducă pe sub ele.

Zack strigă de pe scaunul pasagerului.

— Stânga aici, Brad, stânga strâns!

Furgonetă intră pe o alee şi mai îngustă decât drumul pe care-l părăsiseră. Brad strigă la pasageri chiar înainte să încheie virajul.

— Contact frontal!

Parbrizul furgonetei pocni şi crăpă. Nu se sparse în întregime, dar un tiv de găuri de gloanţe îl traversa de la stânga la dreapta, de jos în sus.

Zack simţi o zvâcnitură feroce în braţ şi arsuri pe faţă şi pe gât. Ridică puşca peste bord şi ripostă cu foc automat, golind încărcătorul cu treizeci de gloanţe în ţintele de pe drumul din faţa lui şi pulverizând parbrizul în mici bucăţi de nisip alb.

Furgoneta viră strâns în stânga. Zack ştia că nu era loc de erori la acea viteză pe o alee atât de îngustă. Se pregăti de impact şi acesta veni, o smucitură dură în stânga, apoi vehiculul sări puternic în spate dreapta şi, de data asta, Zack ştiu că impactul iminent va fi pe partea lui. Ridică picioarele exact când furgoneta se izbi într-o clădire albă de pe dreapta, încetini şi apoi se opri la un metru şi jumătate de zidul spart al unei construcţii din beton. Aburul din radiator se împrăştie dincolo de geamul spart. Furgonetă era moartă.

Zack strigă imediat:

— Evacuaţi! Evacuaţi! Evacuaţi!

După aceea, Hightower se rostogoli pe portiera din dreptul pasagerului, căzu pe pământul dur pe umăr şi pe şold şi ajunse cu faţa în direcţia din care veniseră focurile de armă. Se uită peste umăr. Unul dintre oamenii lui aruncase deja o grenadă fumigenă albă care să obtureze priveliştea celor ce trăgeau în faţa lor, pe drum.

O clădire degradată din piatră de coral se afla la doar câţiva metri distanţă. Fără să piardă vremea, Zack se ridică şi se aruncă printr-o fereastră, strângându-se ghem şi aterizând din nou cu duritate pe podeaua clădirii. Era un soi de birou întunecat. Părea configurat pentru angajaţi guvernamentali, dar nu era nimeni înăuntru la acea oră, iar generatoarele pentru lumină nu funcţionau. Zack se rostogoli rapid pe genunchi şi începu

să-şi încarce arma. Nu se putu abţine şi observă sângele; era pe braţe, pe mănuşi, pe cioburile din sticlă şi pe podeaua pe care aterizase şi stropise toată arma de culoarea bronzului. Continuă însă să-şi facă treaba şi nu se opri o clipă să verifice gravitatea rănilor.

Împuşcăturile continuară fără încetare afară, pe stradă. Exact când vârâse un nou încărcător în armă şi se ridică, ateriză pe aceeaşi fereastră Sierra Doi. Trupurile lor se loviră, izbindu-se puternic, iar Brad scăpă FAMAS F1[17] pe pământ. Arma dezlegată se desprinse de el, alunecând câţiva metri pe podea.

— Patru e lovit! se auzi în căştile lui Zack.

Era vocea lui Dan, care se afla încă afară, pe strada unde zburau gloanţe.

Zack urlă în microfon:

— Sunt în nord. Doi va deschide uşa de lângă furgonetă. Adu-l pe Milo aici!

Hightower înclină arma în afara ferestrei şi trase rafale scurte pe alee. Fără să se uite, ştiu că Brad se grăbea deja către uşa din spate a clădirii ca să-i ajute pe ceilalţi să intre.

Bărbatul făcu tot posibilul să economisească muniţia, dar în scurt timp arma rămase pe uscat. Ceru să fie acoperit, dar ceilalţi bărbaţi din echipă erau încă implicaţi în salvarea colegului lor rănit. Hightower aruncă puşca descărcată şi scoase pistolul Sig din tocul de pe picior, trase prin fereastră pe stradă cu mâna dreaptă, fiind nevoit să se aplece în afară, expunându-şi capul şi partea superioară a trunchiului, în timp ce cu mâna stângă căuta o grenadă de fragmentare în cartuşiera de pe piept.

Când glisorul se deschise odată cu ultimul foc, Sierra Cinci veni lângă umărul lui în stânga şi deschise focul cu micul lui Uzi.

Zack aruncă grenada pe stradă cât de departe putu.

— Fragmentare!

Intră din nou în cameră, ca să reîncarce puşca şi să evalueze situaţia.

Patru stătea pe podea. Cu mitraliera HK în mâini, acoperea uşa pe care intraseră el şi ceilalţi doi în clădire. Gamba piciorului stâng sângera, iar Trei îl verifică repede.

Doi traversase deja camera mare, împingând birourile şi scaunele din drum. Se uită afară pe o fereastră ce dădea spre sud, căutând o ieşire rapidă ca să pună din nou echipa în mişcare.

Hightower observă că Sierra Doi şchiopăta când se mişca.

Armă din nou; mai avea şase încărcătoare. Cele o sută cincizeci de

gloanțe rămase nu păreau o cantitate mare de muniție, ținând cont de faptul că deja irosise aproape nouăzeci în focuri sporadice în urmă cu doar cinci minute. În antebrațul drept avea o gaură curată, aproape perfectă, de glonț. Sângele curgea din ea şi-i îmbiba cămaşa maro şi echipamentul, dar mâna şi arma păreau să funcționeze bine.

— Trei poate merge? întrebă Zack în microfon când ajunse lângă Doi.

— Afirmativ. Cred că are peroneul fracturat şi pierde sânge. Are nevoie urgentă de tratament, dar, chiar şi aşa, poate merge câteva minute.

— E suficient. Toată lumea, atenție la mine, ieşim de aici acum. *Nu* vom lăsa aceste capete seci să ne împresoare.

TREIZECI ŞI ŞASE

Court auzi mesajul lui Zack în timp ce încă alerga cu Oryx, apoi, o jumătate de minut mai târziu, auzi explozia la distanță.

Transmisiunile continue îl lămuriră că Whiskey Sierra reuşise să scape de pe stradă, dar era evident că erau în rahat până la gât.

Court avea însă propriile probleme. El şi Oryx intraseră într-o coşmelie plină cu localnici ca să se ascundă de un pluton care alerga spre piață. Era o cameră deschisă întunecată şi murdară, iar singurele raze de lumină se strecurau prin găurile din pereții în care tabla ondulată nu se potrivea cu materialul lemnos. Gentry ținu pistolul la tâmpla preşedintelui.

Cameleonul gâfâia din cauza efortului pe care-l făcuse alergând şi din cauza adrenalinei care pompa prin el. Tresărea de durere la fiecare respirație, în timp ce muşchii din jurul rănii se contractaseră şi pulsau. Între timp, se holba la o familie formată din nouă membri care stăteau pur şi simplu pe podea şi se uitau la el. Erau copii în încăpere, mici şi negri, cu ochii larg deschişi, lucru care-l făcu pe Gentry să-şi dea seama că era cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse vreodată.

În ochii adulților se vedea un pic de frică, dar şi de surpriză, însă mai mult decât atât, erau furioşi că acest bărbat alb cu o armă şi un prizonier dăduse buzna în căminul lor simplu şi părea amenințător. Viețile acestor oameni fuseseră marcate de greutăți, austeritate, boală, muncă, foamete, absența libertății şi a liberului-arbitru. Încă un pericol, încă o insultă la adresa existenței lor era primită mai degrabă cu batjocură şi furie, decât cu frică.

Cu toate acestea, adulții observară că acest alb nu îndreptase arma asupra niciunuia, cu excepția bărbatului în costum.

Aceşti oameni habar nu aveau că se aflau în prezența conducătorului țării lor. El nu însemna nimic pentru viețile lor.

Court ignoră săgeata din spatele lui atât cât putea ignora cineva un asemenea lucru. După gradul de durere îşi dădea seama că era înfiptă adânc în omoplat, dar îşi putea mişca brațul şi umărul.

Recunoscu că fusese norocos că nu-l lovise mai tare. Opt centimetri mai adânc, vârful i-ar fi perforat capătul inimii şi acum ar fi fost mort, zăcând cu fața în jos pe aleea unde primise lovitura. Bănuia că arcaşul a tras spre el de la mare distanță, ori fusese o femeie, ori un băiat; altfel ascuțitul proiectil ar

fi trecut cu siguranță prin el.

Ustura ca naiba, dar nu-l ucidea, deşi era sigur că nu va trece mult înainte să lovească accidental umflătura de un perete şi să-şi strice într-adevăr toată dimineața. Încercă din nou să ajungă la săgeată şi s-o prindă, dar în acel moment nu voia decât să plece dracului din oraş. Nu-şi dorea sub nicio formă să ia o pauză pentru ceea ce cu siguranță era o procedură lentă şi delicată, executată de o persoană în care nu ar fi avut încredere că o face corect.

În scurt timp, soldații de pe drum dispărură. Court înclină capul spre patriarhul familiei, o demonstrație ineficientă de recunoştință că nu-i făcuse necazuri şi de regret pentru deranj, şi apoi ieşi din nou în drum cu Oryx. Se îndreptară spre maşină; era parcată acolo unde-i spusese Zack că va fi, iar Court îl urcă fără probleme pe Abboud în ea, apoi alergă pe partea şoferului. Îi fu dificil să se strecoare pe scaun cu săgeata în spate şi cu rucsacul încă la locul lui; fu nevoit să se aplece în față, să lase pieptul în jos şi să se întoarcă puțin spre stânga. În cele din urmă răsuci cheia şi motorul porni.

Simțea cum i se lipea de spate cămaşa udă de sânge.

În timp ce băga în viteză maşina, elicopterul zbură chiar deasupra capetelor lor la nu mai puțin de treizeci de metri. Zgomotul era atât de puternic şi zbârnâitul elicei, atât de neplăcut, încât Court se ghemui pe scaun.

Elicopterul merse mai departe, direct spre focurile de armă din bătălia lui Whiskey Sierra, la vreo opt sute de metri spre nord.

Bărbatul luă piciorul de pe ambreiaj, apăsă pe accelerație şi porniră. Mişcarea făcu săgeata să se lovească tare de spătarul scaunului.

— Băga-mi-aş! urlă, în timp ce valul fierbinte de durere plecă din spate, trecu prin braț şi ajunse până la gât.

Urlând, se uită la preşedinte, care era îngrozit. Court strigă la el, adrenalina şi furia scoțând ce era mai rău din el.

— Ce dracu', omule? Ce țară de rahat conduci aici? O nenorocită de săgeată? Serios?

Luă mâna dreaptă de pe volan, strânse pumnul şi-l pocni pe Abboud în față. Făcând asta, şterse din nou săgeata de spătar şi iar urlă.

★★★

Whiskey Sierra ieşi din clădire şi intră pe alee spre est. Alergară în echipă printre corturi, şanțuri şi cele mai neaşteptate locuințe din pânză şi tablă ondulată sau printre maşini ruginite. Făcând zigzag către nord-est cu

fiecare ocazie, Zack şi oamenii lui schimbau direcția ca să scape de urmăritori, dar şi ca să ajungă la apă. Elicopterul era deasupra capetelor lor, însă Whiskey Sierra se ascunse pe sub streşini şi înaintă pe lângă pereții clădirilor, continuând să fugă. Dacă era un Hip – Zack nu-l văzuse ca să fie sigur –, atunci ar fi avut montată muniție aer-sol. Chiar şi dacă nu ar fi avut artilerie ATG[18], tot ar fi putut transporta douăzeci şi patru de combatanți, mai mult decât suficient să creeze probleme membrilor Whiskey Sierra. Fuga lor prin mahala era încetinită semnificativ de Milo. Piciorul lui drept sângera şi nu coopera. Era la un pas de şoc, puterile slăbindu-i cu fiecare minut, şi acesta era încă un lucru în legătură cu care Sierra Unu nu putea face nimic.

Zack pierdea şi el sânge, dar rana din brațul lui nu era nici măcar în top zece pe lista priorităților în acel moment.

Cu toate acestea, era remarcabil cât de uşor reuşiseră să scape de trupele GOS. Aspectul de labirint al oraşului plin de cocioabe, cu multe pasaje largi de maximum doi metri, îl făcea un loc extraordinar în care nu numai că te puteai ascunde, însă te puteai mişca fără să fii văzut de la distanță.

Zack şi echipa lui s-ar fi aflat chiar mai departe de ultimul punct de contact cu inamicul dacă nu ar fi fost traficul de pe alei şi pasaje. Acum, civilii erau peste tot. Dădură peste bărbați, femei şi copii cu pielea închisă la culoare, care roiau peste tot, peste ricşe aproape la fel de late cât aleile, peste localnici care nu se puteau feri, chiar dacă ar fi vrut, din calea acestor *kawagas* plini de sânge, care urlau şi mânuiau pistoale. Hightower chiar lovi de două ori cu patul pistolului colțul unei construcții, inclusiv pereții şi acoperişul unei mici cocioabe, numai ca să poată trece el şi oamenii lui. Îşi agitau armele spre orice mişca în calea lor, dar civilii nu-şi doreau să ia parte la această luptă, aşa că Sierra Unu şi oamenii lui nu fură nevoiți să împuşte vreun localnic.

Echipa ajunse la capătul cartierului de barăci şi corturi şi se trezi în impas. În fața lor era un deal abrupt, complet lipsit de vegetație, care cobora cincizeci de metri până la un drum, iar pe cealaltă parte se afla piața. Aici erau tarabe în corturi, tarabe din lemn sau complet în aer liber, unde produsele şi bunurile erau pur şi simplu etalate pe o pânză pe pământ. Mai era şi o clădire din ciment care se întindea pe trei cvartale şi găzduia magazine permanente, mici spații de depozitare şi magazii.

Când studiase oraşul, echipa numise această zonă Mall Alpha. De cealaltă parte a acestor clădiri era un alt şir de construcții, numit Mall

Bravo, şi imediat la est era ţărmul.

În timp ce Sierra Unu se pregătea să le ordone oamenilor să coboare dealul, Sierra Cinci strigă la mica echipă formată din cinci oameni.

— Contact în spate! anunţă, trăgând o rafală cu Uzi. Vin!

Trupele GOS îi găsiseră.

Zack îşi dădu seama într-o clipă că vor trebui să se avânte pe deal. Trebuiau să ajungă la clădirile solide ca să aibă o şansă să scape de trupele care se ţineau de coada lor.

Elicopterul zbura jos, la patru sute de metri spre vest, dar începu o manevră uşoară care îl putea aduce înapoi în douăzeci de secunde pe poziţia în care se afla Zack.

— Să mergem! Trei, ajută-l pe Patru!

Rănitul Milo se smulse din strânsoarea lui Dan, se întoarse către inamicul care se apropia pe alee şi căzu în genunchi.

— Plecaţi, băieţi! Eu rămân şi-i reţin.

Zack Hightower îl prinse de vestă şi urlă la el:

— Tu, eroule! Taci dracului din gură şi fă cum ţi s-a spus. Aici nu e Hollywood, fir-ar să fie!

— Da, să trăiţi.

Zack îl împinse cu duritate spre Dan, care-i cuprinse talia, şi cu toţii începură să coboare pe deal. În câteva secunde, Hightower îşi pierdu echilibrul. Era pământ dur ca piatra, acoperit cu o peliculă subţire de praf. Ghetele lui nu aveau nicio şansă de tracţiune, aşa că, în timp ce alerga, căzu şi se rostogoli, alunecând. Ajunse la poalele dealului, se ridică şi se întoarse, când Brad şi Spencer aterizară chiar lângă el. Spencer sări imediat în picioare şi se întoarse să-i acopere, dar arma lui Brad se încurcase în echipament şi îi luă mai mult ca să se ridice.

Dan şi Milo încă mai coborau dealul pe fund, ţinând armele ridicate atât pentru echilibru, cât şi pentru a împiedica ţevile să se umple de pământ, când Zack zări trupele sudaneze apărând pe creastă. El şi Spencer doborâră câte un soldat cu un foc în piept de la patruzeci şi ceva de metri, iar restul soldaţilor se lăsară în jos ca să se ferească.

Hightower strigă ca să acopere zgomotul făcut de ultima rafală trasă de Spencer şi-i ordonă lui Brad să-l ajute pe Dan să-l ducă pe Milo pe prima uşă a primului magazin din Mall Alpha. Ofiţerul de operaţiuni militare rănit, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, era pentru moment în afara luptei; nu se putea ridica în picioare fără ca ceilalţi doi bărbaţi să-i tragă

cantitatea uriaşă de echipament. Se puseră în mişcare, iar arma lui Spencer sună în gol.

— Acoperire! strigă Sierra Cinci.

— Acopăr! răspunse Zack, lăsându-se în genunchi şi trăgând o singură rafală către căpățâna care apăruse în vârful dealului.

Gloanțele ajunseră mai jos şi intrară în pământul dur, provocând o mică avalanşă de praf şi pietre.

Spencer îşi reîncărcă arma şi reveni în luptă tocmai când elicopterul apăru deasupra dealului în fața lui şi a lui Hightower.

Zack putea confirma acum că era într-adevăr un MI-17 – Hip, un elicopter rusesc, pe care nu se ştia că l-ar deține guvernul sudanez. Nu pierdu prea mult timp cu această revelație, deoarece MI-17 deschise focul cu o mitralieră puternică fixată pe unul dintre stâlpii exteriori.

— Mişcă! urlă Sierra Unu la Sierra Cinci şi amândoi se întoarseră şi fugiră ca să-şi salveze viețile.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Court opri mica Skoda Octavia în poarta unei reşedinţe particulare, la zece kilometri de Suakin. Zidul maroniu se înălţa doi metri şi jumătate de jur-împrejur şi, după aspectul porţii de securitate, Gentry se aşteptă să vadă în spatele ei o locuinţă mare. Descoperi însă numai o clădire micuţă cu un singur etaj, ferestre fără geamuri şi câteva capre rătăcite care mestecau fân, împrăştiate în curtea acoperită cu pământ.

Şi Mercedesul murdar al lui Mohammed era aici, parcat în colţul din spatele curţii.

Court nu mai auzea focurile de armă de la distanţă, iar radioreceptorul ataşat la căşti era în afara razei de acţiune a oricărei transmisii, aşa că nu avea nicio idee despre ceea ce se întâmpla cu Zack şi echipa lui în Suakin.

Nu putea să vadă elicopterul în oglinda retrovizoare, dar asta nu însemna nimic, din moment ce acesta zbura atât de jos, încât oricum nu putea fi zărit de la distanţă.

Oryx se comportase bine. De asta avuseseră grijă douăzeci de miligrame de OxyContin. Rămăsese conştient, mai mult sau mai puţin atent, dar nu părea să-l intereseze câtuşi de puţin ce se întâmplă. Stătea tăcut pe scaunul pasagerului, prins în centura de siguranţă şi cu mâinile legate în poală, uitându-se pur şi simplu pe geam la peisaj de parcă vizita pentru prima dată ţara pe care o conducea. Trecuseră pe lângă multe căruţe trase de măgari, pline cu oameni ce părăseau oraşul, disperaţi să evite orice nebunie care se petrecea pe străzile lor, în mod normal liniştite, într-o duminică în mod normal liniştită. Era şi traficul comercial obişnuit al zilei şi, chiar şi atât de departe de oraş, foarte multe camioane, autobuze, cămile şi căruţe trase de măgari treceau pe acest drum, exact prin faţa acestei case. Iar Oryx lua totul aşa cum era. Nu zâmbea, nu era speriat; pur şi simplu îi privea pe toţi trecând.

Era exact aşa cum dorea Gentry.

Pe de altă parte, el se simţea rău. Durerea ascuţită din spate devenea şi mai ascuţită la fiecare denivelare peste care dădea mica maşină şi erau o mulţime pe drumul dinspre Suakin. Sudoarea îi intrase în ochi şi o insectă care semăna cu o muscă a calului şi care se zbătea ca o pasăre mică îl hărţuise tot drumul, făcându-l să transpire şi să se ferească. Înfipse inevitabil săgeata afurisită şi mai mult în omoplatul afurisit.

Court parcă maşina şi se uită la Oryx. *Nu, nu pleacă nicăieri.* Coborî din vehicul şi stătu în picioare pentru prima dată în cincisprezece minute. Scoase Glockul şi-l ţinu lângă coapsă. Mohammed nu se vedea pe nicăieri. Court bănui că-l aşteaptă în maşină, dar nu putu să distingă nimic prin geamurile fumurii. Habar nu avea dacă poliţistul era în maşină sau în casă.

Când se apropie, Mohammed coborî din Mercedes. Avea mâinile goale, aşa că Gentry vârî pistolul în toc. Înaltul Bej a părea agitat, lucru care nu-l surprinse deloc pe Court.

Mohammed se îndreptă spre americanul care se oprise nu departe de propria maşină. Era evident că poliţistul nu-l observase pe bărbatul de culoare de pe scaunul din faţă şi, aparent, nici săgeata înfiptă în spatele lui Court. „Ce mai poliţist", îşi spuse acesta, dar atenţia acestuia părea îndreptată în alt loc.

— Ce s-a întâmplat?

— La radio au spus că se trage. Mult!

— Mda, e o nebunie acolo.

— Au tras în tine? Armata a tras în tine?

— Unii dintre ei.

— Ai făcut-o? întrebă Mohammed.

Court ridică din umeri.

— Da, am făcut ceea ce am venit să fac.

— Dar, dacă tu eşti aici… în cine trag *acum?*

Court se uită peste umăr, peste săgeata din spate, la maşină. Mohammed urmări privirea albului.

— Cine e ăla?

— Un tip pe care l-am luat pe drum, răspunse Court.

Precaut, dar nu suficient, Mohammed trecu pe lângă alb şi se lăsă pe vine ca să vadă prin geamul deschis de pe partea pasagerului. Trupul lui încremeni din cauza şocului şi se ridică imediat.

— Este Excelenţa Sa. Nu înţeleg. Am crezut că trebuia să…

Mohammed se întoarse, cu ochii mari aţintiţi spre amortizorul de opt centimetri de pe fruntea sa.

Nu auzi împuşcătura care îl omorî.

★★★

— Cine e bărbatul ăsta? întrebă Abboud când Court îl ajută să coboare din maşină.

Americanul luase deja cheile maşinii bărbatului de pe pământ şi-i

înfăşurase capul plin de sânge într-o pătură. Se depărtă de preşedinte şi începu să-l tragă de brațe pe Mohammed în spatele maşinii lui.

— Un polițist local. Lucra pentru oamenii care m-au angajat să te asasinez.

— Cum? Trădătorul!

Americanul deschise portbagajul Mercedesului. Din cauza săgeții care-i străpungea muşchii, fu o tortură să ridice cadavrul de pe pământ şi să-l rostogolească apoi în spate. Dar reuşi, după care se uită la Abboud.

— Cum stai cu inima? întrebă, desfăcând rucsacul şi scoțând o sticlă curată cu apă.

— Cu inima? se miră Abboud. Capul îl simt puțin ciudat, dar inima e bună. De ce?

— Ai sănătatea bună? Tensiunea? Ceva probleme respiratorii?

Abboud se apropie, rămase în spatele maşinii lângă albul cu săgeata înfiptă în spate şi întrebările bizare. Acesta aruncă sticla cu apă în portbagaj, lângă cadavru. În ce nebunie era băgat diavolul ăsta?

— Sunt foarte sănătos. Ce e cu întrebările legate de sănătatea mea?

Court îi scoase cravata din jurul gâtului, după care îi descheie nasturii cămăşii albe apretate. O trase peste pantalonii negri şi o lăsă să atârne liber, expunând un tricou alb cu anchior.

— Nu e pentru el. Sari.

— Să sar?

— Intră în portbagaj. Acum!

— Cu…

Court îl prinse pe Abboud de ceafă, mânându-l mai mult decât împingându-l în spatele maşinii, după care se folosi de un cuțit-fluture pentru a tăia coarda interioară din portbagaj. Bărbatul de culoare îndesat îl împinse pe mort ca să se conformeze instrucțiunilor. Nu îşi dorea să-l enerveze pe omul ăsta.

Nu *voia* să-l ajute pe cel care încerca să-l răpească. Nu *voia* să urce în maşina neagră alături de cadavrul plin de sânge al celui care-şi trădase țara. Însă, mai mult decât orice, nu-şi dorea ca americanul să-şi schimbe operațiunea cu planul A.

★★★

La zece kilometri sud de poziția lui Gentry, Zack Hightower reuşise să-şi ducă oamenii la prima dintre cele două clădiri lungi, cu două etaje simetrice. Centrul comercial arăta ca un ONG, glacial şi eficient, iar

tarabele din lemn cu streşini lungi erau puse la întâmplare în jurul ei. Părea mai degrabă o piață de vechituri decât un mall american. Podeaua din interiorul clădirii era plină de murdăria adusă de scurgerile de pe versantul dealului, care ajunseseră la parter în timpul sezonului ploios. De asemenea, împreună cu bunurile scoase la vânzare în interiorul chioşcurilor cu obloane închise, era gunoi peste tot în centrul deschis, ca şi cum intruşi îşi făceau veacul pe aici. Asta nu era o mare surpriză, ținând cont că aceste clădiri erau mult mai sigure decât casele în care locuiau majoritatea oamenilor din interiorul şi din jurul Suakinului. Hightower presupuse că probabil aici erau forțe de ordine, dar acestea dispăruseră din calea celor cinci bărbați albi cu priviri sălbatice, plini de sânge, îmbrăcați ca soldații, care trăgeau cu mitraliere în elicoptere şi forțe guvernamentale şi care se rostogoliră pe deal.

Şirul de clădiri era robust, dar, cu siguranță, nu era impenetrabil.

Erau ferestre fără geamuri, tocuri fără uşi, iar în spatele acestui centru comercial era un altul identic, o clădire cu două etaje cu magazine, zeci de ferestre şi un acoperiş lung de pe care cineva putea să vadă printr-o fereastră deschisă poziția echipei Whiskey Sierra.

Iar nenorocitul de elicopter se învârtea pe deasupra lor acum.

Piciorul lui Patru arăta groaznic, sângerând din multe locuri. Zack bănuia că pierduse deja peste un litru de sânge. Majoritatea bărbaților nu ar mai fi stat în picioare, darămite să se mai implice în luptă, dar Milo făcuse parte din Marină; limitele lui fizice fuseseră depăşite cu mai mult de 99,99% decât ale restului populației americane, aşa că mai putea ignora aceste răni câteva minute.

Zack ştia însă că atunci când va pierde doi litri de sânge, ori va cădea leşinat, ori va muri. Era disperat să le găsească oamenilor lui un adăpost, să îngrijească rănile lui Patru, să verifice muniția şi să-şi tragă răsuflarea.

Acum erau la trei cvartale de mare. Doi folosise o secure ca să facă o gaură în peretele unui mic magazin de coşuri din spatele oficiului poştal. Era abia şapte dimineața, aşa că oficiul era închis, dar se auziră voci din cealaltă parte a uşii şi a geamurilor acoperite cu obloane. Echipa intră în încăperea joasă şi se duse în spatele tejghelei. Cinci se duse la uşa din față, o întredeschise şi apoi o închise rapid. Se întoarse spre Sierra Unu, care tocmai se poziționase în aşa fel încât să acopere gaura din perete prin care se târâseră.

— Nicio şansă, Zack. GOS a ieşit la vedere. Aşteaptă în spate, crezând

că s-a terminat, dar ne vor vedea dacă ieşim.

— Recepţionat, confirmă Zack.

Ştia că aceste trupe luau în considerare posibilitatea ca preşedintele naţiunii lor să fie ţinut captiv de bărbaţii în care trăgeau. Asta ar fi trebuit să-i facă să se gândească de două ori înainte să atace, ceea ce avantaja echipa Whiskey Sierra. Cu toate acestea, situaţia era haotică şi confuză, iar Zack ştia că nu trebuia să se bazeze pe pregătirea şi raţionamentul inamicului de a-şi doza atacul.

Făcu semn cu capul spre o scară circulară care ducea spre o gaură neagră deasupra lor. Părea mai degrabă un mic spaţiu de depozitare decât al doilea etaj.

— Trei, verifică şi încearcă să ajungi pe acoperiş, dar ai grijă la elicopter. Vrem să mergem în continuare spre sud-est, spre port.

Dan, ofiţerul bărbos, se conformă. Se mişcă repede cu arma de asalt franţuzească FAMAS F1 ridicată în întuneric. Când dispăru, Zack se uită la Doi, apoi dădu din cap spre Patru.

— Trebuie să-i oprim sângerarea sau vor reuşi să ne dea de urmă.

Doi se îndreptă şchiopătând spre Patru înainte ca Zack să-şi termine ideea. Patru păzea gaura din zid cu mitraliera când Doi se lăsă pe genunchiere lângă el şi începu să scoată instrumente sanitare dintr-un buzunar de pe vesta de protecţie.

Un minut mai târziu, elicopterul zbură încet la joasă altitudine, soldaţii încercând să se uite pe ferestrele clădirii.

— Dan, zise Zack în staţie către Trei, care era pe acoperiş.

— Da, şefu'.

— Vreau să faci ceva în legătură cu acel MI-17.

O pauză, după care veni răspunsul.

— Mi-ar plăcea, şefu', dar mi-am lăsat racheta Stinger în ceilalţi pantaloni.

Brad şi Milo râseră. Spencer era pe un coridor care ducea spre o cameră deschisă, făcând tot posibilul să acopere mai multe puncte de intrare de unul singur.

Zack urlă:

— Trei, elicopterul ăla *trebuie* să dispară. Nu mă interesează cum o faci, dar *nu* cobori până când MI-17 nu e doborât. Ai înţeles?

O ezitare, dar răspunsul veni cu fermitate.

— Am înţeles, Zack.

— Îți vom da HK-ul lui Patru. E mai bun decât FAMAS-ul tău.

Zack se uită la Patru, care, deşi era sprijinit cu spatele de perete şi acoperit cu sângele de la genunchiul drept, nu părea încântat să renunțe la armă. I-o dădu lui Brad, care, la rândul lui, îi înmână arma lui bărbatului rănit. Câteva secunde mai târziu, coborî cu arma lui Dan de gât şi se întoarse să se ocupe de piciorul plin de sânge.

Hightower vorbi în căşti.

— Nu putem ieşi sub nicio formă din oraş cu pasărea aia deasupra. Odată ajunşi în drum deschis nu ne vom putea ascunde. Apărăm clădirea asta până când se rezolvă cu elicopterul. Dacă Dan poate elimina MI-17 din calea noastră, ne vom îndrepta spre est, spre țărm. De acolo vom înota. A înțeles toată lumea?

— Patru nu poate înota, şefu', zise Doi.

Zack se uită la Patru, al cărui chip era livid.

— Dă-o dracu'! zise acesta. Voi înota dacă-mi zici s-o fac.

Zack se uită din nou la Doi, care dădu din cap empatic. Milo începu să protesteze, dar Hightower ridică mâna:

— Încetează imediat cu atitudinea de macho. Nu e nimeni impresionat, zise el, după care continuă transmisia către echipă. Bun, ne îndreptăm oricum spre apă, îi facem să ne urmărească, apoi dispărem. Ne vom replia pe terenul pe care l-am acoperit deja. Dacă avem noroc, vor crede că ne-am dus să înotăm. Va trebui să folosim câteva subterfugii.

Toți dădură din cap ca unul. Înțelegeau care era miza. Ştiau că nu va veni nimeni după ei. Ştiau că sunt pe cont propriu. Nu se puteau baza decât pe ei înşişi.

Şi pe Cameleon.

Zack luă telefonul prin satelit de la piept şi tastă şase cifre. Observă din nou brațul plin de sânge, întrebându-se cât timp va mai fi funcțional dacă nu oprea sângerarea. Lăsă deoparte grija asta când răspunse Gentry.

— Hei, frate, situația e la fel de nasoală la tine cum e aici? întrebă el.

— Eu şi Oryx suntem bine. Se pare că voi, băieți, ați fost implicați la greu.

— Încă mai suntem.

— Ai vreun plan, Charlie?

Sarcasmul lui Gentry era îndreptat către planul Bravo, care nu mersese prea bine.

— Îl ştii.

— Mă îndoiesc.

O pauză din partea cealaltă.

— Lucrez la el. Unde eşti?

— La cincisprezece kilometri nord-vest. Am schimbat maşina cu care am părăsit oraşul. Nu ne urmăreşte nimeni.

— Ei bine, la naiba, puştiule, se pare că stai bine prin comparație cu noi. Suntem blocați, avem două victime, puțină muniție. Armata s-a retras, sperând că Hip-ul care zboară deasupra noastră să ne zdrobească pentru a nu se expune din nou. Bănuiesc că ori nu cred că-l avem pe preşedintele lor, ori nu le pasă.

— Un Hip? Nu ştiam că GOS zboară cu MI-17.

— E sigur un Hip.

— Cine sunt victimele? întrebă Court.

— Milo a primit un glonț în picior. Ținem sub control pierderea de sânge, dar nu va ieşi de aici pe propriile puteri.

— Şi celălalt?

— Subsemnatul.

— Eşti funcțional?

— La dracu', da! Ucid slăbănogi ca şi cum nu ar mai veni ziua de mâine. M-am ales cu o usturime în brațul cu care nu trag, deşi într-o astfel de zi, trag cu ambele.

— La dracu'! O victimă şi aici.

— Cine?

— Cine dracului crezi, Zack? M-ai trimis singur, îți aminteşti?

— Ştiu asta, ticălosule. Nu ştiam dacă vorbeşti despre Oryx.

— Oryx e bine.

— Ai o bubiță?

— Ceva de genul ăsta.

— Unde eşti rănit?

— În omoplat, cu o săgeată.

— Ăăă… repetă ultima parte.

— Am fost lovit de o afurisită de săgeată. N-am scos-o încă. Lucrez la asta.

— Deci ai o săgeată înfiptă în spate. Adevărată?

— Afirmativ.

— Ce mama dracului? Nu trage nimeni cu săgeți pe aici.

— Ei bine, n-am intrat eu în ea, Zack! Nu l-am văzut pe cel care a tras.

Bate un 7,62 tras cu un PKM al armatei.

— O săgeată. Să fiu al naibii.

— Ascultă, Zack. Pot ajunge la voi, băieți. Pornesc la drum chiar acum. Îl pot lega pe Oryx cu cravata de o grindă şi-mi mişc fundu' înapoi la voi. Am Glockul şi mai am un încărcător, aşa că poate…

— Negativ. Rămâi pe loc şi protejează pachetul deocamdată. N-am nevoie să ataci precum Custer{19} şi din cauza asta să-l pierzi pe preşedinte. Vom continua să încercăm să scăpăm singuri din rahatul ăsta.

— Înțeles.

— Cum o să scoți săgeata?

— O să-i cer ajutorul preşedintelui.

Zack fluieră.

— E posibil să nu fie tentat să coopereze.

— Mda. Va trebui să-l conving.

— Ei bine, baftă! Dar în timp ce tu eşti acolo şi te joci de-a cowboyi şi indienii, adulții trag cu arme adevărate în mine. Aşadar, du-te într-un loc sigur, pune lucrurile în ordine şi contactează-mă din nou.

— Recepționat.

Zack întrerupse convorbirea. Tocmai când se uita în sus, focurile de armă trase de o mitralieră grea loviră nordul clădirii, împrăştiind tencuială şi bucăți de beton în aerul plin de praf ca un fum gros. Toți cei trei bărbați se aruncară pe burtă şi ripostară cu focuri.

Zack strigă în microfon:

— Haide, Dan. Curăță-mi cerul odată!

Cuvintele lui fură însă acoperite de un zgomot incredibil.

TREIZECI ŞI OPT

Pe la opt dimineața, Whiskey Sierra era complet blocată din partea de vest şi din văzduh. Spencer revenise în încăpere cu ceilalți bărbați. Primise trei gloanțe de la un kalaşnikov în vesta mare şi sângera de la nişte schije care-i răniseră fața şi gâtul.

Dan era încă pe acoperiş. Găsise un loc unde să se ascundă de elicopter şi încerca să găsească o ocazie de a-l doborî, dar pentru a face asta trebuia să se expună, iar Hip se învârtea prea aproape ca să încerce. Ceilalți patru membri ai echipei erau la pământ, la etajul unu. Mitraliera din jeepul de care aproape se izbise Brad îşi găsise o echipă care pulverizase o porțiune din centrul comercial în care se ascundea Whiskey Sierra. Zack şi echipa lui nici măcar nu reuşiseră să ridice capetele şi să riposteze, atât de nimicitor fusese atacul inamicului.

— Dan, poți să ajungi pe partea laterală a acoperişului să tragi în mitraliera asta?

— Nicio şansă, şefu'. Hip se învârte chiar în fața poziției mele. Dacă ridic capul, îl pierd. Nici măcar nu mă pot implica până nu se îndepărtează.

Zgomotul elicopterului se auzi în căşti în timpul transmisiei lui Sierra Trei.

— Recepționat.

Brad strigă peste zgomotul focurilor de armă.

— Ne vor înconjura într-o secundă.

— Mda, aprobă Zack.

Era treaba lui, ca lider al echipei, să găsească o cale de ieşire din această situație aparent imposibilă.

Se uită spre hol. În afara ferestrelor şi a uşii din față, nu era nicio ieşire din încăpere.

— Spencer, crezi că GOS a luat deja camera alăturată?

— Nu m-aş mira. E suficient acces din stradă.

Hightower încuviință din cap.

— Bun. Toată lumea, atenție la mine; uitați ce vom face, zise el, apoi făcu o pauză. Brad, la ordinul meu vei arunca toate grenadele fumigene pe fereastră cât de departe poți. Încearcă să le arunci pe drumul dintre noi şi mitralieră. Dan, rămâi pe loc, dar aruncă grenadele de pe acoperiş, în aceeaşi direcție, cât de departe poți.

— Recepționat, şefu'!

— Spencer, aruncă-le pe fereastră spre est, în piața dintre centrele comerciale. Ați înțeles?

— Da.

— Eu voi arunca împreună cu Spencer. Apoi, la ordinul meu, Spencer iese pe fereastra dinspre est, trage în Hip şi în fundurile prăzii. Vei încerca să atragi elicopterul după tine. De îndată ce o face…

— …trag optzeci de gloanțe din HK în fundul lui, încheie Dan.

— Exact. Apoi, Spencer va continua spre Mall Bravo. Va încerca să-i facă pe soldații GOS să creadă că ne-am relocat acolo, în timp ce noi, restul, ne vom îndrepta spre sud în acest complex, pe la etajul doi.

— Recepționat, zise Spencer.

Ieşirea în spațiu deschis în acel felul era echivalentă cu condamnarea la moarte, dar bărbatul nu arătă niciun moment vreun strop de frică.

— Ne vom reuni cât de curând posibil, zise Zack.

— Sună bine, spuse Sierra Cinci.

Tot nu părea să conştientizeze că era posibil să moară.

— Brad, Milo e responsabilitatea ta.

— Mă ocup, dar va trebui să luăm echipamentul lui ca să se poată mişca.

— Fă-o.

Brad luă vesta de protecție, rucsacul şi centura utilitară de pe pacientul lui rănit.

— Gata, băieți, să punem în practică. Dați-i drumul!

Grenade fumigene se arcuiră pe fereastră şi de pe acoperiş. Oamenii aflați în bătaia focului se lăsară în genunchi. Milo, deşi rănit şi slăbit, se suci pe genunchi şi trase cu arma împrumutată, apoi aruncă grenade de fragmentare spre vest.

— Fragmentare!

În câteva secunde, fumul dens roşu şi alb se împrăştie pe străzile de pe două laturi ale clădirii.

Spencer desfăcuse mare parte din echipamentul de pe spate şi de pe şold şi, numai cu pistolul Uzi şi câteva încărcătoare, sări pe fereastra magazinului, începu să sprinteze patruzeci de metri printre tarabele din piață şi în câmp deschis ca să încerce să ajungă la celălalt centru comercial.

Era oarecum ascuns de fumul alb şi roşu, dar elicopterul întoarse pe axul său şi plonjă după el.

Soldatul negru şi masiv încetini şi se întoarse să tragă, ridică arma pentru

o rafală, dar elicopterul trase primul. Rafalele sparseră tarabele din lemn la stânga şi la dreapta lui, iar Spencer se întoarse şi începu să fugă din nou.

Hip se mută mai aproape, punând însă distanță între el şi acoperişul clădirilor de dedesubt. Dan, Sierra Trei, ieşi din ascunzătoarea mică şi puse mitraliera pe umăr.

Fixă ținta armei masive pe rotorul anticuplu de la coada fuzelajului. Deschise focul cu rafale rapide controlate ca să amortizeze reculul şi nu se opri, trăgând optzeci de proiectile. Țeava armei se albi şi se încinse.

În câteva secunde apăru un mic nor de fum negru. Aeronava se cutremură şi se înclină spre dreapta, întrerupând urmărirea bărbatului din piață. Se înclină din ce în ce mai mult spre dreapta. Dan crezu că încearcă să zboare înapoi şi să-l ia la țintă, dar o explozie la rotor făcu MI-17 să se rotească pe linia mediană verticală a rotorului principal.

Era la douăzeci şi opt de metri în aer, scăpase complet de sub control şi Dan se adăposti din nou în casa scării, avertizându-l pe Sierra Cinci.

— Spence! Se va prăbuşi! Pleacă din piață!

Coada elicopterului se izbi de etajul al doilea al centrului comercial în care se aflau Zack şi majoritatea echipei lui. Plonjă şi lovi pământul mai întâi cu botul. Era o cădere de la vreo zece metri, dar maşinăria cădea cu viteză, iar explozia rezultată şi mingea de foc nu lăsau vreo şansă de supraviețuire.

Hightower ştia exact ce se întâmplase cu Hip, deşi nu văzuse focurile trase din arma lui Dan şi nici nu-l văzuse înfigându-se în pământul dintre cele două centre comerciale. Auzise însă toate sunetele şi transmisiunile bărbatului de pe acoperiş şi, când elicopterul izbucni în flăcări, el şi cei doi oameni care erau cu el tocmai ieşeau de pe casa scării de la etajul doi şi treceau pe lângă o fereastră, când lumina şi căldura ajunse pe umărul lui stâng nu lăsară loc de îndoială în legătură cu soarta elicopterului şi a celor de la bord.

Cei trei bărbați merseră pe un hol scurt, unde-l întâlniră pe Dan, care tocmai coborâse pe scară de pe acoperiş. Brad şi Dan îl prinseră pe Milo, iar Zack deschise calea, încercând să pună ceva distanță între ei şi ultimul punct de contact cu inamicul.

— Unu către Cinci, chemă Zack în căşti în timp ce se mişca precaut de-a lungul unui magazin lung, care, aparent, fusese atins de ceva focuri de mitralieră.

Peste tot erau hârtii, coşuri din lemn, vase de ceramică; tot ce fusese în

încăpere era acum fărâmat sau sfâşiat.

— Unu către Cinci. Mă auzi, Cinci?

Nimic.

— Unu către Cinci. Spence?

În căşti era linişte.

★★★

Court intră în locuinţa cu acoperiş de paie în mai puţin de cinci secunde, asigurându-se cu Glockul. Pereţii erau în principal din pânză groasă de sac, iar podeaua fusese făcută dintr-un bidon de 208 kilograme, aplatizat. Treptele din anvelope fuseseră fixate cu lemn, placaj sau alte materiale pentru a întări pânza pereţilor.

Interiorul era întunecat şi înăbuşitor, aerul, stătut şi dens, fără mirosul de mâncare şi fum de la focul pentru gătit, iar asta îl făcu pe american să creadă că proprietarii plecaseră de ceva vreme şi nu se întorceau curând. Îndepărtă nişte pânze de păianjen, împinse cu piciorul nişte gunoi în colţuri ca să se asigure că nu se ascundea nimeni şi nu apărea nimic periculos de acolo. Apoi îşi folosi cuţitul ca să facă găuri în pereţii din pânză, pentru a intra aer şi lumină.

Avusese noroc să găsească această ascunzătoare. După ultima transmisiune a lui Hightower, Cameleonul hotărâse să nu meargă spre mlaştină aşa cum plănuise iniţial. În schimb, voia să se apropie de Suakin în cazul era nevoie să se întoarcă acolo şi să ajute echipa Whiskey Sierra să se evacueze.

Aşadar, ieşi pe drumul principal, rătăci fără ţintă pe pista de pământ, trecu pe lângă câteva căruţuri trase de măgari şi pe lângă o mică aşezare, căutând un loc unde să parcheze maşina şi să aibă câteva minute de linişte.

Locuinţa abandonată era înconjurată de iarbă înaltă, abia zărindu-se de pe drum, şi ştiu imediat că era ideală, deşi iarba părea cu siguranţă plină de tot felul de şerpi veninoşi şi insecte furioase.

Gentry vârî pistolul în toc şi se întoarse cu atenţie la Skoda, ca să ia bagajul uman din portbagaj.

Oryx era treaz şi atent. În ochii lui mari se zăreau în acelaşi timp semne de uşurare, de dispreţ şi un strop de mulţumire indusă de medicamente. Băuse toată apa din sticlă şi, cumva, reuşise să-şi smulgă cămaşa de pe el. Aceasta îi era pur şi simplu lipită de corp, udă de transpiraţie. De pe capul chel picurau broboane de sudoare.

Portbagajul începuse să miroasă deja a moarte.

★★★

— Nu lucrezi cu guvernul american, declară Oryx în timp ce era dus către locuință. Felul în care l-ai executat pe omul ăla. Felul în care l-ai lovit şi m-ai aruncat în portbagaj. Vorbim de bani şi asasinate. Astea nu sunt acțiunile unui slujbaş american.

— Nu.

Preşedintele se opri şi se întoarse.

— Eşti un soldat al norocului, un mercenar.

— După deducerea cheltuielilor, sunt mai degrabă un soldat din clasa mijlocie.

— Ştiu cine te-a trimis să mă ucizi.

— Chiar aşa?

— Bineînțeles. E evident. Cine are resursele necesare ca să te plătească şi să plănuiască asta şi mă urăşte suficient ca s-o pună în mişcare? Acele personaje americane care sunt împotriva mea şi au o grămadă de bani. Le-am văzut ani întregi la televizor, vorbind în Congresul vostru, făcând filme cu minciuni pe care le numesc documentare. Ştiam că într-o zi aceşti necredincioşi vor atenta la viața mea.

Cameleonul nu avea chef de stat la taclale. Săgeata înfiptă în spate îi făcea toți muşchii să se contracte dureros; acum, chiar şi mersul era dificil. Pe când se apropiau de uşa deschisă, zise:

— Ai dreptate. Voi fi actor principal la Hollywood când se va face filmul. Voi avea o afurisită de stea pe bulevard şi toate rahaturile astea.

— Ştiu şi cine te-a pus să mă răpeşti, zise preşedintele, vocea lui pierzându-se când se apropie de intrarea în mica locuință. Unde suntem? Ce loc e ăsta?

— Continuă să mergi.

— Ce vrei să…

Court îl lovi puternic cu patul pistolului în ceafă. Bărbatul se împletici, se întoarse spre cocioabă şi merse fără să mai pună întrebări. Odată intrat, înaintă spre centrul încăperii slab luminate şi apoi se întoarse. Gentry îi observă confuzia.

— Lucrezi cu beduinii?

— Taci.

Abboud alungă confuzia şi începu să negocieze. Court se aştepta la asta.

— Pot aranja să fii plătit mai mult, mult mai mult decât obții făcând asta. Te asigur.

— Taci.

— Nu bani din băncile sudaneze, nu. Am conturi deschise peste tot în lume. Am prieteni în Vest şi în Asia. Pentru tine ar fi putea fi un eveniment financiar mai important decât îţi dai seama acum. Poţi dubla pur şi simplu suma cu care eşti plătit acum şi vei vedea că…

— Taci şi ascultă!

Court vârî din nou pistolul în toc. Agonia era vizibilă pe chipul său atunci când se întinse cu grijă ca să-şi dea jos rucsacul şi desfăcu centura de siguranţă, începu apoi să se ocupe de cămaşa maro, sfâşiind-o cu gemete şi tresăriri. După câteva smucituri, rămase cu pieptul gol în lumina difuză.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să scap de asta.

— De săgeată?

— Nu, de pata de cafea de pe şliţ. Da! De săgeată!

Sprâncenele groase ale preşedintelui se ridicară.

— Şi dacă nu sunt de acord să *te* ajut?

— Te voi ucide.

Court văzu cum se învârt rotiţele în creierul lui Abboud. Bărbatul viclean ştia că răpitorul lui avea nevoie de ceva de la el. Acum încerca să descopere o modalitate de a se folosi de acest avantaj.

— Ce vei face pentru mine dacă te ajut?

— *Nu* te voi ucide. Încă.

Asta îi tăie puţin din avânt.

— Ce trebuie să fac?

— Mă voi întinde pe pământ, cu faţa în jos. Vreau să pui piciorul pe mijlocul spatelui meu, să prinzi săgeata chiar de vârf şi să o scoţi din os.

În ochii preşedintelui apăru o licărire, iar Court Gentry ştiu exact la ce se gândeşte.

— După ce o scoţi, vei vrea să mi-o înfigi în spate sau în ceafă. Dacă o faci, ar fi bine să găseşti locul la ceafă care să mă ucidă imediat, pentru că am de gând să mă răsucesc şi să te împuşc de şaisprezece ori.

— De ce şaisprezece?

— Pentru că arma mea are numai şaisprezece gloanţe. Aminteşte-ţi că ţi-am dat o mulţime de somnifere în Suakin. Eşti mai lent decât crezi şi acum nu eşti nici pe jumătate atât de deştept precum crezi. Trebuie să iei în considerare foarte atent toate acţiunile înainte de a încerca un lucru prostesc, pentru că jur că o să te împuşc în boaşe şi o să mă uit cum sângerezi până la moarte dacă nu reuşeşti.

Se făcu linişte în atmosfera dogoritoare. Pe chipul lui Oryx se citea imaginea neplăcută pe care o avea în minte.

— Eşti gata să încerci? îl întrebă în cele din urmă Court.

Preşedintele Abboud făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

— Va fi extrem de dureros pentru tine.

— Şi de ce e asta o problemă pentru tine?

— Ai putea crede că vreau să te omor când de fapt doar încerc să te ajut.

— Mă aştept la durere în spate, acolo unde e săgeata. Dacă simt durere oriunde altundeva, atunci preşedintele Sudanului îşi va pierde ouăle. Asta înseamnă că nu vei mai avea descendenți. Înțelegi?

Abboud dădu din cap. Court scoase pistolul şi se lăsă uşor pe genunchi, apoi pe burtă. Săgeata era în omoplat. Nu va ieşi uşor şi, când se va întâmpla, Court ştia că va sângera considerabil. Avea cu el o mică trusă de prim ajutor, dar nu conținea ceva potrivit pentru a pansa o rană pe care nu o putea vedea şi la care nu putea ajunge. Era mult prea ciudat să-l pună pe preşedintele Sudanului să-l panseze.

În timp ce letargia indusă de medicamente lui Oryx şi capacitatea diminuată de a reacționa lucrau în avantajul lui Court, ca răpitor, cu siguranță nu-l avantaja ca pacient. Era posibil ca masivul Bakri Abboud să se prăbuşească peste săgeată în loc s-o scoată şi să-l țintuiască astfel de podea pe Court în această cocioabă de rahat, ca pe un fluture într-un insectar.

Oricum ar fi privit lucrurile, Cameleonul ştia că va fi rău. Ar fi vrut să ia nişte pastile, dar era prins în mijlocul unei operațiuni importante. Era dezamăgitor pentru el faptul că se gândise la narcotice în acel moment.

Court strânse Glockul cu degetele mâinii drepte. Un timp nu auzi şi nu simți nimic. Se întrebă dacă Oryx încearcă să se strecoare pe uşă. În cele din urmă, vocea puternică a africanul bubui de deasupra.

— Îmi poți desface mâinile? Ar fi mai uşor pentru mine să…

— În niciun caz! Prinde-o şi trage-o.

Simți presiunea tălpii mari a pantofului mare între omoplați, durerea concentrată în muşchi şi os când prinse săgeata şi apoi o smucitură îngrozitoare care îi umplu ochii de lacrimi şi-l făcu să scoată un strigăt scurt. Arsura şi senzația de sfâşiere nu încetară. Court se răsuci instinctiv pe spate, ridică Glockul spre atacatorul de deasupra lui şi trecu degetul de pe garda trăgaciului pe trăgaci.

Văzu ținta la doar un metru de vârful țevii armei.

Oryx stătea deasupra lui cu mâinile legate şi cu ochii închişi. Săgeata însângerată căzu pe pieptul lui Gentry. Reuşise. Oryx nu încercase nimic şi Court constată că fusese incredibil de aproape să-l împuşte direct între ochi.

Durerea din umăr nu se potoli, dar el se ridică şi descoperi că e mult mai mobil măcar datorită faptului că nu mai trebuia să se deplaseze cu grijă ca să evite să lovească proiectilul lung.

— Bun.

— Cum te numeşti?

— Spune-mi Şase.

— Domnul Şase. Bun. Tu îmi poţi spune preşedintele…

— Îţi voi spune cum dracului vreau. Acum, rahatule, trebuie să dau un telefon, aşa că vreau să stai într-un colţ şi să fii băiat cuminte. Poţi face asta?

TREIZECI ŞI NOUA

Zack şi trei dintre oamenii săi reuşiseră să iasă din zona de luptă. După prăbuşirea elicopterului, trupele GOS părură să se retragă, şi de frică, şi pentru a încerca să se regrupeze. Hightower şi compania merseră de-a lungul holului de la etajul doi al Alpha Mall, prin spălătorii, magazine de covoare, brutării şi spații de depozitare. Întâlniră doi soldați GOS care fură surprinşi să-i vadă şi regretară cu siguranță că o făcuseră în ultimele câteva secunde înainte să fie ucişi cu pumnale. Brad şi Dan scoaseră puştile Type 81 de pe trupurile bărbaților, mai ales că armele lor mai aveau doar un încărcător. Brad îi dădu arma lui FAMAS lui Milo s-o folosească drept cârjă improvizată şi asta crescu semnificativ mobilitatea echipei Whiskey Sierra. În capătul centrului comercial, coborâră scările şi văzură infanterişti GOS pe stradă retrăgându-se de-a lungul a două cvartale, aşa că Zack le ordonă bărbaților să renunțe la acoperire şi să treacă prin bazarul aflat la un cvartal distanță de apă, până la celălalt şir de clădiri din beton pe care-l numiseră Mall Bravo.

Prăbuşirea marelui elicopter declanşase un incendiu în bazar şi fumul negru din combustibil, țesături, cauciucuri şi lemn ajută la camuflarea echipei epuizate atunci când traversă câmpul deschis. Nu fură întâmpinați cu focuri de arme de la trupele GOS în retragere şi părea că repoziționarea lor rămăsese nedetectată. Era greu de crezut, dar Zack nu văzu nicio dovadă că inamicul ştia unde erau.

Hightower participase la destule lupte în viața lui ca să admită că principalul lor avantaj fusese confuzia inamicului. Era convins că Armata Sudaneză habar nu avea că lupta împotriva a numai cinci bărbați şi că aceştia nu-l țineau pe preşedinte pe post de scut uman. Dacă ar fi ştiut că singura amenințare era chiar în acea clădire a bazarului de lângă apă, şi-ar fi concentrat pur şi simplu forțele în acea zonă, ar fi aruncat centrul comercial în aer şi ar fi ucis tot ce mişca în interior.

Cinci bărbați, oricât de bine ar fi fost pregătiți, nu ar fi putut face nimic în fața unui astfel de atac.

Şi se părea că cei cinci deveniseră patru. Spencer nu mai transmisese de când dispăruse pe fereastră ca să distragă atenția elicopterului cu zece minute în urmă. Era posibil să-şi fi pierdut stația radio sau să nu aibă semnal printre clădiri, dar Sierra Unu ştia că era posibil ca Sierra Cinci să fi

reuşit să traverseze bazarul şi apoi să fi dat nas în nas cu infanteriştii GOS de pe partea cealaltă.

Cu toate acestea, Zack şi oamenii lui înaintau cu grijă prin Mall Bravo, încercând să-şi găsească tovarăşul.

Vibră telefonul prin satelit al lui Hightower. Apăsă pe butonul de răspuns care trimise apelul în căşti.

— Salut, Şase. Te relaxezi pe plajă cu un mai tai?

— Suntem în siguranță, se auzi vocea lui Gentry. Voi?

— Prinşi până la gât. Suntem la aproximativ cincizeci de metri de apă, trei cvartale nord de drum. Încă mai există contact sporadic. N-am reuşit să scuturăm suficient GOS cât să scăpăm. Cum e cu spatele? Au mai fost alți indieni comanşi pe urmele tale?

— O să supraviețuiesc. Ai nevoie de mine acolo?

— Eşti sigur că-l poți pune pe Oryx la conservat?

— Afirmativ. Îl leg şi-l droghez. N-o să plece nicăieri.

— Bine: atunci sari în şa şi vino imediat aici. Ne trebuie o maşină şi un fel de raport despre concentrarea forțelor de pe străzi. Mă gândeam că ai putea veni discret dinspre vest, ne-ai oferi o plimbare şi apoi ne-ai duce suficient de aproape de zona de evacuare.

— La dracu', Zack, nu vrei să-ți aduc şi un nenorocit de Happy Meal dacă tot sunt pe drum?

Zack chicoti în timp ce îngenunche într-un magazin în care se fabricau şi se vindeau oale şi tigăi din tablă. Brad era în față, deblocând intrarea cu puşca Type 81 furată. Dan era în urmă cu Milo.

— Băiete, unde ai învățat să fii atât de deştept? întrebă retoric Zack, care ştia răspunsul. Singurul burger de aici va fi Whiskey Sierra dacă nu vii să ne iei fundurile de pe grătar.

Zack îi auzi oftatul, dar ştia şi că fostul lui subordonat se va conforma, cu doar câteva mormăieli şi răutăți.

— Recepționat, pornesc. Voi folosi stația când ajung în zonă.

— Bun băiat. În drum spre noi vreau să suni echipajul de pe *Hannah* şi să le spui unde l-ai depozitat pe preşedinte. Dacă niciunul dintre noi nu supraviețuieşte, să se ducă ei să-l ia.

— Recepționat. Şase, terminat.

★★★

Gentry avu nevoie de o jumătate de oră ca să-l imobilizeze pe Oryx, să-şi schimbe cămaşa cu ceva mai puțin sfâşiat şi plin de sânge, să-şi acopere

capul cu un turban, să scoată combustibil dintr-un camion de marfă parcat şi să-l pună în Mercedes, ca apoi să se întoarcă la marginea Suakinului. Fu cât pe ce să ia camionul şi să lase Mercedesul în urmă, dar vechiul şi greoiul sedan îi era de folos în acel moment, nu fusese depistat de inamic, în timp ce camionul arăta ca dracu', chiar şi pentru standardele scăzute ale vehiculelor din zonă. Întorcându-se în zona-țintă, trecu pe lângă camioane militare şi maşini de poliție care mergeau în toate direcțiile şi pe lângă civili uluiți care făceau acelaşi lucru.

Deasupra, două avioane de luptă americane F5, pilotate de Forțele Aeriene Sudaneze, îşi profilau siluetele pe cerul albastru şi senin.

Nu păreau să fie prea multe mişcări ale forțelor militare, lucru pe care Gentry îl consideră un semn bun. Se părea că sudanezii habar nu aveau cât de mare era forța de opoziție cu care se puseseră. Odată cu mişcările lui Gentry către sud-estul pieței, ale celor doi operatori în clădirile din piață, focurile de armă trase din dubă prin tot oraşul şi scurta înfruntare cu AES în vest, comandanții militari ai GOS trebuie să-şi fi făcut o imagine incredibil de neclară din punct de vedere tactic. Din cauza volumului mare de focuri de armă şi a transmisiunilor urlate prin stații care raportau contacte cu inamicul în toate punctele cardinale, puteau foarte bine să creadă că preşedintele a fost răpit de o forță formată din o sută de localnici puternici.

În timp ce Court schimbă vitezele Mercedesului pentru a se strecura pe aleile înguste dintre două şiruri de colibe, un jeep al armatei intră pe o alee din dreapta şi opri exact în fața lui. Pe drumul asfaltat apăru în traficul de lângă el un camion de două tone, cu trupe, ce se îndrepta spre nord, şi fu cât pe ce să fie zdrobit în timpul manevrei de un altul identic, ce mergea spre est. Nu se mai trăgea în oraş, iar elicopterul dispăruse. Sirenele urlau şi o coloană subțire de fum negru se ridica spre est deasupra portului şi a lagunei.

Părea să se fi dat o bătălie aici şi că se încheiase.

Gentry parcă maşina pe un teren de fotbal deschis, aflat la patru cvartale vest de piață. Imediat fu abordat de bărbați care încercau să vândă napi, deşi la doar câteva străzi distanță, în urmă cu mai puțin de o oră în urmă, avusese loc echivalentul bătăliei de la Bulge[20]. Court se întrebă cine mama dracului s-ar gândi într-un moment ca ăsta să cumpere napi pentru supa din acea seară. Îi îndepărtă cu un gest din mână, încercând să-şi țină chipul acoperit de barbă şi de turban cât mai mult posibil în umbră în timp ce se mişca. Cumpără un halat lung şi alb de la un vânzător ce avea o tarabă mică

la o stradă distanță de terenul de fotbal şi intră pe o alee ca să îmbrace noua ținută.

Acum erau peste tot polițişti. Gentry bănui că majoritatea veniseră din Port Sudan, de la vreo douăzeci şi cinci de kilometri nord. Dacă era aşa, atunci abia ajunseseră şi dăduseră nas în nas cu haosul şi confuzia de la fața locului; ar fi încercat să culeagă informații, nefiind siguri în privința jurisdicției şi a luptei pentru influență în zonă cu polițiştii locali, cu soldații şi cu SSN{21}.

Acum era momentul ideal să realizeze ceva în Suakin în acea zi şi Court ştia că trebuie să se grăbească. Observă în față un punct dezorganizat de control al poliției lângă o construcție lungă şi înclinată din lemn şi tablă ondulată, care acoperea sute de cuşti din lemn, în fiecare dintre acestea fiind o găină sau un cocoş. Zeci de localnici mişunau pe-acolo. Doar câțiva îşi vedeau de treburile lor; majoritatea stăteau în picioare şi vorbeau, încercând să afle bârfele legate de evenimente. Câțiva dintre ei fură admonestați de polițiştii de la punctul de control, aşa că Gentry căută o altă rută.

Praful ridicat de vehicule pe străzi aproape întunecase drumul, ca o furtună intensă de praf, dar în miniatură. Gentry abia putea vedea la douăzeci de metri şi spera că polițiştii şi ceilalți ochi curioşi de pe stradă aveau aceeaşi problemă, aşa că se putea apropia cu un pic mai multă încredere de obiectivul său.

Ca să evite punctul de control, făcu stânga pe o alee. În câteva secunde se rătăci. Erau atât de puține drumuri principale în oraş, aşa încât era uşor să te simți captiv în labirintul de pasaje făcute la întâmplare printre colibele care se întindeau pe kilometri întregi. Oraşul era însă aşezat pe o pantă lină ce ducea spre port, iar obiectivul lui era în port, aşa că Gentry continuă să coboare panta şi să se depărteze de oameni şi, în scurt timp, ajunse în piață.

Părea mai mică la lumina zilei şi chiar mai murdară şi mai aglomerată. Peste tot erau oameni, animale şi maşini. Cămilele, caprele şi măgarii se amestecaseră cu vehiculele militare, maşinile mici guvernamentale şi cu camionetele Toyota cu mitraliere montate în spate şi pline cu oameni. Două elicoptere de transport stăteau nemişcate în piață, trupele din ele fiind deja plecate să-i vâneze pe cei care-l răpiseră pe preşedintele lor. Sirenele ambulanțelor răsunau din toate direcțiile zonei deschise şi bărbații strigau şi urlau unul la celălalt. Şase soldați morți fuseseră aruncați într-o grămadă de camarazii lor şi peste tot erau răniți. Court văzu o clinică improvizată pentru civilii răniți. Chiar şi de la distanță, unele răni păreau grave şi el se depărtă

repede de ei, temându-se că erau copii răniți. Nu suporta să le vadă suferința.

— A trebuit să distrugem satul ca să-l salvăm, mormăi el în barbă, în interiorul turbanului încins.

Telefonul Thuraya bâzâi pe şold pe sub haine şi apelul veni prin căştile ascunse. Răspunse cu o explicație.

— Aproape am ajuns, Unu. Mai am nevoie de aproximativ cinci minute.

— Asta e bine. Ți-am aşteptat atât de mult timp fundul, încât proprietarul ne cere chiria pentru prima şi ultima lună. Cum e în oraş?

— Devine aglomerat, o mulțime de probleme de jurisdicție pe care trebuie să le lămurească toate organizațiile astea. Plus morții şi răniții de peste tot, care sporesc confuzia. Trebuie să profităm de această dezordine. Acum e timpul să ne mişcăm.

— Negativ. Încă nu ne putem evacua.

— De ce nu? întrebă Court, oprindu-se.

— Sierra Cinci e MIA[22]. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Am înțeles. Voi găsi o maşină şi o voi pregăti. Şase, terminat.

★★★

Zack şi cei trei oameni ai lui fură gata la câteva secunde după ce închise Court. Petrecuseră ultima jumătate de oră pe acoperişul din vârful nordic al Mall Bravo, la nici patruzeci de metri de locul în care elicopterul se prăbuşise între cele două centre comerciale. Cu toate acestea, poziția pe acoperiş nu le oferea cine ştie ce perspectivă. Găsiseră o prelată verde şi putrezită susținută de lemne şi sârmă, sub care cineva depozitase lemn de foc şi rezervoare goale de apă. Whiskey Sierra se înghesuise sub această construcție ca să se ascundă cât mai bine. Aici au stat şi au aşteptat, transpirând şi sângerând, alungând cu bobârnace scorpionii unii de pe ceilalți.

Cei patru bărbați se peticiseră unul pe altul cât putuseră de bine. Zack îşi bandajase brațul drept şi oprise pur şi simplu sângerarea, băuse apă şi săruri din rația lui ca să le înlocuiască pe cele pierdute prin transpirația abundentă şi înlocuise toate încărcătoarele parțial pline cu unul cu treizeci de gloanțe, plus unul parțial încărcat prins de inelul de pe vestă. Brad avea acum un Type 81 încărcat complet. Se rănise la spate şi la genunchi când se prăbuşise din dubă. Credea că are o coastă sau două fracturate pe partea dreaptă, dar nu îi raportă asta lui Sierra Unu. Şi Dan avea, de asemenea, un Type 81 furat. El era singurul membru nevătămat al echipei.

Pentru moment, Milo fusese stabilizat. Dan folosise o cantitate mare de bandă adezivă ca să-i prindă de piciorul înțepenit F1-ul lui Brad pe post de atelă şi rebandajă piciorul sfărâmat al tânărului croato-american.

Sierra Patru nu avea însă armă. Avea numai un pistol H&K, toată armura şi echipamentul lui fiind lăsate în urmă de echipă ca să poată continua să se mişte. Protesta cu putere față de tot ce se făcea pentru el, insista că e gata să pornească, dar lăudăroşenia lui nu făcu decât să-i enerveze la culme pe cei mai în vârstă şi mai experimentați operatori. Ei înțeleseseră mai bine decât el starea în care se afla şi-l trataseră cu profesionalism, chiar dacă-l ocărâseră pentru că încerca să-i convingă că e bine.

Cei patru bărbați părăsiră acoperişul printr-un exercițiu tactic, coborând două etaje pe nişte scări metalice înguste, unde era întuneric, şi ajunseră pe aleea care lega partea estică de cea vestică. Milo se împiedică de două ori pe scară şi Zack îi ordonă să țină pistolul în mâna dreaptă şi cu brațul stâng să se sprijine de umerii lui Dan. Asta îi oferi echilibru.

Aleea ajungea până în port şi echipa o luă încet. Din spatele unei uşi din lemn se auziră voci bărbăteşti şi Whiskey Sierra se adună în jurul ei, dar vocile se stinseră. Urletele sirenelor se combinau la distanță cu mugetele guturale şi strigătele cămilelor. Echipa făcu tot posibilul să ignore toate sunetele care nu erau semnificative din punct de vedere tactic. În scurt timp ajunseră în capătul aleii şi de aici păşiră prudenți spre port, în câmp deschis.

Dan ieşi primul de pe alee pe strada din fața apei. Ceilalți îl urmară îndeaproape.

Dan încremeni.

— Contact în față!

PATRUZECI

La cincizeci de metri în față, în capătul aleii, deasupra apei de un verde perfect, în fața insulei Vechiul Suakin, se afla barca de patrulare a Marinei Sudaneze. Avea treizeci de metri lungime; pe punte stăteau bărbați în spatele unei mitraliere de calibrul 12.7. Ei întoarseră imediat țeava spre bărbații albi care apărură în fața lor.

Zack se opri lângă Dan.

— Împrăştiați-vă! strigă liderul şi oamenii lui se duseră în stânga şi în dreapta.

Hightower îl înşfăcă pe rănitul Sierra Patru şi-l împinse înapoi spre dreapta, căzând cu el într-un magazin în care se țeseau şi se vindeau plase de pescuit.

Trecuse vremea mişcărilor bine coordonate. Nu mai existau zone de acoperire din bătaia focului şi nici săriturile de la un adăpost la altul. Cei patru bărbați începură să fugă, să se târască şi să sară peste obstacole cât mai departe posibil.

Tirul mitralierei fu extraordinar. Gloanțele lansate trecură prin clădire, pe deasupra capului lui Zack. Acesta îl prinse pe Milo de mânerul de tragere de pe vesta de protecție australiană, apoi descoperi că magazinul avea o cameră în spate cu o uşă metalică. Se întinse pe podeaua murdară şi lovi tare zăvorul cu picioarele. În spatele uşii era un alt magazin, şi apoi un coridor ce ducea spre sud. Zack se târî în mâini şi în genunchi, trăgându-l pe Milo după el.

De pe barca de patrulare se trase din nou, gloanțele sfâşiind lemnul, metalul, piatra şi țesăturile. Un urcior cu lubrifiant negru se sparse în două deasupra lor, împrăştiind unsoarea caldă pe echipamentul şi pe hainele lor.

Veni a treia rafală şi apoi fu linişte un moment.

— Echipa Whiskey, raportează, şopti Zack în microfon.

— Sierra Trei, sunt gata să pornesc. Sunt cu Doi. Căştile nu-i mai funcționează, dar el e bine.

Zack răsuflă uşurat.

— Unu şi Patru sunt bine. Soldații vor veni peste noi. Trebuie să plecăm dracului de aici. Pauză.

— Sierra Şase, recepționezi acest canal?

— Afirmativ, Unu, confirmă Court.

— Bun. Când vei veni după noi, nu te duce în est spre Mall Bravo. Nu te vor aştepta Bărci ale Iubirii acolo.
— Recepţionat. Vreun semn de la Sierra Cinci?
— Negativ. Nu pare că ar fi ajuns la ţărm. Am fi auzit cum latră căţeaua aia hrănită cu gloanţe. Ne vom muta câteva cvartale spre nord, ca să vedem despre ce e vorba. Către toată lumea: ţineţi-vă capetele jos până când ne vom regrupa.

★★★

Court petrecu următoarele cincisprezece minute ca să termine un proiect pe care-l începuse exact atunci când se deschisese focul de pe barca de patrulare, la patru sute de metri spre est. Dăduse de o trupă formată din patru tineri infanterişti GOS, care păzeau un drum de pământ la nord-vest de piaţă. Acesta se termina la singurul drum asfaltat care ducea spre vest, spre Suakin, unde făcea legătura cu autostrada nord-sud ce continua până la Port Sudan şi în restul ţării. În intersecţie se afla o benzinărie surprinzător de modernă, ţinând cont de natura rustică a oraşului. Court atribui asta faptului că era pe autostradă, iar Sudanul deţinea un sistem relativ puternic de autobuze între oraşele mari.

Jeepul soldaţilor era parcat pe un teren neasfaltat al benzinăriei, pe platformă având montată o mitralieră uşoară PKM rusească, acoperită cu o prelată neagră. Mulţi localnici stăteau în preajma benzinăriei, găsind acolo refugiu după ce părăsiseră centrul Suakinului, iar soldaţii erau ocupaţi cu mulţimea de oameni adunată acolo.

Court se apropie de jeep, având grijă să-şi acopere practic toată faţa cu turbanul, şi aruncă o privire în interior. Cheile nu erau în vehicul, ceea ce însemna că trebuia să-şi dea seama care dintre soldaţi era şoferul.

Se gândea la un plan, dar deocamdată trebuia să-l aştepte pe Zack.

★★★

Cele două centre comerciale, barăcile şi magazinele din jurul lor forfoteau de activitate. Peste tot se mişcau soldaţi cu armele ridicate care urlau la civili să se dea din calea lor, în timp ce aceştia strigau la rândul lor. Animale de povară se înghesuiau pe alei şi un grup de oameni foarte slabi aruncau apă cu găleţile peste ultimele focuri din bazar care înconjuraseră elicopterul înnegrit şi rămăşiţele carbonizate din interior.

Soldaţii îi alungară şi pe aceşti oameni, dar localnicii se regrupară şi se întoarseră la muncă, atât de disperată era nevoia lor de a-şi menţine

veniturile la nivel de subzistență, împiedicând fumul negru să le afecteze magazinele şi mărfurile.

Zack, Brad, Dan şi Milo nu se mişcau, nu se îndepărtau şi nici nu căutau un loc sigur. În schimb stăteau întinşi la cincizeci de metri nord de cele două centre comerciale, la etajul doi al unei clădiri din cărămidă, înconjurată de un zid scund. Cu toții se uitau la pasajul arcuit dinspre balcon, peste acesta, peste zid şi peste o vale nisipoasă care ducea spre est la port.

De cealaltă parte a văii, la vreo două sute de metri, era stația de autobuz. În afara acesteia, stând pe pământ, sprijinit de un zid şi înconjurat de peste douăzeci şi patru de soldați, era un bărbat de culoare musculos, rănit, dar evident în viață.

Sierra Cinci.

Cu ajutorul lunetei ce mărea de patru ori, singura armă optică pe care o mai avea echipa, Hightower putu vedea că lui Spencer i se scosese cămaşa şi-i sângerau fața, gâtul şi umerii, petele de sânge pătându-i pantalonii maro. Trunchiul îi era acoperit de o peliculă de transpirație combinată cu sclipirea rubinie a sângelui său.

Fusese încătuşat cu mâinile la spate, era conştient şi un civil îngenunche în fața lui şi-i vorbi. Din când în când, întorcea fața americanului spre el ca să-i pună o întrebare, după care-l plesnea sau îl lovea cu pumnul. Zack ştia că Spencer nu va rosti un cuvânt ca răspuns la aceste mici durități, dar mai ştia şi că acest tratament dur la care era supus se va transforma în câteva clipe într-o adevărată tortură.

Şi nu putea face nimic ca să-l salveze.

— Sierra Unu către Sierra Şase.

— Continuă pentru Sierra Şase.

— Eşti gata să încerci o evacuare?

— Afirmativ. Trebuie numai să ştiu unde sunteți. Îi dăm drumul imediat cum îl găsiți pe Sierra Cinci. Fiecare secundă în care aşteptăm e una în care riscăm să fim în pericol.

Zack îi dădu coordonatele exacte.

— Îl au pe Cinci, adăugă apoi. Îl vedem. E în viață, dar nu putem ajunge la el.

Pentru câteva secunde nu se auzi în cască nicio transmisiune.

— Bine, zise în cele din urmă Court. Înțeleg că îl vedeți?

Zack dădu din cap în încăperea întunecată. O perdea albă flutură în briza

fierbinte, obstrucționând imaginea omului său. Zack ştia la ce se referea întrebarea lui Court. Acesta era un profesionist printre profesionişti. Bineînțeles că înțelesese ce trebuia făcut.

Hightower scoase siguranța Tavorului.

— Afirmativ, Şase. Îl văd. E în stația de autobuz, la nord de noi.

Următoarea transmisie a lui Court fu scurtă.

— O voi face. Voi veni pe deal ca să văd. Voi stați cuminți, iar eu mă voi ocupa de asta.

Ceilalți trei bărbați din încăpere nu ziseră nimic. Hightower ştia că înțeleseseră ce avea să se întâmple, dar numai Gentry se oferise s-o facă.

Court Gentry era un tip dat dracului.

— Negativ, puştiule. Apreciez, dar asta e datoria mea. Bănuiesc că pentru asta mă plătesc.

— Eşti sigur?

— Afirmativ. Spune-mi numai că eşti gata să ne iei.

— Am pregătit aici o diversiune. Am nevoie de aproximativ treizeci de secunde ca s-o desfăşor şi de alte două minute ca să ajung la voi.

— Recepționat. Pregăteşte-te. Pornim la semnalul meu.

Dan era cel mai aproape de Zack, la niciun metru de umărul lui stâng. Se întinse şi-l bătu pe şeful lui pe braț, strângând-l uşor, înțelegător.

Hightower îi îndepărtă mâna.

Toți membrii echipei ştiau ce urma să se întâmple. Jucau după un set de reguli care includeau şi această eventualitate.

— La naiba, zise încet Zack.

Bărbații care-l băteau pe Spencer blocau raza de acțiune; reticulul de țintire al armei Tavor era acum aliniat pe coccisul unui membru al Poliției Secrete. Hightower voia să apese pe trăgaci, dar nu avea rost să-şi dezvăluie poziția prin uciderea unui polițist SNS.

În acel moment exista un singur lucru pentru care merita s-o facă: să-l împiedice pe Sierra Cinci să-şi dezvăluie identitatea sau misiunea în fața sudanezului. Nu ar fi făcut-o de bunăvoie, dar ar fi făcut-o şi era o singură cale ca să împiedice asta.

Tocmai atunci, Hightower miji ochii prin lunetă. Din cealaltă parte a polițistului secret veni un zgomot. Soldații fugiră înainte, unul căzu la pământ, altul se răsuci şi căzu în genunchi.

Ofițerul SNS care bloca raza vizuală lui Hightower fu împins într-o parte şi apoi apăru Sierra Cinci, încă plin de sânge şi fără cămaşă, cu mâinile

încătuşate la spate.

— Şase, execută în cinci secunde.

— Execut în cinci, recepţionat, veni răspunsul răspicat.

Spencer fugi de lângă grupul de oameni, demonstrând echilibru şi o pregătire fizică incredibilă. Lovi cu capul un alt soldat şi se apropie încă zece metri de poziţia lui Hightower, la marginea văii nisipoase.

— Încearcă să scape, zise Milo fără a beneficia de luneta armei.

— Nu, spuse încet Hightower. Încearcă să mă ajute să ţintesc mai bine, clipi el.

Auziră dinspre vest focuri de armă şi bubuitura unei explozii – diversiunea lui Court – şi Zack îl văzu prin lunetă pe Spencer cum cade în genunchi, văzu cum i se deschide gura plină de sânge ca să strige şi, o secundă mai târziu, sunetul îndepărtat ajunse la Hightower.

— Trage!

— Trag.

Sierra Unu apăsă pe trăgaciul Tavorului şi trimise un proiectil de calibrul 5.56 milimetri de-a lungul ţevii, prin arcada pasajului, peste vale, în fruntea omului său. Capul lui Spencer zvâcni pe spate şi bărbatul căzu nemişcat pe pământ, trupul lui odihnindu-se peste braţele imobilizate.

În câteva secunde, focurile de armă trase de aproape loviră pereţii încăperii, perdeaua albă fu biciuită, sfâşiată şi făcută bucăţi, iar praful produs de impactul oţelului cu cărămizile din lut transformă aerul din jurul membrilor rămaşi din Whiskey Sierra într-un fum maroniu.

PATRUZECI ŞI UNU

— Sierra Şase e Oscar Mike! ETA[23] patru, cinci secunde!

Zack confirmă mesajul lui Court.

— Şase e în mişcare, recepţionat.

Court ieşi din benzinărie într-un jeep deschis. În spatele lui, flăcări înalte se ridicau în aer la peste douăzeci de metri înălţime, de la un furtun de alimentare cu combustibil care ardea, sărind şi răsucindu-se pe beton, ţâşnind sălbatic în toate direcţiile de la pompa de benzină.

Doi dintre soldaţi fuseseră ucişi de arma lui Court, iar alţi doi fuseseră înjunghiaţi în ficat şi zăceau răniţi, cu faţa la pământ, în stradă.

Minidube şi autobuze se ciocniseră unele de altele în încercarea de a părăsi benzinăria. Localnicii de pe stradă, la distanţă sigură de flăcări, fură nevoiţi să plece din calea jeepului militar care se balansă când făcu un arc larg ca să întoarcă. Se îndrepta acum spre deal, condus de acest *kawaga* maniac cu turban, care stârnise catastrofa.

Court se îndreptă spre est cu viteza maximă atinsă de jeep. Plasticul care acoperea mitraliera fixată în spatele lui se desfăcu; vedea în oglinda retrovizoare cum arma saltă din cauza dâmburilor din drumul inegal de pământ.

Îi apăru în faţă o turmă de cămile împleticite şi smuci volanul spre dreapta, izbindu-se de o tarabă din lemn de pe care se vindeau fructe, aruncând în aer zeci de ciorchini de banane care atârnau pe frânghii. Continuă să se izbească de cealaltă latură a tarabei şi ajunse la un cvartal sud de drumul care ducea la locul unde se ascundea Whiskey Sierra. Tocmai atunci, două jeepuri militare opriră în intersecţia din faţa lui.

La dracu'!

Court trecu şuierând pe lângă ele, iar acestea întoarseră în spate şi începură să-l urmărească.

— Tango[24] după fundul meu, Zack.

— Am înţeles.

— Puteţi merge un cvartal spre sud sau trebuie să vin la voi, băieţi?

— Ne întâlnim pe alee, la stânga, în spatele hotelului. Când ne iei, te dai la o parte. Va conduce Brad. Tu ai condus mereu ca un rahat, adăugă.

— Recepţionat.

Court nu contestă acuzaţia lui Hightower.

Pasajele şi aleile erau congestionate din cauza oamenilor, a animalelor, a maşinilor şi a altor impedimente pentru un operator care încerca să meargă cu viteză într-un vehicul cu motor. Gentry se aplecă pe claxon în timp ce conducea. O ricşă şi un căruț tras de un măgar încărcat cu un butoi cu două sute de litri de apă blocaseră drumul chiar în față pe noua rută pe care o alesese Court, aşa că trase de volan, merse în față încă un cvartal şi viră strâns la stânga.

Aici fu forțat să frâneze ca să evite un mic grup de copii şi oi aflate pe stradă, ştiind că cele două jeepuri de armată îl urmăreau, chiar în spatele lui. Trase repede frâna de mână, sări din scaunul şoferului în spate şi simți durerea din umăr în ciuda analgezicelor şi a cantității imense de adrenalină. Cele două jeepuri virară şi, la rândul lor, derapară şi se opriră, ridicând un nor mare de praf. Court întoarse mitraliera PKM spre vehicule şi ridică dispozitivul ca să tragă o rafală. Era destul de aproape încât să vadă ochii măriți de surprindere ai şoferului din cel mai apropiat jeep şi felul în care soldatul negru dădea disperat în marşarier. Court ținti fix în capota jeepului şi apăsă trăgaciul masivei arme ruseşti.

Clic.

Arma era descărcată.

Fir-ar să fie!

Court scoase pistolul Glock 19 şi goli încărcătorul în cele două jeepuri în timp ce acestea dădeau cu spatele după colț, caroseriile lor verzi lovindu-se una de cealaltă de mai multe ori, într-o încercare disperată de a scăpa de focurile de pistol. Nu era o mitralieră, dar în momentul acela, pistolul de calibrul 9 era cu mult mai valoros.

Imediat cum dispărură de raza lui vizuală, sări înapoi pe scaunul din față, trase frâna şi țâşni în față.

Apăsă ambreiajul, oprind jeepul.

Parbrizul de lângă capul lui se umplu de crăpături când fu lovit de un glonț de puşcă.

— La dracu'!

Porni din nou motorul şi se avântă în față.

Treizeci de secunde mai târziu, reuşi să ajungă la punctul de regrupare şi-i găsi pe cei patru membri supraviețuitori ai echipei Whiskey Sierra implicați într-o luptă aprigă, armele lor scoțând trosnituri în timp ce trimiteau rafale spre un şir de clădiri din capătul aleii ce ducea spre est. Grenadele inamicilor explodară aproape de ținta lor şi focurile de armă

şuierară ripostând.

Court duse jeepul în parcare şi sări în spate – umărul lui stâng îl ura din nou pentru că făcuse asta – şi se apucă imediat de treabă, încărcând o doză de muniție în mitralieră. Sierra Doi urcă pe locul şoferului. Brad avea acum numai un pistol cu care trase în parbrizul din față.

Câteva secunde mai târziu, Hightower sări pe locul pasagerului, luă poziția de tragere, în timp ce Doi se lăsă sub volan ca să-şi încarce arma de mână şi să bage jeepul în viteză. După aceea veni Sierra Trei din spatele unui şir de butoaie aflate lângă un generator mare; în spatele lui era Sierra Patru, care avea în mâna dreaptă un pistol sudanez Mara, pe care Court presupuse că-l culesese de la un inamic căzut. Dan îşi trânti camaradul rănit lângă Court şi apoi urcă lângă el.

Brad apăsă pe accelerație, întoarse maşina spre stânga, făcându-l pe Court să se clatine pe spate; rămase în picioare numai datorită faptului că se ținea de mitralieră.

Court trase cremaliera armei acum încărcate şi deschise focul cu o explozie în butoaiele din colț în timp ce demarau.

Combustibilul din interior sări imediat în aer şi o explozie masivă izbucni de-a lungul aleii, fumul negru ascunzând retragerea americanilor.

În mai puțin de un minut se aflau pe drumul asfaltat ce ducea în afara oraşului.

Trecură de două ori pe lângă infanterişti în timp ce încercau să se descurce prin labirintul de alei dintre cocioabe, dar viteza şi confuzia în care avuseseră loc întâlnirile rapide făcuseră ca ambele să se încheie fără vărsare de sânge. Sierra Trei rămăsese la picioarele lui Court, ținându-şi arma şi privirea ațintite asupra sectorului cuprins între orele şase şi nouă din jurul vehiculului. Pistolul lui nu putea face ce făcea mitraliera lui Şase, dar dacă observa vreo amenințare, ştia că-l putea îndruma pe Cameleon pentru a riposta cu arma grea. Mai ştia şi că acesta va acoperi zona dintre trei şi şase, iar Brad şi Zack vor acoperi celelalte două segmente rămase.

Sierra Patru era, de asemenea, în spate, dar acum era inconştient din cauza sângelui pierdut.

Court se aplecă mai aproape de capul lui Zack şi strigă ca să acopere zgomotul făcut de vehiculul în viteză.

— Hei! Dacă faci stânga aici, pot face rost de o altă maşină.

Zack analiză propunerea în mai puțin de o secundă.

— S-o facem!

Îi spuse lui Brad să urmeze instrucțiunile lui Court. În vârful dealului, întoarseră spre sud şi intrară direct într-un punct de control militar.

În mijlocul unui drum mărginit de ambele părți de case de lut particulare erau cel puțin şase infanterişti GOS. Court ținti cu arma PKM şi aruncă în aer zona, făcând să explodeze camioneta şi azvârlindu-i pe soldați pe pământ, la douăzeci de metri. Alte trupe traseră spre americani în timp ce mergeau cu nouăzeci de kilometri pe oră. În stânga jeepului, un infanterist rănit întins pe spate se răsuci rapid pe genunchi, ridică arma şi trase de la cinci metri în partea deschisă a vehiculului cu arma automată. Court trăgea în direcția opusă, motiv pentru care observă târziu amenințarea, dar roti arma PKM spre focuri, izbindu-l pe soldat de un perete maro într-o explozie de sânge, apoi se uită la trupul lui expus, aşteptându-se să descopere că fusese împuşcat.

Ca prin miracol, nu fusese.

— Ține-te! strigă Brad, iar Court îngenunche în jeep cu mâinile pe mitralieră exact când vehiculul zbură în aer peste o creastă din drum.

Ateriză de-a lungul axei sale, atinse pământul cu fundul şi apoi părăsi zona.

Câteva secunde mai târziu, Brad îşi duse mâna la piept, ținându-se cu dreapta în timp ce conducea cu stânga.

— Fir-ar al dracului.

— Ce e? între Zack, încă supraveghindu-şi sectorul.

— Cred că mi-a pocnit o afurisită de coastă când ne-am lovit acolo.

— Eşti bine? întrebă Hightower.

— Da, sunt bine, numai că…

Întreruperea răspunsului îl făcu pe Sierra Unu să întoarcă imediat capul spre şoferul lui. Brad continua să țină volanul cu mâna dreaptă, apăsând cu piciorul pedala până aproape de podea, dar mâna dreaptă o avea în fața ochilor.

Degetele lui erau mânjite de sânge gros.

— Fir-ar al…

Mâna lui Sierra Doi căzu încet în poală, capul i se lăsă pe o parte, apoi căzu în față, pe volan.

— Trei, condu! ordonă Zack, după ce îl trase pe Brad de pe scaunul şoferului, peste propriul corp.

Toată partea stângă a trunchiului lui Doi era îmbibată în sânge. O salvă trasă de inamic îi străpunsese trupul undeva între subraț şi vestă.

Dan se târî peste scaunul din spate şi se lăsă să alunece în fața volanului în timp ce jeepul începu să tragă spre stânga. Apăsă pe accelerație şi întoarse la timp, evitând să se izbească de o grămadă de pietriş de pe marginea drumului.

Câteva secunde mai târziu, Gentry îngenunche lângă Dan şi strigă ca să se facă auzit.

— Prietene, cred că ai fost lovit. Aici, în spate, este sânge peste tot şi nu se scurge din mine.

În timp ce conducea, Dan căzu peste el. După alte câteva secunde, Gentry se aplecă din nou.

— GSW[25], umărul stâng.

Dan se uită, descoperi că fusese lovit de un glonț deasupra umărului stâng, la mai puțin de cinci centimetri de vena jugulară. Sângera ca un porc înjunghiat, dar continuă să conducă.

Curând ajunseră la casa unde Court îl întâlnise mai devreme pe Mohammed. Mica Skoda era încă în curte. Lui Gentry îi luă vreo două minute să găsească cheile pe care le ascunsese în țărână. În acest timp, rănitul Dan luă singura puşcă rămasă la echipă şi păzi poarta din față, iar Zack îi făcu resuscitare cardiopulmonară lui Brad pe pământ, lângă jeep.

— Haide, Bradley! Nu face pe laşul cu mine! Revino-ți!

Court îşi dădu seama, chiar şi din capătul curții, că Brad era, evident, mort.

Zack nu voia însă să recunoască.

Cameleonul se întrebă dacă Sierra Unu voia să-i reanimeze pe Sierra Doi şi pe Sierra Cinci cu acest tratament inutil.

Zack nu renunță aproape cinci minute. În acelaşi timp, Gentry îl duse pe rănitul Sierra Patru pe bancheta din spate a Skodei, unde stătea Dan, bandajat superficial. Îl ajută pe Zack să pună trupul lui Sierra Doi în portbagaj, după care îl conduse la scaunul din față. Court se aşeză la volan şi vehiculul trecu de poarta casei şi se îndreptă spre nord cu cei patru războinici ascunşi în spatele geamurilor fumurii.

PATRUZECI ŞI DOI

Douăzeci de minute mai târziu, Skoda rula pe sub patru elicoptere sudaneze care urmau autostrada dinspre Port Sudan până la locul acțiunii din Suakin. Elicopterele îşi continuară drumul până când Gentry nu le mai zări în oglinda retrovizoare.

Hightower nu vorbise deloc. Părea complet epuizat, abătut, aproape inconştient. Rănitul Patru leşinase pe bancheta din spate, iar rana din umărul lui Trei părea că sângerează moderat. Celelalte pierderi şi lacrimi de dimineață îl lăsaseră pe lider complet fără putere.

După un timp, Zack se ridică greu pe scaun. Îl puse pe Gentry să se aplece peste volan în timp ce conducea şi-i trase roba de pe umeri ca să-i verifice rana.

— Spatele tău miroase urât.

— Mda, răspunse distras Gentry, verificând dacă mai sunt alte elicoptere pe cer.

Acea mică echipă de răniți practic neînarmați nu mai era în stare să lupte cu cineva. Gentry era disperat să-i țină departe de orice amenințare.

— Ştiu că locul ăsta e murdar, dar cum să pută a putrefacție o rană în patru ore?

— Nu ştiu. Ai ceva antibiotice?

— Negativ. Am luat numai rahaturile de bază pentru răni obişnuite. Le-am folosit deja pe cele mai multe dintre ele. Nu-i aşa, Denny?

— Da, şefu'.

Sierra Trei luă însă nişte pansamente curate de pe umărul lui rănit şi i le dădu lui Zack. Hightower luă nişte leucoplast din trusa medicală şi puse tifoanele lui Trei peste gaura din spatele lui Gentry, pentru a mai opri sângerarea.

Era o treabă superficială, dar tot era mai bună decât nimic.

— Te vei descurca. Când vom ajunge pe *Hannah,* o să primeşti îngrijiri.

— Super, zise Court.

Nu era îngrijorat din cauza asta, deşi îl durea ca dracu'.

Telefonul prin satelit al lui Hightower bâzâi în husa de la piept. Aparatul era înnegrit de murdărie, funingine, ulei şi sânge, dar măcar era încă funcțional. Sierra Unu îşi scosese căştile atunci când încercase să-l resusciteze pe Sierra Doi, aşa că apăsă pe butonul difuzorului.

— Aici Sierra Unu.

Era Denny Carmichael. Fără niciun „Salut”, niciun „Ce mai faci?”.

— Tocmai am primit un telefon de la Casa Albă. Au spus că ambasadorul SUA în Sudan întreabă dacă vreuna dintre agenții este implicată în ceea ce el a descris ca fiind, citez, „un incident Black Hawk Down{26} în Port Sudan”. Cum ar trebui să răspund?

Zack zâmbi, cu capul sprijinit pe tetieră şi cu ochii închişi. Fața lui era neagră de la mizerie şi roşie de la sângele care îl mânjise aproape peste tot pe trup, cu excepția zonelor unde ochelarii de protecție ținuseră mizeria la distanță.

— Ei bine, domnule, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş spune că se pare că Informațiile americane sunt la fel de proaste ca şi acelea ale filialei CIA din Sudan. Suntem la şaizeci şi patru de kilometri sud de Port Sudan.

— Nu asta e problema. Avem sau am avut un incident Black Hawk Down?

— Cu siguranță, nu. Nu ne-ați dotat pentru vreun Black Hawk.

— Nu face pe istețul cu mine, Unu. L-ați asigurat pe Oryx?

— Este în siguranță.

— L-ați dus pe *Hannah?*

— Negativ, dar acesta este următorul lucru pe lista mea.

— Sierra Şase îl are?

— Hm, negativ. Şase e cu noi sau ce a mai rămas din noi. Am pierdut doi dintre operatori în schimburile de foc cu inamicul. Apropo, mulțumesc că ai întrebat de băieții mei.

Court se uită la Hightower. Era şocant, chiar şi după tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore, că Zack îi vorbea aşa superiorului său.

Răspunsul lui Denny arăta că îl interesa Noaptea de Safir, nu sănătatea membrilor echipei Whiskey Sierra.

— Cine e cu Oryx acum?

Court răspunse în timp ce conducea.

— Oryx e în siguranță. Nu pleacă nicăieri.

— De ce nu sunteți, tu şi el, în acelaşi loc?

— Whiskey Sierra a fost deconspirată. M-am întors să-i ajut. *Nu* am pus în pericol Noaptea de Safir.

— Şi dacă ai fi fost ucis?

— Am trimis locația lui Oryx spre *Hannah* înainte să pornesc.

Furia şi frustrarea lui Denny erau evidente în vocea lui.

— Nu e treaba oamenilor de pe *Hannah* să-l evacueze pe Oryx din Sudan. Ei nu au operatori de aşa-zisul vostru calibru, Şase, deşi nu-ţi pot spune cât de dezamăgit sunt de abilitatea ta de a lua decizii în ultima săptămână.

Court dădu să răspundă, dar Zack înşfăcă telefonul şi-l apropie de gură.

— Am pierderi de sută la sută. Doi KIA{27}! Tocmai am petrecut aproape patru ore înfruntând o forţă de infanterie cu câteva sute de soldaţi, ajutaţi din aer. Infanteria şi elicopterul *nu* trebuiau să fie aici. Iar ajutorul local, care se presupune că trebuia *să fie* aici, nu s-a arătat.

— Informaţiile primite din Port Sudan spun că s-au arătat, chiar dacă au făcut-o cu câteva minute mai târziu.

— Poate că filiala din Sudan a plătit patru sute de mii pentru un căruţ tras de un măgar, plin de rebuturi, ca să golească fiecare câte un încărcător pe o alee şi apoi să fugă, dar, în afară de asta, n-am primit niciun nenorocit de ajutor.

Urmă o pauză semnificativă. Court se aşteptă la mici mustrări de conştiinţă de la Denny, dar acestea nu apărură.

— Cu toate acestea, n-ar fi trebuit să vă lăsaţi descoperiţi, iar Şase n-ar fi trebuit să-şi părăsească misiunea ca să te scoată din încurcătură. Ai ştiut care sunt riscurile, zise Denny, iar în transmisia prin satelit se auzi un oftat de enervare. Acum, adună-te şi continuă cu Noaptea de Safir. Voi face tot ce pot ca să rezolv aici eşecul politic. Asta e tot.

Pe linie nu se mai auzi nimic.

Zack dădu drumul telefonului în poală. Acesta căzu şi se rostogoli pe podea, la picioarele lui. Era prea obosit să-l ridice şi să-l pună în buzunarul de pe vestă.

— La dracu', Zack! zise Court. Şeful tău e un măgar.

— Mie-mi spui?

★★★

O oră mai târziu, Court Gentry parca Skoda lângă coliba ascunsă în iarba din mlaştină, coborî şi intră cu pistolul ridicat în faţa lui. Cocioaba întunecată era tot acolo unde o lăsase, deşi era mai fierbinte, şi aerul, mai apăsător.

Şi Oryx era, de asemenea, exact unde-l lăsase Court. Gentry îi injectase preşedintelui sudanez, cu o seringă preîncărcată, un sedativ care îl lăsa inconştient pentru aproximativ două ore, după care-i încătuşase mâinile la spate şi le prinsese în jurul bârnei centrale care susţinea coliba. La

întoarcere, avea picioarele încrucişate, iar capul îi atârna de parcă dormea. Între genunchii lui, Gentry lăsase o sticlă deschisă cu apă. Nu ştia cum ar fi băut Abboud din ea, aşa cum era legat. După cum se dovedi, preşedintele dormise însă tot timpul.

Cu treizeci de minute mai devreme, Court îi lăsase pe membrii supravieţuitori ai echipei Whiskey Sierra şi pe unul dintre cei doi morţi în punctul de preluare de la marginea oceanului, la şaizeci şi patru de kilometri nord de Suakin. Bărbaţii se ascunseseră imediat, împreună cu colegul lor mort, în mlaştina deasă de mangrove. Zack îi dăduse lui Court un mic receptor conectat la transmiţătorul de pe *Hannah* ca să ştie tot timpul unde era ambarcaţiunea, chiar şi atunci când, din cine ştie ce motiv, transmisiunile se întrerupeau.

În planul iniţial, barca Zodiac de pe *Hannah* venea la ţărm ca să ia echipa, dar acum, în plină zi, nu exista nicio modalitate ca să încerce s-o facă. În schimb, acum, unul dintre membrii echipajului de pe ambarcaţiunea CIA ar fi pilotat un minisubmarin până în mlaştină şi ar fi luat oamenii, unul câte unul. Ar fi avut nevoie de tot restul zilei pentru a realiza această retragere, dar cu toţii consideraseră că era mai bine pentru cei patru răniţi, decât să stea opt ore în apa sălcie ce le ajungea până la piept şi să aştepte noaptea ca să poată veni Zodiac.

Cameleonul primise ordin să se întoarcă la ascunzătoarea lui şi să-l pregătească pe Oryx de plecare la momentul potrivit. Va fi seară târziu până când cineva se va putea întoarce ca să facă ultimele două drumuri să-i scoată pe preşedintele Sudanului şi pe Cameleon, dar dacă locul de preluare era cumva deconspirat, Gentry trebuia să fie pregătit să caute pe cont propriu un alt loc.

Court îl desfăcu pe Oryx de grinda care susţinea coliba, îl întinse pe spate, apoi puse lângă el sticla cu apă şi o pungă cu stafide pe care o avea în rucsac.

— Mănâncă, îi ordonă.

Oryx nu se mişcă.

— Nu eşti inconştient, ticălosule. Somniferul pe care ţi l-am dat a expirat, mai zise Court, dar preşedintele rămase nemişcat. Tipule, acum chiar n-am dispoziţia necesară ca să mă joc.

Bărbatul nu mişcă.

Court îngenunche deasupra lui şi-i ridică de încheietură braţul cărnos. Se purta de parcă îi măsura pulsul, dar ţinu braţul deasupra feţei bărbatului

întins pe pământ şi-i dădu drumul. Dacă ar fi fost inconştient, mâna l-ar fi lovit pe preşedinte în nas, dar în loc de asta se lăsă uşor în jos şi apoi căzu dramatic într-o parte.

— Ridică-te, spuse furios Court.

Bărbatul tot nu reacționă.

Court scoase din rucsac un briceag elvețian, scoase cuțitele ascuțite şi puse degetul mic al preşedintelui între lamele reci din oțel.

Preşedintele Abboud deschise imediat ochii. Zâmbi adormit, dinții lui albi contrastând cu chipul negru precum cărbunele.

— Este un truc inteligent să ții brațul pacientului aşa deasupra feței şi să-i dai drumul.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Ridică-ți fundul sau îți tai degetul ăsta. În ce mă priveşte, e la fel de bine să te predau Curții Internaționale de Justiție cu nouă degete în loc de zece.

Oryx se ridică pe pământ. Luă apa şi bău jumătate din ea înainte să pună sticla la loc, pe jos.

— Mi-e rău.

— Din cauza medicamentelor. O să te simți mai bine în curând şi probabil că ai şi o contuzie de la Big Bangul de azi-dimineață.

Oryx dădu din cap, după care întrebă:

— Cum îți e spatele?

— Ca şi cum un nenorocit m-a nimerit cu o săgeată. Tu cum crezi că e?

— I-ai salvat pe oamenii tăi de oamenii *mei?*

— Pe unii dintre ei, răspunse Court, privindu-l în ochi.

Oryx dădu încet din cap.

— Regret viețile pierdute de ambele părți al luptei de azi.

— Asta e incredibil de reconfortant, nesimțitule.

Pe chipul lui Abboud apăru o sinceră expresie ofensată, care rămase şi când întrebă:

— Ce se va întâmpla acum?

— Aşteptăm.

— Cât timp?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nimeni nu-mi spune nimic, răspunse Court în timp ce scotea obiecte din rucsac. Momentan, mănâncă-ți prânzul şi încetează să-mi mai pui întrebări.

Oryx ridică din umeri şi desfăcu pachetul cu stafide. Părea mult mai relaxat decât s-ar fi aşteptat Gentry. În timp ce luă o stafidă, vorbi din nou:

— Domnule Şase, trebuie să recunoşti că nu-ți fac niciun fel de probleme. Nu ştiu de ce ai atâta furie față de mine.

Court începu să-şi scoată cămaşa. Înțepătura fierbinte din osul omoplatului făcu gestul să fie dureros.

— Aminteşte-ți că veneam să-ți zbor capul, aşa că, sincer, nu cred că eşti tratat prea rău.

— Vorbeam despre cuvintele pe care mi le adresezi. M-ai lovit în Suakin. Nu reprezinți imaginea onorabilului soldat american pe care țara voastră încearcă s-o vândă lumii.

— *Nu sunt* un onorabil soldat american.

— Atunci ce eşti?

— Sunt tipul pe care-l trimit atunci când un ticălos nu merită să fie tratat onorabil.

În timp ce mesteca încet stafidele, Oryx se uită prin întuneric la cel care-l răpise.

— Dar, domnule, asta e profesia ta. Eşti aici din cauza a ceea ce Occidentul consideră că sunt crime de război în regiunea Darfur. Asta nu te implică personal şi nici, aş îndrăzni să spun, nu îi implică pe membrii familiei tale. Nu există niciun motiv să consideri asta ca pe o răzbunare personală. Nu putem păstra relația noastră la un nivel profesional cât timp suntem împreună.

Court nu răspunse. În schimb scoase din rucsacul său o sticluță cu dezinfectant. Se aplecă în față, întinse mâna spre spate şi făcu tot posibilul să îl toarne pe umăr astfel încât să se scurgă până în rană. Oryx continuă:

— Acolo, în maşină… M-ai lovit într-un moment de furie pentru că nu te-ai putut controla. Furia ta este mai josnică şi mai degenerată decât rațiunea calmă pe care o aplic în războiul din Darfur pentru care sunt acuzat de tribunalul vostru de canguri.

Gentry tresări când medicamentul pătrunse în rana inflamată din spatele lui, dar se uită la Abboud, aflat la un metru în întuneric.

— Crezi că te-am lovit pentru că mi-am pierdut controlul?

— Bineînțeles că l-ai pierdut. Am văzut în ochii tăi. Erai speriat şi furios, iar emoțiile tale au preluat controlul. Ai lovit…

— Uită-te în ochii mei. Dețin controlul?

— Da. În acest moment îl deții, dar…

Court îl lovi din nou în față pe Abboud. Capul musculos al bărbatului se dădu pe spate şi apoi reveni în față, iar buza i se umflă şi se înroşi imediat.

— Ce e în neregulă cu tine? strigă Oryx, acoperindu-şi fața.

Gentry aruncă recipientul gol înapoi în rucsac.

— Tot felul de chestii.

— Eşti maniac.

— Da. Poate vei vrea să-ți aminteşti asta.

PATRUZECI ŞI TREI

Gentry petrecu următoarele nouăzeci de minute spunându-i preşedintelui Abboud să tacă în timp ce se zvârcolea în agonie din cauza durerii din spate. Căldura şi umiditatea extraordinare se adăugaseră pur şi simplu la nefericirea după-amiezii. Court căută de două ori în rucsac pastilele de hidrocodonă, dar de fiecare dată se abținu să le ia. Durerea era reală, iar corpul lui avea nevoie disperată de un moment de răgaz, dar ştia că trebuia să se abțină şi să aştepte veşti de la Zack.

Acesta sună în cele din urmă pe la patru după-amiază. El şi Milo erau înapoi pe *Hannah;* Dan urma să vină cu minisubmarinul într-o oră.

Lui Court i se spuse că era posibil să folosească acelaşi punct de evacuare din mlaştina de mangrove, din moment ce nu fusese deconspirat. Momentul ar fi miezul nopții, aşa că Gentry va trebui să stea cuminte în următoarele şapte ore sau mai mult şi să-l supravegheze pe Oryx.

Cameleonul încheie convorbirea şi se uită la Oryx. Preşedintele se holbă la el. Capul lui negru şi chel era acoperit cu broboane de transpirație care atârnau ca nişte ornamente, strălucind ori de câte ori intra briza caldă prin pereții sfâşiați din pânză. Avea mâinile dezlegate.

Court se uită apoi la rucsac. Şapte ore cu nimic de făcut decât să stea aici şi să sufere, îşi spuse, gândindu-se la durerea şi la contracțiile din muşchi din jurul locului dureros şi la faptul că ar avea nevoie de trup şi de muşchi cât mai flexibili pentru orice eventualitate, îndată ce va fi din nou în mişcare. Singurul mijloc pentru care şi-ar putea atinge scopul era acela de-şi uşura acum durerea. Nu avu nevoie de multă muncă de convingere.

Şaizeci de secunde mai târziu, Oryx avea încheietura dreaptă prinsă bine de grinda din mijlocul colibei. Mâna stângă era liberă ca să bea apă, să mănânce sau să-şi scoată penisul şi să se uşureze pe pământ dacă dorea.

Gentry se asigură că nu era nimic la îndemână pe care-l putea folosi ca armă sau unealtă. Îşi spuse că Oryx e în siguranță şi că poate avea grijă de el însuşi pentru o vreme.

După aceea, americanul deschise rucsacul, ignoră pastilele de hidrocodonă şi scoase cea mai puternică injecție cu morfină pe care i-o dăduse CIA. Sfâşie ambalajul steril de pe seringa preîncărcată şi scoase vârful de plastic pentru a expune acul.

Oryx se trase înapoi speriat.

— Nu-ți face griji, zise Gentry. Asta e pentru mine.

Injectă douăzeci de miligrame din narcoticul puternic în brațul stâng.

Într-un minut şi jumătate pleoapele începură să-i fluture, pupilele i se micşorară şi durerea se diminuă.

Oryx observa cu uşurință efectul narcoticului asupra celui care-l răpise.

— Ce prostie. Ce fel de soldat sau spion se droghează în timpul unei misiuni?

— Taci, zise Gentry.

În jurul lui, încăperea devenea neclară. Vorbi apoi, un pic cam prea defensiv.

— Durerea mă va încetini mai târziu dacă nu iau măsuri acum.

— Şi heroina nu te va încetini?

— Nu e heroină, idiotule, se răsti Court, dar ştia că e similară, din punct de vedere al efectului, cu heroina, deşi nu te amețea la fel de mult timp.

— Eşti dependent de droguri, zise categoric Abboud.

— Iar tu eşti un despot care a provocat un genocid. Lasă-mă-n pace.

Oricât s-ar fi autoflagelat Gentry pentru că îşi administrase narcoticul puternic în timpul operațiunii, totul dispăru în câteva secunde, pe măsură ce efectul inițial al drogului fu înlocuit de un sentiment exagerat de stare de bine.

La zece minute după injectare, se adânci în conversație cu Abboud, o răsturnare de o sută optzeci de grade față de comportamentul anterior.

Court nu era însă complet lipsit de putere. În timpul conversației politicoase de mai bine de o oră şi jumătate, Oryx îl întrebă care e adevăratul lui nume şi adresa de acasă, îi ceru să-i împrumute telefonul şi-l întrebă dacă se poate uita mai atent la pistolul lui. Cameleonul se afla sub efectul unui opiaceu care afecta starea de spirit, dar nu era nebun. De fiecare dată zâmbi sincer. Chiar râse când i se ceru arma şi-l lăudă pe Abboud pentru încercare.

Pe la cinci fără un sfert, Court stătea liniştit în coliba întunecată. Era o linişte indusă chimic, una venită categoric la momentul nepotrivit pentru un războinic ca Gentry. În timp ce pălăvrăgi cu Oryx sau vorbi cu sine însuşi, descoperi că era incredibil de mândru să facă parte din această misiune, mândru să fie trimis alături de curajoşii bărbați din Whiskey Sierra – Dumnezeu să-i odihnească pe cei doi dintre ei – şi mândru să fie considerat de încredere de legendarul Denny Carmichael.

Cu ochii închişi într-o binecuvântată linişte, începu să adoarmă.

Sedativul puternic îi înlătura inhibițiile pe care le avusese în discuția cu prizonierul său. Exact în momentul în care capul i se lăsă într-o parte, piui telefonul.

Court se holbă la el, cu ochii mari. Se uită apoi la Oryx şi zâmbi.

— La dracu'. Am necazuri. Alo! răspunse apoi.

— Şase, va trebui să amânăm ora mesei, zise Hightower.

— Oh, la naiba. Ăăă… nu ştiu. Cum merg lucrurile acolo, pe barcă?

— Bine, dar am nevoie să mergi în recunoaştere pentru un alt punct de preluare. Cred că nordul mangrovelor e mai potrivit când scade mareea. Vino încoace şi vezi dacă sunt civili. Sunt nişte beduini care au construit chestii peste tot…

— Vrei să spui chiar acum?

— Nu, prietene. În timpul tău liber. *Bineînțeles* că vreau să spun acum.

— Oh, bine. Adică, nu. Nu te supăra… dar trebuie să pierd timpul un pic mai mult aici.

— Ca să faci ce?

Court se uită la tavan. Observă țesătura complicată a paielor; chiar şi în întuneric era ca şi cum fiecare fir gros de pai avea propria personalitate, propriul scop, propria cale printre celelalte aşa cum intra şi ieşea din…

— Ce să faci, Şase?

— Haide, Zack. Nu te supăra. Trebuie doar să…

Vocea lui Court deveni mai slabă.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine?

— Nimic. Mi-aş dori totuşi să vezi tavanul din cocioaba asta, e al dracului de frumos. Au uscat stuful şi apoi l-au legat în snopi mici, pe care i-au legat apoi unul de altul ca să facă un snop mare care…

— Isuse! Court, eşti drogat?

Court râse în telefon.

— Unde e Oryx?

— Stă chiar aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— La dracu', nu. Nu vreau să vorbesc…

— Ia-l.

Court se ridică, îi duse aparatul lui Abboud, care se întinse încet şi-l luă cu mâna dezlegată.

— Vorbeşti cu preşedintele Bakri Ali Abboud. Cine este?

La început, Hightower nu răspunse, dar când o făcu vorbi rar, prudent.

— Ce s-a întâmplat cu omul meu?

— Omul tău şi-a injectat singur un soi de tranchilizant.

— Vrei să spui din greşeală?

Oryx se uită la Gentry. Se dusese înapoi lângă perete şi se sprijinise de el. Ochii lui erau deschişi, privirea fixată pe tavanul colibei, capul lăsat pe spate, sprijinit de peretele din pânză de sac şi lemn.

— Intenționat. De fapt, foarte intenționat.

Era evident că Zack Hightower nu ştia cum să răspundă la asta.

— Bun. Ei bine… ascultă. Avem mai mulți oameni în zonă. Încearcă să profiți de situație şi…

— Nu-ți face griji, domnule CIA. Înainte ca omul rău să decidă să se simtă bine, s-a asigurat că sunt legat. Operațiunea voastră e în întârziere, dar nu pot evada.

— Dă-i telefonul înapoi.

Oryx se uită în jos la Thuraya şi zâmbi. Apăsă pe butonul roşu ca să încheie convorbirea. Privirea lui Şase era încă în tavan. Ochii i se mişcau, iar pleoapele i se lăsau grele. Disperat, preşedintele sudanez încercă să-şi amintească numărul de telefon de la biroul său, al echipei de pază… al oricui. Da, al secretarului din palatul prezidențial din Khartoum; numărul îi apăru pur şi simplu în minte. Nu ştia exact unde este, dar, cu un singur ordin, putea pune în mişcare o armată întreagă în zona de nord a Suakinului, în sudul Port Sudanului, în vestul țărmului şi în estul Mării Roşii. Încă mai credea că era posibil ca Şase să-l ucidă, dacă era în stare, în cazul în care bănuia că operațiunea de răpire nu mai era fezabilă. Dar dacă Şase rămânea inert încă o vreme, ar putea fi suficient timp pentru salvare.

Începu să tasteze numărul pe telefon.

Se întoarse spre răpitor în timp ce duse aparatul la ureche.

Micul pistol negru cu amortizor lung era centrat între ochii lui.

— Îmi trebuie ăsta înapoi.

— Da.

— Bună încercare totuşi, zise americanul.

★★★

Gentry dormi două ore şi se trezi la apus. Încă se mai afla sub efectul morfinei, încă se simțea relativ uşurat de durerea din spate, deşi euforia se risipise suficient cât să se teamă de o nouă conversație cu Hightower. Oryx ațipise în căldură, iar Court profită de momentul de linişte ca să bea din apa îmbuteliată şi să mănânce un baton Soldier Fuel. În timp ce mesteca, luă alene telefonul şi văzu că Sierra Unu sunase de şase ori în ultimele două

ore.

Court puse telefonul înapoi pe pământ şi-şi termină cina. După aceea făcu un foc mic, folosind iarbă, crenguțe şi o bucată mai mare de lemn care era în apropiere. Bineînțeles că nu avea nevoie de căldură, dar lumina l-ar fi ajutat, acum, că se lăsase bezna peste coasta estică a Sudanului.

— Cum te simți? îl întrebă Oryx din mijlocul încăperii.

Gentry se uită la el cum stă în picioare, cu spatele, şi se uşurează cu ajutorul mâinii libere.

— Spatele se simte mai bine. Restul e excelent, răspunse Court, zâmbind la propria glumă.

— Telefonul tău a tot sunat.

— Mda. Va trebui să-i sun înapoi în scurt timp. În două ore o să te car pe coastă. Într-o zi sau două, vei fi încarcerat, zâmbi Court. Bănuiesc că nu ai crezut că vor exista consecințe dacă omori patru sute de mii de conaționali de-ai tăi, nu?

— Prietene, tu ai ucis azi mai mulți oameni decât am făcut-o eu.

— Nu suntem prieteni.

Oryx se aşeză din nou şi-şi şterse fața, întinzând pelicula de sudoare pe frunte. Lumina blândă a flăcărilor dansa pe trăsăturile din ebonită, reflectând umezeala.

— Cred că suntem mai mult decât prieteni. Suntem frați.

— Ar trebui să te uiți în oglindă.

— Vreau să spun că emoțiile noastre sunt similare. La fel şi cursul acțiunilor noastre. Amândoi ucidem şi amândoi am decis că nu ne deranjează s-o facem.

— Ai eradicat aproape tot poporul. Tu şi cu mine nu suntem…

— Aşadar, nu actul uciderii te deranjează, cât amploarea crimelor. Pot însă contraargumenta prin faptul că tot ce fac, fac prin metode politice, nu cu propriile mâini. Cred că e nevoie de mai multă cruzime să ucizi un om, față în față, decât cu legi şi declarații de război. *Tu* eşti cel mai periculos de aici. Gândeşte-te câți oameni ai ucide dacă ai conduce o națiune, un serviciu de informații. I-ai măcelări pe toți cei care îți sunt împotrivă.

Bakri Ali Abboud, preşedintele Sudanului, se aplecă mai mult, capul lui fiind chiar deasupra lemnului care ardea, pelicula de sudoare lucindu-i pe toată fața.

— Exact ca mine… frate, zâmbi el. Tu şi cu mine, domnule Şase, suntem la fel. Îndepărtăm resturile umane, zise Oryx, lăsând propoziția să plutească

în întuneric pentru o clipă. Numai că eu mă pricep mai bine la asta decât tine, aşa că sunt considerat mai diabolic. E interesant cum conceptul cuiva despre bine şi despre rău se defineşte dintr-o singură perspectivă.

Gentry răscoli tăciunii cu un băț. Recunoscu că opiaceul din el îl determina să continue discuția.

— Tu *ai fost* mai bun decât mine, dar petrecerea s-a încheiat. Vei fi închis pentru tot restul vieții tale.

Oryx zâmbi din nou, iar Court îl privi la lumina flăcărilor.

— Nu pari prea îngrijorat că-ți vei petrece restul zilelor în spatele gratiilor.

— Of, dacă asta va fi cu adevărat soarta mea, voi fi teribil de tulburat, te asigur. Dar nu-mi voi petrece restul zilelor în spatele gratiilor.

— Nu dacă mă răzgândesc şi te împuşc chiar aici.

Preşedintele Abboud râse încet şi cadențat.

— Nu ştiu dacă poți folosi arma în starea actuală.

— Încearcă-mă.

— Nu, nu, flutură Oryx mâna. Sunt încântat să te am ca escortă spre Europa.

— Spre închisoare, zise Court.

— Of, pentru câteva luni, sunt sigur că ai dreptate. Dar mi s-au făcut oferte, oferte pe care le-am refuzat până acum, care-mi permit să caut exil în una dintre numeroasele națiuni terțe. Coasta de Fildeş e aproape de casă, dar în momentul acesta înclin către o anume insulă caraibiană care mi-a fost sugerată. Ocazional mă delectez cu un trabuc, dar să nu le spui soțiilor mele.

Court stătea drept, cu picioarele încrucişate, sprijinit de peretele colibei.

— Vrăjeală.

— Diplomație, răspunse Bakri Ali Abboud cu un zâmbet.

— Europenii te vor lăsa să scapi?

Preşedintele clătină încet din cap şi-şi expuse dinții într-un zâmbet.

— Nu numai europenii. Şi americanii.

Gentry era uluit. Ştia că era mult prea zăpăcit pentru a evalua micro-expresiile declanşate de sistemul limbic al preşedintelui în căutarea semnelor care indică înşelăciunea. Dar ticălosul *părea* fără putință de tăgadă foarte sigur pe el.

Zâmbetul lui Abboud rămase la locul lui când zise cu un exagerat accent american:

— Aşa cum ai spus înainte. Nimeni nu-ţi spune nimic, nu-i aşa, domnule Şase?

— De ce?

— Pentru binele lumii, chicoti din nou Abboud. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş fi asasinat în oraşul meu natal de către rebelii AES? Un război civil de zece ori mai mare decât ce avem acum, atâta doar că ar fi mai rău. China vrea petrolul nostru, aşa că îl va sprijini pe succesorul meu aşa cum a făcut cu mine. Rusia va sprijini însă o lovitură militară şi va ajuta vecinii noştri din vest. Ciad va invada, va lua Darfurul de Nord şi va preda cea mai mare parte a petrolului ruşilor, drept plată. Taberele de întrajutorare vor fi ameninţate, iar UNAMID va fi forţat să plece, din moment ce înţelegerea anterioară fusese încheiată cu mine, nu cu guvernul din Ciad. China îl va împinge pe succesorul meu într-un război total cu Ciadul ca să ia înapoi Tract 12A, iar succesorul meu este, în principiu, un om slab. Se va supune voinţei lor în moduri cu care nu aş fi niciodată de acord. China îl poate cumpăra cu arme, putere şi bani. La un an după plecarea mea, Africa de Est va fi centrul unui conflict între superputeri, zeci de mii de oameni vor fi morţi şi un milion, dezrădăcinaţi.

— Dar răpirea ta nu va avea acelaşi efect?

— Pe termen scurt va fi haos, dar voi accepta termenii care mi se oferă în secret de trei ani încoace. Dacă dezvălui detalii despre ilegalităţile comise de Rusia aici, în Sudan, dacă le spun adepţilor mei, direct şi cu forţă, că ruşii sunt pregătiţi să aţâţe focul războiului împotriva noastră, atunci nu va exista nicio influenţă rusă asupra cetăţenilor şi, drept urmare, nici război civil. Dacă nu e război civil, atunci mă îndoiesc că Ciad va ataca. Pot lăsa chiar să se ştie că China a fost implicată în răpirea mea. Asta va afecta interesele chinezilor în regiune şi ar returna sudanezilor mineralele Sudanului.

— China nu are nicio legătură cu această răpire.

Abboud ridică din umeri.

— Adepţii mei mă vor crede. Există, de asemenea, dovezi care mă susţin. Forţele Speciale Chineze au antrenat în secret trupele mele din Port Sudan, ca să ofere protecţie Tract 12A de-a lungul graniţei cu Ciad. China ştia bine că Rusia pofteşte la petrolul lor şi că mă vrea mort. Îi pot convinge pe cetăţenii sudanezi că între mine şi China a existat o neînţelegere, aşa că au decis să mă scoată din peisaj, abandonându-mă.

— Extraordinar, zise Court, deşi îl îngreţoşa să recunoască.

— Datorită colegilor tăi. Asta a făcut parte dintr-un complot CIA, ca eu să mă predau de bunăvoie CIJ. Aşa cum am spus, am refuzat cealaltă ofertă de exil, ridică el binedispus din umeri. Deci tu eşti aici ca să aplici oferta.

— Aşadar, eşti mai preţios viu decât mort.

— Se pare că da, ridică din nou din umeri Abboud. Mă scoţi de aici în viaţă, iar eu îmi voi juca rolul. Aşa cum ai spus azi-dimineaţă în Suakin, noi doi facem parte din aceeaşi echipă. Numai că tu nu ştiai adevărul acestei afirmaţii.

Sună telefonul Thuraya.

PATRUZECI ŞI PATRU

— Salut, Zack.

— Eşti din nou printre noi sau eşti încă la fel de sus ca boaşele unei girafe?

— Sunt gata să pornesc; îmi pare rău pentru mai devreme. Am fost rănit destul de rău şi, din greşeală, am pus o doză greşită din…

— Nu contează. Avem o problemă. Întreaga operaţiune a eşuat complet.

— Ce s-a întâmplat?

— Langley spune că am mătrăşit nişte gălbejiţi.

— Poftim?

— Am ucis nişte chinezi.

Court se gândi la ceea ce tocmai îi spusese Oryx.

— Combatanţi.

— Fără îndoială, dar tot este interzis.

Court ştia cine erau.

— Forţele Speciale care antrenau sudanezi în Port Sudan.

— Mda, aşa crede Denny. Probabil din unitatea Dragonul Zburător. Filiala noastră din Sudan nici măcar nu ştia că sunt în ţară.

— Rahat, Zack. Cât de grav e?

— Din câte se pare, nu e bine. Langley are de-a face chiar acum cu Casa Albă. Casa Albă nu şi-a dat acordul pentru un tărăboi cu o superputere.

Court îşi îndepărtă sudoarea din ochi. Rana din spate era mai bine datorită medicamentelor, dar tot îl ardea.

— Câţi chinezi au ucis oamenii tăi?

— În jur de treizeci. Bănuim că acel MI-17 pe care l-a doborât Dan era plin cu trupe şi un echipaj de zbor. Asta ar explica numărul KIA. Dar serios, ce mama dracului? Nu sunt vreo două miliarde de chinezi? Nu e ca şi cum li se va simţi lipsa.

— Se pare că Dan nu a făcut-o.

— Ha! Aşa e.

— Care vor fi consecinţele?

— Trebuie să restabilesc legătura cu Denny în treizeci de minute. În cel mai rău caz, ne retragem.

— Vrei să spui cu Abboud.

— Hai să aşteptăm până ne auzim din nou.

— Recepționat. Şase, terminat.

★★★

Zack sună înapoi după nouă seara. Court îşi petrecuse ultimele patruzeci şi cinci de minute vorbind cu Oryx despre oferta pe care o primise din partea Occidentului. Părea dornic să facă orice era nevoie ca să stea departe de închisoare şi să se îndrepte spre Cuba ca om liber.

Era dezgustător, dar Court înțelese că acesta era fără îndoială cel mai bun lucru dintr-o listă de rezultate proaste.

— Şase, zise Zack, vreau să te depărtezi cât poți de Oryx, într-un colț unde el nu poate auzi conversația.

— Recepționat. Aşteaptă, Unu.

Court se uită la Oryx, care era tot prins de grinda din centrul colibei, se întoarse şi ieşi din mica clădire. Afară, în aerul răcoros al serii, se lăsă pe vine şi se aşeză pe bara din spate a Skodei.

— Gata, sunt singur.

— Am primit o schimbare majoră la ordinele privind operațiunea ta, Şase. Eşti pregătit pentru asta?

— Afirmativ, continuă.

Zack făcu o pauză şi abia apoi vorbi.

— Chinezii susțin că în înfruntarea de azi-dimineață din Suakin au fost ucişi douăzeci şi şase de consilieri civili, non-combatanți.

— Rahat! Nu erau civili.

— Bineînțeles că nu. Mint de crapă pietrele, dar o pot face şi lumea îi va crede.

— Continuă.

— Oficial, Casa Albă s-a căcat pe ea. Nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu operațiunea asta. Se pare că au lucrat în secret cu chinezii la o înțelegere babană, care va fi anunțată luna viitoare, la Beijing.

— Şi?

— Casa Albă i-a ordonat directorului CIA să-i ordone lui Denny să ne ordone să ne evacuăm imediat, să lăsăm totul în urmă şi să plecăm. Nu vor urmele CIA nicăieri în zona operațiunii din Sudan, de teamă că le-ar prejudicia înțelegerea.

— Cum rămâne cu mine?

— Te voi lua în submarin. Pot fi în mlaştina de mangrove la miezul nopții. Ajungi până atunci sau ai nevoie de o altă petrecere cu prietenele tale, drogurile?

— Pot ajunge acolo, dar ce au de-a face toate astea cu Noaptea de Safir?

— Nu există Noaptea de Safir şi toți trebuie să uităm că a fost vreodată. Ne-a fost tras covorul de sub picioare. Trebuie să ieşim din apele teritoriale ale Sudanului, să ajungem în Eritreea şi să nu fim deconspirați. Sudan Station va da vina pe AES.

Court se uită la iarba vălurită de briza serii.

— Dar… ce mama dracului ar trebui să fac cu Abboud?

— Omoară-l pe ticălos, zise categoric Zack.

Court ezită.

— Dar… el e cel care-şi poate lămuri oamenii despre ceea ce pun la cale ruşii.

— N-ar trebui să fim aici. Sub nicio formă nu-l putem preda acum pe Abboud Curții Internaționale de Justiție. Gândeşte-te! Dacă-l predăm pe Abboud europenilor, comuniştii chinezi vor afla şi roşii vor pune capăt înțelegerii.

— Dar Abboud e mai important viu decât mort. Nu la asta s-a gândit tot timpul Casa Albă?

— Ba da, dar doborârea avionului chinez a schimbat regulile jocului.

Court clătină uimit din cap.

— Este un acord comercial. Ce înseamnă un asemenea acord în schema asta?

— Îi face pe politicieni să dea bine.

— Ar pune capăt unui genocid.

— Nu riscând un război între superputeri. Majoritatea soldaților americani nu vor să audă că ne-am împuşcat cu chinezii printre nişte sălbatici tâmpiți, care trăiesc în colibe din chirpici.

— Chinezii nu vor intra în război din cauza asta.

— Ce mama dracului eşti acum, un nenorocit de analist politic? Eşti operator, nu diplomat. Pungaşii au treaba lor, tu o ai pe a ta. Abboud trebuie să moară. Omoară-l pe nemernic! E un ordin!

Gentry nu voia însă să renunțe.

— Singura modalitate de a opri ceea ce se întâmplă este cu Abboud viu, în fața unei camere video, dezvăluindu-le concetățenilor lui implicarea ruşilor şi a chinezilor în afacerile interne ale țării lui. Aceasta a fost motivația inițială din spatele Nopții de Safir, pentru că acesta este singurul lucru care va funcționa. *Nu* se poate face altfel.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla. Îl vei lichida şi-ți vei mişca fundul în

capătul nordic al mlaştinii pentru evacuare. Ce mama dracului e în neregulă cu tine? Credeam că te vei bucura să faci câteva găuri în nasul nemernicului ăla.

— Haide, Zack! Îl scoatem pe Abboud de aici, îl ducem la Haga şi putem opri un război.

— Nu e treaba noastră să oprim un război. Treaba noastră e să ne facem datoria şi asta e să-l lichidăm pe Abboud, să-i aruncăm trupul la marginea drumului şi să ne mişcăm fundurile încântate departe de aici.

Maxilarul lui Court se încordă şi-şi sprijini capul de bara de protecție a Skodei.

— Trebuie să analizez.

— Să analizezi? Cine mama dracului crezi că eşti? Faci ce…

— Te voi suna înapoi. Şase, terminat.

Court încheie convorbirea.

Aruncă telefonul în iarbă şi-şi luă capul în mâini.

La naiba. Court ştia că ar fi trebuit să se ridice, să se întoarcă în colibă şi să vâre un glonț de nouă milimetri în țeasta preşedintelui Republicii Sudan fără nicio urmă de regret. Omul ăsta era un monstru, un nebun de legat periculos.

Du-te şi omoară-l. Pur şi simplu ridică-te şi du-te să-l omori.

Înțelegea însă logic că puterea lui Oryx putea fi acum întoarsă împotriva atrocităților şi folosită în sens bun. Da, era un rahat absolut faptul că el ar fi fost cel care râde la urmă. Avea să şi-o tragă cu prostituate în Havana după o viață de crime şi corupție.

Dar, la dracu', îşi spuse Court, asta e o altă problemă. Gentry se putea duce în Cuba pe cont propriu să regleze conturile. Îl va ucide pe Abboud pentru crimele comise, dar nu înainte să fie potolit haosul din Sudanul post-Abboud.

Şi asta se putea întâmpla numai cu Abboud în viață.

Court fusese păcălit de ruşi, mințit şi manipulat până la punctul în care aproape ajutase la declanşarea unui război şi acum înțelegea că uciderea lui Oryx însemna că fusese păcălit şi de Langley.

Nu. *Nu* îl va ucide pe Abboud. *Nu* va putea. Îl va duce la Curtea Internațională de Justiție, ca să oprească un război şi să prevină altul.

Fără îndoială că avea să revină sancțiunea de executare fără avertisment a Cameleonului, dar era singura speranță pentru miile de sudanezi nevinovați. Court îşi puse capul între genunchi şi-l acoperi cu mâinile. Îşi

dădu seama că voia să se întoarcă în grabă în cocioabă nu ca să-l împuşte pe Abboud, ci ca să-şi injecteze mai multă morfină.

Efectele sale dispăreau rapid din cauza eforturilor de concentrare pe care le făcuse în ultimele zece minute.

Court luă Thuraya şi-l sună înapoi pe Zack.

★★★

Hightower răspunse imediat. Court ştia că era cu siguranță furios, dar o masca bine.

— Ai revenit la program, frate?

O lungă pauză.

— Nu se poate, Zack.

Court simți tensiunea la celălalt capăt al firului, în cei cinci ani în care fuseseră împreună în Echipa Teroristă, Court nu-l sfidase nici măcar o dată pe Zack Hightower până în ziua în care totul se dusese dracului. În cele din urmă, Zack vorbi. Vocea lui era calmă, dar amenințarea era mai mult decât subînțeleasă.

— Ascultă, puştiule, azi am pierdut deja doi tipi cu adevărat buni. Nu vreau să te pierd şi pe tine. Hai să facem limonadă aici. Împuşcă-l pe ticălosul ăla, vino într-un loc din care te pot lua şi amândoi vom naviga spre răsărit. Langley va renunța la SOS, vom fi interogați, ne vom uşura, bărbieri şi vom face duş şi în şaptezeci şi două de ore ne vom delecta cu câte o bere Budweiser într-un bar din Bethesda. Una pentru noi şi câte una pentru prietenii noştri. În regulă?

— Zack, oricât de grozav ar suna, nu se va întâmpla. Dacă trebuie, voi continua singur, dar îl duc pe Abboud în viață la CIJ.

Furia se răspândi din vocea lui Zack Hightower. Fiecare cuvânt demonstra cum îi creşte frustrarea din ce în ce mai tare.

— Cum dracu' o să faci asta? Ai o ambarcațiune, un avion, o armată?

O pauză grea, urmată de o calmă negație.

— Nu, nu ai. Îți spun eu ce ai. Ai o gaură în spate care pute atât de rău că ar da gata un vultur într-un vagon cu rahat. Asta ai! Ai mai multă nevoie de un medic decât de o afurisită de cruciadă de unul singur ca să-l salvezi pe cel mai detestat bărbat de pe pământul lui Dumnezeu. Ştiu că te consideri un afurisit de justițiar, dar eşti într-o misiune inutilă, dacă a fost vreodată una. Din punctul meu de vedere, ai nevoie de patru lucruri ca să-ți atingi obiectivul. Ai nevoie de oameni, de arme, de echipament şi de curaj. Court, recunosc că ai curaj. Ai însă lipsuri mari la toate celelalte categorii. Niciun

operator pe cont propriu nu-l va scoate pe ratatul ăla din Sudan! Pe urmele tale sunt armata sudaneză, SNS şi Abdul Q. Toată lumea îşi caută preşedintele şi încearcă să-l ardă pe cel care l-a răpit… Mai mult de atât, chiar vrei să ne înfruntăm?

— Ai de gând să vii după mine?

— Da, am, răspunse fără ezitare Hightower. Jur pe Dumnezeu că dacă nu-l lichidezi pe Oryx chiar în secunda asta, am de gând să-i raportez lui Denny şi ştim amândoi că mă va trimite după tine. Niciunul dintre noi nu vrea să se întâmple asta, Court.

O altă pauză lungă.

— Ne mai vedem, Zack.

O nouă pauză, de data asta din partea lui Hightower.

— Nu, Gentry. Te voi vedea fix prin luneta armei mele Remington 700. Chiar înainte ca țeasta ta să se transforme în ceață rozalie. Voiam să faci din nou parte din echipa noastră, dar ştii ceva? Ai fost singur prea mult timp; niciodată nu te-ai integra, omule. Presupun că e inevitabil să se termine aşa.

Zack încheie convorbirea.

Court se ridică din poziția în care stătuse în ultima oră, sprijinit de bara maşinii. Se întoarse încet în cocioabă. Bineînțeles că Oryx era acolo. Stătea în centrul încăperii întunecate. Era clar că nu auzise detaliile convorbirii telefonice, dar cu siguranță prinsese o parte din ton.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Trebuie să ne mişcăm.

Cameleonul le dăduse localizarea colibei operatorilor CIA de pe *Hannah.* Ştia că trebuia să plece înainte să vină Zack sau altcineva.

— Spune-mi, Şase. Ce a fost cu toată cearta?

Court tăie cu un mic briceag cătuşele flexibile din plastic ale preşedintelui, prinse de bârna din centru. Nu-i zise nimic bărbatului în timp ce plie lama şi o strecură înapoi în buzunar.

— Ce se întâmplă?

Abboud era extrem de agitat. Court îşi imagină că el însuşi va fi şi mai stresat de acum, dar din cauza resturilor de drog din organismul lui. Se întrebă cât de mult îl afectase. Va fi în stare să conducă? Va fi în stare să găsească o nouă ascunzătoare fără să dea peste toți oamenii care, chiar acum, îi căutau pe el şi pe prizonierul lui?

Oryx puse iar întrebări despre convorbirile telefonice. Court stătu în fața lui şi scoase din rucsac două cătuşe noi ca să-i imobilizeze mâinile în față,

înainte de asta, ridică din umeri. Indiferent.

— Mi s-a ordonat să te ucid.

— De către actorii americani.

Bărbatul masiv de culoare o spusese ca pe o afirmație, dar era evident că întreba. Îşi trase mâinile într-o parte.

— Negativ. Şi CIA te vrea mort. În punctul ăsta e un consens unanim. Dă-mi mâinile.

Chipul lui Oryx se contorsionă ca şi cum i se turnase în cap o găleată cu apă rece ca gheața.

— Nu! Am avut o înțelegere. Au nevoie de mine în viață. Europenii…

— Gura! Trebuie să plecăm de aici ca să mă pot gândi fără să-mi fac griji din cauza lor…

— Îi pot ajuta cu propriile…

— Calmează-te! Dă-mi mâinile!

— Nu pot pur şi simplu schimba înțelegerea…

Court scoase Glockul. Drogurile îl încetiniseră şi arma rigidă se clătină. O presă de gâtul lui Abboud.

— Ți-am spus să te calmezi dracului!

Mâinile lui Oryx se ridicară în semn de predare, apoi se îndreptară spre pistol.

PATRUZECI ŞI CINCI

Preşedintele Abboud era un bărbat masiv, mai înalt, mai lat în umeri şi mult mai corpolent decât Gentry, dar avea şaizeci şi şase de ani şi nu avea nici măcar un strop din pregătirea fizică, psihică şi sufletească a unui războinic american. Nu ar fi trebuit să fie egali. Dar exista morfina.

Cu prima lovitură, Abboud izbi pistolul, prinse ambele încheieturi ale americanului cu mâinile cărnoase şi îl trase spre el. Şase se mişcă încet şi greoi şi, în primele câteva secunde ale acţiunii, nici nu-şi dădu seama că era atacat. Crezu că Oryx se agită numai din cauza posibilităţii de a fi pierdut sprijinul CIA şi pur şi simplu îl lovea ca un copil frustrat.

Dar când Gentry atinse pământul, prăbuşindu-se pe spatele rănit sub greutatea uriaşului sudanez, pericolul îi deveni evident prin realitatea înceţoşată a simţurilor dopate. Drogurile nu fuseseră suficiente pentru a bloca fulgerul de foc al agoniei sfâşietoare care ajunse din umăr până în creier. Urlă şi de sus se abătu asupra lui o serie de lovituri cu pumnul. Court îşi acoperi faţa, concentrându-se pe durerea din spate pentru a produce adrenalină şi a reporni memoria musculară ca să-l poată da pe ticălosul masiv de pe el.

La lumina flăcărilor slabe, Court localiză următoarea lovitură, un croşeu de dreapta fiind deja pe drum de la înălţime. Gentry blocă atacul cu unul propriu: îl lovi cu putere în nas pe Abboud. Croşeul preşedintelui ateriză un sfert de secundă mai târziu, dar fu slab şi fără ţintă, pumnul transformându-se rapid într-o palmă care se ridică spre faţă în timp ce căzu pe spate. Se ţinu de nasul fracturat şi îşi şterse sângele care-i curgea în voie din nări.

Gentry îl împinse pe Oryx cu totul de pe el, se răsuci şi începu să se târască în jur, căutând pistolul. Îl găsi lângă perete, îl recuperă în timp ce se ridică în picioare, după care-l prinse pe Oryx de gulerul cămăşii şi-l ridică. În câteva secunde îi prinse mâinile la spate bărbatului care gemea şi, un minut mai târziu, Skoda îşi croia drum prin iarba înaltă, întorcându-se la drumul principal.

★★★

Gentry îşi analiză opţiunile şi asta nu-i luă mult, din moment ce erau atât de puţine. Nu avea idee unde să meargă, în afară de faptul că trebuia să găsească o nouă ascunzătoare ca să poată lucra la un plan. Oryx îşi frecă din nou faţa de tapiţeria banchetei din spate, deoarece nu-şi putea folosi mâinile

pentru a îndepărta sângele, gemu şi înjură încet în arabă sudaneză.

Sună telefonul. Gentry nu avea nevoie să audă o altă cerere de la Zack ca să facă ce i se spusese, dar răspunse oricum. Emoțiile lui erau încă puternice din cauza furiei şi adrenalinei provocate de lupta din cocioabă.

— A trecut timpul discuțiilor, idiotule, zise Court. Dacă ai de gând să vii după mine, vino, pentru că, cu cât te ucid mai repede, cu atât mai repede pot scăpa de acoperire ca să-mi fac treaba!

La celălalt capăt nu era însă Zack, ci Denny Carmichael.

— Tinere, Sierra Unu mi-a expus problema de față. Te-am sunat ca să văd ce pot face pentru a o rezolva.

Cameleonul simțea în vocea lui Carmichael că acesta era speriat, agitat din cauză că unul dintre oamenii lui se afla într-o misiune scăpată de sub control.

— Îmi pare rău, domnule. În punctul acesta, uciderea lui Oryx ar crea un dezastru la care nu sunt pregătit să iau parte.

— Înțeleg ce simți. Am fost unul dintre artizanii Nopții de Safir. Am ştiut tot timpul că dacă-l putem lua în viață, ne-ar putea fi de mare folos nouă şi țării lui. Din păcate, nu puteam lăsa nicio urmă care să arate că CIA sau vreunul dintre operatorii americani a fost ieri în Suakin. Dacă dovezile vor ieşi la iveală, vom avea o uriaşă criză internațională între superputeri, ceea ce, sincer, este mult mai important decât războiul civil dintr-o țară din Lumea a Treia.

— Deci sunteți de acord că va fi război. Un război civil sprijinit de chinezi şi de ruşi?

— Da, pe termen scurt este posibil un război civil. Dar nu credem că superputerile vor avea un rol activ.

— Poate că nu aveți oameni în zonă ca să vedeți ce se întâmplă.

— Te pot asigura că avem legături strânse cu oficiali cu funcții înalte în guvernul sudanez.

— Cât de precis este contactul?

— Extrem de precis.

— Cât de înalți sunt oficialii?

— Extrem de înalți.

— Ei bine, eu îl am pe afurisitul de preşedinte aşezat pe bancheta din spate a maşinii mele, aşa că atunci când vei avea o sursă mai înaltă şi mai precisă decât el, *poate* că mă vei impresiona.

Urmă o pauză lungă.

— E în lucru un acord foarte important.

Lui Gentry nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Mda, poate o să ne-o luăm în barbă de la chinezi. Naşpa. Dar vom trece peste asta.

— Nu eşti tu în măsură să decizi.

— De fapt, sunt. Îl am pe preşedinte. Intenţionez să-l duc în viaţă la CIJ. Am de gând să fac aici ceea ce este corect. Sunt o mulţime de oameni în Sudan care depind de asta. Voi, tipilor, aţi avut o idee bună. Noaptea de Safir a fost o operaţiune corectă. Da, a eşuat complet din cauză filialei CIA din Sudan, că nu ştie stânga ce face dreapta, dar am fost al dracului de aproape s-o scoatem la capăt. Voi încheia asta. Voi, ăştia din Langley, trebuie să înţelegeţi că e corect ceea ce fac aici şi trebuie să vă reconsideraţi…

Toleranţa calmă, dar iritată, a lui Denny din timpul ultimelor conversaţii se transformă brusc în urlete otrăvite.

— N-am timp să ascult o predică de la un pişăcios ca tine! Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Ultimii patru ani au fost o plimbare pentru tine. Sunt oameni aici care au o slăbiciune pentru Court Gentry. Ai făcut treabă bună mult timp ca să mulţumeşti pe cine trebuia şi asta ţi-a adus mult respect în DAS. Când a apărut directiva de foc fără avertisment împotriva ta, au fost câţiva birocraţi care au fost la limita insubordonării din cauza convingerii lor pentru cauză, iar operaţiunea de eliminare a ta a avut de suferit din cauza asta. Acum, domnule Gentry, n-a mai rămas niciun om în Agenţie de partea ta. Nu numai că voi reintroduce directiva, dar o voi trece în vârful listei de priorităţi. Nu vor fi jumătăţi de trupe de urmărire, memorandumuri interdepartamentale sau cereri de urmărire ale Interpol. Vor fi echipe coordonate de vânători-ucigaşi de gradul unu, ofiţeri de operaţiuni paramilitare DAS/GOS{28}, forţe de operaţiuni speciale plus echipe de vânători de recompense. Mă voi ocupa personal ca fiecare membru disponibil al DAS să fie pe urmele tale. Nu va exista o piatră suficient de mare sub care să te târăşti, un intermediar destul de prost să te sponsorizeze, o ţară suficient de nebună încât să-ţi permită să intri între graniţele ei. Zack te va vâna. Te va opri şi te va ucide. Poate că mai ai puls pentru puţin timp, domnule Gentry, dar din momentul ăsta… viaţa ta e încheiată.

Carmichael nu mai zise altceva. Nici Court. Îi plăcea să aibă ultimul cuvânt de spus… dar în momentul acela se părea că fusese rostit ultimul cuvânt legat de acest subiect. Nicio remarcă inteligentă nu ar fi putut atenua

emfaza lui Carmichael. Acest bărbat nu amenința cu nimic din ceea ce nu avea puterea să pună în mişcare.

După o pauză extrem de lungă, omul din Langley vorbi încet. Cameleonul avu senzația că va încheia convorbirea şi aşa a şi fost.

— Asta e tot.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Marţi a fost prima zi a lui Ellen Walsh în micul ei birou din Haga de când plecase spre Sudan cu cinci săptămâni în urmă. Superiorii ei din Biroul Procurorului din cadrul Curţii Internaţionale de Justiţie îi oferiseră o săptămână pentru a-şi reveni la întoarcerea din Africa, dar canadianca de treizeci şi cinci de ani îşi luase numai o zi pentru a merge la un dermatolog local care să se uite la arsurile solare de pe faţă şi la un medic generalist ca să-i dea o reţetă pentru migrenele pe care le avea de la explozia camionului pe drumul spre Dirra.

Când apăru în uşa liftului ce ducea spre biroul ei, colegii săi fură şocaţi s-o vadă. Se auziseră zvonuri legate de aventura ei. Presa internaţională acoperise subiectul legat de atacul asupra convoiului Speranza Internazionale şi uciderea de către miliţia Janjaweed a lui Mario Bianchi, cunoscut la nivel mondial, şi a doi dintre angajaţii lui locali. Nu era nicio menţiune în raport că în convoi ar fi fost şi alţi occidentali, dar Ellen vorbise personal cu directorul administrativ din Biroul Procurorului şi filtrase povestea precum apa care se strecoară printre crăpăturile din podea. De acolo, secretarii ofiţerilor superiori le spuseseră prietenilor lor şi prietenilor acestora care lucrau în întreaga clădire. Arsurile de soare şi privirea tristă şi distantă din ochii ei confirmară zvonurile, iar Ellen ştia că nu va trece mult timp până când va fi nevoită să trimită un e-mail în care să le mulţumească tuturor pentru grijă, cerându-le în acelaşi timp să-i respecte intimitatea şi să înţeleagă că încă nu este pregătită că vorbească despre incidentul la care asistase în Darfur.

Pe computerul din faţa ei erau două rapoarte, niciunul încheiat. Unul despre tot ce-şi amintea despre descoperirea avionului de marfă rusesc Rosoboronexport în Darfur şi a oamenilor de la bord, împreună cu orice nume, martori care confirmau etc, etc. Deschisese dosarul şi scrisese numai informaţiile legate de planul ei iniţial de a intra în Darfur cu acreditări false. Îi fusese greu să scrie chiar şi această parte a documentului. Se întâmplaseră atât de multe de la timpul petrecut în Khartoum, furişându-se prin alte birouri ale ONG-urilor în încercarea de a găsi o cale spre Darfur, încât toate păreau nişte amintiri foarte îndepărtate.

Celălalt era raportul asupra celor doi bărbaţi răniţi şi lipsiţi de apărare de către americanul John Doe care venise în Al Fashir cu aeronava rusească.

Aproape că terminase acest raport. Nu era sigură dacă scria numai ca să-şi îndepărteze gândurile de la acea atrocitate sau dacă va depune raportul şi va deschide o investigaţie împotriva acestui om. Era sfâşiată între obligaţia ei oficială şi sentimentele faţă de acest străin. O ajutase şi o convinsese că nu e rău, dar îşi făcea griji că este un individ aflat pe marginea prăpastiei, un bărbat care trebuia oprit înainte să mai fie comise alte atrocităţi.

Ce să mai spunem despre ştirea că preşedintele Sudanului fusese răpit în timpul unei bătălii teribile cu rebelii pe coasta de est a ţării? Ar avea oare Şase vreun amestec în asta? Momentul era potrivit, dar Şase nu părea să aibă puterea de a controla forţele rebelilor sudanezi.

Abia se putea controla pe sine.

Sună telefonul de pe birou.

— Ellen, te caută la telefon cineva care se numeşte Şase.

— Fă-mi legătura. Alo?

— Au trecut trei zile. Credeam că mă vei prinde până acum.

— Unde eşti?

În loc să răspundă întrebării ei, el zise că trebuie să se vadă.

— Această… situaţie care are loc chiar acum în Sudan… Nu sunt multe informaţii… Ştiu că a fost o bătălie. Preşedintele lipseşte. S-a întâmplat exact atunci când ai spus că se va întâmpla ceva, aşa că, iniţial, am presupus că ai cumva ceva de-a face cu…

— Îl am pe Abboud. Îl am chiar aici, cu mine.

Vocea ei fu blândă, dar intensă.

— Oh, Doamne…

— E o nebunie, nu-i aşa?

Ellen respiră agitată în receptor. Se uită la uşa biroului, apoi se ridică repede şi o închise, aproape smulgând telefonul de pe birou.

— Ce… Cine eşti… Ce vrei să… De ce mă suni pe mine?

La început nu veni niciun răspuns. Femeia îşi putea auzi bătăile inimii.

— Îl vrei?

— Ce?

— Abboud. E al tău dacă-l vrei.

— Eu?

— Da. Şi, dacă vrei să ştii, nu eu i-am ucis pe chinezii aceia. Am auzit că asta e ştirea zilele astea.

— Da, este.

— N-am fost eu. L-am răpit pe Abboud, dar acum chiar nu ştiu ce să fac

cu el.

Vocea lui Ellen abia dacă mai era o şoaptă.

— Nu… te-ai gândit înainte la asta?

— Mda… s-au schimbat planurile. Înțelegerile pică. Ştii cum e.

— Da, zise ea, deşi habar nu avea despre ce vorbea.

— Ascultă. Are informații despre Rusia şi despre China. Susține că cele două vor porni un război prin delegați în Sudan dacă el nu face ceva să-i oprească.

— Da, există zvonuri.

— Ce crezi?

— Păi… nu sunt expertă în asta: sunt mai implicată în armamente…

— Sunt destul de sigur că eşti cea mai calificată persoană cu care pot conversa la telefon în momentul ăsta. Te întreb ce crezi.

— Cred că preşedintele Abboud are perfectă dreptate.

Court o puse la curent cu ceea ce aflase. Ea admise că ştia o parte din poveste, dar era fascinată că informațiile lui Şase veneau direct de la preşedintele Sudanului însuşi.

— Spune că se lucra la o înțelegere să se predea Curții.

Ea îşi drese vocea şi apoi vorbi pe un ton normal.

— N-am funcția necesară, Şase.

— Ei bine, ce zici de asta? Cum ar fi să te duci sa le spui mahărilor din organizația ta că, dacă găsesc o cale de a mă lua pe mine şi pe Abboud de pe coasta Mării Roşii, îl pot avea? Asta ar trebui să-ți crească un pic salariul.

— Nu sunt aici pentru bani, se zburli ea.

— Bine, donează-i fundațiilor de caritate; nu-mi pasă. Nu vreau decât să opresc situația aici înainte de a se înrăutăți.

— Asta e singura ta motivație?

— Da.

— Cum pot crede asta?

— Mi s-a ordonat să-l omor pe scârbosul ăsta. *Mi-ar plăcea* să-l omor pe scârbosul ăsta. Cred că dintre toți, tu poți să mă crezi. Dar nu am de gând s-o fac, deoarece cred că într-adevăr poate salva vieți.

Gentry îşi imagină că Ellen era încă, mai mult sau puțin, şocată de ceea ce se întâmplase în Darfur. Ştia că probabil nu are încredere în el şi că această convorbire telefonică era cu siguranță alt un eveniment supranatural pe care creierul ei trebuia să-l proceseze, aşa că nu-l surprinse că ea ezită

mult timp. În cele din urmă, îşi drese vocea.

— Mă duc sus chiar acum să vorbesc cu procurorul. Vom găsi o cale să venim să-l luăm pe Abboud.

— Excelent.

— Vei veni şi tu la Haga cu el?

— Să privez Curtea Internațională de Justiție de o altă vânătoare nereuşită?

Ea chicoti. Avea un râs plăcut, gutural şi sincer. Court era sigur că nu-l mai auzise înainte. În cele din urmă, răspunse:

— N-am început să pregătesc procesul de acuzare împotriva ta.

— Vrei să spui încă?

O altă pauză. Gentry îşi dădea seama după pauzele dintre cuvintele ei că se lupta chiar cu această problemă.

— În tine e un om bun, Şase. Pot să văd asta prin crăpăturile carapacei tale dure.

— Acum eşti psihiatru?

— Am o veste proastă. Nu trebuie să fiu psihiatru ca să văd acele fisuri.

— Nu mă cunoşti.

Ea schimbă ritmul.

— Ştiu că nu faci parte din CIA. Am dat câteva telefoane. Sursele mele spun că nu au pe nimeni în Darfur.

— Aşa cum ți-am spus.

— Dar dacă nu eşti din CIA, cine *eşti?*

— Nu contează.

— Dimpotrivă, Şase. CIJ nu te va ajuta dacă nu ştie cu cine are de-a face.

— Sunt sub contract privat.

— Cineva privat te-a angajat să-l răpeşti pe preşedinte şi să-l predai CIJ?

— Da.

— Apoi ți-a spus să-l ucizi.

— Din nou, da.

Ea făcu din nou o pauză lungă, probabil nevenindu-i să creadă.

— Cine este acest privat?

— Nu-ți pot spune.

— *Trebuie.*

Court ştia că se va ajunge la asta. Încercă să răspundă cu o față inexpresivă, deşi vorbea la un telefon prin satelit.

— Bine. Am fost contractat de cetățeni obişnuiți din SUA. Mai exact,

din domeniul industriei artelor şi divertismentului.

Chiar Oryx îi dăduse ideea asta.

— Din artă şi… Aşadar… vrei să spui că starurile de cinema te plătesc să faci asta?

— Ei bine… Da. Bănuiesc că da.

— *Asta* e povestea ta?

El zâmbi. Era o femeie inteligentă. Prea inteligentă ca să-l creadă, dar de asemenea prea inteligentă ca să refuze să-l predea pe o tavă pe preşedinte organizației ei. Îi făcea jocul.

— Rămân la ea, replică el.

— Bine, zise ea pe un ton nesigur, ca şi cum nu credea că va fi în stare să le vândă superiorilor ei această fantezie mai bine decât o făcuse Şase. Te voi suna înapoi. În momentul ăsta eşti în siguranță?

— Oh, da. Fericit ca un bondar, Ellen.

— O să mă grăbesc.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Zorii răsăriră peste apele liniştite ale Mării Roşii în timp ce Court conducea Skoda spre nord pe autostrada de coastă care ducea de la Port Sudan la graniţa egipteană. Pe geamul din partea şoferului putea vedea dealurile Mării Roşii, iar pe partea pasagerului, peste faţa învineţită şi impasibilă a lui Oryx, privi afară spre apă în timp ce negura întunericului se topea în moliciunea răsăritului.

Cu o oră mai devreme ocolise spre vest de Port Sudan sub acoperirea întunericului, iar acum Skoda se afla pe drum neted. Văzuse câteva maşini de poliţie în urmă cu câteva ore, dar nu se simţise expus în maşina închisă la culoare.

Drumul de coastă reveni spre interior câţiva kilometri, printre dealuri, dar nu prea departe spre est, apoi coborî înapoi spre nord. La şapte dimineaţa ieşi de pe autostradă şi urmă o cărare de nisip, pământ şi coral ce ducea înapoi spre apă.

Trecu pe lângă mici oraşe de ambele părţi ale drumului. Erau mai sus decât drumul, pe un platou stâncos care se continua până în mare.

Va dura o zi întreagă pentru ca CIJ să pună la punct un plan prin care să intre în posesia lui Oryx, iar Court nu era prea implicat în multe detalii. Tot ce ştia era că el şi prizonierul lui trebuiau să ajungă la o staţiune olandeză de scufundări aflată la treizeci şi doi de kilometri de graniţa cu Egiptul şi să aştepte să fie luaţi de o echipă de investigatori ai CIJ care erau pe drum din Grecia. Ellen Walsh nu va fi cu ei şi Court regretă, deşi nu voia să o expună pericolului.

Gentry nu intenţiona să plece cu echipa CIJ. Avea să-l pună pe Oryx în barca cu motor, în elicopter, în camionetă sau orice vehicul cu care urma să fie evacuat preşedintele şi apoi să plece în direcţia opusă. Bănuia că putea găsi o mică ambarcaţiune pentru scufundări în staţiune şi să se îndrepte spre nord, spre Egipt. Ar rămâne fără combustibil înainte să ajungă la graniţă, dar probabil că va putea să ajungă la ţărm şi să facă autostopul mai la nord, după care ar trece graniţa noaptea prin deşert împreună cu câţiva beduini prietenoşi.

Trebuia să facă toate astea cu o infecţie puternică în spate, fără antibiotice sau analgezice. Turnase ultimul antiseptic pe rană înainte ca el şi Oryx să plece din a doua lor ascunzătoare cu o seară înainte, iar după un

sfert de oră aruncase narcoticele într-un şanţ, atât de puternică era dorinţa lui de a le consuma. Va trebui să se descurce fără un moment de respiro de la agonie şi-şi spuse că asta îl va face mai puternic, mai atent şi mai pregătit pentru ceea ce-l aştepta după colţ.

Dar, în mare parte, îl întristă mai rău.

Încă mai avea receptorul care transmitea prin GPS coordonatele lui *Hannah.* Îşi făcuse timp să demonteze dispozitivul cu briceagul elveţian ca să se asigure că nu era niciun dispozitiv de urmărire ascuns în interior care să trimită poziţia lui înapoi la Hightower şi pe *Hannah.* Receptorul îi spuse că barca CIA era încă în sud-est, în apele internaţionale. Hightower nu-l mai sunase de o zi şi jumătate, iar Court îşi făcea griji din cauza acestei linişti prelungite. Zack putea fi oriunde, ori pe *Hannah,* ori înapoi în State, ori pe drum în faţă, cu un lansator antitanc.

Zack era mai înfricoşător decât GOS, SNS şi cu siguranţă mai înfricoşător decât CIJ.

Drumul neasfaltat vira spre nord şi continua, dar o alee ducea spre ocean şi staţiune. În lumina tot mai puternică a soarelui, Gentry zări o clădire principală care avea pe ambele părţi mici bungalow-uri individuale pe plajă, iluminate din spate de soarele portocaliu apărut o treime la linia orizontului Mării Roşii. Un lanţ greu atârna la un metru de drum, prins în stâlpi de ciment de fiecare parte a drumului. Lanţul nu arăta extraordinar de solid, dar nu exista nicio şansă ca micuţa Skoda neagră să treacă prin el şi să meargă mai departe.

La două sute de metri, dune joase de nisip, iarbă de mare arămie care se legăna blând sub briza caldă. Vor trebui să meargă pe jos restul drumului.

Court trase maşina pe marginea drumului.

— Coboară! îi ordonă lui Abboud.

— N-am fost niciodată aici, zise preşedintele, dar ştiu ce loc este. Aici este decadenţă. Odată a fost găsit alcool, în urmă cu cinci ani. Nu i-am putut pedepsi pe proprietari, un cuplu de europeni, cu mai mult decât amenzi. Cred că probabil a fost închis o vară. Necredincioşi, pufni el prin nările rănite.

— Coboară! ordonă din nou Court.

El coborî pe partea şoferului şi trecu repede prin faţă, deschise portiera de pe partea pasagerului, îl apucă pe preşedinte de cămaşă şi-l ridică în picioare.

— Când va sosi transportul?

— Nu ştiu.
— Cum vor trece de bărcile de patrulă de coastă?
Court îl împinse în faţă, spre bungalow-uri.
— Nu ştiu.
— Unde va merge nava după ce pleacă de aici? Spre portul din vest sau vom…
— Nu ştiu.
— Domnule Şase. N-ai un plan real, nu-i aşa? Lasă-mă iau legătura cu câteva dintre contactele mele din Occident. Pot face aranjamente satisfăcătoare pentru toată lumea.
— Nu.
— Noi doi, prietene, suntem în exact aceeaşi echipă aici. Înţelegi acum, nu-i aşa? Voi lua legătura cu oameni cu care fac afaceri de mulţi ani. Îmi sunt foarte loiali…
— De asta mă tem, zise distras Court.
Îl împinse din nou în faţă pe preşedinte, pe aleea presărată cu nisip, pe lângă un semn în arabă, dar privirea lui era mai degrabă aţintită spre dreapta, la distanţă, la umbrele intense ale dimineţii. La aproximativ şase sute de metri mai încolo, o jumătate de kilometru de litoral spre sud, terenul urca abrupt spre platoul stâncos. Aici, în umbrele dimineţii, razele soarelui se reflectau în ferestre şi în acoperişurile din tablă ale clădirilor pătrate îndesate. Deşi nu vedea mişcare, niciun semn de viaţă, Court se simţea expus.
Parcursese jumătate din distanţa până la bungalow-uri fără niciun protest din partea lui Abboud.
Apoi preşedintele se răsuci brusc. Privirea lui Court era îndreptată înapoi spre sud, dar se întoarse rapid spre prizonierul său.
— Vreau să-mi promiţi ceva. Dacă vom mai fi mâine aici, va fi foarte periculos pentru amândoi. Mai ales pentru tine, deoarece, spre deosebire de tine, eu *chiar* mai am nişte prieteni pe aici, care mă caută şi vor să mă ajute. Dacă rămânem aici douăzeci şi patru de ore, poţi fi sigur că cineva – dintre angajaţi, dintre proprietari, cineva care a zărit maşina de-a lungul drumului – va da de veste. Atunci ei vor veni, şi când spun „ei” mă refer la toată lumea. Prieten şi duşman se vor năpusti asupra noastră. Am fost general cu mult timp înainte să fiu preşedinte şi ai ales pentru noi un teren pe care e imposibil să ne apărăm. Cu spatele la ocean, cu faţa la zeci de mii de metri pătraţi de dune de nisip. Este un loc deplorabil în care să ne luptăm…

— Gura!

— …şi nici măcar nu ştii când va sosi ajutorul sau sub ce formă va veni. Cred că ai fi putut alege o mai bună…

— Gura! repetă Court, împingându-l în faţă pe Abboud, mai furios ca niciodată pe el, mai ales că, în principiu, avea dreptate în tot ce spunea.

Era o tâmpenie, o tentativă de evacuare executată de un singur om într-un teritoriu interzis, de către o putere necunoscută.

Îl împinse din nou pe preşedinte. Îl făcea să se simtă un pic mai bine să-şi abată o parte din concentrare pe furia îndreptată asupra altuia decât el.

Îi sună telefonul.

Mai avea de parcurs şaptezeci de metri.

Răspunse. Spera că e Ellen, cu detalii care i-ar îmbunătăţi dispoziţia.

— Da?

— Ce faci, Court? Cum o mai duci?

La dracu'. Era Zack şi, în acel moment, o conversaţie cu el nu i-ar fi îmbunătăţit absolut deloc starea de spirit lui Gentry.

Cu toate acestea, îşi spuse Court, poate că ar reuşi să strângă ceva informaţii de la Sierra Unu. Dacă îl suna Zack, asta însemna că nu se furişa în spatele lui chiar atunci.

— Lucrurile nu puteau sta mai bine, Hightower. Mulţumesc pentru întrebare.

Şaizeci de metri.

— Mda? îţi vii în fire şi îi tai gâtul iubitului tău?

— Bineînţeles că am făcut-o.

— Cum se face că nu te cred?

— Pentru că, pur şi simplu, nu există suficientă încredere în lume.

— Da. *E* păcat, nu-i aşa? Ascultă, frăţioare, vreau numai să-ţi dau nişte veşti bune, deoarece, în ciuda rahaturilor tale, cred că probabil ţi-ar folosi.

Abboud se răsuci în timpul mersului, încercând să-l întrebe pe Court cine era la telefon, dar Gentry îl împinse din nou în faţă.

— Veşti bune? Ei bine, în regulă, cred că le accept.

— Mi-am dat şi eu seama. Iată. Astăzi, prietene, este ziua ta norocoasă.

Cincizeci de metri.

— Bine. Muşc momeala. De ce e azi ziua mea norocoasă, Zack?

Urmă o pauză lungă. Cameleonului i se păru că aude cum i se freacă obrazul de microfon, barba nerasă zgâriindu-l.

În cele din urmă, Sierra Unu răspunse.

— Astăzi e ziua ta norocoasă, pentru că *tu* eşti a doua mea țintă şi sunt destul de sigur că voi avea timp să trag relaxat.

Patruzeci de metri.

Ce?

Court se opri din mers. Smuci capul spre sud. Spre clădirile aflate la vreo şapte sute de metri distanță. Un licăr de lumină în umbrele adânci ale dimineții străluci de pe acoperişul celei mai înalte clădiri de pe platou.

În mai puțin de o jumătate de secundă, Gentry întoarse capul spre preşedinte, se aruncă spre bărbatul care mergea, întinse ambele brațe şi lăsă să cadă telefonul prin satelit. Îi strigă un singur cuvânt.

— Jos!

Umerii preşedintelui Bakri Ali Abboud se ridicară din cauza surprizei provocate de strigătul venit din spate. Apoi partea dreaptă a gâtului lui păru să se cutremure ca şi cum ar fi fost lovită puternic. Partea stângă a gâtului îi explodă, sânge şi țesut zburară spre dunele de nisip, în partea nordică a drumului. Oryx fu decapitat instantaneu, cu excepția unor muşchi şi a unei porțiuni de piele. Capul i se învârti, apoi se lăsă pe spate în timp ce trupul i se înmuie şi căzu direct pe aleea de nisip.

Court ateriză deasupra lui în timp ce sângele țâşnea. Îşi dădu seama că omul murise pe loc, apoi se rostogoli de pe Abboud ca să se facă una cu aleea.

— Nu! strigă în aer exact când sunetul armei cu lunetă se rostogoli peste dune.

Izbitura cu trupul preşedintelui şi impactul cu pământul îi generară o durere sfâşietoare în omoplat. Cu toate acestea, angoasa pe care o simțea la pierderea preşedintelui, pierderea obiectivului misiunii sale, a ocaziei de a împiedica un război civil şi o invazie iminentă, erau primordiale în mintea lui.

Întins pe pământ, se uită spre clădiri. Acoperişul de pe care venise glonțul lunetistului era în spatele unei dune, chiar pe marginea drumului, dar Court ştia că Zack se va repoziționa după această împuşcătură şi că dacă va încerca să ajungă mai dus pe deal, ar putea vedea poziția lui Gentry pe alee. Aşadar, se ridică pe genunchi, se împinse înainte şi înşfăcă Thuraya în drum spre dune. Se aruncă într-un mic şanț de lângă alee, se rostogoli spre dreapta, spre est, înapoi spre maşină, apoi se culcă din nou la pământ.

Plin de frustrare şi furie, lovi cu pumnul plin de sânge de mai multe ori în nisip, căldura dimineții lipindu-i-se de haine, de nisipul şi de praful de pe

piele, în locurile unde sărise sângele lui Abboud.

— Minunat, se auzi vocea lui Zack în telefonul din mâna lui Court.

Acesta îl duse rapid la ureche.

— Şase sute nouăzeci de metri, lumină slabă cu vânt transversal la jumătate de densitate, cu zece kilometri pe oră. Sierra Şase, trebuie să recunoşti că asta a fost o lovitură de calitate.

Court îşi presă fruntea în pământ şi nisip. Totul, de la extenuare la infecție, îl lăsă fără vlagă. Începu să plângă şi să tremure.

Vocea puternică a lui Hightower continuă să se reverse din micul difuzor.

— Te-ai mişcat iute, nemernicule. Dacă nu îți era atât de rău din cauza rănii care îți supurează din spate, pun pariu că te-ai fi putut pune în calea proiectilului meu de .308 şi l-ai fi prins în locul iubitului tău. Cât de mişto e asta, Court? Crăciunul trecut l-ai lichidat pe fostul preşedinte al Nigeriei, iar eu tocmai l-am mătrăşit pe preşedintele în exercițiu al Sudanului. Dă-ne timp şi noi doi am putea curăța acest continent de rahat. Ce zi minunată! Stai o clipă. Ia de-aici. Nu vei trăi suficient de mult ca să mai lichidezi pe altcineva. Ori te termină infecția, ori miile de dobitoci GOS care sunt pe urmele tale te vor prinde, ori te nimeresc *eu.*

Court continuă să stea acolo şi să tremure ca şi cum îi era cumplit de frig, fiind în pragul unei căderi fizice şi mintale aproape complete. Trupul şi hainele lui erau acoperite cu nisip roşu ca sângele. Trase adânc aer în piept înainte să vorbească.

— Ai avut… o singură şansă să mă împiedici să te ucid. Eram în vizorul tău şi ai făcut alegerea. Ai ales greşit, Zack.

Urmă o pauză şi Court sesiză îngrijorare la celălalt capăt al firului.

— Nu contează, omule. Nu trebuie decât să stai în gaura aia şi să mori. Voi fi plecat din țară înainte să scoți dintre dinți materia cenuşie a lui Abboud. Şi *dacă* reuşeşti să ieşi din Sudan, Denny mi-a spus deja că voi conduce grupul de lucru înființat să te vâneze.

— Îți voi economisi nişte timp. Vino aici chiar acum. Te voi aştepta.

— Mi-ar plăcea, frate, dar cred că o să plec de aici înainte să apară vreun polițai ca să se intereseze de acel preşedinte mort, împrăştiat peste tot ca sosul de pizza. Dar nu o să fiu departe. Milo, Dan şi restul băieților de pe *Hannah* au plecat deja din teatrul de luptă. Acum suntem numai noi doi, chicoti el. O, da, plus cei cinci mii de membri ai forțelor armate sudaneze.

— Îi voi distruge pe fiecare în parte ca să ajung la tine, Zack. Şase, terminat.

Hightower interveni când Gentry voi să încheie apelul.

— Court, Sierra Şase a fost unul dintre noi, iar tu nu mai eşti unul de-al nostru. Numele tău de cod nu mai este Sierra Şase, a revenit la Infractor. Eşti din nou duşmanul. Asta în cazul în care ţii evidenţa. Unu, terminat.

Zack închise. Court zăcea ca un câine, pe jumătate mort în şanţ, depăşit numeric, fără arme şi întrecut. Eşuase. Zăcea în nisip, în timp ce discul soarelui apăru printre bungalow-uri şi începu să se caţăre deasupra staţiunii. Cameleonul îşi ţinea capul jos, în cazul în care Zack mai supraveghea prin lunetă platoul.

PATRUZECI ŞI OPT

Luna dispăruse; Marea Roşie prinse şi amplifică lumina milioanelor de stele, dar nu era suficientă lumină pentru ca Gentry să vadă *Hannah* la distanță. Se îndreptă spre sud-est, urmând indicatorul de direcție al GPS-ului din mâna lui. Era la mai puțin de doi kilometri distanță, aşa că opri motorul rigidei bărci pneumatice pentru patru persoane.

GPS-ul îi arătă că acum era la şase kilometri şi jumătate de țărm, dar nu putea zări pământul în întuneric. Cu motorul oprit, totul era un atotcuprinzător nimic, întuneric în toate direcțiile, mai puțin în sus, iar sus era infinitul de neatins.

Apa nu era calmă. Se ridica şi cobora în tăcere, nici urmă de valuri care se spărgeau aici, numai unele blânde care-i ridicau pe Cameleon şi barca lui puțin şi apoi îi lăsau din nou jos. Mai mult simțea decât vedea oceanul în întuneric, dar o reflectare ocazională pe suprafața apei îi arătă dealurile şi văile din jur, dealuri şi văi de apă întunecată care se ondulau cu curenții subacvatici ai Mării Roşii.

Fusese o zi lungă. După ce ajunsese la stațiunea de scufundări, o găsise pustie, cu excepția soților care dețineau stabilimentul. Cei câțiva oaspeți occidentali fuseseră adunați şi transportați spre Port Sudan pentru interogatorii lungi, o expediție de pescuit a SNS pentru răpitorii preşedintelui. Court făcuse cuplului olandez cea mai mare favoare pe care şi-o imagina. Coborâse Glockul la nivelul capetelor lor şi-i legase în sala de mese a stabilimentului.

Ştia că sudanezii vor găsi trupul preşedintelui în apropiere şi mai ştia că aceşti doi oameni în vârstă vor fi interogați. Dacă ar fi fost asociați cu el în orice fel după incident, atunci poveştile lor ar fi devenit dezlânate sau ar fi oferit eventuale dovezi care i-ar fi incriminat. Era de asemenea foarte posibil ca SNS să fi instalat, logic, dispozitive de ascultare prin stațiunea occidentală.

Aşadar, Gentry jucase rolul maniacului plin de sânge până la plăsele, strigase şi le dăduse ordine europenilor înspăimântați. Luase de la ei apă, mâncare, medicamente, o camionetă şi o mică ambarcațiune cu carena din fibră de sticlă şi pereți din cauciuc, cu motor extern şi schimbător de viteze, fără să le adreseze niciun cuvânt de mulțumire.

Conduse camioneta şaisprezece kilometri spre sud, aşteptă în mlaştina de

mangrove să se întunece, apoi porni spre *Hannah,* urmând coordonatele de pe GPS.

Ştia că cei doi membri supravieţuitori ai Whiskey Sierra, în afara lui Zack, fuseseră deja evacuaţi din zonă, împreună cu restul echipajului. Gentry spera că Hightower era încă pe ţărm şi-l căuta, dar ştia că era posibil ca acesta să se fi întors pe *Hannah.* La urma urmelor, avea minisubmarinul, aşa că putea pleca şi veni cu uşurinţă după bunul-plac. Court voia să ajungă pe *Hannah* ca să o folosească să fugă din Sudan. Ideea lui anterioară de a traversa graniţa era acum doar o simplă fantasmagorie. Când va fi descoperit trupul preşedintelui, acea parte a ţării va fi sută la sută de netrecut.

Aşa că Gentry porni la vânătoare pe marea întunecată, cu ideea de a o fura şi a pleca în siguranţă, deşi nu ştia aproape nimic despre cum se conducea un iaht.

Barca lui Court se deplasa odată cu rostogolirea uşoare a valurilor. GPS-ul îi indica faptul că iahtul nu era departe în faţă, aşa că aşteptă să prindă un val care l-ar fi ridicat mai sus decât celelalte ca să-l poată vedea.

Iată, la patru sute de metri depărtare, o siluetă întunecată pe apa de un cenuşiu întunecat. Nicio lumină vizibilă la bord.

Nu era nimeni acasă?

Court îşi legă o geantă din plasă în talie. Înăuntru avea pistolul Glock cu cele şapte gloanţe rămase, un cuţit-fluture şi telefonul prin satelit într-o pungă din plastic impermeabil.

După aceea îşi strecură peste umeri un dispozitiv de control al flotabilităţii, peste care fusese deja ataşat un rezervor pentru scufundări. Îşi puse apoi masca, tubul şi labele. Respiră de câteva ori de probă în regulator şi alunecă în tăcere în apa caldă.

În timp ce înota, se concentra pe misiunea de a-şi ţine gândurile departe de durerea sfâşietoare din umărul drept, o durere care fusese tot timpul acolo, dar de care acum era conştient de fiecare dată când întindea mâna în faţă ca să înainteze în stilul bras.

Curând, mintea uită de misiune şi se concentră asupra uneia dintre sutele de informaţii pe care le culesese despre acest teatru de operaţiuni, fie prin studierea materialelor lui Sid, fie prin cele ale lui Zack.

Micul detaliu nu păruse important la vremea aceea, dar în momentul acela era crucial.

Rechini-doică, cu aripioară albă, de recif sau cap-de-ciocan erau cele

patru specii obişnuite de rechini în Marea Roşie.

Court continuă să înoate, supărat că nu putea alunga din minte gândul că ar fi putea fi mâncat de un peşte înfometat.

Rămase aproape de suprafaţă şi, din timp în timp, verifica busola de la încheietură ca să fie sigur că se îndreaptă în direcţia potrivită. După zece minute se ridică în linişte la suprafaţă, aşteptând un moment în care să fie ridicat de un val ca să vadă mai bine. Acesta veni destul de curând şi iahtul era chiar acolo, la aproximativ şaptezeci de metri în faţă. În timp ce începea să se scufunde din nou, îi atrase atenţia prora iahtului. Numele ambarcaţiunii era scris pe partea întunecată a carenei cu litere albe sau galbene.

Litere arabe.

Ce mama dracului?

Nu văzuse niciodată *Hannah,* dar era aproape sigur că nu era deghizată în ambarcaţiune arabă. Nu, era mai mult decât sigur. Zack îi spusese că se dăduseră drept australieni în faţa sudanezilor. Asta ar fi fost dificil cu o ambarcaţiune cu nume arab.

Gentry înotă câineşte până mai aproape, mijind ochii în întuneric ca să vadă mai bine. De la patruzeci de metri putu descifra caracterele, dar citea în arabă chiar mai greu decât o vorbea.

Pronunţă literele cu voce tare.

— Fa-ti-ma. *Fatima.*

Nu *Hannah.*

Dar semnalul radar era transmis de pe iaht, ceea ce însemna, evident, că cineva mutase transmiţătorul de pe *Hannah* şi-l pusese pe acest vas.

Cineva? Nu cineva.

Zack Hightower.

Asta îi mai spunea ceva lui Court.

La dracu'! îşi spuse.

Era o capcană nenorocită.

Court privi înapoi în întuneric. Nu exista nicio şansă să reuşească să găsească barca pe care o lăsase în urmă cu zece minute în larg.

Trebuia să continue.

Îşi puse din nou masca peste ochi şi dădu să se scufunde din nou, dar se opri. I se păru că aude un sunet. Scutură apa din urechi şi ridică încet capul.

Un bărbat striga.

Buum! Un foc de armă inconfundabil sparse liniştea nopţii şi Court se

scufundă de îndată, temându-se că fusese zărit.

Dar nu. Continuă şi sub apă. Mai multe focuri de armă. O armă răspundea uneia şi apoi alteia. Auzul exersat al lui Court distinse focuri trase cu puşca, dar şi cu pistolul.

Rapid şi controlat.

Un alt țipăt. Court se ridică din nou la suprafață, încercând să-şi dea seama ce aude.

Îşi simți trupul plutind în apa caldă şi zări sclipirile stelelor pe cer deasupra iahtului înainte ca vasul să apară în raza lui vizuală.

Iată-l. Court îl zări, dar pe punte nu era nimeni la vedere.

Urmă o nouă rafală de focuri de armă şi sclipiri luminoase în hublouri.

Lui Gentry i se păru că lupta se duce sub puntea vasului lung de douăzeci şi opt de metri.

Totul se linişti pentru un moment, însă liniştea fu risipită de sunetul unui mic motor exterior care se trezea la viață. Câteva secunde mai târziu, apăru din spatele pupei *Fatimei* un schif din lemn, având la bord un bărbat care controla motorul şi care împinse la maximum maneta de accelerație a micului motor în timp ce se îndepărta în întuneric.

Ce mama dracului fusese asta?

Court se întreba dacă Zack fusese la bordul ambarcațiunii şi fusese surprins de un grup de soldați.

Înotă deasupra apei restul distanței, privind cu grijă spre punte şi spre nivelele superioare ale iahtului. Se strădui să audă orice sunet diferit de unduirea valurilor creat pe o parte a carcasei din fibră de sticlă de schiful care se depărta, dar nu era nimic.

Până când ajunse la scara de îmbarcare de la pupa iahtului.

Chiar atunci un singur foc de pistol fu tras sub punte.

I se răspunse aproape imediat cu o armă mai mare.

Tăcere din nou, cu excepția valurilor.

Court îşi scoase labele, desfăcu echipamentul de scufundare şi-l lăsă să plutească în derivă. Se apucă de scară şi urcă cât mai încet, atent şi tăcut cu putință. Se rostogoli peste balustradă până pe puntea din lemn de tec, cu picioarele goale, tresărind din cauza durerii bruşte din umăr, şi ținu în față Glockul plin de apă, dar zdravăn. Se îndreptă cu grijă spre scara tambuchiului ca să coboare spre punțile inferioare ale întunecatului iaht.

Primele două cadavre erau în capătul scărilor. Doi bărbați de culoare în uniformă, cu răni de glonț în piept. Nu păreau să facă parte din Marina

Sudaneză, dar asta nu era o surpriză. Marina Sudaneză era atât de mică, iar misiunile zilei, verificarea şi reverificarea fiecărui obiect plutitor în largul coastei sale, atât de istovitoare, încât era foarte posibil ca Armata GOS să fi folosit bărci şi marinari ca să transporte soldați spre toate iahturile, navele de marfă şi bărcile de pescuit la bordurile cărora să urce şi să caute. Lângă trupurile lor erau kalaşnikovuri cu pat retractabil. Court ar fi vrut să ia unul, dar se temu să nu facă zgomot.

Sângele mânjise treptele din mahon ale scării tambuchiului. Court îl urmă, cu pistolul pregătit.

Intră în salonul de jos şi văzu măcelul la lumina slabă, verde a unui acvariu ce lucea lângă perete. Alți doi bărbați de culoare morți şi un alb întins pe spate în mijlocul podelei, cu picioarele îndreptate spre Gentry şi scară.

Era neînarmat, iar pieptul îi era plin de sânge.

Nu era mort.

Court aprinse lumina în salon, ținându-şi arma îndreptată spre bărbatul rănit. Îl strigă din capătul celălalt al camerei.

— Zack?

— Ştii de ce i se spune o rană de rahat în piept? întrebă Hightower fără să se uite în direcția lui Gentry.

Vocea lui era slabă, iar Court dădu încet din cap şi răspunse:

— Pentru că pute.

Şi Zack dădu adormit din cap. Brațul lui avea multe bandaje deasupra şi sub cot, în locul unde fusese împuşcat cu două zile în urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gentry.

— Afurisita de armă de rezervă. Ai fi crezut că mi-am învățat lecția după ce m-ai bubuit cu acel Deringer în 2006.

Court se uită din nou la cei doi bărbați de la picioarele scărilor. Ambii aveau puşti lângă trupuri, dar lângă mâna unuia dintre ei era o mică armă automată.

Bărbatul părea cu adevărat mort acum, însă Court îl împuşcă oricum în ceafă, după care vârî Glockul în tocul de la şold.

— A cui e barca?

— Habar n-am. GOS a trimis toate ambarcațiunile posibile, în susul şi în josul Coastei, a dus o mulțime de oameni în Port Sudan, în încercarea de a găsi pe cineva care să aibă cunoştință de răpirea preşedintelui. M-am gândit că dacă ajung la bordul unuia din iahturile părăsite, huliganii GOS nu s-ar

întoarce să-l verifice din nou. Tipii ăştia nu aveau niciun motiv să fie aici. Bănuiesc că s-au întors să se uite şi pur şi simplu am avut ghinionul să ne ciocnim unii de alții.

— Cum rămâne cu minisubmarinul?

Hightower îl privi pe Gentry timp de câteva secunde prin fantele îngustate ale ochilor.

— L-am scufundat. Ordinele lui Denny. Aveam de gând să mă folosesc de barca asta ca să ajung în Eritreea.

Court se uită câteva secunde la fostul lui lider.

— Pot opri sângerarea. Să te stabilizez. Să ieşim de aici.

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei. Vei muri dacă nu primeşti ajutor.

— În câteva minute va veni asupra noastră o canonieră GOS. Probabil că pilotul schifului care i-a adus pe tipii ăştia a dat deja alarma la Marină.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă apuc de treabă. Te voi petici, dar înainte să fac ceva, vreau nişte răspunsuri de la tine.

— Renunță, Court.

— De ce am fost ars? Cine a dat directiva de foc fără avertisment? Cu ce mama dracului am greşit?

— Când canoniera ajunge aici, nu vor urca la bord, ci vor arunca în aer acest iaht elegant. Rahaturile de ninja poponar ale lui Court Gentry, Cameleonul, nu te vor ajuta când vor trage armele de pe puntea lor.

— Credeam că mă vrei mort.

— Hei, nu e vorba despre ceea ce vreau eu; e slujba mea. Dacă-mi pui un pistol în mână chiar acum, te voi împuşca, dar bănuiesc că nu se va întâmpla asta, aşa că poate asculți un mic sfat profesional şi te duci să faci o baie. Iahtul ăsta probabil ajunge la douăzeci şi cinci de noduri; barca de patrulare de pe coasta Sudanului poate ajunge la treizeci şi cinci, ne vânează cât ai zice peşte.

Court nu asculta. El voia răspunsuri.

— Cine m-a ars? A fost Matt Hanley?

Ochii lui Zack erau tulburi, dar se rostogoliră de frustrare.

— Nu ştiu.

— A fost Lloyd?

Zack se încruntă. Se uită în sus.

— Cine mama dracului e Lloyd?

Umerii lui Court se lăsară, apoi se ridicară.

— Asta am zis şi *eu.*

PATRUZECI ŞI NOUĂ

— Zack! Ascultă. Încă nu e grav. Te pot trata. Poți scăpa de asta. Spune-mi numai cine m-a lucrat şi de ce.

— La dracu', Şase! Nu scap şi nu vorbesc.

— Ce mama dracului e în neregulă cu tine?

— Sunt un bun soldat, Court. Am primit ordin să te lichidez. Nu să te omor, şi dacă tu încerci mă salvezi, să-mi abandonez misiunea. Ascultă, omule, eşti un tip de treabă. Sunt alături de tine, chiar sunt, dar nu voi ridica un deget ca să te ajut. N-o pot face. Ar fi împotriva ordinelor primite.

— Eşti nebun.

Zack zâmbi, iar Gentry putu vedea durerea pe fața lui.

— Pur şi simplu îmi fac datoria. Mulți netrebnici ar trebui să-şi facă datoria. Fără supărare, Infractorule.

— La dracu', Zack! strigă frustrat Court.

Stătu acolo în picioare lângă fostul său şef, se gândi îndelung, după care ieşi din salon şi urcă în grabă cele două nivele până la cabina vasului. Aici găsi o trusă de prim ajutor. În câteva secunde fu înapoi şi îngenunche lângă Sierra Unu.

Zack întoarse încet capul ca să se uite la el.

— Ce mama dracului faci?

— Eşti un nemernic, dar pur şi simplu nu pot sta aici şi să te las să mori.

Gentry sfâşie cămaşa lui Zack şi expuse rana. Era mică, cinci centimetri sub sfârcul drept, şi Court ştiu că glonțul trecuse prin plămân. Se întinse sub Zack ca să simtă rana de ieşire.

— Fă-mă bine şi te omor!

— Nu, n-o vei face.

Hightower ridică privirea spre tavan, cu ochii pe jumătate închişi, şi clătină uşor din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu cunoşti oamenii, Court.

— Mie-mi spui?

★★★

Cinci minute mai târziu, Gentry îl stabilizase pe Hightower, cel puțin pentru moment. Nu era nicio rană de ieşire, ceea ce însemna că era un glonț, sau fragmente din el, undeva în cutia toracică afectată.

Court folosi coperta pliată a unei reviste din bibliotecă şi bandă adezivă

din trusa de prim ajutor ca să creeze o supapă care să permită ieşirea aerului din plămânii lui Hightower atunci când respira, dar să împiedice intrarea lui în cavitatea toracică atunci când inspira.

Asta era tot ce putea face pentru moment.

Apoi îl părăsi pe Zack şi urcă două nivele până la cârma vasului. În câteva minute porni toate sistemele, ignorând aproape totul, cu excepția motoarelor, a busolei, a cârmei şi a pilotului automat. Alergă pe punte şi se asigură că nu fusese coborâtă ancora. Era convins că exista o modalitate de a verifica de la cârmă, dar se gândi că va fi mai rapid decât să încerce să-şi dea seama pe care monitor era afişată această mică informație. Se abținu să aprindă vreo lumină; intenționa să se mişte cât de nevăzut putea s-o facă pe un iaht de lux de douăzeci şi şase de metri prin apele internaționale. Ştia că nu va da prea curând de o bandă de navigaţie, însă spera că orice trafic maritim civil aici, în întuneric, avea radar la bord, deoarece Court nu ştia cum să opereze această funcţiune specială pe marele monitor multifuncțional din centrul bordului de mahon şi aramă şi nu voia să se ciocnească acum cu o altă ambarcațiune.

Court apăsă uşor pedala de accelerație, iar barca mare țâşni înainte.

Când ajunse la douăzeci de noduri, puse pilotul automat pe cursul actual şi apoi fugi înapoi jos.

Intră în salonul de jos şi îl găsi pe Hightower târându-se pe o parte, pe jumătate sub o masă ce se plia lângă perete. Court urmări privirea bărbatului rănit până la un revolver cu țeavă scurtă din titan aflat pe podea, lângă perete, la doi paşi de Hightower. Era aceeaşi armă pe care acesta i-o pusese lui Zack la tâmplă, în Sankt Petersburg. Brațul stâng al lui Hightower se întinse încet pe podea ca să ajungă la armă. Court nu trebui să se grăbească; pur şi simplu făcu un pas şi-i dădu un picior pistolului.

— Nu cred că ai făcut cu inima această încercare, zise Gentry.

Zack dădu din cap; închise din nou ochii.

— Inima mea are probleme mult mai importante acum, tresări el de durere. Pneumotorax pulmonar. Presiunea aerului din cavitatea toracică împiedică aerul să ajungă la inimă.

— Dacă promiți că încetezi un minut să mă ucizi, te pot ajuta.

— Nu promit, zise Zack, dar se rostogoli pe spate şi gemu de durere când o făcu.

Respira slab, chinuit.

Cameleonul desfăcu rapid cuțitul, găsi un loc între a doua şi a treia

coastă pe partea dreaptă a pieptului lui Sierra Unu şi apoi făcu o gaură superficială prin piele şi muşchi. Zack urlă. Imediat, cu şuierat uşor, ieşi aer prin orificiu.

Court se duse la acvariul din colț, trase din apă nişte tuburi din cauciuc şi un filtru şi se întoarse la pacientul său. Strecură tubul în rana mai proaspătă dintre cele două din piept, îndesă filtrul în deschidere şi se aşeză pe podea lângă brațul lui Zack.

— Când scăpăm din asta, noi doi vom avea nevoie de majoritatea antibioticelor din lumea occidentală.

Zack tuşi şi pe buze îi apăru puțin sânge.

— Serios, omule. Canoniera va ajunge aici în câteva minute. Unde crezi că mergem?

Court stătu lângă Zack, epuizat şi îndurerat, simțindu-se rău din cauza rănii din spate. Scoase telefonul prin satelit din geantă.

— E timpul să pupăm nişte funduri ruse.

★★★

Court dădu de Sidorenko la al treilea apel.

— Salut, Sid. Sunt Cameleonul. S-a rezolvat.

— Da, e peste tot la ştiri. Preşedintele Abboud e mort. Toți cei din Moscova sunt încântați.

— A fost găsit trupul?

— Da. În apropierea unei stațiuni, la nouăzeci şi şase de kilometri de Suakin. Foarte curios.

Court respiră uşurat, ezitant.

— Da. Îți voi explica totul atunci când ne vedem. Trebuie totuşi să trecem la evacuare. Trebuie să plec imediat de aici.

— Adevărat?

— Da. Arde prea tare ca să mă dau la fund aşa cum planificasem inițial.

— Chiar aşa? întrebă Sid, în a cărui voce nu se mai simțea entuziasmul de mai devreme.

Gentry sesiză pericolul.

— Da. Sunt rănit.

— Rănit?

— Hei! Sid! Încetează cu întrebările. Da, sunt rănit. Am nevoie de ajutor.

— Domnule Cameleon, mă tem că pachetul dumneavoastră nu cuprinde şi asigurare de sănătate.

Court nu zise nimic. Muşchiul din maxilar îi zvâcni.

— Abboud este mort, ştiu asta, continuă mafiotul rus. Mai ştiu însă şi că nu l-ai ucis tu. A fost ucis de un lunetist în timp ce tu încercai să-l protejezi, să-l scoţi din ţară şi să-l predai Curţii Internaţionale de Justiţie. Ai folosit operaţiunea mea ca să ai acces la preşedinte, ca să-l ai în viaţă pentru alt jucător.

La dracu'.

— Unde ai auzit prostia asta?

Răspunsul lui Sid veni cu un ţipăt brusc, accentul de Sankt Petersburg fiind mult mai puternic, iar cuvintele, mai puţin inteligibile.

— Mă iei de prost! Ei bine, Courtland Gentry, Cameleonule, nu sunt prost. Poţi rămâne acolo să mori din cauza trădării tale.

— O să te omor, Sid.

— Tocmai mi-ai spus că nu poţi supravieţui fără mine şi acum mă ameninţi cu ce îmi vei face? Ha! Eşti un om periculos, Gentry, de-asta îmi placi. Nu eşti însă atât de periculos acum, când eşti singur, rănit, speriat. Nici la fel de interesant. În curând nu vor mai fi nici omul, nici problema!

Sid râse când încheie convorbirea.

— La dracu', zise Court.

Lăsă telefonul să cadă pe podea, într-o parte, şi se întinse pe spate lângă peretele salonului. Infecţia îi secase ultimele rezerve de energie.

Crezu că Hightower era inconştient, dar pacientul lui întoarse încet capul. Cu ochii încă închişi, îl întrebă:

— Ce a spus Sid?

— A spus exact asta: „Du-te dracu!"

Buzele uscate şi crăpate ale lui Zack se întinseră într-un zâmbet. Vocea îi era slabă.

— La naiba, omule. Şeful *tău* e un ticălos.

— Mda. Cine ar fi zis?

— Acceptă situaţia, nu vine nimeni după noi. Eu sunt contestat, iar tu eşti inamicul. Suntem cumva definiţia ratării. Tu poţi face pluta până la plajă; cam asta e singura ta opţiune.

Court se întinse deasupra până la un bar mic şi luă o sticlă cu apă. Spatele îi urlă de durere când făcu gestul. O desfăcu şi luă câteva înghiţituri. Îşi turnă câţiva stropi în cap. Bătu darabana cu degetele în sticla cu apă, ţinând picioarele desfăcute pe puntea care se ridica şi cobora.

Timp de un minut cei doi bărbaţi nu-şi spuseră nimic. Court simţea cum trece fiecare secundă. I se păru că simte că barca trage uşor spre dreapta, dar

îşi scoase asta din minte. Pilotul automat fusese setat, aşa că ar fi trebuit să fie pe cursul corect.

— Sunt deschis la sugestii, Unu, zise liniştit Gentry.

Nu primi însă niciun răspuns. Sierra Unu era inconştient, deşi respira mai bine decât înainte de introducerea tubului pentru eliberarea acumulării de aer. Probabil că oricum va sângera până la moarte, dacă nu va ajunge la un spital în scurt timp.

Court se întinse după trusa de prim ajutor ca să vadă ce analgezice erau acolo. Se întrebă dacă arabii care dețineau acest iaht de lux se abțineau de la astfel de păcate.

Sprâncenele lui se ridicară. Îi veni brusc o idee. De ce naiba nu?

Se întinse din nou după telefon şi-şi sprijini capul de peretele din lemn de tec al cabinei. Formă un număr cu degetul mare şi duse telefonul la ureche.

Sună o dată, de două ori, de cinci. Court se uită la ceas.

Telefonul cârâi când i se răspunse. Bateria indica faptul că în scurt timp se închidea.

— Serviciul de Securitate Cheltenham, zise o voce feminină.

— Don Fitzroy.

— Vă pot întreba cine sunteți?

— Court.

— Desigur, domnule. O clipă.

Pauza fu scurtă. Telefonul era aproape mort. Era posibil ca Zack să aibă propriul Thuraya pe undeva pe acolo, dar Court era prea obosit ca să-l caute.

Don Fitzroy, Sir Donald Fitzroy, fusese intermediarul lui Court Gentry înaintea lui Gregor Sidorenko. În decembrie trecut, între cei doi bărbați existase o neînțelegere, iar Court jurase să stea departe de fostul spion britanic cât timp va trăi, chiar dacă ar fi fost disperat.

Acum îşi spuse însă că evenimentele disperate cer măsuri disperate.

Vocea joasă şi aspră a lui Fitzroy se auzi în receptor.

— Ei bine, salut, puştiule. Ce mai faci?

— Sincer să fiu, am fost şi mai bine.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai uitat la ştiri?

Un chicotit nervos.

— Singurele ştiri interesante pentru un om ca mine vin de pe țărmul

vestic al Mării Roşii. Sper sincer că nu eşti implicat în toată zarva aia.

Court oftă.

— Bănuiesc că sunt chiar nucleul acelei zarve.

O altă pauză.

— Bunule Dumnezeu! Se şopteşte că e lucrarea CIA. Aşadar, ai revenit în Agenție?

— Neoficial.

— *Cum* neoficial?

— Ei bine… de fapt, încearcă să mă omoare.

— În cazul ăsta, pare o afurisită de relație neoficială. De fapt, asta nu e *opusul* lui a fi „cu" ei?

— Da, e un pic cam dubios, da.

Englezul întrebă brusc:

— Cu ce te pot ajuta?

— Aşa, pur şi simplu? Sunt în rahat, Don. Dacă vrei, mă poți stoarce până la ultima picătură. Nu mai am nicio putere.

— O vom rezolva mai târziu. Eşti un om de cuvânt. Haide să încercăm să te scoatem de acolo.

Court ezită înainte să vorbească.

— Ai ceva oameni în zonă?

— Trebuie să dau nişte telefoane. Nimic în Rețeaua mea, dar am colegi în Eritreea, în Egipt. Poate că până mâine după-amiază…

— Negativ. Nu pot aştepta. Îmi trebuie ceva mai rapid.

Don păru pe moment dezorientat. Încrederea abia stăpânită a lui Court dispăru odată cu întârzierea. Închise ochii şi-şi sprijini din nou capul. După care-i deschise.

— Am o ambarcațiune. Fac douăzeci de noduri prin apele internaționale.

— O ambarcațiune? Păi, asta e altceva.

— Atâta doar că Marina GOS e pe drum. Nu-i pot depăşi.

Court îi dădu lui Fitzroy coordonatele generale şi acesta le notă în grabă.

— Trebuie să încerci să te fereşti de sudanezi.

— Dacă aş avea ceva la care să sper – o navă, o barcă sau chiar o afurisită de geamandură –, m-aş simți mult mai bine.

— Ar trebui să existe o stație portabilă radio la bord, zise Don. Găseşte-o imediat. Voi suna un prieten care e asigurător maritim la Lloyds of London şi voi obține o listă cu fiecare barcă, navă sau iaht aflate la distanță de trei ore de tine. Dacă nu-l ştiu pe proprietar sau pe operatorul uneia dintre aceste

nave, voi găsi pe cineva care-l ştie. Îndreaptă-te spre est din locul în care te afli, ieşi în larg cât de repede şi de departe poţi. Când ajungi în apele internaţionale şi scapi de sudanezi, activează dispozitivul de primejdie pe mare.

— Am înţeles. Mulţumesc, Don.

— Mulţumeşte-mi mai târziu. Ai o navă de depăşit.

Court închise telefonul şi se întoarse în cabină ca să accelereze motoarele.

CINCIZECI

Cameleonul găsi stația portabilă radio în carlingă, o vârî în buzunarul de la şold, apoi se întoarse la cârmă. Aici împinse accelerația la maxim. Rămăsese mai puțin de o oră până se lumina de zi, iar Gentry avea prora îndreptată exact acolo, unde urma să apară portocala de foc a soarelui. Spera doar că va fi prin preajmă să-l vadă strălucind.

Dintr-odată, cabina fu inundată de o lumină puternică. Court se ghemui instinctiv, se întoarse în toate direcțiile ca să găsească sursa fasciculului orbitor. O descoperi în spate, pe partea tribordului: un reflector aflat la nu mai mult de o sută de metri.

Mitraliera dublă de 12.7 milimetri a bărcii de patrulare deschise focul o secundă mai târziu, spărgând carlinga şi sfâşiind mahonul, bronzul şi sticla.

Gentry se ghemui pe punte în apropierea cârmei şi se folosi de faptul că podeaua era acoperită din plin cu ceară ca să alunece ca un şarpe până la scările ce duceau spre puntea de jos. Alunecă pe scări cu fața înainte şi simți o durere chinuitoare în umăr, dar teama de metalul supersonic fu prima pe lista priorităților.

Aşteptă pe puntea principală un scurt răgaz de la focuri şi înşfăcă ambele arme de lângă bărbații morți de pe scara tambuchiului. Acestea erau vechi şi prost întreținute. Court ştia că era extraordinar de nechibzuit să tragă în canonieră, însă dacă nu trăgea, le permitea să se apropie cât de mult voiau, să prindă în raza de acțiune nefericitul iaht şi să tragă cu mitraliere în centru până când motoarele se opreau şi iahtul se scufunda în apa întunecată.

Cameleonul nu avea de gând să simplifice lucrurile pentru ei.

Se târî până la prora, ascuns vederii. Gălăgioasele arme de 12.7 milimetri păreau să se concentreze asupra cârmei, asupra liniei de plutire şi pupei, cel mai probabil ca să distrugă comenzile şi elicele şi să oprească înaintarea vasului spre apele internaționale, dar şi să ucidă pe oricine se ascundea sub punte. Prora era încă în mare parte ascunsă în umbra întunecată a salonului de sus şi a carlingii, iar Gentry se folosi de asta ca să-şi mascheze mişcările. Răsuci inversorul armei pe complet automat, alinie cătarea pe fasciculul luminos şi-şi strecură degetul în dispozitivul de protecție a trăgaciului.

În scurta pauză pe care o făcu pentru a-şi coordona simțurile înainte de a trage, observă că puntea de sub el nu se mişca în linie dreaptă. Simți că ambarcațiunea de douăzeci şi şase de metri trage vizibil şi puternic spre

dreapta.

Habar nu avea de ce, bănuind doar că mitralierele deterioraseră deja cârma.

Alungă acest gând şi apăsă pe trăgaci. Lumina explodă într-un fulger de scântei. Deodată, *Fatima* fu învăluită în întuneric, iar canoniera de peste ape deveni un punct luminos când ferestrele şi lumina electrică îi expuseră pe toți cei de pe punte.

Court trase în aceştia ultimele cartuşe rămase în încărcătorul kalaşnikovului la foc automat, ucigând doi şi obligându-i pe restul să se ghemuiască pe puntea vasului lung de treizeci şi trei de metri. Când arma rămase fără muniție, Court îi dădu drumul şi fugi spre babordul iahtului. Ştia că scânteierea puternică a pistolului ar atrage atenția şi trebuia să se ducă pe cât departe posibil de prora. Se întoarse spre scările ce duceau spre puntea inferioară exact când mitralierele de pe iaht începură să scuipe din nou oțel fierbinte. Pe scări văzu că vasul lui se scufunda, înclinându-se spre babord, deşi era încă propulsat de la tribord. Se întoarse în salonul de jos şi se lăsă pe palme şi genunchi. Îl găsi pe Zack zăcând în acelaşi loc. Pieptul lui gol era acoperit de pansamente improvizate şi de un strat gros de sudoare. Avea ochii deschişi şi clipea.

— A dracului Marină, zise Zack în timp ce Court se târî lângă el.

O rafală de focuri de mitralieră trimise aşchii, cioburi şi apă de mare în tot salonul, chiar deasupra lor. Câteva secunde mai târziu, motoarele se opriră şi *Fatima* începu să plutească în derivă.

Focurile de armă continuară însă, iar Court fu nevoit să strige ca să fie auzit.

— Urcăm pe punte.

— Nu uita de crema de protecție solară.

— Ne scufundăm. Va trebui să ne ducem la babord. Putem aştepta puțin ca să transmitem semnalul de pericol pe frecvență înaltă când pleacă ei.

— Nu va funcționa. Nu suntem în apropierea apelor internaționale. Sudanezii vor auzi semnalul, se vor întoarce şi vor termina treaba.

— Nu voi scufunda nava aceea a Marinei. N-am alternativă.

Zack îşi lăsă capul pe spate.

— Fă ce trebuie să faci, frățioare. Eu rămân chiar aici.

Focul mitralierei încetă brusc. Court se uită în jur. Observă că sticla de apă pe care o lăsase mai devreme pe podea se rostogolise spre babord. În câteva secunde, alte obiecte din încăpere începură să alunece pe luciul ca

oglinda al punții.

— Suntem morți în apă, zise Court. Camera motoarelor probabil că se inundă. Dar de ce nu trag?

Zack nu zise nimic.

— Revin imediat.

Court urcă scările pe mâini şi pe genunchi. Iahtul se scufunda incredibil de repede. Deja se înclinase spre babord cu zece grade. El se întinse pe punte, aşa că era ascuns pe partea tribordului spre bordura dinspre babord. Se târî până la balustradă, uitându-se cu atenție după canonieră. Ambarcațiunea Marinei se îndepărta de zonă, departe de iaht, iar Gentry nu-şi dădea seama de ce. Se uită repede spre cer, temându-se că un avion cu o bombă sau un alt mod de atac făcuse ambarcațiunea de patrulare să se depărteze. Dar cerul înstelat era senin.

Era gata să se întoarcă să alunece până la scara tambuchiului când îl observă, chiar sub locul unde stătea el, lângă balustradă. Lucea în întuneric ca o tumoare mare şi umedă pe carlinga *Fatimei.*

Era ataşat de carlingă cu cabluri şi ventuze şi fusese sub linia de plutire înainte ca iahtul să înceapă să se încline puternic pe partea opusă.

Avea formă de trabuc, negru ca onixul, şi o lungime de peste şase metri, cu un scondru[29] de sprijin anexat şi o cupolă din plastic transparent deasupra.

Un minisubmarin.

Court clătină uimit din cap şi zâmbi slab.

— Zack, ticălos nenorocit.

Acum înțelegea de ce barca trăsese atât de tare spre tribord la viteză.

Hightower neglijase să-i menționeze deoarece misiunea lui principală era să-l ucidă pe Cameleon. A doua misiune era să-şi salveze viața.

Court avea un respect incredibil pentru cât de concentrat era Sierra Unu asupra misiunii, chiar dacă îl enerva rău.

Se uită înapoi spre ambarcațiunea sudaneză şi-şi dădu seama că şi ei trebuie să-l fi văzut. Se pare că îl confundaseră însă cu o mare torpilă şi hotărâseră să renunțe ca nu cumva s-o arunce în aer cu o mitralieră.

Cameleonul se întoarse, alunecă pe unghiul ascuțit spre scara tambuchiului şi reveni în salon. Zack era încă pe spate.

— Mureai dacă-mi spuneai şi mie despre submarin?

— Speram că mureai dacă nu o făceam.

— Ai de gând să-mi spui cum se dirijează?

— Cine dracu’ a pilotat un minisubmarin?

Zack zâmbi şi nu mai zise nimic.

— Bănuiesc că nu e niciun manual de instrucțiuni pe aici.

Niciun răspuns.

— Doamne, după ce te salvez, jur că o să te ucid.

Court îngenunche şi-l ridică pe Zack pe umărul rănit. Urlă de durere.

Zack strigă şi el de durere când fu strâns de brațul drept bandajat, dar Gentry nu făcu nimic ca pacientul lui să se simtă mai bine.

CINCIZECI ŞI UNU

Court închise micuța cupolă. Din cauza dificultății mecanismului de închidere şi a absenței unei bune prinderi în interiorul plexiglasului, bănui că era pe undeva un buton sau un mâner care închidea şi etanşeiza automat, dar Court nu putea vedea în întuneric nici măcar cadranele şi instrumentele din fața lui, aşa că fu nevoit să se descurce trăgând puternic cu vârful degetelor. Reuşi să-l aducă înăuntru pe Hightower fără niciun pic de ajutor din partea lui. Când ajunseseră pe punte se înclinase deja cu douăzeci şi cinci de grade. Orice strop de putere din brațul sănătos al lui Court fusese folosit pentru a-l trage pe Zack până la balustradă şi peste ea.

Când căzură amândoi pe carena udă a submarinului, telefonul prin satelit al lui Gentry sări din buzunar şi căzu în ocean. Court găsi un zăvor pe partea exterioară a cupolei şi-l deschise. Se chinui să-l facă pe Hightower să alunece în spate. Îl prinse cu centura de siguranță ca pe un copil în scaunul maşinii şi se strecură în față.

Epuizat după ce se închise în micuța carlingă, îşi acordă câteva secunde ca să-şi revină. După aceea îi spuse ostilului pasager:

— Haide, amice! Dă-mi un indiciu! Ce fac?

— Mi-ar plăcea să te ajut, frățioare, dar ordinele mele sunt să te lichidez. Acesta este un mod de a-mi atinge obiectivul, dar…

Vocea lui devenise mult mai slabă după tensiunea mişcării, chiar dacă atitudinea rămăsese aceeaşi.

— La naiba cu ordinele tale. Haide să mergem la plimbare!

Zack nu răspunse.

Court reveni la comenzi.

Brusc, un sunet strident umplu aerul şi un obuz ateriză în apă la mai puțin de douăzeci şi cinci de metri sub submarin. Mica ambarcațiune se cutremură, iar apa înspumată lovi geamul din plexiglas ca şi cum trecuse pe deasupra capetelor lor un mic uragan.

— Bănuiesc că li s-a terminat pauza de țigară.

— La dracu'! făcu Court şi începu să apese cu degetele pe toate butoanele din fața lui, dar nu găsi nimic care părea potrivit să fie sucit, răsucit sau lovit.

Voia să activeze totul; poate că ar fi ajuns la asta, dar îi fu frică s-o facă. Chiar nu avea idee în ce se băgase, numai că alternativa era să stea pe o

navă care se scufunda şi să se ferească de exploziile puternice ale obuzelor trase de pe puntea ambarcaţiunii de patrulare.

Îşi trecu degetele mai repede peste butoane, căutând unul de pornire pe care şi-l imagina mai mare şi mai pronunţat decât cel peste care trecuseră vârfurile degetelor lui în întuneric. Mâinile lui ajunseră apoi în partea cealaltă, în exteriorul cotierei de vinil, de-a lungul peretelui. În partea stângă, mâna i se înfăşură în jurul unei pârghii simple cu o bilă care se extindea la şapte centimetri şi jumătate de perete. Se afla în poziţia „sus”. Fără să simtă că altceva ar fi în regulă, trase de pârghie. Imediat, partea din faţă a submarinului se desfăcu din cablurile ataşate la ventuzele prinse de catena iahtului. Botul căzu în apă, iar Gentry se duse în faţă peste panoul de control.

Neglijase să se prindă şi el cu centura de siguranţă, aşa cum o făcuse cu Hightower în spatele lui.

Urlă de durere. Se lăsă pe spate cu toată puterea, căută deasupra pârghia de care trăsese, o găsi şi o smuci în jos.

Cablul din spate se decuplă şi minusculul submarin alunecă de lângă partea înclinată a *Fatimei* şi plonjă aproape doi metri sub aba întunecată, cu botul înainte.

După ce lovi marea, ambarcaţiunea se redresă pentru o clipă, iar Court se folosi de acest moment pentru a se aşeza cum trebuie pe scaun. Era dificil, dar reuşi şi tocmai îşi prinsese centura, când simţi forţa gravitaţiei pe partea lui dreaptă. Apa din jurul balonului de plexiglas era de un verde-închis opac, aşa că Gentry aşteptă ca submarinul să revină la suprafaţă ca să se poată orienta.

Aşteptă cinci secunde să iasă şi, în tot acest timp, simţi că este tras mai mult şi mai mult în dreapta, ca şi cum submarinul începuse să se rostogolească.

După zece secunde înţelese că asta se întâmplă, dar tragerea spre dreapta părea să fi încetat. Submarinul era tot scufundat.

Scoase micul briceag din buzunar, îl ţinu în poală, apoi îi dădu drumul.

Cuţitul zbură în sus, la doi paşi de bărbia şi de nasul lui, înainte să cadă pe cupola din plastic şi să alunece într-o parte.

Court îşi dădu seama că erau răsturnaţi şi că se scufundau.

— Zack! Zack!

Timpanele lui Gentry pocniră şi el se luptă cu un val de panică. În acel moment nu-şi dădea seama care era situaţia, fiind complet îngropat într-o

navă a morții în apa întunecată.

Hightower nu răspunse.

Deasupra lui simți un obuz care loveşte iahtul, o explozie în doi paşi, primul fiind focosul şi al doilea, fără urmă de îndoială, rezervorul de combustibil. O undă de şoc lovi fundul submarinului.

Gentry nu putea aştepta. Mâinile lui se întinseră în față, degetul arătător găsi un buton, unul la întâmplare, din moment ce erau zeci şi nici măcar nu putea să vadă ce culoare au, darămite ce scria pe ele.

La dracu'. Îl apăsă.

Nimic.

Timpanele îi pocniră din nou şi o presiune constantă îi pătrunse în cap. Nu avea idee cât de adâncă era apa aici, dar nu voia nici să cadă în continuare, nici să lovească fundul, mai ales cu cupola înainte.

Se întinse spre butonul următor. Îl apăsă. Apoi spre al treilea. Apoi spre al patrulea. Se întrebă dacă nu eliberează combustibilul, nu deschide o uşă de încărcare sau declanşează o secvență de autodistrugere.

Court nu ştia nici măcar un afurisit de lucru despre submarine.

Apăsă al cincilea buton şi imediat cabina fu iluminată în infraroşu.

Îl durea îngrozitor capul, iar greața îi traversa trupul de la intestine până la ceafă.

În noua lumină scană repede zeci de opțiuni, căutând orice comandă putea să pornească. Degetul lui se opri la un buton etichetat HUD{30} şi-l apăsă fără ezitare. Afişajul laser se trezi la viață, proiectând tot soiul de date pe parbrizul din fața lui. Viteza şi adâncimea creşteau cu fiecare secundă, un orizont artificial se întoarse încet în sensul acelor de ceasornic şi o busolă de direcție se învârti constant în jurul cadranului.

Îşi dorise să conştientizeze situația şi de asta avea parte. Acum, când computerul de bord îi spunea că se înşurubează spre moarte, constată că la urma urmelor nu voia acele informații.

Durerea de cap se accentuă. Vomită apă şi bilă, o parte din ele ieşindu-i pe nas şi, urmând gravitația, îi intrară în ochi. O îndepărtă cu brațul transpirat, puse mâna pe joystickul din dreapta şi încercă să îndrepte ambarcațiunea, dar fără rezultat. Împinse cu mâna stângă pârghia pe are o considera manetă pentru accelerație. Din nou, nu se întâmplă nimic. Apăsă cu picioarele goale, lovind ca să găsească pedale de direcție care nu erau acolo.

Submarinul trecu de douăzeci de metri.

Court se împotrivi unui nou val de greață şi panicii crescânde. Apoi încetă să se mai joace cu comenzile şi-şi puse mâinile în poală.

— Zack. Eşti treaz?

Vocea lui Court era calmă acum, fără urmă de panică sau amenințare împotriva celuilalt bărbat din submarinul condamnat.

— Da. Mă bucur de plimbare, frățioare.

Vocea lui Zack era incredibil de slabă. Probabil că va muri în curând, indiferent ce i se va întâmpla lui Court. Cu toate acestea, Gentry îl cunoştea bine pe Zack. Nu era atât de calm cum pretindea.

Nici Zack Hightower nu voia să moară.

— Nu pot face chestia asta să funcționeze, dar pot face asta, zise Gentry, scoțând pistolul Glock 19 şi îndreptându-l în lumina roşie ca să-l vadă pasagerul din spate.

— Pe bune? Ameninți că mă împuşti? Asta e tot ce ai, omule? Destul de jalnic.

Court îl ignoră.

— M-am antrenat fără oxigen la patruzeci şi trei de metri adâncime. Dacă arunc în aer trapa asta în următorul minut, scufund submarinul şi ies la suprafață; bănuiesc că voi găsi nişte resturi plutitoare de la iaht de care să mă agăț. Cu puțin noroc, ar trebui să ajung înapoi la țărm înainte de căderea nopții.

— Şi după aceea?

— Ies din Sudan.

— Mda. Exact *asta* o să se întâmple.

Court făcu o pauză, apoi îi spuse:

— Sunt afurisitul de Cameleon, îți aminteşti? O voi face.

Linişte totală în scaunul din spate.

— Aceasta este însă o călătorie în care nu te pot lua. Înțelegi, nu-i *aşa, frățioare?* îl imită pe Sierra Unu.

Din nou, Zack nu răspunse. Court consideră asta un semn bun. Hightower avea tot timpul ceva de spus.

— Aşadar, eu voi trăi, iar tu vei muri. Ceea ce înseamnă că eşti terminat. Dacă m-ai fi ajutat cu submarinul, am fi reuşit amândoi, adică ai fi trăit să mă omori altă dată. Misiune încheiată cu succes prin amânarea temporară a rezolvării. Chiar şi Denny Carmichael ar fi de acord că asta e o strategie justificată pe care să o adopte un soldat bun ca tine. Atâta doar că nu eşti suficient de inteligent ca să recunoşti o afacere bună.

Încă nicio vorbă în spate.

— Sunt convins că există o modalitate mai bună de a sparge această trapă, dar singurul lucru pe care ştiu să-l controlez în afurisitul ăsta de submarin este trăgaciul acestei arme. Mi-ar fi plăcut să las în urmă Glockul pentru tine, ca să te sinucizi înainte să te îneci, însă mi-ar putea fi de folos pe țărm.

Zack rămase tăcut. Court spera că se gândea şi nu că adormise.

Durerea lui de cap era îngrozitoare. Avea impresia că sinusurile îi vor exploda în orice secundă din cauza presiunii şi a vomei acide din nas.

— Trecem de treizeci şi trei de metri.

Court începu să-şi umple plămânii cu aer. O inspirație adâncă şi rapidă pentru a mări capacitatea pulmonară.

— A fost o plăcere să fiu subalternul tău cea mai mare parte din timp, Zack, zise el printre respirații. Voi trimite o scrisoare la Langley şi le voi spune că te-ai scufundat cu nava.

Alte respirații adânci.

Court împunse trapa din plexiglas cu pistolul şi se ghemui departe de ea.

Zack tuşi slab.

La dracu', îşi zise Court. *Nu va ține.*

— Ne mai vedem, zise Gentry, amânând încă o clipă, după care puse degetul pe trăgaci şi trase o gură mare de aer.

Pornim.

— Jos, lângă genunchiul tău drept. Discul pe care scrie BAL. Întoarce-l până la capăt spre stânga ca să neutralizezi balastul. După aceea este butonul pătrat pe care scrie PROCON. Acela controlează propulsia. Apasă-l acum.

Vocea lui Zack era slabă, dar cuvintele veneau al dracului de repede.

Gentry coborî pistolul, găsi discul şi-l întoarse, după care apăsă pe buton. Imediat năvăli în capul lui dureros un sunet puternic, metalic. Pe sonar apăru o redare computerizată 2D a submarinului. Începu ca imaginea unui trabuc, dar când sunetul metalic încetă, imaginea avea aripi şi coadă şi semăna cu un avion de luptă cu un motor.

— Împinge-l uşor. Doar o atingere.

Court apăsă clapeta de accelerație şi simți huruitul uşor al motorului şi apoi o mişcare blândă în față. Ceea ce fusese zero urcare pe sonar era acum cinci procente, zece şi douăzeci în timp ce apăsă un pic mai mult accelerația.

— Acum foloseşte-te de joystick pentru a-l îndrepta. Are comenzi digitale. Înclinare, deviere, răsucire, toate controlate prin joystick. E ca şi cum ai pilota un avion, tuşi Zack. Ai prăbuşit unul cândva, nu-i aşa?

— Aterizare accidentată, îl lămuri Court.

În ultimele treizeci de secunde, trecuse de la resemnarea post-panică dată de moartea iminentă la o euforie aproape jubilantă datorită şanselor mari de supraviețuire.

— Asta a fost în Kiev, nu-i aşa?

— Tanzania, Zack. Ai fost acolo.

— Dar din nou în Kiev. Te-ai prăbuşit şi acolo, nu-i aşa?

— Nu comentez.

În scurt timp avu submarinul sub control şi apoi maşinăria se stabiliză. După câteva secunde, busola indică estul.

— Farurile, îl instrui din spate Zack.

— Unde?

— Ai fost vreodată într-o maşină, tăntălăule? În acelaşi loc.

Court se întinse în stânga în fața lui şi, da, comutatorul era la fel ca în majoritatea vehiculelor pe care le condusese.

Îl răsuci şi strigă şocat.

— Rahat!

Submarinul se mişcă rapid de-a lungul fundului nisipos al oceanului, aflat la nu mai mult de trei metri dedesubt.

Court începu să hiperventileze uşor. Trase înapoi joystickul şi împinse accelerația în față până la patruzeci la sută.

— Bun. Acum, un disc cu patru poziții la stânga ta, pe la ora unsprezece.

În lumina slabă, roşiatică, era greu de găsit, dar Court îl dibui cu degetele.

— Întoarce-l la maximum. Epuratoare de oxigen, în momentul ăsta ne respirăm unul altuia dioxidul de carbon. Asta va purifica aerul.

— Am înțeles.

După ce Zack îl instrui cu voce obosită cum să deschidă sistemul de oxigenare şi să activeze senzorii laser pentru a evita coliziunile, Court pilotă submarinul spre est încă un minut, învățând să stăpânească maşinăria.

Odată ce căpătă încredere că se pricepe, îi vorbi lui Hightower:

— Cum mă descurc?

— Eşti naşpa. Nu poți conduce cum trebuie maşinile; nu poți pilota cum trebuie avioanele. Probabil că, într-un minut, vei îndrepta chestia asta în

fundul unei balene.

Court putu simți uşurarea ascunsă din admonestările bărbatului rănit.

★★★

Două ore mai târziu, Court fu sigur că erau departe în apele internaționale. Putea auzi gemete uşoare şi câte un şuierat ocazional de la bărbatul din spatele lui. La un moment dat, Zack bolborosi incoerent. Gentry ştia că Hightower încă putea muri din cauza rănii sau a unei infecții, chiar dacă reuşea în următoarele ore să aibă parte de cea mai bună îngrijire medicală. Sir Donald va trebui să facă eforturi mari ca să-i salveze.

Cameleonului nu-i scăpă ironia situației. Cu câteva luni în urmă, el îl salvase pe Sir Donald şi îşi spusese că nu va mai avea vreodată încredere în el, iar acum cavalerul corpolent era ultima lui speranță.

În cele din urmă, submarinul ieşi la suprafață la opt şi un sfert dimineața. Soarele era sus pe cer, chiar la prora micului vas. Gentry se folosi de lumină ca să se orienteze, din moment ce pe sonar era dificil să citească din cauza razelor strălucitoare ce pătrundeau în cabină.

Court activă stația radio ce transmitea semnale şi aşteptă.

Se legănau pe marea pustie.

Puțin după ora zece văzu nava. Era un petrolier uriaş şi, aşa cum se profila deasupra submarinului şi deasupra lui Gentry chiar pe linia de plutire, părea la fel de înalt şi de amenințător ca un zgârie-nori cu carena lui neagră. Nava avu nevoie de o jumătate de oră din momentul în care fu observată prima dată până la momentul în care fu coborâtă o scară spre submarin, iar Court deschise cupola. Strigă după ajutor şi doi bărbați coborâră pe scări diferite, îl prinseră pe Hightower într-un ham şi-l ridicară trei etaje până la balustradă.

Court urcă pe scară cu propriile puteri, deşi umărul îi ardea din cauza încordării şi vomită în căldură în timp ce uriaşa navă se ridica şi cobora pe valuri cu el atârnat pe lateral. Aproape ajunsese în vârf când trecu pe lângă literele mari de pe prova.

Trebui să se lase pe spate ca poată citi numele ambarcațiunii care-l salvase.

„LaurentGroup Cherbourg.”

— Perfect, zise el.

Court avusese de-a face cu LaurentGroup când corporația multinațională încercase să-l ucidă anul trecut. Nu crezuse niciodată că va urca de bunăvoie la bordul uneia dintre navele sale, dar, din nou, vremurile

disperate cereau măsuri disperate.

Continuă să urce pe scară până la balustradă şi fu tras peste ea de un echipaj format din indonezieni.

Zack fu întins pe o targă şi dus degrabă de acolo. Court căzu pe punte, fu ridicat de braţe şi de picioare şi apoi mai mult târât decât cărat într-un hol răcoros de deasupra punţii principale. La câteva minute după ce ceru morfină apăru o seringă şi, la scurt timp, leşină.

Când se trezi, fusese deja transferat pe o altă barcă, una de pescuit deţinută de un magnat media galez, şi, după cum se dovedi, prieten al lui Sir Donald. Court întrebă despre starea de sănătate a bărbatului adus la bordul petrolierului împreună cu el, dar echipajul de pe noul vas nu avea nicio informaţie.

Patru zile mai târziu ajunseră în portul din Alexandria, iar Court Gentry se strecură pe ţărm şi dispăru. Echipajul ambarcaţiunii nu-l văzuse plecând.

Pur şi simplu s-au trezit într-o dimineaţă şi au descoperit că plecase.

EPILOG

Dintre toate cele optzeci de țări cărora Rosoboronexport le vânduse arme, Ghenadi Orloff, pilot principal pe Il-76, se bucurase cel mai mult de escalele din Venezuela. Nu datorită vieții de noapte din Caracas, care primise o lovitură din cauza austerității impuse în ultimii ani de demagogia preşedintelui comunist Hugo Chávez. Şi nici datorită frumuseții naturale brute a țării, din moment ce Ghenadi avusese rareori mai mult de o zi până la zborul de întoarcere în Rusia şi, prin urmare, puțin timp pentru a se despărți cum se cuvine de Caracas, urbea acoperită de smog, cu cinci milioane de locuitori.

Lui Ghenadi îi plăcea Venezuela datorită unei femei. O singură femeie – ceea ce nu era deloc normal pentru un bărbat precum Ghenadi Orloff, căruia îi plăcea viața. Prin comparație, în Bolivia erau trei femei dintre care era nevoit să aleagă. În Cuba erau şapte, deşi cu două, relația durase prea mult timp pentru gustul lui Orloff. În Vietnam erau vreo douăsprezece doamne de a căror companie se bucurase într-o singură noapte, deşi jumătate acceptaseră plata în natură sau cu carduri de credit pentru servicii şi niciuna dintre ele nu ar fi fost în stare să-i împiedice ochii alunecoşi sau alte părți ale trupului să ajungă la alte femei într-o escală de patruzeci şi opt de ore în oraşul Ho Şi Min.

Miss Venezuela era însă diferită. Era singura femeie din țară pentru care avea ochi. O cunoscuse pe internet, ceea ce era obişnuit pentru soțul şi tatăl rus în vârstă de patruzeci şi patru de ani. În ultimele optsprezece luni, făcuse cel puțin un zbor pe lună spre Caracas, transportând rachete, piese pentru nave de război sau cam tot ce se găsea în catalogul militar rusesc, cu excepția puştilor kalaşnikov, deoarece guvernul rus autorizase o fabrică din Maracay, Venezuela, să producă AK-103 pe plan intern. Şi, practic, de fiecare dată când venea la Caracas, Tanya del Cid, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, îl aştepta într-un apartament open space din Gran Meliá Caracas, probabil cel mai opulent hotel de cinci stele din Venezuela. Tanya era casieră la un dealer Lexus şi avea o prietenă care lucra ca administrator la Gran Meliá. Ambele femei împrumutau în secret bunurile şi serviciile angajatorilor lor.

În timp ce Tanya se bucura de chipeşul ei pilot rus în apartament, Maria se plimba pe Avenida Principal de la Mercedes într-un SC10 decapotabil

„împrumutat” din lot.

La două săptămâni după ziua în care zburase în Al Fashir, Ghenadi Orloff şi echipajul său îşi luară rămas-bun în Aeroportul Simon Bolivar, plănuind să se revadă în următoarea după-amiază, pentru zborul de întoarcere.

Ceilalţi patru ruşi se grăbiră într-o după-amiază ploioasă să ia un autobuz de navetă ce-i transporta către o zonă din apropierea hotelului aeroportului, în timp ce Ghenadi urcă într-un taxi, cu instrucţiunea de a fi dus în grabă la Gran Meliá.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, călcă cu pantofii uzi leoarcă în frumosul hol de la etajul şapte al hotelului, având în mâini servieta de zbor din pânză impermeabilă şi geanta de noapte din nailon. Tensiunea lui Ghenadi, atât nervoasă, cât şi sexuală, îl făcea să se simtă ca un adolescent. Ajunse la camera 709 şi găsi uşa întredeschisă. Curios, dar nu îngrijorat, o împinse uşor.

În zona de relaxare era o potecă largă din petale de trandafir, care dispărea pe holul luminat de lumânări până în dormitor. Se auzea încet muzică latino, o serenadă melancolică interpretată de Maria Teresa Chacin. Ghenadi zâmbi. Ah, din nou asta.

Înăuntru îşi lăsă bagajele lângă uşa pe care o închise şi o încuie. Aruncă pantofii uzi şi îşi smulse repede şosetele umede, trase un trandafir alb cu coadă lungă dintr-un aranjament aflat pe măsuţa de cafea şi porni spre hol. Se opri în faţa uşii ca să savureze momentul, mirosul de levănţică venit de la lumânări, să simtă petalele moi sub tălpi şi parfumul Tanyei ce plutea uşor în aer.

Ghenadi deschise uşa, privirea lui urmând şirul petalelor spre pat.

Tanya stătea pe pat, complet îmbrăcată. Braţele ei erau legate la spate în dreptul coatelor, avea căluş făcut din chiloţi, iar ochii ei măriţi de frică erau umflaţi şi plini de lacrimi.

El scăpă trandafirul.

Cuvinte englezeşti:

— Mâinile sus. Mergi cu spatele până la hol. Încet.

Ghenadi Orloff făcu ce i se ceru. O privi speriat pe Tanya. Ea încercă să-i spună ceva, dar din gura în care avea îndesaţi chiloţii nu ieşiră decât nişte note înalte şi mult scuipat.

Odată revenit în camera de zi, muzica se opri. Aşteptă câteva secunde ca să primească instrucţiuni, dar când nu veni niciuna, zise pe un ton cât mai

masculin cu putință:

— Mă întorc încet.

Pe un scaun din piele stătea un bărbat în costum, cu spatele la peretele cel mai îndepărtat şi cu o pelerină de ploaie împăturită lângă el. Ambele lui mâini erau goale acum; se odihneau pe genunchi. În stânga lui, furtuna se năpusti în fereastră, lumina de afară îi lumina chipul, iar şiroaiele de apă ce se scurgeau pe geam lăsau impresia că fața lui se topeşte sub privirea lui Orloff.

Fața. Ghenadi cunoştea fața asta.

Era asasinul american pe care-l dusese în Sudan şi care-i făcuse atât de multe necazuri. Rusul încercă să nu-şi arate teama.

— *Şto novava?* Ce mai e nou?

— *Nicivo.* Mai nimic.

— *Şto ti hoceş?* Ce vrei.

— Pentru început aş vrea să vorbesc engleză. Ia loc.

Ghenadi se aşeză pe canapea, în fața americanului. Se mişcă încet, cu teamă, dar bărbosul de pe scaunul din piele nu-i dădu indicații şi nu-l amenință. Cumva, părea mai slab decât în Sudan. Chipul lui era tras, deşi, din nou, fața lui era cumva ascunsă în lumina strecurată prin ploaie.

Pilotul rus trecu la engleză.

— Bine. Ce vrei?

— Vreau să am o conversație cu tine.

— Mi-ai făcut o grămadă de probleme după Al Fashir.

Americanul ridică din umeri.

— Aparent, totul e în regulă acum. Încă transporți arme pentru Rosoboronexport.

— *A cac je?* De ce n-aş face-o? Nu fac nimic greşit.

— Vrei să spui: în afară de faptul că încalci sancțiuni.

Ghenadi se relaxă un pic. Flutură brațul ca şi cum ar alunga o muscă de pe față.

— Politică. N-am nicio legătură cu deciziile acelea. Sunt doar un pilot.

Americanul ridică din nou din umeri.

— Fiecare are aptitudinile lui.

Ghenadi înghiți în sec şi se abținu să întrebe despre aptitudinile americanului. Ştia că este asasin şi nu voia să aducă vorba de asta.

— I-ai făcut… ceva Tanyei?

— Depinde care e definiția ta pentru „ceva”. I-am pus o armă în față. Am

legat-o. Am speriat-o de a făcut pe ea, la propriu. Da, i-am făcut „ceva”, zise bărbatul părând distant pentru un moment, dar privirea îi reveni într-o clipă la Ghenadi. Apropo, e spioană, zise el nonşalant.

— Poftim?

— Da. Face parte din BGI.

Ghenadi se holbă la el. Nu înțelegea.

— Biroul General de Informații.

Tot nu înțelegea ce i se spune.

Americanul oftă frustrat.

— O spioană venezueleană. Am scos un microfon de la ea, zise el, legănând în fața lui un mic dispozitiv de ascultare, cu o antenă nu mai groasă decât un fir de fidea fiert, apoi îl aruncă peste măsuța de cafea din fața lui Orloff.

Ghenadi îl prinse şi se uită la el. Îl puse pe masă.

— Minți.

— Nu… eu ucid. Eu nu mint.

Orloff crezu. Pentru câteva secunde uită cu totul de americanul din fața lui. Voia să se ridice şi să se întoarcă în dormitor să o bată pe târfa aia latină mincinoasă, folosindu-se de brațele ei legate la spate.

Dar americanul? Care era planul lui?

— Lucrezi pentru Gregor Sidorenko. Cei de la SDF mi-au spus-o când m-au interogat în legătură cu dispariția ta. Eşti aici ca să mă protejezi de Informațiile venezuelene? întrebă Ghenady.

— Nu.

— Atunci?

— Soția ta ştie despre aventură?

Ochii lui Ghenadi se îngustară.

— Nu despre asta, nu. Dar ar înțelege. Ştie că sunt un bărbat iubit de mai multe femei.

— Mai ales de cele plătite să se culce cu tine.

Rusul oftă şi strânse din umeri.

— Îmi iubesc soția.

— Ți se pare că-mi pasă câtuşi de puțin de căsnicia ta?

— Atunci despre ce e vorba?

— Nu ştiu ce au de gând să facă venezuelenii cu informațiile pe care le au de la tine, dar trebuie să te întrebi dacă ai spus vreodată ceva în pat cu frumoasa Tanya del Cid, ceva ce nu vrei să afle SDF. Nimic negativ despre

patrie? Despre munca ta? Nimic semnificativ care să-ți facă rău dacă află Securitatea de Stat Rusă?

— Sunt doar un pilot. Şi un rus mândru. N-am spus nimic care să mă îngrijoreze.

— Eşti sigur?

Rusul dădu încet din cap, poate că nu era atât de sigur, dar nu dorea să-i dezvăluie nimic americanului ăstuia.

Acesta părea netulburat.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine. Sunt pregătit să-ți plătesc o grămadă de bani.

— Ce vrei să fac?

— Ceva ce faci deja foarte bine. Să vorbeşti.

— Să vorbesc?

— Să vorbeşti despre zborul în Darfur. Să vorbeşti despre cum ai transportat un asasin al Mafiei ruse ca să facă o treabă pentru serviciul de securitate rus. Să vorbeşti despre genurile şi cantitățile de arme pe care le-ai adus în țară, arme care nu vor apărea pe nicio factură. Arată Occidentului crimele comise de Rusia şi sudanezilor că ruşii l-au ucis pe liderul lor.

— Ce o să demonstreze asta?

— Ceea ce mulți oameni bănuiesc deja. Dar va pune presiune pe Rusia, obligând-o să iasă din Sudan. Le va micşora influența. Ar putea preveni un război.

— De ce dracu' aş face ceva atât de nebunesc? SDF m-ar ucide.

— Nu dacă nu pot ajunge la tine.

Ghenadi clătină din cap. Discuția asta era complet deplasată, o nebunie.

— Am familie. Pot ajunge la ei. Soția mea şi cei trei copii…

— De fapt, cinci copii, zise amenințător americanul. Trebuie să fie greu să ții pasul, nu-i aşa? Trei cu soția ta, Maria, în centrul Moscovei, plus o fetiță de şase ani cu Mina, o muncitoare thailandeză, şi un băiat de doisprezece ani cu Elmeera, o însoțitoare de bord tunisiană.

— Da, zise încet Ghenadi, speriat acum că periculosul bărbat ştia atât de multe despre el. Dar familia mea e în Moscova, chiar dacă SDF nu mă poate prinde. Dacă vorbesc despre Sudan, Sidorenko sau SDF îi va ucide.

— O echipă de la Curtea Internațională de Justiție este acum în Moscova. O suni pe soția ta şi-i spui, eu sun echipa, iar familia ta va fi scoasă din Rusia şi dusă în siguranță în mai puțin de o oră.

Ghenadi clătină din cap fără ezitare.

— Pleacă pur şi simplu acum, americanule, şi nu voi raporta asta. Dar să nu…

— Familia ta va fi în siguranță dacă-mi accepți oferta. Iar tu vei fi un om bogat. Te vei muta în Occident şi vei avea o viață nouă. Una bună. Dar dacă spui nu… zise americanul aplecându-se în față.

Chipul lui se depărtă de fereastra pe care şiroia ploaia şi se întunecă în lipsa luminii de afară.

— Nu vei mai avea o viață!

— Mă ameninți cu moartea?

Americanul negă cu un gest din cap.

— Mi-aş fi dorit să fie atât de uşor. Dar avem nevoie de tine. Eşti important. Ştii informații importante. Avem nevoie de tine ca să oprim acest război.

— Atunci, ceea ce tu…

— Vorbeşte cu CIJ sau îți iau cel mai prețios lucru pentru tine.

Chipul lui Ghenadi Orloff deveni moale. Simțea o slăbiciune în stomac, care amenința să-l facă să-şi piardă controlul asupra intestinelor. Bărbatul din fața lui era un criminal cu sânge-rece, fără suflet.

— Copiii mei?

În următoarea jumătate de minut nu se rosti niciun cuvânt în camera de zi. În cele din urmă, americanul se îndreptă pe scaun, se lumină un pic şi vorbi:

— Nu cred să se ajungă la asta.

— Te voi ucide!

Asasinul clătină încet din cap.

— Nu, n-o vei face.

Furia lui Ghenadi era totală. Dar şi frica de omul din fața lui. Nu îndrăznea să-l atace. Era pilot, nu ucigaş, în schimb, se gândi la copiii săi, la situație şi, încet-încet, cedă. Plânse mult timp pe canapeaua din întunecata cameră de zi. Numai suspinele lui şi sunetul ploii de afară întrerupeau liniştea. Asasinul american stătea liniştit pe scaun.

★★★

Douăzeci de minute mai târziu, Court stătea într-o cabină telefonică de pe Avenida el Recreo, la un cvartal distanță de Gran Meliá. Ploua torențial şi haina lui de ploaie era îmbibată de apă, aburind geamul în spațiul strâmt. Afară, trecătorii cu umbrele blocau trotuarul, îndreptându-se spre cafenele, concerte, hoteluri sau baruri. Se mişcau la fel ca apa care se scurgea pe

jgheabul din fața lui Gentry.

Privirea lui era ațintită la apă, urmărind cum călătoreau în aval bucățelele de gunoaie care pluteau pe lângă cabina telefonică. Ştia că ar fi trebuit să examineze mulțimea din jurul lui în căutarea amenințărilor – la urma urmelor era la muncă dar narcoticele din sânge îi spuseseră creierului să facă alte lucruri care nu-i serveau la nimic. Urmări cu privirea o doză de suc strivită, cum se învârtea pe un grătar metalic în vârtej. Se mai uită un pic ca să-i urmărească drumul prin…

— Aici e Ellen Walsh.

Court uitase pentru moment că ținea telefonul la ureche.

— A acceptat. L-am mutat în camera mea: 422. N-am vrut să-l las cu fata.

— Îi voi ridica familia imediat. Îl vom informa în seara asta, la hotel.

— Eşti aici? în Caracas?

— Abia am ajuns în urmă cu o oră.

Court se uită la pârâiaşul care curgea pe stradă în timp ce-şi alese cu grijă următoarele cuvinte.

— Eşti aici pentru Ghenadi Orloff sau pentru mine?

Urmă o pauză lungă.

— Sunt aici pentru Orloff. Am decis să las evenimentele de pe drumul spre Dirra acolo, pe drumul spre Dirra. Nu vei fi acuzat pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Mulțumesc.

— Şase, îmi fac griji pentru tine. Nu ştiu ce i-ai spus lui Orloff ca să-l faci să accepte să ofere dovezi CIJ, dar presupun că e ceva cu care nu aş fi de acord.

— A fost ceva ce nici eu nu aprob. Dar scopul justifică mijloacele.

— Pentru binele tău, sper să crezi asta. Ți-am spus că mi-am făcut griji că vei deveni ceea ce urăşti cel mai mult.

— Sunt bine, zise el, dar tonul lui n-o convinse nici pe Ellen, nici pe el.

— Ascultă. Ce-ar fi să ne întâlnim chiar acum? În hol. Orloff poate sta şi fierbe în suc propriu împreună cu echipa mea. Vom bea ceva, te vei convinge că n-am venit aici ca să te încătuşez şi mă voi uita la tine doar ca să mă conving că nu s-au adâncit mai mult crăpăturile din cauza cărora îmi făceam griji.

Court zâmbi slab. Nu era fericit, dar era o clipă de mulțumire.

— Te rog… îl presă ea.

— Zece minute. Mai întâi trebuie să dau un telefon.

— Grozav! Probabil că nu mă vei recunoaşte spălată şi cu haine curate.

Court zâmbi din nou.

— Mă tem că eşti cam la fel.

— Ne vedem peste zece minute, chicoti ea şi închise.

Court ştia să citească vocile. Ellen era fericită, entuziasmată.

O băutură n-ar face rău nimănui.

Mai introduse câţiva bănuţi în aparat şi formă un număr scris pe o bucăţică de hârtie. Când i se răspunse, băgă hârtia în gură şi o înghiţi.

— Salut, Don. S-a rezolvat.

— A crezut povestea despre femeia care ar fi agent de informaţii?

— Da.

— A fost o idee genială, băiete. A intrat frica de SDF în el, nu-i aşa?

— Nu. Nu nici n-a clipit. Bănuiesc că nu are nimic de ascuns.

— Înţeleg, se auzi după o pauză. Atunci ai folosit alte mijloace ca să te asiguri de ajutorul lui.

— Am făcut-o.

— Nu pari fericit, zise Fitzroy, a cărui voce era mai puternică şi mai serioasă decât de obicei.

— Nu mă simt fericit. I-am spus că mă duc după copiii lui.

O altă pauză lungă. Gentry avu impresia că bărbatul de la celălalt capăt al firului îl judecă.

— Ai împiedicat un război între forţe armate, Court. Nimeni nu vrea să vadă cum se prepară cârnaţii, dar tuturor le plac. E o afacere murdară să ameninţi familia cuiva. Ar trebui să ştiu. Dar e al dracului de eficientă. Şi trebuia făcută.

— Mda, zise Court, din nou neconvingător.

Îşi propti fruntea pe geamul cabinei telefonice şi mai privi un pic apa ce curgea mai rapid pe măsură ce se înteţea ploaia.

Nu-şi dorea decât să închidă telefonul şi să meargă s-o vadă pe Ellen. Acum deja se gândea la două băuturi. Puteau chiar să ia un taxi, să plece din hotel şi să găsească un loc mic unde să cineze, un restaurant local liniştit, fără muncă pentru ea sau griji pentru el. I-ar plăcea. Avea *nevoie* de asta.

— Am nevoie de o vacanţă, zise în receptor, dar mai ales sieşi.

— Ai nevoie de mai mult decât o vacanţă, băiete. Ascultă cu atenţie la ceea ce-ţi voi spune. Sunt pe urmele tale peste tot în lume.

— Cine? întrebă Court, ridicând capul de pe geam.

— Toată lumea. Guvernul rus, guvernul american, naziştii lui Sidorenko. Nu e ca înainte; e ceva cu normă întreagă. Vor colabora cu oricine şi vor plăti oricât ca să te găsească. Te rog, ascultă-mi sfatul. Oriunde eşti acum, orice faci… fugi. Ridică-te şi fugi, fugi, continuă să fugi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune unde. Nu spune nimănui. Sunt aproape şi te vor găsi dacă nu fugi imediat.

— Cum rămâne cu CIJ?

— CU? N-am văzut nimic despre faptul că te-ar vâna. Aş şti cu siguranță. Nu, această organizație e probabil singurul grup care te nu te urmăreşte în momentul ăsta.

Court se uită la luminile hotelului Gran Meliá, în susul străzii, prin ploaia de pe geamul din plexiglas.

— Înțeleg.

Fitzroy continuă să vorbească rapid şi agitat. Părea că el este prada, şi nu Gentry.

— Uită de orice ascunzătoare; nu-ți accesa conturile bancare; ignoră orice sumă de bani ai făcut care nu e în buzunarul tău în momentul ăsta. Îi presează pe elvețieni, disperați să afle informații despre finanțele tale. Aceştia se vor împotrivi o vreme, pentru că asta fac, dar vor ceda destul de curând, pentru că şi asta fac. Fă ceea ce trebuie pentru bani, însă deconectează-te. Fugi, continuă să mergi. Paranoia totală este *singura* ta şansă de supraviețuire.

— Mda.

Cameleonul se uită în susul şi-n josul străzii. Drogurile din creier păreau să se fi evaporat odată cu infuzia de adrenalină.

— Şase luni, nouă luni, oricât ai nevoie, nu mă suni, dar contactezi pe cineva care mă cunoaşte, găseşti o cale să ținem legătura şi te voi căuta. Dacă vrei să munceşti, îți voi da de muncă. Dacă pur şi simplu ai nevoie de bani, voi găsi o modalitate să te ajut.

— Mulțumesc, Don.

— N-am făcut nimic, Court. Datoria mea față de tine nu e plătită prin asta. Fugi acum, pleacă şi nu te uita înapoi.

— Serios, chiar apreciez…

— Fugi, băiete! Închide telefonul şi pleacă.

— Am plecat, zise Court şi închise telefonul.

Ieşi din cabină şi se uită o clipă, o singură clipă, la luminile strălucitoare ale hotelului, după care privi în altă parte.

În întuneric.

Se pierdu în traficul pietonal şi dispăru în mulțime, ca ploaia caldă în canalul de scurgere.

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri lui Karen Mayer, John şi Wanda Anderson, Devin Greaney, Mireya Ledezma, Trey şi Kristin Greaney, John şi Carrie Echols, Nichole Roberts, David şi Suzanne Leslie, Chris şi Michelle Burcky, Bob Hetherington, April Adams, Dana şi Nancy Adams, Jeff şi Stephanie Stovall, Keith Cleghorn, Jenny Kraft.

De asemenea, le mulțumesc Svetlanei Ganea, lui Gavin Smith, James şi Rebecca Yeager, Jay Gibson, Alan Webb, Paul Gomez, celorlalte cadre şi personalului de la Tactical Response din Camden, Tennessee. Tuturor tipilor şi tipelor de la getoffthex: m-ați învățat mai multe lucruri decât credeți şi m-ați ajutat mai mult decât voi recunoaşte.

Aş vrea să le mulțumesc şi durului meu editor Tom Colgan şi excelentului meu agent Scott Miller. Sunteți cei mai buni!

Court Gentry, Cameleonul, se întoarce pentru o nouă misiune pe muchie de cuțit. De data aceasta, ținta sa este un dictator asupra căruia planează acuzația de genocid.

Prietenii vechi se transformă în noi dușmani, iar Gentry este prins între interesele marilor puteri ale lumii, într-o capcană din care orice încercare de evadare pare imposibilă. Imediat ce acceptă să apere interesele Rusiei, el este contactat de șefii nemiloși ai CIA, care îi cer să-și dovedească loialitatea față de SUA. Cameleonul trebuie să ia astfel decizii dificile pentru a rămâne în viață.

În jocul de șah al marilor puteri, orice mișcare greșită poate fi fatală.

„Seria *The Gray Man* strălucește ca lama unui cuțit pe o alee întunecată.”

– DAVID STONE, autor de bestsellere *New York Times*

BOOKZONE

ISBN 978-606-9639-61-0

{1} Curtea Internațională de Justiție (n. tr.).

{2} Organizația care a succedat Organizația Unității Africane. Fondată în iulie 2002, l-a avut ca prim președinte pe sud-africanul Thabo Mbeki, fost președinte al OUA (n. tr.).

{3} Grup care operează în vestul și în estul Ciadului, aflat în conflict cu rebelii din Darfur (n. tr.).

{4} Alianța Forțelor Democrate pentru Eliberarea Congo-Zairului (n. tr.).

{5} Frontul Unit Revoluționar (n. tr.).

{6} Membrii miliției Janjaweed (n. tr.).

{7} În original, *torch* – termenul din engleza britanică pentru lanternă (n. red.).

{8} Da (italiană) (n. tr.).

{9} Serviciul Federal de Securitate (n. tr.).

{10} Divizia de Activități Speciale/Grupul de Operațiuni Speciale (n. tr.).

{11} Sediul local al CIA (n. tr.).

{12} Push to Talk (engl.) – Apasă ca să vorbești (n. tr.).

{13} Rocket-propelled grenade (engl.) – aruncător de grenade (n. tr.).

{14} Mitraliera PK, de calibrul 7,62 mm, proiectată de URSS și încă aflată în producție în Rusia (n. tr.).

{15} Pușcaș defensiv în furgonetă (n. tr.).

{16} Allah e mare (n. tr.).

{17} Fusil d'Assaut de la Manufacture d'Armes de St-Étienne – pușcă de asalt franțuzească (n. tr.).

{18} Air to Ground (engl.) – aer-sol (n. tr.).

{19} George Armstrong Custer a fost ofițer al armatei Statelor Unite și comandant de cavalerie în timpul Războiul Civil American și al războaielor amerindiene, (n. tr.).

{20} Ofensiva din Ardeni, inițiată de Germania împotriva Aliaților în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. red.).

{21} National Security Services – Serviciile Sociale Naționale (n. tr.).

{22} Missing in Action – dispărut în misiune (n. tr.).

{23} Estimated Time of Arrival – Timpul estimat de sosire (n. tr.).

{24} Tango – cod folosit pentru inamic (n. tr.).

{25} Gunshot Wound – rană provocată de împușcătură (n. tr.).

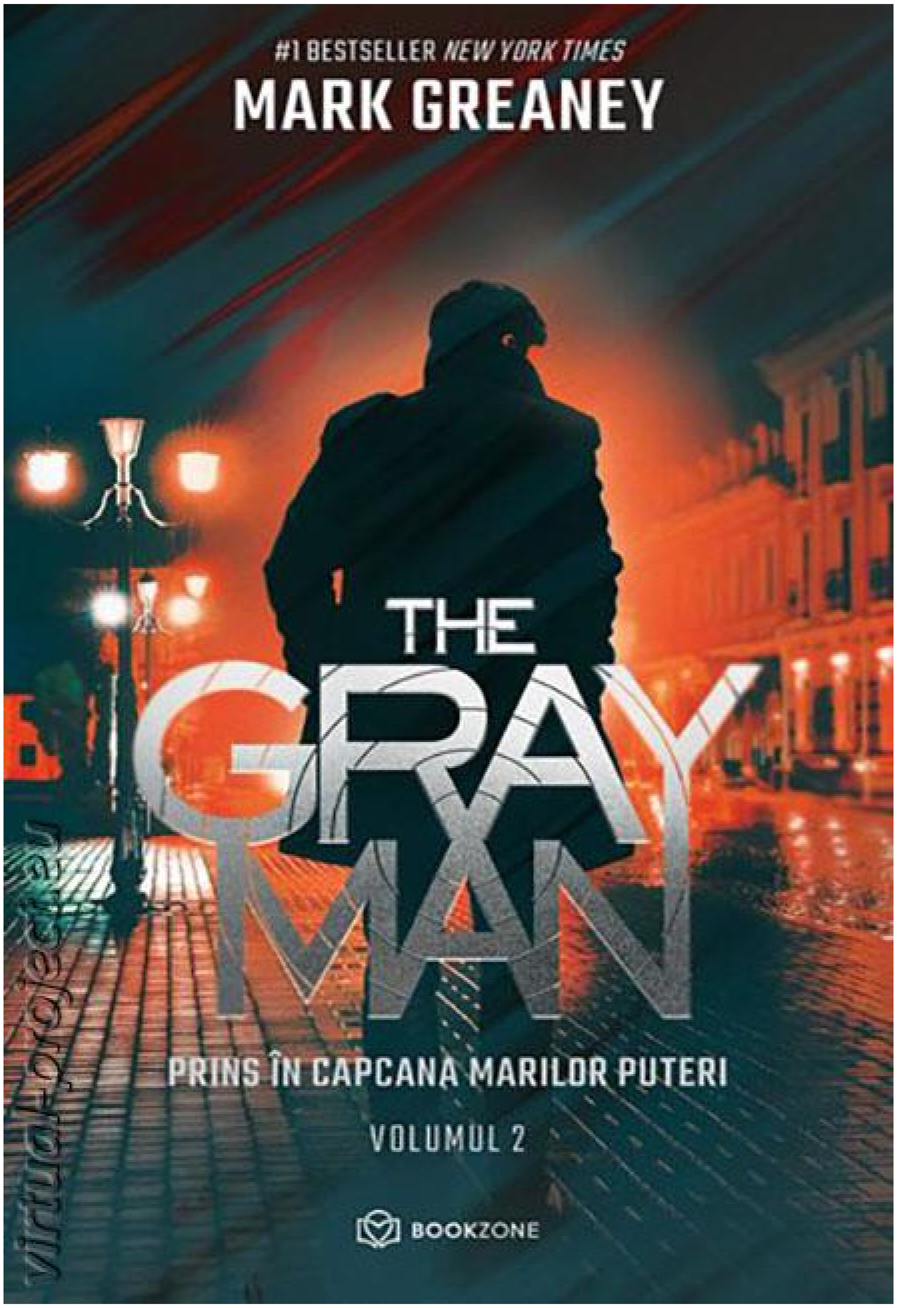
{26} O pagină de război modern (n. tr.).

{27} Killed in Action – uciși în timpul misiunii (n. tr.).

{28} Grupul de Operațiuni Speciale (n. tr.).

{29} Prăjină cilindrică lungă, folosită pe o navă în diverse scopuri (n. tr.).

{30} Sonar (n. tr.).

#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
MARK GREANEY
THE GRAY MAN
PRINS ÎN CAPCANA MARILOR PUTERI
VOLUMUL 2
BOOKZONE
virtual-project.eu